

Giới thiệu Cô Nàng Hồ Báo

Cô Nàng Hồ Báo mang nội dung thanh mai trúc mã giữa cô và anh, ngay từ nhỏ lúc gặp cô, anh đã được cô tương cho một kỷ niệm tuy đau đớn nhưng từ đó không hiểu sao hình bóng của cô lại không thể mờ nhạt trong tâm trí của anh...

Lúc này, anh đã phấn đấu và trở thành một người đàn ông giàu có. Trong mắt mọi phụ nữ anh là một người đàn ông chuẩn mực nhất mà họ từng mơ ước, nhưng anh vẫn thản nhiên đi qua cuộc đời của họ. Định mệnh đã trở lại khi anh vô tình gặp mặt với cô, một người ăn mặc khác người, vô cảm, nhưng anh không vì thế mà bỏ qua cơ hội này.

Anh phải có được cô. Đây là quyết định của anh, anh đã chọn em rồi, mong em hãy vì anh mà chấp nhận.!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

“Đứa trẻ sinh ra vào ngày hôm nay sẽ rất có duyên, ai nhìn cũng thấy yêu mến, là đứa bé có tâm hồn trong sáng, thánh thiện, có sao may mắn chiếu mệnh. Đời nó sẽ gặp những may mắn lạ lùng, có phúc phận tốt đẹp như được thần hộ mệnh che chở. Ngay cả khi có kẻ thù, kẻ thù cũng không thể thắng được nó. Bạn đời của nó là người vốn đã có duyên với nó từ nhiều kiếp trước. Có thể nói, họ sinh ra để dành cho nhau...”. Tiếng phát thanh viên trên một kênh radio nổi tiếng đang nói về số phận của những đứa trẻ sinh vào ngày hôm nay.

“Anh, nếu con mình sinh vào ngày hôm nay thật, có vẻ như sẽ là đứa bé không tầm thường đâu”. Jenjira đang ngồi trên xe vô tình bật radio nghe thấy những lời tiên đoán này liền quay sang nói với chồng, anh đang lái xe chở cô đến bệnh viện khám thai theo như đã hẹn với bác sĩ từ trước.

“May mà bác sĩ nói con gái mình hai tuần nữa mới ra đời”. Tiến sĩ Athikom mỉm cười với vợ.

“Kìa anh, cũng đâu đến mức tệ hại lắm. Con gái mình duyên ngát trời như thế, có gì mà không tốt?”.

Người chồng thoáng cười: “Anh chỉ muốn con gái mình hiền lành, đáng yêu như em thôi”.

Người sắp sửa làm mẹ then thùng, lườm yêu chồng: “Có con đến đứa thứ ba rồi mà vẫn còn nói ngọt được”.

Tiếng cười sang sảng vang lên trong xe: “Thì cũng phải thi thoảng chứ. Không em lại nói anh trước khi cưới rõ là ngọt ngào, giờ lại nhạt nhẽo”.

“Em thấy chẳng có gì lạ nếu đứa bé này rất duyên, ai thấy cũng phải yêu”.

“Chỉ cần duyên vừa vừa thôi là được rồi. Đừng bắt anh năm mươi, sáu mươi tuổi rồi vẫn phải ngồi cảm gậy tày [1] canh cửa. Phải thương anh chứ”.

[1] Gậy lớn, hai đầu bằng nhau, dùng làm khí giới.

Hai vợ chồng vừa ngồi trên xe vừa trò chuyện. Nhưng khi xe vừa rẽ vào bệnh viện, người vợ bắt đầu nhăn nhó khiến anh chồng vội quay sang hỏi: “Jen, em sao thế, sao mặt mũi lại thế kia?”.

“Hình như con mình không đợi được đến hai tuần nữa đâu”. Jenjira hít hơi: “Em... đau bụng”.

“Bình tĩnh nào Jen, đến bệnh viện rồi. Để anh đỗ xe trước cửa. Em có cố được không?”.

“Được anh ạ!”. Jenjira cười với chồng.

Không chân chừ, Athikom cho xe dừng trước cửa tòa nhà của bệnh viện. Ngay lập tức, Jenjira được đưa vào khoa sản. Không đầy ba tiếng sau, con gái của tiến sĩ Athikom Hatxabancha đã ra đời. Đứa bé đỏ hồng đáng yêu, cất tiếng khóc vang vọng cả khoa giữa niềm hân hoan, vui sướng của hai vợ chồng và hai người con trai trước đó đã vội vã đến xem mặt em gái – thành viên mới của gia đình Hatxabancha.

Bốn năm trôi qua...

“Không đi học!!! Không đi đâu!!!”. Tiếng la hét của cậu bé bốn tuổi vang lên trước cổng nhà. Mặt cậu nhoe nhoẹt nước mắt.

“Thằng Wat nó lại không chịu đi học hả em?”. Ông bố chạy ra xem đứa con trai lúc này đang nước mắt ngấn dài trông đến tội nghiệp.

“Vâng, tuần trước đâu có đến mức này. Chẳng hiểu sao, khóc đến xé cả lòng”. Bà Pijitra trả lời một cách mệt mỏi.

Cậu bé đáng cao ráo đi đến sau cùng, cuối xuống nhìn mặt em trai, hỏi đầy nghiêm khắc: “Wat, đi học làm sao mà phải khóc?”.

Đứa bé ngẩng mặt nhìn anh, trả lời ngắt quãng: “Wa... Wat không muốn đi học, Wat... đau đầu”.

“Hôm kia đã đau đầu rồi còn gì nữa, đau kiểu gì mà ngày cách ngày vậy?”. Người anh trai nghiêm giọng như đã bắt bài được em.

“Đau thật mà, hôm trước đau bên trái, hôm nay đau bên phải”. Vừa nói, đứa bé đưa tay lên chỉ đầu mình, mặt mếu máo thể hiện rằng mình rất đau, không thể đến trường.

Anh trai lắc đầu: “Đừng có giả vờ. Ban nãy anh còn thấy Wat đuổi nhau với con chó mà”.

Kẻ bị đọc vị mím môi, mặt xỉ xuống. Khi biết lí do của mình không thể lay chuyển được anh trai liền quay ra dùng tiếng gào thét hòa với nước mắt để kêu gọi sự thông cảm từ bố mẹ.

“Wat không muốn đi học... Wat đau đầu, đau chân, không đi nổi nữa rồi”.

“Bố, mình nên đưa Wat đi bệnh viện, nhiều bệnh thế này cơ mà”. Anh trai giả vờ nói với bố về nghiêm trọng.

“Wat không đi đâu hết... Wat muốn yên tĩnh nghỉ ngơi ở nhà”. Cậu bé sắp bị đưa đi bệnh viện gào lên với bố mẹ.

Ông Jetsatha và bà Pijitra có lẽ đã chiều theo ý cậu con út nếu không bắt gặp ánh mắt ngăn cấm của con trai cả.

“Để con giải quyết cho bố ạ. Bố và mẹ cứ ra xe chờ đi”, Raman, con cả của nhà Woradechawat, tình nguyện nhận nhiệm vụ đỡ dành em trai.

Hai vợ chồng nhà doanh nghiệp nổi tiếng liền gật đầu đồng ý rồi thông thả đi ra chiếc xe đang chờ sẵn.

“Thôi nào, Wat, nói anh nghe tại sao không muốn đến trường, ở trường có chuyện gì à?”. Raman hỏi em trai ngay khi chỉ còn lại hai người.

Cậu bé lẩn tránh ánh mắt nghiêm khắc của anh trai: “Wat không khỏe, không đi học được”.

“Em bị ai bắt nạt à?”. Raman hỏi.

“Không ạ!”. Cậu em lí nhí chối, cụp mắt xuống.

“Thôi hôm nay Wat cứ đi học đã, sau đó anh sẽ cho nghỉ hai ngày liền, thoải mái chọn xem hôm nào đau đầu, hôm nào đau chân”.

Mắt cậu bé sáng hẳn lên, vẫn không quên hỏi lại cho chắc: “Hai ngày thật không ạ?”.

“Thật. Nhưng hôm nay phải đi học. OK không?”.

“Được. Nhưng cho Wat ba ngày nhé. Wat còn đau mắt nữa cơ”. Cậu bé bốn tuổi vui sướng xin thêm.

Người anh trai lộ vẻ chán chường nhưng cuối cùng cũng chịu gật đầu chấp thuận đề nghị của cậu em tình quái. Rawat “lờ kờ hoạch” được sinh ra khi bố mẹ đã nhiều tuổi khiến Raman và em trai cách nhau tận chín tuổi. Và vì Wat là con út nên cả nhà ai cũng chiều chuộng. Nếu có ai đó chính đồn được Wat có lẽ chỉ còn mình Raman. Nếu không, mỗi lần Wat không vừa ý điều gì, mọi người cứ gọi là được phen đau đầu.

Ngôi nhà một lần nữa trở lại trạng thái yên ắng sau khi cậu chủ nhỏ chịu đi học. Sau đó nửa tiếng, Rawat đã được đưa đến trước cửa phòng học, Raman phải một mình dẫn em đến vì bố mẹ bận việc đột xuất.

“Tan học chờ anh ở chỗ cũ, biết chưa?”. Raman dặn em.

Cậu bé gật đầu: “Anh Raman đến nhanh vào nhé, Wat không muốn chờ lâu đâu”.

“Được. Giờ thì vào phòng đi”. Raman đẩy em trai vào lớp học. Cậu bé bỗng dừng chân chừ khiến Raman nhận ra chắc chắn có vấn đề gì đó bất thường.

“Có chuyện gì vậy Wat?”.

“Không có gì ạ. Anh Raman đi đi”. Cậu bé lí nhí.

Raman gật đầu: “Vậy anh đi đây”. Dứt lời, cậu bước ra khỏi lớp, nhưng vừa đi chưa xa, Raman liền quay lại, ẩn mình phía trước phòng học để theo dõi em trai.

“Sao bảo hôm nay không đi học cơ mà?”. Tiếng nói vang lên phía sau lưng cậu bé vừa bước vào trong lớp.

Cậu bé mím chặt môi tỏ ý khó chịu rồi khoé khoang trả lời: “Tớ sẽ được nghỉ ba ngày liền cơ. Còn cậu không được nghỉ đâu”.

“Cậu nói thế nhiều lần rồi. Đã bao giờ thấy nghỉ đâu?”.

“Nhưng ngày mai tớ nghỉ thật. Ba ngày liền tiếp cơ đấy”. Rawat trả lời với vẻ không mấy hài lòng khi thấy bạn không tin mình.

“Nhảm nhí”. Cô bé lắc đầu không tin.

“Tớ không nhảm nhí. Anh trai tớ cho phép rồi”. Cậu bé lên giọng.

“Ủi xời... là người ở trước cửa lớp ban nãy hả? Trẻ con sao mà cho phép gì được?” Cô bé nghi ngờ.

“Anh tớ không phải là trẻ con đâu nhé. Anh tớ to hơn người khác, lại còn rất nghiêm nữa... Người như cậu, anh tớ đẩy cho một cái là bay tít. Ai cũng biết là anh tớ giỏi”. Cậu bé lấy anh ra dọa.

“Muối”. Giọng cô bé tỏ vẻ coi thường.

“Anh tớ không muối. Anh tớ là lớp trưởng. Thi lần nào cũng đứng nhất, lại còn là vận động viên của trường nữa. Anh tớ giỏi nhất, lớn lên rồi sẽ cai quản công ty của bố, rồi sẽ có cả trăm nghìn tay chân ấy”. Rawat cãi đến mức mặt đỏ gay.

“Lại luyện thuyền rồi”. Cô bé lắc đầu.

“Tớ không luyện thuyền”. Người bị buộc tội tức tối gào lên.

“Các cậu có tin lời Rawat nói không?”. Cô bé quay ra hỏi những đứa trẻ khác trong lớp lúc này đang xúm vào xem.

“Không tin”. Đứa nhỏ người nhất nói.

“Nếu không tin... biến đi... này thì... không tin đúng không?”. Rawat đẩy đứa bạn vừa nói khiến nó loạng choạng ngã về đằng sau.

Kẻ gây chuyện thấy bạn mình bị đẩy vội chạy lại xô ngã Rawat: “Dám đẩy bạn ta à?”.

Rawat loạng choạng, đang định chạy lại trả thù thì bị Raman và đám bạn cùng lớp túm lấy ngăn lại.

“Rawat, không được bắt nạt bạn gái”.

“Anh Raman, là cái Namjiu nó đẩy em trước”. Cậu bé nhanh chóng mách.

“Cậu mới là người đẩy cậu kia trước, cái đồ hay nói dối”. Cô bé vênh mặt lên không chút sợ hãi cho dù đối phương lúc này đã có một ông anh trai cao lớn đến bên vực.

“Anh Raman ra tay đi, cho nó biết là anh không muối”. Rawat kêu gọi anh trai.

Raman nhìn em trai, rồi quay sang nhìn cô bé tóc thắt bím, mắt to tròn, đang đứng đầy thách thức trước mặt: “Là con gái thì phải hiền lành, nói năng lễ phép, không nên dùng sức mạnh như những kẻ côn đồ thế, hiểu không Namjiu?”.

“Dạy em trai mình trước đi chứ”. Cô bé lên giọng cãi.

“Anh nói cả hai luôn, Wat cũng vậy, tại sao lại đẩy bạn? Là con trai thì không được bắt nạt các bạn nữ yếu hơn”. Raman dạy dỗ em.

“Tại bạn ấy không tin Wat”. Rawat thò thẻ.

“Cho dù bạn không tin, Wat cũng không có quyền đẩy bạn như thế”.

“Đúng. Như thế người ta gọi là dùng sức mạnh như những kẻ côn đồ đấy”. Cô bé được thẻ xen vào, lại còn hất đầu kêu gọi lũ bạn xung quanh hòa nhau nói thêm.

Raman chỉ biết lắc đầu nhìn cô bé, mặt mũi đáng yêu thế kia mà mồm mép đáng sợ phải biết.

“Thôi được rồi, bắt tay làm hòa nào. Sau này cấm không được cãi nhau nữa, nếu không anh sẽ báo cô giáo. Wat, Namjiu, bắt tay nhau đi”. Raman ra lệnh cho bọn trẻ.

Cậu bé mím môi, tỏ vẻ không muốn bắt tay đối phương. Còn cô bé chỉ đứng yên, nét mặt như không chịu nhún nhường, sẵn sàng đáp trả bất cứ lúc nào.

“Rawat, Namjiu”. Raman nghiêm giọng gọi tên hai đứa trẻ.

Cậu bé biết một khi anh trai đã gọi cả tên như thế có nghĩa là đang sắp nổi giận, đành tiến về phía cô bé rồi giơ tay phải ra phía trước.

“Ai giơ tay ra trước người ấy thua. Cậu thua tớ rồi nhé”. Cô bé vênh vào nói.

“Tớ không thua”. Cánh tay nhỏ bé chuyển từ tư thế chuẩn bị bắt tay sang đẩy mạnh vai cô bé.

Cô bé loạng choạng lùi về phía sau rồi ngã xuống. Những đứa còn lại giật mình khi thấy bạn bị ngã, nhưng rồi lại thi nhau hò hét.

“Namjiu ngã!”.

“Rawat đẩy Namjiu ngã!”.

“Wat!!! Sao lại làm thế?”. Raman quát em rồi chạy đến xem cô bé vừa bị ngã, hỏi đầy lo lắng, “Namjiu, có sao không?”.

“Dám đẩy ta à?”. Cô bé vụt đứng lên, chuẩn bị sẵn sàng tư thế lao vào Rawat.

Raman vội với tay giữ cô bé lại vì sợ chuyện sẽ nghiêm trọng hơn nữa “Namjiu, đừng...”, nhưng chưa kịp nói hết câu, tất cả bọn trẻ mắt tròn mắt dẹt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cái miệng nhỏ cắn mạnh vào cánh tay vừa giờ ra trước mắt.

Raman ngơ ngác khi thấy anh mình bị cắn. Những đứa khác cũng chỉ biết ngạc nhiên đứng ngây ra nhìn.

“Namjiu, thả ra ngay”. Raman quát nhưng cô bé vẫn không chịu nhả ra. Raman cố ngáng miệng cô bé để thừa cơ hội lôi tay mình ra nhưng cố gắng thế nào cũng không thoát được. Rawat thấy máu rỉ ra từ khóe miệng cô bạn cùng lớp bèn hét to, “Cứu với!!! Anh Raman bị cắn!!! Namjiu là con quỷ!!! Có ai không cứu với!!! Quỷ sa-tăng Namjiu sắp hút hết máu anh Raman rồi!!!”.

Tiếng hét vừa dứt, bọn trẻ nháo nhác quay sang hỏi nhau.

“Namjiu là quỷ à?”.

“Namjiu là quỷ hút máu người thật không?”.

“Tớ không phải là quỷ”. Namjiu nhả cánh tay Raman ra, ngẩng mặt trả lời các bạn, khóe miệng còn dính chút máu đỏ.

“Á á á... Quỷ hiện hình”. Bọn trẻ gào thét ầm ĩ cả căn phòng khi thấy có giọt máu rỉ ra từ khóe miệng Namjiu.

“Hu hu...”. Rawat được thể khóc to hơn, “Anh Raman thành quỷ mất rồi. Từ giờ, Wat không còn anh trai là người nữa, anh Wat là quỷ sao? Wat không chịu... không chịu đâu!!!”.

“Á á á... trốn mau. Tiếp theo quỷ sẽ hút máu chúng ta đây”. Tiếng bọn trẻ con giục nhau xen lẫn tiếng hét thất thanh làm náo loạn cả phòng. Sau đó là cảnh cả lớp học nhốn nháo, bọn trẻ con vừa chạy vừa la hét, chạy hết góc này sang góc khác như thể đang chơi trò đuổi bắt vậy.

Raman nhìn cảnh bọn trẻ chạy mà thấy đau đầu, đến cả em trai mình cũng xếp hàng chạy theo những đứa khác trong khi nước mắt nước mũi vẫn đang lèm nhèm trước mặt.

“Em hư quá”. Raman giận dữ quát cô bé, nguyên nhân của sự việc.

Cô bé ngẩng lên nhìn kẻ vừa quát mình, hỏi lại một cách tức tối: “Dù em hư, nhưng em không bắt nạt người khác kiểu hội đồng. Người lớn mà xấu tính, chỉ biết bênh em mình”.

“Chẳng đáng yêu gì cả”. Raman giận dữ hơn khi bị cô bé cãi lại.

“Không cần phải yêu. Em có đầy người yêu mình rồi”. Cô bé vẫn cãi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Raman nhìn cô bé đứng trước mặt mình với ánh mắt dữ dằn, “Là trẻ con, người lớn dạy thì phải biết nghe, không phải nói lời cãi lời như thế”.

“Xì!”. Tiếng xì của cô bé càng làm Raman tức mặt, “Anh bao nhiêu tuổi mà đòi lên mặt dạy dỗ em. Em không tin người có tuổi chưa đến hai con số đâu nhé”.

“Mười ba”. Raman nghiêng răng trả lời.

Cô bé nhìn thẳng vào mặt người mười ba tuổi, “Ừm... nhưng em vẫn không tin”.

“Namjiu, sao hư thế?”. Raman nói cộc lốc.

“Em không hư. Bố mẹ bảo em là cô bé có suy nghĩ rất độc lập”. Cô bé giải thích.

Raman cố gắng nén cơn giận của mình hết sức có thể. Đến đâu em trai nhiều chuyện cũng không thể so được với cô bé đang đứng diễn thuyết trước mặt cậu lúc này, dù Rawat có nói lắm nhưng cũng chỉ là nói linh tinh, không như cô bé này, ăn nói chín chắn hơn tuổi nhưng vẫn dễ khiến người ta nổi giận.

“Có chuyện gì xảy ra thế này?”. Cô giáo chủ nhiệm thốt lên đầy kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng bọn trẻ nháo nhác.

“Cô ơi... cô ơi...”. Bọn trẻ gọi cô rồi chạy lại thi nhau báo cáo tình hình.

“Bạn Namjiu là quỷ ạ”.

“Bạn Namjiu lấy máu làm bữa sáng”.

“Bạn Namjiu có xoi tái chúng em không cô?”.

“Tớ không phải là quỷ. Tớ bị vu oan”. Tiếng nói yếu ớt vang lên thay cho câu trả lời của cô giáo lúc này đang đứng ngơ ngác ở giữa phòng.

Cô giáo nhìn Namjiu, giật mình khi phát hiện có vết máu ở hai bên khóe miệng cô bé, “Có chuyện gì xảy ra vậy? Namjiu sao lại ra nông nỗi này?”.

“Bạn Namjiu hút máu anh Raman ạ. Anh Raman bị bạn ấy cắn, thế là cũng trở thành một con quỷ rồi”. Rawat mách cô giáo, ánh mắt nhìn anh trai đầy cảm thông.

Raman vội lên tiếng trước khi chuyện đi quá xa, “Có một chút tai nạn thừa cô, nhưng không có gì nghiêm trọng cả. Em xin phép lên phòng y tế, nhân tiện đưa Namjiu đi lau miệng. Cô giải thích cho các em ấy rằng em không phải quỷ, đừng tin em trai em vì nó mới xem phim ma hôm cuối tuần vừa rồi đấy ạ”.

Dứt lời, Raman cầm tay kẻ gây sự đi ra khỏi phòng. Namjiu quay lại nhìn các bạn, không quên nhắc lại câu nói của mình, “Tớ không phải quỷ. Rawat xem phim rồi nói linh tinh đấy. Đừng có tin nhé”.

“Wat không linh tinh”. Rawat hét lên.

“Đi nào”. Raman lắc đầu cắt ngang cuộc chiến rồi nhanh chóng dẫn cô bé đi.

“Nào, các em trật tự...”. Tiếng cô giáo chỉ đạo bọn trẻ vang lên sau lưng hai người.

Raman dẫn cô bé đi đến gần phòng y tế, bỗng nhiên cô bé giật giật tay Raman như có gì muốn nói “Này, này...”.

“Sao?”. Raman cúi đầu xuống hỏi.

“Dẫn em đi nhà vệ sinh. Em buồn tiểu”. Cô bé trả lời.

“Gi cơ?”. Raman hỏi lại vì không dám tin những gì vừa nghe thấy.

“Nhanh lên... em sắp không chịu được nữa rồi”. Cô bé nói nhanh.

Raman bất lực, đành đưa cô bé chạy vội về phía nhà vệ sinh. Đến nơi, Raman đứng chờ trước cửa rồi ra lệnh cho cô bé đi vào một mình nhưng cô bé không chịu.

“Em không muốn vào một mình, vào đây nhanh lên không em tiểu ra quần bây giờ”.

“Phòng vệ sinh con gái, con trai không vào được đâu”. Raman nêu lý do.

“Gi chứ, hôm qua Rawat vẫn còn vào mà, lại còn vào tận bên trong kia nữa. Nhanh nhanh, sắp ra ngoài rồi”.

Raman không biết xoay sở thế nào với độ lăm chược của cô bé, cuối cùng cũng đành phải đi vào nhà vệ sinh nữ.

“Ồ... được rồi... vào đi nhanh lên”. Raman thở dài khi thấy bên trong không có ai.

“Đừng có nhìn trộm đấy”. Nói xong cô bé đi vào bên trong, mở toang cửa để có thể nhìn thấy bên ngoài.

“Rõ lắm chuyện”. Raman than thầm, nhìn cánh cửa mở mà chỉ biết lắc đầu.

“Đừng quay lại đấy, em sắp tụt váy rồi”. Cô bé lại nói vọng ra.

“Biết rồi, không nhìn đâu”. Raman mệt mỏi trả lời, trong lúc đợi cô bé “giải quyết” liền tranh thủ rửa tay.

Cô bé vào nhà vệ sinh được một chốc, sau đó bước ra. Raman giục cô bé súc miệng để rửa vết máu còn dính trên khóe miệng. Namjiu làm theo như

một cô bé ngoan, dễ bảo.

“Thấy chưa, em cũng biết điều mà. Bố mẹ nói em sẽ nghe lời nếu tâm trạng tốt”.

Raman cười mỉm, nhìn khuôn mặt hồ hởi của cô bé mà không khỏi động lòng. Lúc dễ bảo thì thật là dễ, khi hư cũng vô cùng đáng đánh mông.

“Nghĩa là bây giờ tâm trạng vui rồi hả?”.

“Đúng thế”. Cô bé gật đầu trả lời, tặng cho người đối diện một nụ cười ngọt ngào như để lấy lòng.

Raman nhướn mày, điệu cười này có gì đó là lạ, không đáng tin.

“Giúp em đi”. Cô bé có phần xấu hổ.

“Giúp gì?”. Raman tò mò.

Cô bé thọc tay vào trong túi váy, lấy ra vật gì đó rồi cười với Raman, “Em không biết đâu là mặt trái, đâu là mặt phải. Em không muốn mặc ngược. Xem giúp em với”.

Raman tròn mắt nhìn chiếc quần lót nhỏ xíu màu hồng, họa tiết hoa xinh xắn của cô bé, nói qua loa, “Cứ mặc vào đi. Ở bên trong không ai thấy đâu”.

“Không được!!!”. Cô bé hét lên như thể đó là một vấn đề vô cùng trọng đại, “Anh trai em bảo nếu mặc quần lót ngược sẽ có người yêu già. Em không chịu đâu”.

“Bé tí mà đã đòi nghĩ chuyện yêu đương”. Raman khẽ lắc đầu nhưng cũng đưa tay ra cầm chiếc quần lót xem xét, “Mặt này là mặt phải, tự mặc được chứ?”.

“Được, nhưng mà nền ướt, em sợ quần sẽ ướt. Mặc cho em đi”. Cô bé nói.

Raman thờ dãi một hồi, nhìn chằm chằm vào cô bé định từ chối, nhưng vừa bắt gặp đôi mắt to tròn hiện rõ vẻ cầu xin thì không thể làm vậy.

“Lại đây, lại đây, phiền thật đấy. Bố mẹ em không than vãn bao giờ à, có cô con gái lăm chuyện thế này mà”.

“Không đâu, bố mẹ nói em là tinh hoa của cả nhà, khiến gia đình trở nên ấm cúng và hạnh phúc”. Cô bé tự hào khoe.

Giờ thì Raman đã hiểu, tại sao cô bé này và em trai mình lại trở thành bộ đôi suốt ngày chỉ chốe nhau, bởi cả hai đều là tinh hoa của gia đình, khi tinh hoa gặp gỡ tinh hoa sẽ trở thành mớ bòng bong khiến mọi thứ trở nên náo loạn, giống như trường hợp của cậu lúc này.

“Xong, giờ đến phòng y tế được rồi đúng không?”. Raman hỏi khi đã mặc quần lót cho cô bé xong.

“Được chứ, em chưa bao giờ nghĩ anh trai của Rawat lại tốt bụng đến thế. Cứ tưởng sẽ giống Rawat cơ”.

Raman nhướn mày: “Rawat làm sao?”.

“Luyện thuyền chết đi được. Hôm qua còn khoe sẽ nghỉ học, lại còn nói mình đẹp trai nhất lớp nữa chứ. Xời... em không muốn nói điều này đâu, Rawat ấy, mặt trông cứ như con cá sống dưới biển sâu mà em đã từng xem trên tivi, mắt to to, miệng ngáp ngáp”.

Raman cố nín cười khi cô bé đem em trai mình so sánh với cá.

“Nhưng tệ nhất là, Rawat thích lật váy con gái”.

Raman giật mình, em trai mình dám làm chuyện đó sao.

“Nhưng mà không dám lật váy em đâu, em đắp cho lật mặt”. Cô bé bình thản nói.

“Biết đắp nữa cơ à?”. Raman hỏi.

“Biết chứ. Ngày nào em cũng chơi đắp bốc với anh trai”. Cô bé ngẩng mặt lên trả lời: “Anh có muốn xem không, đưa mặt ra đây, em đắp thử cho biết”.

“Thôi được rồi. Anh tin”. Raman lắc đầu, sau đó dặt tay cô bé đến phòng y tế để bôi thuốc chỗ tay bị cắn.

“Bị làm sao thế này?”. Cô y tá hỏi Raman.

“Là em cắn đấy ạ”. Cô bé trả lời cô y tá rồi nhoen miệng cười.

“Lần sau em đừng làm thế nhé. Trong nước bọt có nhiều vi khuẩn, cậu ấy chắc đã rất đau đấy”. Cô y tá dặn dò cô bé.

“Anh ấy không đau đâu cô ạ, anh ấy đâu có nhát gan thế. Chỉ có người lá gan bé như gan tép thì mới khóc vì bị con gái cắn. Tuổi anh ấy cũng đã hai con

số rồi đẩy cô ạ”.

Cô y tá cười, trong khi Raman mặt mũi hăm hăm như muốn lao vào cho cô bé một trận.

Khi Raman rửa vết thương và bôi thuốc xong liền đưa cô bé quay về lớp học. “Lần sau đừng có cần ai nữa đấy biết không, làm tổn thương cơ thể người khác là không tốt”.

Cô bé ngẩng lên nhìn mặt Raman, “Anh dặn em nhưng cũng đừng quên dặn em trai anh nữa nhé. Rawat hay bắt nạt bạn lắm. Hôm trước còn chạy đi ôm bạn em là con gái nữa cơ”.

Raman thờ dãi ngán ngẫm với những hành động của em trai. Lúc nào về đến nhà sẽ phải dạy bảo thằng bé một trận ra hồn đấy, tội lật vấy bạn gái, chạy đuổi bạn, không biết học được từ ai.

“Bố mẹ kìa”. Cô bé vui sướng kêu lên, thả tay Raman rồi lao vọt về phía bố mẹ mình lúc này đã đứng trước cửa lớp.

“Bố ơi! Mẹ ơi!”.

Raman nhìn theo cái dáng bé nhỏ đang chạy vọt đến chỗ bố mẹ.

“Đã biết mình gây ra chuyện gì chưa cô nhóc ranh ma này?”. Raman nghe thấy tiếng bố Namjiu hỏi.

“Biết ạ. Namjiu đẩy bạn Rawat, anh trai của Rawat giữ con lại nên con cần vào tay anh ấy. Nhưng mà con đưa anh ấy lên phòng y tế cho cô y tá rửa vết thương rồi”. Cô bé báo cáo.

Raman khẽ “hừ” trong cổ họng khi biết cô bé có lòng tốt dẫn cậu tới phòng y tế.

“Xin lỗi cháu vì Namjiu đã làm thế nhé. Để về nhà bác sẽ phạt nó”. Mẹ của cô bé xin lỗi Raman khi cậu bước đến.

“Không sao đâu bác ạ, đứng ra cháu và em trai mới là người xin lỗi mới phải. Em của cháu hơi nghịch. Thật sự xin lỗi hai bác”.

Tiến sĩ Jenjira cảm thấy quý mến cậu bé lịch sự này.

“Anh ấy là anh trai của cháu nghịch ngợm kia đấy mẹ ạ”. Cô bé nói với mẹ cứ như thể hai mẹ con đều biết biệt danh cháu nghịch ngợm kia là ai vậy.

“Namjiu, không được nói bạn như thế”.

“Kìa mẹ, Namjiu nói sự thật mà. Ai cũng biết Rawat là cháu nghịch ngợm của lớp 1/1 mà”. Cô bé hờn dỗi.

“Namjiu...”, tiến sĩ Jenjira nghiêm giọng rồi quay sang cười xin lỗi Raman đang đứng im nghe con gái mình nói xấu em trai.

“Bố ơi”, cô bé thay đổi câu chuyện bằng cách quay sang nịnh bố, “Sao bố lại quay lại trường ạ?”.

Tiến sĩ Athikorn cười với con gái: “Cô giáo gọi điện cho bố nói hôm nay nên tới đón con về sớm”.

“Cô giáo đáng ra không nên làm bố vất vả mới phải”. Cô bé cười tươi nịnh bố.

Ông bố khẽ bật cười. Ban đầu, ông giật mình khi thấy cô giáo chủ nhiệm lớp của con gái gọi điện tới, nhưng khi nghe bọn trẻ kể lại chuyện con gái mình trở thành quý hút máu người, ông hiểu là hôm nay nên đưa con mình về sớm để giám sát rắc rối.

“Vậy Namjiu đi tạm biệt cô giáo và các bạn đã nhé”. Dứt lời, cô bé đã chạy vọt vào trong lớp.

“Tại sao anh không ngăn con lại?”. Tiến sĩ Jenjira hỏi, thoáng phật ý khi chồng mình để con vào lớp.

“Anh làm sao mà ngăn được, con bé nhanh đến thế nào em cũng biết mà”.

Tiếng la hét chói tai vang lên từng hồi từ phía lớp học. Không lâu sau đó, Namjiu đi ra với khuôn mặt rạng rỡ: “Bố, mẹ, chúng ta đi thôi. Namjiu chào các bạn xong rồi”.

“Các bạn không hoảng hốt khi thấy mặt con à?”. Tiến sĩ Athikorn hỏi.

“Có ạ, các bạn ấy hét to lắm. Nhưng Namjiu nói các bạn đừng sợ Namjiu, Namjiu chỉ cần ai hư thôi, ai ngoan Namjiu sẽ không cần. Có thể thôi là các bạn ấy không hết nữa. Chỉ một mình Rawat là vẫn hết thôi”.

Raman đứng đó liền nhượng mầy, không biết nên cười hay thương hại em mình.

“Bố thấy thế nào ạ? Namjiu đã có thể biến thảm họa thành cơ hội y như bố dạy đấy”. Cô bé nói giọng tự hào.

“Con giỏi lắm”. Ông bố bật cười, nhớ ra đúng là mình đã từng kể một câu chuyện về đề tài này cho con nghe.

“Em về trước đây”. Cô bé quay ra chào Raman, “Nhờ anh báo với Rawat, em giỏi hơn nên hôm nay được về sớm”.

“Namjiu, đừng làm thế, chẳng đáng yêu chút nào”. Tiến sĩ Jenjira nhắc nhở Namjiu rồi quay ra cười với Raman, sau đó cả nhà cùng lên xe ra về.

“Mẹ ơi, Raman phải bị thế mới đáng đời, nếu không sao có thể thành bé ngoan được. Namjiu muốn tốt cho bạn mà mẹ”.

Raman lắc đầu khi nghe thấy câu nói đó của cô bé, ánh mắt cậu bé dõi theo cô bé đầy trù mến, khi cúi xuống nhìn thấy vết cắn trên cánh tay, cậu chợt mỉm cười.

Xe vừa ra khỏi cổng trường, cô bé liền đứng lên nhảy tung tung ở ghế sau khiến mẹ quay lại nhắc nhở.

“Namjiu, đừng nhảy nữa con, xe đang chạy mà, thế nguy hiểm lắm”. Tiến sĩ Jenjira bồng bế ý, “O... Namjiu lại mặc ngược quần nữa rồi kìa”.

Cô bé thôi nhảy, cúi xuống nhìn chiếc quần lót của mình với vẻ mặt nhăn nhó rồi phàn nàn.

“Tuổi hai chữ số rồi mà vẫn còn mặc quần ngược. Không thể chịu nổi, nhiều tuổi cũng như không”.

Hết kì học đó, Raman đi học tiếp ở nước ngoài. Sau đó, Raman nghe em trai mình kể qua điện thoại rằng, con quỷ hút máu người kia đã “bái bai” mọi người để chuyển sang trường khác. Bố mẹ cũng nói từ đó trở đi không thấy em trai cậu sợ đến trường nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Hai mươi năm trôi qua.

“Chết rồi! Chết rồi! Xảy ra chuyện lớn rồi chị Namjiu!”. Tiếng nói ồn ào của cô nàng mới chạy xộc vào trong phòng khiến cô gái đang ngồi trước màn hình máy tính phải ngẩng lên.

“Có chuyện gì, sao mà mặt mũi căng thẳng thế?”. Chủ nhân căn phòng lên tiếng hỏi.

“Chúng ta sắp bị đuổi rồi chị Namjiu ơi. Có thư từ công ty Woradechawat buộc chúng ta phải dọn đồ khỏi đây trong vòng ba tháng. Tòa nhà này sắp bị phá rồi”. Cô gái vội trả lời.

“Cái gì? Sao lại thế được? Chúng ta vừa mới kí hợp đồng chưa đầy một năm mà”. Namjiu nói to. Cô đã kí hợp đồng thuê nhà với chủ nhân tòa nhà này năm năm, mới chưa hết một năm mà cô đã bị đuổi đi sao? “Thế cái công ty Woradechawat điên khùng gì đấy thì liên quan gì đến chúng ta. Tòa nhà này của ông Sorasak mà. Công ty đó sao có thể làm thế. Đâu? Đưa thư đây xem nào. Nếu đấy mà là thư rác thì chết với mình”.

Lá thư được đưa cho Namjiu để cô tự đọc chi tiết.

Vừa đọc được câu đầu, nét mặt cô ngay lập tức trở nên nghiêm trọng, càng đọc mặt lại càng tối sầm lại. Đọc xong, cô cắn răng đầy căm phẫn.

“Phải đi nói chuyện một phen mới được. Tự nhiên làm thế này với chúng ta sao được, thật quá đáng”.

“Đúng đấy chị Namjiu, chúng ta không thể chịu thua bọn tư bản hút máu người này được”. Cô gái kia kích thêm.

“Pan, trông nhà nhé, chị sẽ tự giải quyết việc này. Xem cái công ty điên đó làm gì được chúng ta, hợp đồng còn hơn những bốn năm nữa cơ mà... Không đời nào”.

Không lâu sau đó, Namjiu đã bước ra khỏi tòa nhà trụ sở của “Trung tâm huấn luyện võ thuật N.J.Gym” với quyết tâm cao độ là hôm nay cô phải lấy lại được văn phòng của mình bằng mọi giá.

Cô bảo taxi đưa mình đến tòa nhà của công ty Woradechawat theo địa chỉ ghi sẵn trên thư. Người lái taxi chắc chắn biết rõ vị trí của tòa nhà bởi nó nằm trên con đường toàn các công ty nổi tiếng. Vì vậy, không đầy một giờ đồng hồ, Namjiu đã đứng trước cửa tòa nhà Woradechawat, sẵn sàng đối mặt với vị giám đốc công ty máu lạnh đã dám đuổi cô.

Namjiu đi thẳng đến quầy tiếp tân, nói yêu cầu của mình cho nhân viên lễ tân.

“Cho tôi gặp giám đốc ở đây”.

Cô gái xinh đẹp ngẩng lên hỏi Namjiu: “Cô có hẹn trước không ạ?”.

“Không. Nhưng tôi có việc...”, Namjiu chưa nói dứt câu, cô gái kia đã trả lời ngay.

“Nếu không hẹn trước thì không thể gặp được ạ”.

“Nhưng tôi có việc thật thừa cô, rất gấp là khác”. Namjiu chống đối.

“Không được ạ. Quy định của công ty là cấm cá nhân bên ngoài vào gặp lãnh đạo, nhất là ngài Raman thì càng tuyệt đối không được”.

“Thế nếu bây giờ tôi hẹn gặp liệu có được không?”. Namjiu cố gắng mặc cả.

“Đề tôi gọi lên hỏi phía trên xem sao?”. Nữ nhân viên lễ tân nhấc điện thoại, bấm số nội bộ để liên lạc đến văn phòng thư kí của người có địa vị cao nhất. Không đến năm giây, cô ta quay lại lắc đầu với Namjiu thay cho câu trả lời.

“Ông ấy bận cả ngày. Không có thời gian gặp ai đâu ạ”.

Namjiu ngao ngán thờ dài, cảm ơn nhân viên lễ tân rồi rời khỏi quầy tiếp tân với bộ dạng chán nản. Biết thế này cô cứ xông lên tìm ông ta có hơn không, đỡ phải tên tò thế này, mất công chờ tắc đường rồi lâu nữa chứ. Đến nơi rồi lại chẳng được việc gì.

Bỗng nhiên, Namjiu nảy ra sáng kiến. Ban này, cô nhớ rõ nhân viên lễ tân có nhắc đến cái tên Raman, đó có lẽ là tên của vị lãnh đạo cao nhất ở đây. Vì vậy, nếu cô cứ nhắm mắt đi lên, biết đâu lại có thể được gặp, ai mà biết được cơ chứ. Nghĩ đến đó, Namjiu quay lại ngó nhân viên lễ tân lúc này đang bận nghe điện thoại. Cô khẽ nhếch mép, nghĩ may mắn đã mỉm cười với mình. Lợi dụng thời cơ đó, cô chạy vội về phía thang máy ở ngay đằng sau.

Đúng lúc ấy, Namjiu để ý thấy cửa thang máy đang chuẩn bị đóng nên gọi người bên trong.

“Đợi đã!!!”.

Cánh cửa sắp đóng liền mở ra, Namjiu nhanh chóng chạy vào.

“Tầng giám đốc”. Namjiu nói với người đàn ông duy nhất đứng trong thang máy.

Anh chàng cao to nhưn mày khi bị ra lệnh.

Namjiu ngẩng mặt nhìn người đối diện: “Này anh, làm nhiệm vụ đi chứ”.

Người bị ra lệnh chau mày. Namjiu gật đầu ba lần ngụ ý “Đúng rồi”. Bàn tay kia mới chịu đưa ra ấn hai lần số tầng bốn mươi chín.

“Ấn một lần là được rồi. Ấn hai lần thế tốn điện lắm”. Namjiu nhắc.

Ánh mắt sắc bén quay phát lại nhìn cô.

“Anh làm việc ở đây lâu chưa?”. Namjiu mở màn hỏi trước, nghĩ mình cũng nên thân thiết với một số cá nhân trong tòa nhà này, mà làm quen với nhân viên trực thang máy chắc cũng chẳng thiệt hại gì. Biết đâu lại có được những thông tin quan trọng cho cô và N.J.Gym nữa cũng nên.

“Lâu rồi”. Người kia miễn cưỡng trả lời.

“Công việc nặng không?”. Namjiu hỏi tiếp.

“Nặng”. Người kia trả lời như không có nhà hứng muốn nói chuyện. Namjiu hiểu, người đàn ông này chắc ở trong thang máy lâu quá sinh chán, không muốn nói chuyện với ai.

“Khổ thân, phải đứng cả ngày trong cái hộp chữ nhật chật hẹp này”. Cô nói đầu cảm thông.

Nhân viên trực thang máy nhưn mày nhìn Namjiu.

Ting!!!

Tiếng chuông thang máy vang lên làm gián đoạn cuộc trò chuyện của hai người, thang máy cũng đồng thời bắt động.

“Thang máy dừng đột ngột!!! Chết thật, làm thế nào bây giờ?”, Namjiu vội hỏi người chắc sẽ có kinh nghiệm xử lí những tình huống như thế này hơn mình.

“Ở yên đó. Những người bên ngoài sẽ giải quyết”. Anh mắt người trả lời bình tĩnh đến lạnh lùng.

Namjiu nhìn mặt người bên cạnh, đoán chắc thang máy hay bị dừng thế này. Bàn mặt anh ta đúng là vô cảm. “Thang máy thường xuyên bị thế này hả anh?”.

“Không”. Giọng trầm vang lên cụt lủn.

“Hả? Tại sao lại dừng đúng lúc này cơ chứ? Đã vội thì chứ”. Namjiu than phiền về khó chịu.

“Này anh, dù sao cũng kẹt ở chỗ này rồi, chúng ta làm cái gì để giết thời gian chứ nhỉ?”. Namjiu nêu ý kiến. Cô nghĩ mình nên dùng cơ hội này để khai thác thông tin một cách nhiều nhất có thể.

Anh chàng kia mặt mũi sưng xía, ánh mắt khó chịu trả lời.

“Không”.

Namjiu đảo mắt, đàn ông gì mà chẳng chịu giao tiếp gì cả, mắt công cô rù rê nói chuyện mà còn làm mặt nặng. “Ok, ok, không thì không”.

Cả hai người cùng yên lặng, bầu không khí căng thẳng trôi qua được một lát, Namjiu không chịu được nữa bèn lên tiếng. “Này anh, nếu người bên ngoài không đến giúp, cả hai chúng ta sẽ phải ở đây đến chết đúng không?”.

Anh ta không trả lời ngoài việc nhìn Namjiu bằng đuôi con mắt, tỏ rõ câu hỏi vừa rồi thật vớ vẩn.

“Này anh, không định nói chuyện với nhau à, hay cả cuộc đời này anh chỉ có một nhiệm vụ là bấm thang máy?”. Giọng điệu Namjiu rõ ràng muốn gây sự khi bị kẻ đối diện nhìn với ánh mắt coi thường.

“Không có gì để nói”. Âm thanh khàn khàn lọt qua bờ môi mỏng.

“Ồ ờ, kẹt trong thang máy có hai người thôi mà cũng lắm chuyện, người gì mà kiêu căng”. Namjiu than vãn, lùi bước đứng dựa vào thành thang máy đối diện với anh chàng kia. Trông đáng vẻ cũng biết cả hai chẳng ưa gì nhau.

Năm phút trôi qua, thang máy vẫn bất động. Namjiu bắt đầu nôn nóng trong khi anh chàng vẫn giữ nguyên tư thế cũ. Cuối cùng, Namjiu không thể đứng trong bí bách mãi được, đành chán nản ngồi bệt xuống sàn.

Anh chàng cuối xuống liếc nhìn Namjiu.

“Sao? Ngồi cũng có vấn đề hay sao?”. Namjiu tức tối xẵng giọng, cô chỉ mới ngồi xuống mà anh ta đã nhìn rồi.

“Không sao. Mời cô tự nhiên”.

“Hừ, tưởng là có sao?”. Namjiu lầm bầm.

Anh chàng kia nhướn mày, lần đầu tiên cúi xuống nhìn cô từ đầu đến chân, đồng thời đáp lại có phần tức giận: “Thế nếu có?”.

Namjiu ngẩng mặt trả lời: “Thì tôi sẽ nói với anh rằng, anh đã sai lầm khi gây chuyện với người như tôi”.

Ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào cô gái đang ngồi bệt dưới sàn. Namjiu cũng nhìn lại, nhất quyết không chịu thua.

“Một người đàn ông... và một người phụ nữ... ở với nhau tại một nơi không ai thấy...”. Chàng trai buông lửng câu nói cho cô gái tự nghĩ tiếp, anh ta dùng ánh mắt đưa tình quét qua người cô từ đầu đến chân.

Namjiu ngay lập tức đứng bật dậy, lồng hai bàn tay vào nhau, tiếng gập ngón “cục cục” vang lên giòn tan.

Chàng trai trong bộ đồ màu đen nhìn thấy hành động của cô gái trước mặt, không khỏi nảy sinh ý muốn thách thức liền tiến lại gần.

Namjiu nhìn bóng dáng cao lớn đang tiến lại, “Tôi đã cảnh báo mà anh không nghe, sau này đừng trách”, nói rồi cô cười nhạt.

Người đã cảnh báo mà không nghe đó dừng trước mặt cô, ánh mắt một lần nữa quét qua toàn thân cô, không quên kèm theo một lời nhắc nhở: “Lần sau đừng có thách thức đàn ông ở chỗ vắng, bởi đó là hành động vô cùng thiếu thông minh”.

“Thế à? Tôi sẽ ghi nhớ”. Namjiu vô tư trả lời, sau đó nhếch mép cười, đáp trả một cách không ngại ngần: “Nhưng anh nên nhắc nhở mình trước đi thì hơn, rằng đừng có điên rồ mà nhận lời thách thức, bởi đó là hành động của kẻ ngu nhưng thích ra vẻ thông minh”.

Người bị trả đũa tròn mắt tức tối: “Là phụ nữ thì nên hiền lành, đừng có gọi tình đàn ông bằng những lời thách thức như thế, vì nó không có tác dụng với tất cả đàn ông đâu, đặc biệt... là tôi”.

“Gi... gì cơ? Tôi gọi tình anh ấy à?”. Namjiu lấp bấp.

“Hay cô định chối rằng việc cô cố rù rê tôi trò chuyện, rù rê tôi làm cái gì đó giết thời gian, thách thức tôi đến gần, làm tất cả những điều đó, cô không có ý mời gọi tôi à?”.

“Ồi!!! Tôi phát điên lên mất”. Namjiu lầm vè mặt ai oán: “Tôi hỏi thật, anh nghĩ mình đẹp trai ngất ngây, đẹp trai đến không còn từ nào miêu tả, hay đẹp trai đến mức tất cả các cô gái trên đời này phải nhảy bổ vào làm quen? Đừng sống trong mơ mãi thế, cuộc sống của anh sẽ khá hơn đấy”. Namjiu nói xong liền lắc đầu.

Ánh mắt sắc bén hơi hạ xuống như đang cố đánh giá cô gái trước mặt: “Tổ tiên chúng ta nói quả không sai, phụ nữ lúc nào cũng đa mưu, đây có lẽ là một trong số hàng trăm mưu mẹo mà cô mang ra để khơi gợi sự chú ý của tôi đúng không, thưa quý cô?”.

Namjiu nghiêng răng ken két trước lời cáo buộc coi thường tự tôn của phụ nữ vừa rồi: “Quý Rahu [1] ăn mất não anh à, tưởng bỏ quá đấy”.

[1] Trong thần thoại Hindu, phiên âm tiếng việt là La Hầu, là một con rắn đôi khi nuốt mặt trăng hay mặt trời, gây ra hiện tượng nhật, nguyệt thực.

Chàng trai chậm chậm lắc đầu: “Đừng tưởng tôi không theo kịp suy nghĩ của cô. Loại phụ nữ như cô tôi gặp nhiều rồi. Và tôi xin thông báo với cô... là tôi không thích”.

“Không thể chịu được nữa rồi”. Namjiu gằn giọng tức giận: “Nếu anh còn khiến tôi ngứa tai nữa, tôi sẽ cho anh sung người lên đấy”.

“Ồ... cũng không quá tệ, coi như cô khác với những người khác. Nhưng tôi không thích những cô gái không biết phép lịch sự, càng nói năng kiêu ngạo thế này, tôi lại càng không ưa”.

“Anh không cần phải thích thú gì tôi hết... và làm ơn căng tai ra nghe cho rõ, cho nó xuyên thấu màng nhĩ anh đi...”. Namjiu ngừng lấy hơi nhấn mạnh về sau: “Tôi không gọi tình, cũng không thích anh, không thích một chút nào. Tôi rủ anh nói chuyện là theo phép lịch sự. Làm ơn hiểu giúp tôi. Phép lịch sự!!! Thế nào? Rõ ràng, mạch lạc, sâu sắc, rõ đến tận hai bán cầu não của anh chưa?”. Cô nàng rõ ràng sẽ xuống tay nếu anh chàng kia vẫn không thôi đề cao bản thân.

“Thật không ngờ phụ nữ ngày nay cái gì cũng dám làm. Tôi có lẽ nên khen ngợi cô. Cô diễn bài tức giận khi bị tôi phát hiện chân tướng quá giỏi, giỏi hơn tôi nghĩ. Công nhận là tôi đã gần tin cô rồi đấy”. Ánh mắt người nói như xuyên thấu tâm can khiến Namjiu nghiêng răng ken két.

Ting!!!

Thang máy di chuyển xuống, cửa thang máy mở ra. Namjiu quay phắt lại phía cửa. Khi biết thang máy đã trở lại hoạt động bình thường, cô nở nụ cười nham hiểm, nhắc chân lên rồi giẫm mạnh lên ngón chân của kẻ thích tăng bốc bản thân thay câu chào tạm biệt.

“Ồi!!!”. Anh ta khê kêu, nét mặt nhăn nhó vì đau.

“Nhớ lấy, đừng có coi thường phụ nữ. Người như tôi không cần phải gọi tình ai hết”. Namjiu nói đầy thỏa mãn.

“Cô kia...!”. Anh ta chau mày.

Namjiu cười thích thú, ngoảnh mặt đi ra khỏi thang máy không chút lưu luyến, không thèm để tâm đến người vừa chung hoạn nạn với mình.

“Đồ phụ nữ điên khùng”. Anh ta cố tình chửi thề thật to cho cô gái nghe thấy.

Namjiu quay lại, mặt nghiêm nghị.

“Đồ đàn ông xui xẻo, lảm chuyện, chỉ biết đề cao bản thân, kiêu căng, ngạo mạn. Tưởng mình đẹp đẽ lắm chắc. Xời, da mặt chẳng khác gì con đà điểu đập bùn còn dám nghĩ mình đẹp trai. Nhớ đấy, đừng có mang cái mặt ghê của anh xuất hiện trước mặt tôi nữa. Nếu không, khi mặt anh tan tác hơn bây giờ lại trách tôi không báo trước. Đồ xấu xa, đáng ghét”. Nói xong, Namjiu căm phẫn quay người bước đi.

Anh thở gấp, kinh ngạc với lời lẽ phát ra từ miệng của cô gái vừa rồi. Anh chỉ chửi thề có một câu mà cô ta ném vào mặt anh cả một tràng dài. Cô gái này quả là đáng sợ. Đến cả cử chỉ của cô ta cũng không chấp nhận được, chẳng biết lịch sự, nữ tính là gì. Anh nhìn theo bóng cô gái bằng ánh mắt chán nản. Anh đã từng bị con gái tấn công một lần, không nghĩ sẽ có lần thứ hai. Thế mà cái lần ấy cũng xảy ra cho bằng được. Anh vô tình nắm lấy bắt tay mình, vết răng bé nhỏ, mờ mờ vẫn còn hiện hữu như bằng chứng khiến anh nhớ đến sự việc hai mươi năm trước.

Ba, bốn người bảo vệ chạy đến chỗ người vẫn đứng im như tượng trong thang máy.

“Ngài Raman không sao chứ ạ?”.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

“Kiểm tra lại hệ thống thang máy, đừng để chuyện này xảy ra nữa”. Giọng nói có phần quở trách.

“Vâng, thưa ngài”. Đội trưởng đội bảo vệ cúi đầu nhận lệnh.

Raman lắc đầu rồi ấn nút cho thang máy di chuyển lên tầng trên.

Sau khi thang máy đã đóng cửa, một người trong đám bảo vệ thở dài: “May mà ngài Raman không tức giận. Dừng thang máy nào không dừng, dừng đúng thang máy của lãnh đạo”.

“Ngài Raman không bao giờ tức giận vô cớ”. Đội trưởng, người đã làm việc lâu năm ở tập đoàn, biết rõ tính cách của ông chủ nói.

Những người còn lại đồng loạt gật gù. Raman, người con trưởng của dòng họ Woradechawat, nổi tiếng bởi sự nghiêm khắc trong công việc. Tất cả nhân viên của các công ty chi nhánh của tập đoàn Woradechawat đều biết rõ điều này.

Nhưng cho dù nghiêm khắc đến mức nào, anh vẫn luôn là mục tiêu đeo bám của các cô gái, cô nào cũng muốn chiến thắng trái tim chàng trai độc thân, đẹp trai và giàu có, người được giao trọng trách cai quản công việc kinh doanh cả cả tập đoàn Woradechawat thay cho người bố đã về hưu an dưỡng.

Sau khi Raman Woradechawat được đề bạt vào chức vụ tổng giám đốc tập đoàn, anh chỉ mất một thời gian ngắn để đưa tập đoàn này lên một bước phát triển vượt bậc. Là doanh nhân mới nổi với đầy đủ tố chất cần có của một nhà lãnh đạo giỏi, Raman Woradechawat đã trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người. Nhất là khi anh vẫn chưa chính thức công nhận cô gái nào là ý trung nhân của mình, các cô gái càng được dịp hi vọng và dành sự quan tâm cho anh nhiều hơn gấp bội phần.

Namjiu giậm chân bước vào N.J.Gym với nét mặt không mấy vui vẻ. Saipan, cô gái làm ở bộ phận tiếp tân trông thấy liền hỏi.

“Có được việc không, chị Namjiu?”.

“Chẳng được tích sự gì cả”. Namjiu trả lời một mõi: “Vẫn chưa gặp được ông tổng giám đốc”.

“Ồ... thế chị sao thế? Sao mặt mũi lại thế kia?”. Cô gái lo lắng hỏi.

“Tự dưng lại gặp một gã khủng áy mà”. Mặt Namjiu hầm hầm tức giận như thể muốn giết người khi nhắc đến ai đó.

“Khủng thế nào, chị Namjiu?”. Cô gái hỏi lại.

“À... là cái bọn hằng ngày chỉ biết lừa dối bản thân rằng mình vô cùng tốt đẹp, đâm ra kiêu căng, ngạo mạn. Có kẻ cả ngày cũng không diễn tả hết được. Cứ coi như cái kẻ điên khủng đó là hội tụ của tất cả những gì tệ hại nhất của đàn ông, kiểu mẫu toàn diện của sự tự kiêu”. Namjiu càng nói càng giận.

“Thế có đẹp trai không chị Namjiu?”. Saipan hỏi đầy tò mò.

“Đẹp lắm...”, Namjiu kéo dài giọng xách mé, “Đẹp trai như sinh vật ngoài hành tinh tái sinh, mặt rộng, mắt lồi, mũi to, miệng rộng, tai vênh, đủ hết cả”.

Saipan làm rả về khiếp sợ.

“Pa dạy xong chưa?”. Không muốn tâm trạng mình tồi tệ hơn, Namjiu nhắc đến người bạn thân, cũng là một trong những giáo viên dạy Taekwondo tại N.P.Gym.

“Chưa ạ, em thấy chị ấy bảo sẽ dạy thêm một lúc nữa. Chị Pa cũng yêu nghề thật đấy. Bọn trẻ đứa nào cũng khen cô Pa dạy hay”. Saipan khen.

Namjiu cười. Cô biết rõ những điều Saipan nói đều là sự thật. Parani, cô bạn yêu quý của cô rất giỏi Taekwondo, đã từng là thành viên của đội tuyển quốc gia đi tranh tài tại đấu trường quốc tế, giành được giải thưởng, trở nên nổi tiếng chỉ trong nháy mắt. Đi đâu cũng có người biết mặt điem tên khiến cô đầu chỉ là bạn cũng được thơm lây.

“Bao giờ Pa dạy xong, bảo đến gặp chị ở văn phòng nhé”. Namjiu nhắc Saipan.

“Vâng ạ, để em báo cho”. Saipan đáp.

Không lâu sau đó, cô bạn thân của Namjiu tươi cười bước vào phòng.

“Sao rồi Namjiu, nghe tin cậu được gặp người ngoài hành tinh hả?”.

Namjiu thở dài, “Ừ, rõ là xui xẻo”.

Parani bật cười khi nhìn thấy vẻ mặt của bạn, “Tệ đến thế cơ à?”.

“Tệ vô cùng. Ngoài cái bản mặt đã chẳng lay động được chút xúc cảm nào ra, tính tình cũng kì cục. Pa nghĩ xem, gã đó nói tở gọi tình gã”, Namjiu làm mặt đáng sợ.

“Gọi tình? Cậu ấy à?”. Parani hỏi đầy nghi ngờ.

“Thì thế, tớ chỉ rù anh ta nói chuyện hai, ba câu, thế mà dám bảo tở gọi tình. Rõ là tự kiêu, biến thái”. Namjiu gắt.

“Có nên chặn đường cho gã đó một trận không nhỉ?”. Parani vờ tỏ ra nham hiểm.

“Hả? Không được”. Namjiu vội lắc đầu.

“Đùa thôi”. Parani cười. Cô hiểu bạn mình, chuyện chỉ có thể, Namjiu tự mình giải quyết được là cái chắc. “Thế chuyện tòa nhà thì thế nào?”. Parani chuyển sang vấn đề khác, ban nãy cô cũng đã được nghe Saipan kể qua.

“Vẫn chưa gặp được ông tổng giám đốc”. Namjiu lại thờ dài. “Cái ông này cũng kiêu lắm, còn kiêu hơn cả nhân viên, rõ là khó gặp. Mai chắc phải đi chuyển nữa”.

“Không sợ gặp phải gã người ngoài hành tinh nữa à?”. Parani hỏi.

“Nếu không vào cái thang máy đó nữa, chắc là không gặp đâu”.

“Là sao? Liên quan gì đến thang máy?”.

“À, gã đó là nhân viên trực thang máy”. Namjiu nhắc đến anh chàng kia với giọng điệu vẫn còn tức giận.

“Nhân viên trực thang máy à?”. Parani hỏi lại.

“Phải. Nhân viên trực thang máy thần kinh không bình thường. Ngày ngày chỉ biết đứng trong cái hộp nhỏ hẹp, lên lên xuống xuống đến mức bại não vì chắc chắn không ai nào bình thường lại nghĩ Namjiu đây gọi tình cả”. Namjiu trả lời một cách đầy tự tin.

“Có vẻ đúng. Gã đó chắc là bị bại não thật. Dẫu sao cậu cũng nên cẩn thận. Tránh xa cái thang máy ấy ra là tốt nhất. Nhỡ đâu gã đó lên con, mình sẽ bị gán tội làm hại người bệnh”. Parani lo lắng nhắc nhở.

Namjiu nhướn mày hỏi bạn: “Pa, tóm lại là cậu đang lo lắng cho ai vậy?”.

“Ô, tất nhiên là lo cho bạn Namjiu yêu quý rồi”. Parani cười: “Sợ bạn không nhận được đi gây gổ với người ta, xâm phạm thân thể người ốm. Phải tội đấy. Không tốt đâu”.

“Pa... ra... nì”. Namjiu kéo dài giọng.

Parani bật cười to. Cô biết bạn mình là người thế nào, hai chữ “thể diện” chưa bao giờ biến mất khỏi tâm trí cô bạn mang tên Namjiu Hatxabancha. Chính vì thế, không bao giờ có chuyện gã người ngoài hành tinh kia lại có thể thoát khỏi tay Namjiu một cách dễ dàng.

Người đàn ông bước vào căn phòng làm việc rộng rãi trên tầng bốn mươi chín với tâm trạng đầy bức tức. Cô gái đó thật kì quặc, chiến lược cô ta đem ra áp dụng cũng đã đem lại hiệu quả đáng kể bởi nó khiến anh chắc chắn sẽ không sớm quên được, cho dù đó là một hồi ức tệ hại nhưng dẫu sao cô ta cũng đã làm được. Đôi mắt to tròn, cái mũi bướm bình, đôi môi đỏ, tóc vuốt gọn ra sau để lộ vàng trán dô mịn màng, cô ta mặc áo sơ mi trắng, quần bò thẫm màu, dáng cao ráo, điệu bộ hung hăng hết sức.

Raman hồi tưởng lại dáng điệu đó rồi chậm chậm lắc đầu.

“Anh Raman đang làm gì thế?”. Câu hỏi khiến Raman sực tỉnh.

“Mãi mới thấy đến. Đi đâu về thế hả?”. Raman nghiêm giọng khi nhận ra người đứng trước mặt đang nhìn mình cười.

“Ô hay, em cũng phải có việc riêng chứ”. Người kia cười nịnh.

“Thôi ngay cái điệu cười ấy đi Wat. Wat thừa biết cười kiểu đó với anh không được gì đâu. Tại sao không đi họp hội đồng quản trị. Lớn rồi đấy, Wat, đừng nghĩ đây là trò chơi của trẻ con. Nếu em không đi học tiếp thì bắt buộc phải làm việc”.

Rawat thôi cười ngay khi nhắc đến hai từ đi học và làm việc. “Ôi, cho em tạm dừng chút đi. Cho em thêm chút thời gian, giờ em vẫn chưa sẵn sàng mà”.

“Wat nói chưa sẵn sàng đã hai năm nay rồi đó. Hết hạn dừng từ này rồi. Ngày mai bắt đầu làm việc”. Raman nói đều đều, chỉ có ánh mắt là thể hiện rõ ràng không được mặc cả.

“Kìa anh, đừng có độc ác với em thế, em chưa sẵn sàng thật mà”.

“Chưa sẵn sàng nghĩa là còn muốn đi tán tỉnh người đẹp, ca sĩ, diễn viên, người mẫu đúng không. Thôi mấy cái trò linh tinh đó đi là được rồi đó Wat”

“Em không muốn làm những việc như thế này. Em không rành”. Rawat vòng vo.

“Thế Wat muốn làm gì? Việc nào thì rành?”.

“Em muốn làm ngôi sao”. Rawat khẽ trả lời.

“Wat không nhớ à? Hồi lớp hai, Wat tham gia diễn kịch ở trường. Bố mẹ phải gọi anh bay về Thái gấp để xem vở kịch đó. Nếu em nhớ được, em đóng

vai cái cây đứng không, cái cây tự đổ, đè lên các cây khác, khiến cho hàng cây đổ cả loạt. Vỡ kịch phải kết thúc ở đó vì các cây thi nhau khóc”.

“Ôi... đó là chuyện ở cái thuở nào rồi mà”. Rawat yếu ớt phản kháng.

Raman nhìn mặt em trai với ý hỏi xem cậu ta còn muốn gì nữa.

Rawat bắt gặp ánh mắt anh trai, lên giọng không chịu thua: “Em còn muốn làm ca sĩ nữa”.

“Em có nhớ hồi lớp ba...”.

“Đủ rồi anh, em nhớ”. Rawat vội đưa tay lên ngắt lời Raman. Chuyện ấy sao cậu lại không nhớ cơ chứ. Bố mẹ đã gửi vé bắt anh trai cậu về cổ vũ cho đứa em trai duy nhất đi thi hát. Kết quả ấy à? Hát sai nhạc ngay từ đầu bài, cuối cùng đứng khóc ngay giữa sân khấu khiến cậu phải mang nỗi xấu hổ đó với bạn bè trong suốt một năm sau.

“Ngày mai đến làm việc. Đừng quên đấy”. Raman nhấn mạnh. Nói xong, anh cầm tập tài liệu trước mặt lên đọc, mặc cho em trai mình đứng đó.

“Vâng”. Rawat buồn bã trả lời rồi cúi đầu đi ra khỏi phòng.

Raman ngẩng mặt lên nhìn theo bóng em trai mà lắc đầu. Cho dù Rawat là người không có chí tiến thủ nhưng cái duyên của cậu ta khiến không ai có thể giận được. Và cho dù Rawat có vô cùng ích kỉ nhưng cũng biết nhận lỗi khi mắc sai lầm. Anh sẽ dùng chính cách này để khiến cho em trai có mục đích sống rõ ràng hơn, đã hết thời gian cho kiểu sống thờ ơ qua ngày đó rồi.

Ngày hôm sau, cô gái không muốn đánh mất văn phòng của mình một cách dễ dàng, lúc này đang ngửa cổ lên nhìn tòa nhà cao chọc trời mà cô đã đặt chân đến hôm qua nhưng phải ngậm ngùi quay về với không chút tiến triển. Hôm nay, cô quyết tâm đẩy mình, cho dù phải dùng bất cứ cách gì, cô cũng phải nói chuyện với ông chủ tòa nhà này cho bằng được.

Hôm nay Nanjiu rủ thêm cả người bạn thân yêu quý của mình đến.

“Nhất quyết phải thể hạ, Nanjiu?”. Parani lưỡng lự hỏi.

“Tất nhiên. Pa, cậu đi đánh lạc hướng sự chú ý của nhân viên tiếp tân đi, còn tớ sẽ bí mật đi lên trên”, Nanjiu nói với bạn. Cô đã mất cả đêm qua để nghĩ kế. Lần này chắc cô phải lợi dụng đến sự nổi tiếng của cô bạn thân mới mong trót lọt.

“Tốt thôi”. Parani gật đầu.

“Vậy tiến hành nào, nhớ làm hết sức đấy”. Nanjiu cười ranh mãnh.

Parani hít một hơi thật dài để tiếp thêm sức mạnh cho chính mình, sau đó bước thẳng đến quầy tiếp tân với dáng vẻ tự tin nhất có thể.

“Tôi có thể giúp gì được cho...”. Nhân viên tiếp tân chào khách, khi ngẩng lên nhìn thấy Parani trước mặt liền thốt lên đầu ngạc nhiên: “Ôi! Parani, vận động viên được huy chương vàng Olympic đúng không ạ?”.

Parani nở nụ cười ngọt ngào: “Vâng”.

Cô nhân viên lễ tân tươi cười: “Vui quá được gặp Pa ở đây. Ngoài đời còn xinh hơn cả trên ti vi ấy”.

Parani không trả lời, chỉ biết cười với người đối diện.

“Cần chị giúp gì cứ nói nhé, không phải ngại. Em là thần tượng của chị đấy. Đến lũ cháu ở nhà mỗi lần thấy Pa trên ti vi đều hò hét cổ vũ. Hôm nay, nếu chúng biết chị được gặp Pa chắc ngất mất. Cho chị xin chữ kí và chụp ảnh cùng nhé. Lại đây, Pa. Lại đây chụp ảnh với chị”.

Sau đó, tiếng lành đồn xa, mọi người ai cũng hồi hộp vì vận động viên được huy chương vàng hai kỳ Olympic đang có mặt tại toà nhà Woradechawat. Parani đã có thể thu hút được sự chú ý bằng cách ban phát nụ cười của mình cho tất cả mọi người. Phần Nanjiu, lúc này cô đang đứng nép mình để không ai thấy, lợi dụng thời điểm nhốn nháo liền lặng lẽ đi vào trong, trước khi biến mất không quên nhướn mày và gợn ngón cái khen ngợi phần biểu diễn của cô bạn.

Nanjiu dừng lại trước cửa thang máy. Trong lúc đang lưỡng lự xem nên vào thang máy nào, chiếc thang máy đầu tiên vừa hạ xuống đúng lúc, cô liền bước vào trong cùng một nhóm người nhưng rồi dừng lại khi không tìm thấy số tầng mà mình phải đến.

“Chị ơi, tại sao không có tầng bốn mươi chín nhỉ?”. Nanjiu hỏi một cô gái đứng sau mình.

“À, muốn lên tầng đó phải đi thang máy ngoài cùng bên phải”.

“Cám ơn chị”. Nanjiu cảm ơn rồi bước vội ra ngoài trước khi thang máy kịp đóng lại.

Nanjiu thở dài khi đã hiểu mình cần phải sử dụng chiếc thang máy nào. Ánh mắt cô nhìn về phía thang máy ngoài cùng bên phải, nơi đã gây ra cho cô bao nhiêu rắc rối. Có lẽ là nghiệp chướng khi cô buộc phải quay lại sử dụng nó một lần nữa.

Namjiu đi thẳng đến trước chiếc thang máy duy nhất sẽ dẫn cô đi đến nơi cô cần. Cô đứng lại ngó nghiêng một hồi rồi quyết định bấm nút. Ngay khi cửa thang máy vừa mở ra, Namjiu nhanh chóng nhìn vào bên trong kiểm tra.

“Không có. Tốt rồi”. Namjiu cười sung sướng khi thấy trong thang máy không có ai. Cô đi vào với vẻ thoải mái vì không phải chạm mặt kẻ khiến cô tức giận hôm qua.

Thang máy từ từ di chuyển qua tầng một, hai, ba... rồi dừng lại ở tầng thứ mười ba.

“Ting!!!”. Tiếng chuông vang lên, cửa thang máy từ từ mở ra. Ba người đàn ông trong bộ vest màu đen bước vào. Một trong ba người nhú mày, thoáng sững sờ khi thấy có người trong thang máy. Người được nhìn ngúc ngoắc đầu, làm ra vẻ vô tội, ngẩng đầu nhìn trần thang máy, chẳng có vẻ gì là xấu hổ.

Hai người đàn ông còn lại nhìn theo, không khỏi ngạc nhiên khi có một cô gái lạ mặt dám dùng thang máy này.

Raman đưa tay ra ấn số bốn mươi chín. Hai nhân viên còn lại nhìn nhau khó hiểu, đây là lần đầu tiên tổng giám đốc tự mình ấn số tầng.

“Lại ấn hai lần rồi, nói mãi mà không chịu nghe”. Namjiu băng quơ khề nói.

Raman quay ngoắt lại nhìn mặt cô.

Namjiu đứng tận bên trong, với lợi thế của kẻ vào trước, cô bình thản, mặt tỉnh bơ, không thêm đề ý đến ánh mắt giận dữ của ai đó.

“Quý cô muốn lên tầng bao nhiêu?”. Giọng trầm trầm vang lên hỏi.

“Bốn mươi chín”. Namjiu vênh mặt, trả lời đầy kiêu ngạo.

Hai nhân viên thân cận của Raman nhướn mày. Ông chủ của họ chưa bao giờ bắt chuyện với phụ nữ lạ mặt như thế này. Vậy có lẽ ông chủ quen biết cô gái này chăng?

“Đó là tầng của các lãnh đạo cấp cao. Cảm người ngoài lên mà chưa được cho phép. Không biết quý cô đã biết điều này chưa?”. Giọng trầm trầm tiếp tục hỏi.

“Biết. Nhưng tôi không phải người ngoài”. Namjiu trả lời.

Raman nhướn mày. Cô gái này dám nói mình không phải người ngoài. Nhưng tầng đó ngoài phòng làm việc của anh ra cũng chỉ còn phòng làm việc mới của Rawat. Mà bạn của Rawat ai cũng đẹp tựa ngôi sao. Bởi thế, chắc chắn cô gái này nói dối.

“Cô đến tìm ai?”.

“Tôi nghĩ anh nên tập trung vào công việc bấm thang máy đi thì hơn. Hóng chuyện người khác làm gì?”. Namjiu lên giọng nhắc nhở, cứ như thể người đàn ông đứng trước mặt cô là kẻ thích soi mói chuyện người khác vậy.

“Tôi cần biết vì đó là nhiệm vụ. Chúng tôi không thể để cho người ngoài vào đi lại linh tinh được”. Raman ra vẻ hù dọa.

Namjiu kinh ngạc nhìn mặt kẻ đối diện: “Này anh, tôi không phải chó mà đi lại linh tinh chỗ này. Anh cũng nên suy nghĩ trước khi nói tôi là chó, bởi nếu tôi là chó thật thì ông chủ cũng là chó đấy, vì chó thì phải đi gắp chó, không phải sao? Chính vì thế, làm ơn lựa chọn từ ngữ cho lịch sự. Nếu không, khi nào gặp được ông chủ anh, tôi sẽ nói với anh ta rằng anh nói ông ấy là... chó Raman[2]”. Namjiu nhấn mạnh vào mấy chữ “chó Raman”.

[2] Trong ngôn ngữ Thái Lan, câu nói của Raman đôi khi có thể khiến người nghe hiểu lầm mình bị ví là chó.

Raman nghiêng rằng, hai người còn lại mắt tròn vì chưa từng gặp phải sự việc như thế này.

“Còn hỏi gì nữa không?”. Namjiu hỏi đầy thách thức.

“Không”. Tiếng trả lời rít qua kẽ răng ai đó.

“Tốt. Giờ anh biết nên đối xử với khách của ngài Raman thế nào rồi đấy”. Namjiu được dịp tranh thủ “dạy dỗ” đối phương.

“Vâng, thưa cô”. Giọng nói đáp lại một cách lạnh lùng.

Cửa thang máy mở ra tại tầng bốn mươi chín. Namjiu vững tin bước ra đầu tiên, nhưng cô lưỡng lự không biết nên rẽ phải hay trái.

“Phải”. Lời nhắc đầy uy lực vang lên từ sau lưng Namjiu.

“Tôi biết rồi”. Namjiu trả lời vẻ đã biết trước rồi nhanh chóng quay người đi sang bên phải.

“Cậu Raman biết cô ấy à?”. Một trong hai nhân viên đi cùng hỏi Raman đầy nghi ngờ.

“Giờ thì chưa. Nhưng lát nữa sẽ biết”. Raman chậm rãi trả lời nhưng bộc lộ rõ ý đồ sẽ không để cô gái kia yên.

“Cô ta giỏi thật đấy. Diễn như thể biết rõ cậu Raman lắm vậy”.

“Phụ nữ bao giờ cũng giỏi mấy cái chuyện vớ vẩn này, đặc biệt là cô gái đó”. Raman nghiêm giọng trả lời rồi bước theo Namjiu đi về phía phòng làm việc của mình.

Namjiu dừng lại trước một căn phòng lớn, cô từ từ đẩy cửa bước vào, tiến đến trước mặt một cô gái lúc này đang ngồi làm việc gần đó.

“Xin lỗi.. Tôi đến gặp ngài Raman”. Namjiu nói.

Cô gái kia liền ngẩng lên nhìn. Lúc đầu cô ta ra dấu từ chối, nhưng khi vừa thấy người đi đến phía sau gập đầu, cô ta cũng gập đầu với Namjiu: “Mời cô vào ngồi đợi trong phòng ngài Raman”.

Namjiu sững người một lúc, không nghĩ mọi chuyện lại dễ dàng đến thế. Sợ cô gái kia đổi ý, Namjiu vội nói ngay: “Cám ơn cô”, rồi gấp rút đi vào trong căn phòng có gắn biển tên màu vàng.

“Chan, nếu tôi không gọi, tuyệt đối không được cho ai vào phòng”. Raman dừng lại trước bàn của thư kí ra lệnh.

“Vâng, thưa ngài”. Cô thư kí nhận lệnh nhưng cũng không khỏi ngạc nhiên. Bình thường, ông chủ của cô không bao giờ tiếp khách là phụ nữ trong phòng làm việc. Kể từ ngày cô tiếp quản vị trí thư kí này, cô mới thấy có một người phụ nữ duy nhất là ngoại lệ, đó chính là bà Pijitra, mẹ của tổng giám đốc.

Raman gập đầu rồi quay lại nói với hai nhân viên thân cận đang đứng sau lưng, “Thost, Chak, hai người đi chuẩn bị trước đi. Để tôi giải quyết chuyện riêng trước đã rồi sẽ theo sau.

“Vâng”. Thost và Chak cùng nhau rời khỏi đó.

Raman chờ cho hai người kia đi khuất rồi liếc mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng như thể muốn nhìn xuyên thấu vào bên trong.

Namjiu đưa mắt chiêm ngưỡng sự sang trọng của căn phòng, không khỏi thán phục: “Trời đất! Khiếu thẩm mỹ của người này thật hiện đại. Đây là phòng làm việc sao? Còn sang trọng hơn cả trong phim nữa”.

Tiếng mở cửa kéo theo sự chú ý của Namjiu từ lối bài trí bắt mắt của căn phòng chuyển sang người vừa bước vào.

“Anh theo tôi vào làm gì?”. Giọng Namjiu có chút gay sự.

Người bị hỏi không trả lời. Anh đến ngồi vào chiếc ghế mà ai cũng biết là của chủ nhân căn phòng rồi cầm tập tài liệu trên bàn lên đọc.

“Ái chà! Điều bộ cũng giống ra phết đấy!”. Namjiu cao giọng chế nhạo.

Raman hơi nhướn mày, tiếp tục đọc tài liệu mà không để ý đến thái độ nhạo báng của cô.

Namjiu lắc đầu, tiếp tục truy vấn như thể mình đọc vị được anh chàng trước mặt. “Anh nghĩ kĩ chưa mà làm thế này? Đừng nghĩ có thể lừa tôi bằng cái trò trẻ con này nhé. Tôi đâu có ngu. Chỉ trong phim mới có cảnh nữ chính vô tình hiểu nhầm nam chính là nhân viên trực thang máy, trong khi anh ta lại chính là chủ nhân của một tập đoàn trị giá cả trăm, nghìn tỉ. Chà chà... tiếc thật đấy”. Namjiu dài giọng, giả bộ như mình đang tiếc thật: “Chẳng may tôi lại không muốn làm nữ chính mới chết chứ. Tại... nam chính không xứng đáng cho lắm. Trông cứ nhạt nhẽo thế nào ấy, chẳng ăn nhập gì cả”.

Raman rời mắt khỏi tập tài liệu, ngẩng lên nhìn cô gái vừa kết thúc bài diễn thuyết chẳng có chút gì hay ho trước mặt.

“Lại còn chưa đứng lên đi, ông chủ anh vào bây giờ đấy”. Namjiu đi vòng qua chiếc bàn làm việc đến đứng bên chiếc ghế Raman đang ngồi: “Đứng dậy! Không mong mọc mụn bây giờ. Rãnh rồi ra đây ngồi, nhờ cái ghế của tổng giám đốc anh nặng vĩa, tôi lại bị vạ lây”.

Raman thờ dãi, hai mắt trợn trừng nhưng vẫn không mở miệng nói bất cứ một từ nào. Anh đưa tay cầm lấy khung ảnh, cố tình xoay nó theo chiều mà Namjiu có thể nhìn thấy rõ nhất.

“Vẫn còn chưa đi à?”. Namjiu gằn giọng hù dọa, chẳng quan tâm đến bức ảnh đó.

Raman lại đưa tay cầm lấy khung ảnh một lần nữa, lần này anh ấn nó vào tay Namjiu.

“Tôi không thèm để ý mấy cái ảnh vớ vẩn...”, Namjiu ngừng nói, bỗng nhiên cô cảm thấy như có mây đen đang kéo đến vây kín bầu trời.

“Ồ... ảnh chụp sắc nét thật đấy. Người chụp giỏi thật... Biết cách lấy góc máy đấy... Người trong ảnh cũng... đẹp đấy... hờ hờ...”. Tiếng cười gượng gạo vang lên kết thúc câu nói, Namjiu đặt nhẹ bức ảnh xuống bàn, chậm chậm lùi về phía sau như thể đang chuẩn bị chạy trốn.

“Ra ghế ngồi!”. Raman gằn giọng ra lệnh trước khi Namjiu kịp nghĩ ra mình nên làm gì.

Khóe miệng Namjiu giật giật, chân ban đầu định bước ra khỏi phòng giờ phải đổi hướng đi về phía bộ bàn ghế tiếp khách.

“Giới thiệu bản thân”. Câu ra lệnh ngắn gọn một lần nữa phát ra từ miệng người đàn ông mà Namjiu cho là nhân viên trực thang máy.

“Ồ... tôi... tên Nanjiu”.

Mắt Raman hơi cúp xuống khi nghe thấy cái tên là lạ của kẻ gây rối.

“Tôi có chuyện...”. Nanjiu chưa kịp nói tiếp, giọng nói cộc lốc của Raman đã vang lên.

“Tôi bảo cô giới thiệu bản thân chứ chưa cho phép cô nói đến chuyện khác”.

Nanjiu đảo mắt, mặt nhăn nhó. Lúc này, điều cô cần làm là cố gắng nhẫn nhịn, kiềm chế một cách tốt nhất. Nếu không, N.J.Gym sẽ có thể sụp đổ ngay trước mắt. Chừng nào còn là chủ nhân của N.J.Gym, cô nhất quyết không để ngày đó xảy ra. Vì thế bây giờ, cô đành chấp nhận làm theo mọi mệnh lệnh của kẻ tư bản này trước. Ngày nào cô thoát khỏi tình cảnh này, Raman gì thì Raman, dù có giàu có xuyên trời, cô cũng sẽ cho anh ta một trận, đấm, đá, đánh cho tơi bời... Nanjiu nén oán hận vào lòng.

“Tôi tên là Nanjiu, họ Hatxabancha. Đã tốt nghiệp đại học. Gia đình có tất cả năm người. Tôi có hai anh trai. Bố và mẹ đều là giảng viên đại học. Hai anh trai đều làm công chức nhà nước. Anh cả là giáo viên, anh thứ hai là cảnh sát...”. Nanjiu vừa liệt kê sơ yếu lý lịch từ bé đến lớn một cách chi tiết, vừa đau lòng nhìn mặt Raman. Anh ta bảo cô đọc sơ yếu lý lịch nhưng bản thân lại cầm đầu cầm cổ đọc tài liệu. Thật đáng tức giận. Nhớ đây... đồ điên khùng!

“Cho tôi thêm thông tin cá nhân”, Raman nói trong khi vẫn chăm chú với đồng tài liệu.

Nanjiu nhăn mặt nhưng vẫn cố kìm nén sự tức giận. “Tôi hai mươi bốn tuổi, cao một mét năm mươi chín, có cần kích thước từng vòng không ạ?”. Giọng Nanjiu đều đều, có vẻ xách mé ở cuối câu.

“Nếu cô nghĩ có ích thì cứ kể ra”.

Nanjiu nghiêng răng. Bị thách thức đến mức này, nếu không trả lời sẽ bị cho là nhát gan. Nếu anh ta nghĩ có thể thắng vì cô không dám trả lời, nhân đây xin thông báo luôn, anh ta hiểu về cô hơi ít đấy.

“Tám mươi lăm...”.

Ánh mắt sắc bén ngay lập tức rời khỏi tập tài liệu, quét một lượt đánh giá rồi nghiêm giọng: “Đừng nói dối”.

Nanjiu thở dài, điều chỉnh cho giọng mình thật chậm rãi, rõ ràng dù đang rất tức giận.

“Tám mươi hai, sáu mươi tư, tám mươi chín”.

Raman gật đầu ý nói có thể chấp nhận được. Người trả lời chỉ còn biết hậm hực trong lòng. Quái vật... khi cô nói chuyện khác thì chẳng thấy để tâm, đến vấn đề này thì ngẩng lên dò xét. Đồ đàn ông điên rồ, dâm dăng, lại còn gật đầu ra vẻ hiểu biết nữa chứ, đúng là giả tạo.

“Tình trạng hôn nhân?”. Raman hỏi, mắt nhìn chăm chăm vào người bị hỏi.

Nanjiu cố nuốt hận đáp: “Ngài Raman, tôi không phải đến để xin việc. Chắc không nhất thiết phải báo cáo toàn bộ thông tin cá nhân chứ... ạ?”. Nanjiu cố tình ngắt quãng để nhấn mạnh từ cuối cùng cho có phần cung kính, nhưng ánh mắt cô lúc này găm đầy sự oán hận.

“Trả lời cho đúng câu hỏi”. Mặt người nói bình thản nhưng giọng nói thể hiện rõ sự ra lệnh.

Nanjiu mím chặt môi, âm thanh chỉ còn cách lọt qua hai kẽ răng: “Độc thân”.

“Ừm”. Raman gật đầu: “Đúng mười hai giờ trưa mai đến đây gặp tôi”.

“Gi cơ? Thế hôm nay thì sao?”. Nanjiu hỏi to.

“Tôi không có thời gian. Giờ tôi phải ra ngoài”. Raman thông thả trả lời.

“Nhưng ngày mai tôi không rồi”. Nanjiu bắt bẻ.

Raman nhìn vào mặt Nanjiu: “Nếu có ai đó nói không rồi, người đó nên là tôi mới đúng”. Dứt lời, Raman nhướn người với lấy chiếc di động gọi cho thư kí mà không thèm để ý đến Nanjiu lúc này đang hậm hực tức giận: “Chan, dặn Chak và Thost chuẩn bị nhé. Hai phút nữa tôi sẽ ra ngoài”.

Nanjiu hít thở mạnh, nhìn kẻ đang chuẩn bị ra ngoài với ánh mắt muốn giết người. Không có thời gian à? Thế gần nửa tiếng qua bắt cô trình bày sơ yếu lý lịch làm gì? Nếu vào thẳng vấn đề cần nói, giờ này có lẽ đã xong rồi. Kiểu này đúng là ức hiếp nhau quá rồi còn gì.

“Tôi không thích những người sai hẹn. Hi vọng cô Nanjiu hiểu. Xin mời”. Raman ra lệnh. Nanjiu vụt đứng dậy khỏi ghế, mắt quắc lại, mặt quay phắt rồi hậm hực bước đi.

Khỏe miệng của người trong phòng hơi nhếch lên. Cuộc đời thật kì lạ. Có một số người ta không nghĩ có thể gặp lại rồi cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt ta cho bằng được. Nanjiu Hatxabancha, cái tên mà anh chưa bao giờ quên. Raman nhìn theo lưng người đang bước phăm phăm ra ngoài với ánh

mất đầy ấn ý. Cô ta chẳng có gì thay đổi cả, lúc còn bé tinh quái, ranh ma thế nào, lớn lên vẫn nguyên như vậy.

Raman nắm lấy cánh tay mình rồi mỉm cười. Vết cắn mờ mờ vẫn còn đó khiến anh phải ghi nhớ suốt hai mươi năm qua. Đến hôm nay, cô bé đó cũng nên nhận lại chút gì đó cho xứng đáng chứ.

Nanjiu quay ra theo lối cũ, trong lòng tràn ngập sự tức giận. Đến trước cửa thang máy, cô ấn mạnh vào nút mở như muốn trút giận lên nó, tưởng tượng nó chính là bản mặt của chủ nhân thang máy này.

“Hừ... Raman... tưởng tôi sẽ phải dỗ dành anh à? Giàu có thì được quyền kiêu ngạo hay sao? Đồ lạm dụng chức quyền. Nhớ đấy. Tưởng bắt nạt được Nanjiu này mà dễ à? Đợi tôi có được cái mình muốn, tôi sẽ cho anh nằm mùi đau khổ, sẽ đá cho anh phải vừa khóc vừa cong đuôi mà chạy, sẽ cho anh bẹp dí vào tường. Bao giờ ngày đó đến, những thứ mà tôi sẽ làm với anh sẽ khiến thân Chết còn phải van xin: ‘Chị ơi! Chị ơi! Em xin chết’”.

Càng nói, máu nóng càng dồn lên mặt, hai bàn tay nắm chặt đầm vào nhau. Đó là cách tốt nhất để giải tỏa nỗi tức giận khi lúc này cô chỉ còn một mình trong chiếc thang máy đang từ từ đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Chàng trai cao ráo, khuôn mặt ưa nhìn, ăn mặc sang trọng với bộ đồ hàng hiệu từ đầu đến gót chân, đỗ chiếc xe hơi thể thao đắt tiền tại khu vực dành cho các nhà lãnh đạo. Nhân viên bảo vệ khúm núm chạy ra nghênh đón bởi biết rõ anh chàng có mùi thượng lưu trên từng centimet cơ thể này chính là con trai thứ của nhà Woradechawat. Hôm nay chính là ngày làm việc chính thức đầu tiên của cậu ta tại công ty.

“Xin mời, ngài Rawat”.

Rawat bước xuống từ chiếc xe sang trọng rồi bước vào bên trong tòa nhà với dáng vẻ tự tin. Vừa mới bước qua cánh cửa, anh dừng lại khi thấy đám nhân viên đang tụ tập xem xét, bàn tán cái gì đó.

“Cái gì vậy? Những người đó đang xem gì thế?”. Rawat quay lại hỏi nhân viên bảo vệ đi theo sau.

“À... mọi người đang xin chữ kí cô ấy ạ”.

“Có ngôi sao nào đến à? Đẹp không?”. Ánh mắt người hỏi rạng rỡ hẳn lên.

“Ồ... không phải ngôi sao đâu ạ... còn nổi tiếng hơn cả ngôi sao nữa cơ. Là cô Pa, vận động viên Taekwondo nổi tiếng của Thái Lan, hai lần liên tiếp được nhận huy chương vàng đấy ạ”. Nhân viên bảo vệ nói về Pa với giọng điệu thần phục ngưỡng mộ.

Rawat nhún mày, anh chưa từng quan tâm đến các vận động viên thể thao. Vì thế, ai có huy chương mấy kì, anh chưa bao giờ nhập tâm dù chỉ là một chút. Rawat nhìn về phía trung tâm của đại sảnh đang trở thành tâm điểm bữa tiệc của các nữ nhân viên trong tập đoàn.

“Chắc chắn đấy là Pa chứ?”. Người nói lắc đầu khi đã nhìn rõ tâm điểm của đám đông. “Pa bom thì đúng hơn. Dáng người lực lưỡng thế kia, có đúng là con gái thật không vậy? Hay là nửa nam nửa nữ. Không thể phân biệt được...”. Chưa nói hết câu, Rawat chỉ kịp thốt lên “Ồi...”, anh bị một người va phải đến tối tăm mặt mày. May mà nhân viên bảo vệ kịp đỡ, cứu anh khỏi màn ngã xấu hổ trong ngày đầu tiên đến làm việc.

“Đi đứng cho cẩn thận chứ”. Cô gái kia gất gông lên tiếng trước.

Rawat tròn mắt, nhìn chằm chằm đầy tức tối vào cô gái đối diện “Tại sao không tự tránh đi. Tôi mà ngã ra đây thì cô nói thế nào?”.

Nanjiu lắc đầu, trả lời không chút kiêng nể bởi trước đó đã nghe thấy rõ bạn mình bị anh ta nói xấu: “Chẳng thế nào cả. Đi không nhìn đường, lại chỉ biết nói xấu sau lưng người khác. Cho đáng đời”.

“Cô...!!!”. Rawat cao giọng.

“Làm sao?”. Nanjiu không chịu thua, ngay lập tức phản bác lại.

“Cô có biết tôi là ai không? Có biết tôi quan trọng với Woradechawat cỡ nào không?”. Rawat nghiêm giọng.

“Còn anh thì sao? Anh có biết tôi là ai không? Biết tôi quan trọng với Woradechawat thế nào không?”. Nanjiu lớn giọng không kém kẻ đối diện.

“Tôi không biết cô là ai. Nhưng bản mặt như cô chắc chắn chẳng có gì quan trọng với Woradechawat cả”. Rawat chế nhạo, quét ánh mắt giễu cợt nhìn Nanjiu từ đầu đến chân.

Namjiu trả lời bằng nét mặt khinh bỉ, không chịu để mình bị coi thường.

“Ô! Đến anh còn không biết tôi là ai, tại sao tôi lại phải biết anh là ai. Đúng là một câu hỏi mặt dày, thiếu suy nghĩ mà nhà tôi vẫn hay gọi là câu hỏi của kẻ nảo bé. Mà nảo bé thôi chưa đủ đâu, trong đó chắc nước chiếm phần nhiều nên mới lúc nào cũng ngây ngây ngơ ngơ như thế”.

Rawat mặt đỏ phừng phừng, quay ngoắt đi ra lệnh cho nhân viên bảo vệ đứng phía sau: “Bắt lấy cô ta ném ra ngoài, cấm cô ta không được bước chân đến đây nữa”.

“Đáng tiếc”, Namjiu tranh nói trước: “Ngày mai tôi có một cuộc hẹn đặc biệt với ngài tổng giám đốc, còn hẹn ăn trưa với nhau nữa kia, mà chỉ có hai người trong phòng làm việc thôi nhé. Vì thế, tôi bắt buộc phải bước chân đến đây lần nữa... Ừm, mà có khi còn nhiều lần nữa, như kiểu... đến gặp người thân ấy mà”. Namjiu làm giọng ngọt ngào chế nhạo, mặt vênh vênh tỏ ý ta đây mới là người quan trọng.

Rawat cãi ngay: “Tôi không tin. Anh Raman không đời nào cho phép loại phụ nữ này lên phòng làm việc”.

Namjiu nhún vai: “Tùy. Không muốn chấp nhận sự thật cũng đành chịu thôi. Nhưng anh hãy cẩn thận đấy, mất lịch sự với vị khách đặc biệt này, rồi một ngày anh sẽ trở thành con chó bị ruồng bỏ, bị tống cổ ra khỏi Woradechawat lúc nào không biết đấy”.

“Ném cô ta ra ngoài!!!!!!!!!!”. Rawat hét lên, rõ ràng đã vô cùng tức giận, từ bé đến giờ, anh sợ nhất mấy từ “con chó bị ruồng bỏ”.

“Vâng... vâng...”. Nhân viên bảo vệ lắp bắp sau khi lưỡng lự một hồi. Anh ta đi về phía cô gái để thực thi mệnh lệnh của ông chủ.

Vừa lúc nhân viên bảo vệ đang định giờ tay ra giữ lấy mình, Namjiu nhanh hơn nắm chặt cổ tay anh ta rồi khóa ra sau lưng khiến anh ta nhăn nhó kêu: “Ồi!”.

“Tuồng dễ bắt hả. Biết về Namjiu này hơi ít rồi đấy”. Namjiu nói với nhân viên bảo vệ nhưng ánh mắt thì nhìn chằm chằm kẻ đã ra lệnh.

Rawat thấy người của mình bị vô hiệu hóa liền hô hào những người khác đến giúp.

“Đến giúp ta ném con bé này ra ngoài. Nhanh lên!”.

Bảy nhân viên bảo vệ đang đứng trước cửa tòa nhà nghe thấy tiếng của ông chủ liền vội vàng chạy lại.

“Định chơi hội đồng à? Được thôi. Đừng có hối hận đấy”. Namjiu cười khẩy. Cô lấy chân ngăn người đầu tiên chạy đến khiến anh ta ngã sòng soài ra đất, tranh thủ lấy đà đón tiếp người thứ hai đang chuẩn bị nhào đến.

Tiếng hét của Rawat thu hút sự chú ý của Parani. Khi thấy bạn mình đang bị đánh hội đồng, cô không chần chừ chạy lại giúp bạn đánh bại đối phương một cách nhanh chóng. Cuộc xung đột giữa đội bảo vệ và hai cô gái khiến cho những người xung lại xem được phen reo hò cổ vũ hết sức náo nhiệt.

“Em Pa, cố lên!”. Tiếng cổ vũ cho Parani to hơn khi cô dùng chân đá vào giữa háng một anh bảo vệ lực lưỡng khiến anh ta từ từ cảm nín gục xuống.

“Bạn em Pa, cố lên... Ái chà... giỏi chẳng khác gì Pa”. Namjiu cũng nhận được sự cổ vũ nhiệt tình không kém Parani. Nhất là khi cô dùng cùi chỏ đánh mạnh xuống vai đối phương rồi tiện đà văng gót, thẳng chân giáng vào mặt người đó đau điếng khiến anh ta ngã úp mặt xuống đất, tiếng vỗ tay lại càng to hơn như muốn tiếp thêm cho cô sức mạnh.

“Trời ạ! Đi gọi thêm người nhanh lên”. Rawat hét với người bảo vệ còn lại khi thấy bên mình đang dần yếu thế.

“Chỉ giỏi sai khiến người khác thôi à? Có giỏi thì xông vào đi”. Parani hét đáp trả.

Rawat cắn răng, nhìn Parani với ánh mắt đỏ ngầu tức tối.

“Dừng lại ngay!!!”. Giọng nói dứt khoát vang lên từ phía sau khiến mấy anh bảo vệ lúc này đang nhón nháo xem ai nên xông vào tiếp vội im bật. Họ biết rõ giọng nói đó là của ai.

Raman tức giận bước vào đứng giữa hai phía, quét ánh mắt nghiêm khắc nhìn từng người một, “Tại sao lại ra tay với phụ nữ?”.

Cả đội bảo vệ ai nấy đều ngập ngừng, cúi mặt không dám nhìn vào mắt của ông chủ lớn. Những người đến cổ vũ và chứng kiến sự việc cũng lần lượt lùi về phía sau rồi từ từ quay trở lại vị trí làm việc của mình.

“Anh Raman có chắc hai người này là phụ nữ không?”. Rawat đánh mắt sang hai cô gái.

“Còn hơn ai đó mà tôi không biết có phải là đàn ông thật không. Toàn thấy tránh né, đòi mãi giờ tay chỉ đạo”. Namjiu đáp trả, lại có thêm cô bạn thân đứng cạnh gật gù đồng tình.

Rawat nghiêng răng nhưng không dám hành động, cậu biết rõ anh hai mình ghét nhất là xuống tay với kẻ yếu thế hơn.

“Cả hai thôi ngay”. Raman nghiêm giọng.

“Anh đừng có rơi vào bẫy của cô ta. Cô ta nói dối là ngày mai có hẹn ăn trưa với anh tại văn phòng, lại còn hàm ý là người đặc biệt của anh nữa. Đúng

là thảo mai”. Rawat tức giận mách anh trai.

Raman nhếch mày, quay ra nhìn Namjiu. Cô vợ thanh minh: “Tôi nói dối chỗ nào. Chính anh là người đã hẹn tôi mười hai giờ trưa ngày mai đến gặp anh ở văn phòng, không đúng sao?”.

“Thật à anh? Có phải anh đã hẹn cái con bé miệng lưỡi rắn độc, thần kinh không ổn định này đến gặp không?”. Rawat hỏi lại đầy vẻ nghi ngờ.

“Đúng”. Raman trả lời ngắn gọn.

“Sự thật là thứ không bao giờ chết”. Namjiu nhún vai, liếc mắt sang Rawat với vẻ tự đắc của kẻ chiến thắng.

“Anh điên thật rồi. Con bé này tổng tiền anh đúng không? Hay là anh sơ hở nên bị cô ta lừa? Hay là...”. Rawat hơi nheo mắt rồi tỏ ra nghiêm trọng hỏi tiếp: “Anh bị lên quay camera đúng không? Nói cho em biết đi, em sẽ giúp anh”. Rawat nhìn anh trai với ánh mắt độ lượng.

“Wat, đừng có lộn xộn”. Raman lắc đầu: “Chẳng có chuyện gì cả”.

“Nghĩ vớ vẩn, thảo nào nào bé là phải”. Namjiu nói nhỏ nhưng cố tình để đối phương nghe thấy.

“Cô...!!!”. Rawat chỉ vào mặt Namjiu.

Parani bước ra đứng trước mặt bạn, sẵn sàng ra tay khi cần.

“Namjiu, dẫn bạn cô về trước đi”. Raman ngăn lại bằng cách ra lệnh cho Namjiu, anh lo hai kẻ không đội trời chung này sẽ hỗn chiến thêm trận nữa.

“Được thôi. Em về trước nhé. Ngày mai gặp lại anh”. Namjiu nói giọng ngọt ngào trên gương mặt Rawat thêm lần nữa.

Rawat mím môi mím lợi, muốn đáp trả lại nhưng bị ánh mắt nghiêm khắc của anh trai ngăn lại nên đành thôi.

Sau khi Namjiu và Parani bước ra khỏi tòa nhà Woradechawat, Raman quay sang nhắc nhở đội bảo vệ của công ty lúc này vẫn đang đứng cúi đầu về biệt tội: “Từ nay trở đi, tôi ra lệnh cấm không được dùng sức mạnh ức hiếp phụ nữ. Nếu có vấn đề gì, hãy dùng cách nào đó nhẹ nhàng hơn. Đừng để sự việc như ngày hôm nay diễn ra một lần nữa vì chúng ta không phải công ty lưu manh. Làm ơn hiểu rõ cho”

“Vâng thưa ngài”. Tất cả đồng thanh trả lời.

“Nhưng anh Raman, hai người đó không phải phụ nữ đâu. Anh nhìn gương mặt của mình trước đi, bầm tím hết cả”. Rawat hướng cho anh trai để ý đến tình trạng của mấy người bảo vệ.

“Ý anh là tất cả phụ nữ nói chung, không phải chỉ riêng hai người đó. Wat không thấy xấu hổ hay sao? Sáu người đàn ông bắt nạt hai người phụ nữ. Cho dù cuối cùng bị hai người đó làm cho toi tã nhưng chúng ta cũng nên tôn trọng phụ nữ, không phải dùng sức mạnh như thế này”. Raman nhắc nhở em một cách từ tốn.

“Nhưng mà...”. Rawat định tiếp tục phản đối.

“Thôi!!! Rawat! Làm theo lời anh nói đi. Đừng để chuyện này xảy ra lần nữa”. Raman dứt khoát.

Rawat ngay lập tức nín thinh. Anh biết khi Raman gọi tên mình đầy đủ như thế nghĩa là đang rất giận, không được cãi, không được chống đối, không được la ó. Nếu không sẽ nhận một bài dạy đồ dài hơn thế, biết đâu vô tình lại còn bị cắt lương, giữ xe, giữ thẻ ngân hàng nữa.

“Lên xem phòng làm việc đi. Thừa thiếu gì thì nói với thư ký”. Raman ra lệnh.

“Vâng”. Rawat khẽ trả lời, nhanh chóng thực thi mệnh lệnh.

Raman nhìn theo lưng em trai. Cả em trai anh và Namjiu chắc không nhớ ra cả hai đã từng là bạn học mẫu giáo của nhau. Mà đời này chắc không thể gặp mặt nhau một cách hòa bình được, quá khứ thế nào, hiện tại vẫn y nguyên như thế. Raman lắc đầu rồi đi ra khỏi tòa nhà Woradechawat. Không hiểu sao anh lại có cảm giác đau đầu hệt như hai mươi năm về trước vậy.

Khi Namjiu ngồi vào ghế lái và Parani ngồi xuống ghế bên cạnh, cô ngay lập tức phỏng vấn Namjiu về chuyện vừa xảy ra.

“Namjiu, sao cậu lại gây gỗ với bọn chúng thế?”.

Mặt Namjiu vẫn còn hầm hầm: “Cái gã đó nói Pa nửa đàn ông, nửa đàn bà, lại còn sai bảo vệ bắt tởm ném ra ngoài. Ai mà chịu được”

“Khốn nạn...”, Parani cũng sầm mặt xuống: “Biết thế mình phi vào đá cho hắn một phát vào mặt có hơn không. Cái miệng rác rưởi ấy phải bị đánh ít nhất một lần mới chữa được”.

“Đúng thế”. Namjiu đồng ý: “Xuất hiện rõ hoành tráng. Loại đàn ông như thế gặp một lần thôi cũng đủ khiếp. Chẳng biết làm gì cả. Ngày ngày chỉ ngồi giờ tay chỉ đạo thôi”.

“Đúng là... bóng”. Parani bĩu môi.

“Bóng còn phải vái chào, dẹp đường cho gã đó đi ấy chứ”. Namjiu hòa vào.

Parani gật gù, bỗng cô chuyển sang hỏi về chủ nhân tòa nhà: “Ồ, thế cậu có gặp được ông tổng giám đốc không? Đã nói chuyện chưa?”.

Namjiu thờ dãi khi nghĩ tới chuyện này: “Gặp rồi. Chán lắm”. Namjiu mệt mỏi trả lời. Parani không hiểu ý bạn. Namjiu đành phải giải thích: “Không cần phải tỏ ra ngạc nhiên vậy đâu. Tổng giám đốc chính là... cái người đã nhảy vào ngăn ấy”

“Hả? Nếu vậy... người mà chúng ta gây sự...?”.

“Chắc là họ hàng với nhau. Nếu không đã chẳng ra lệnh như ta đây là trên hết như thế”. Namjiu đoán.

“Thế là chúng ta gặp xui rồi còn gì. Nếu là họ hàng, gã kia chắc chắn sẽ tính cách trả đũa”. Parani hỏi đầy lo lắng.

“Cũng có thể là như thế”. Namjiu căng thẳng nói: “Nhưng những chuyện thế này, người như Namjiu không dễ dàng chịu thua đâu”. Namjiu nói một cách tự tin.

“Tớ ủng hộ cậu. Cần giúp gì, cứ bảo tớ nhé. Tớ lúc nào cũng sẵn sàng”. Parani nói giọng chắc nịch.

Namjiu gật đầu: “Ngày mai sẽ biết ngay thôi”.

“Ngày mai có việc gì à?” Parani hỏi.

“Raman hẹn mình trưa mai đến gặp”. Namjiu trả lời.

“Thế sao hôm nay không nói luôn đi. Cậu lên trên đó lâu thế mà không nói chuyện gì à?”.

Namjiu làm mặt ai oán: “Nói. Nhưng mà nói chuyện khác. Anh ta bảo tớ kể lịch sử tông tích họ hàng cho anh ta nghe. Thế mà mình cũng hồn nhiên kể được”. Càng nói Namjiu càng thấy hận: “Mình thì cố gắng kìm nén, chịu đựng mọi thứ. Cuối cùng, anh ta nói hết giờ, không rảnh, ngày mai đến. Hừ! Kiểu này không cần nói cũng biết, rõ ràng là bắt nạt mình mà”.

“Bắt nạt? Sao lại phải bắt nạt?”.

Trước khi trả lời, Namjiu nuốt nước bọt: “Có chút hiểu lầm. Tớ tưởng anh ta là nhân viên trực thang máy”.

“Hả? Chính là người ngoài hành tinh à? Anh ta là chủ tòa nhà?”.

Namjiu gật đầu xác nhận: “Đúng thế. Lại còn là người đàn ông chẳng có chút nhân từ với phụ nữ. Chỉ tại người ta không biết nên hiểu nhầm tí chút, thế mà cũng phát ý”.

“Hình như không tí chút đâu”. Parani e ngại.

“Trời ạ. Trong hoàn cảnh đó, ai cũng phải hiểu nhầm anh ta là nhân viên trực thang máy thôi, đến bộ quần áo cũng rõ là của nhân viên thang máy mà”. Namjiu nói.

“Cho dù quần áo có giống, nhưng còn mặt mũi. Nhìn chẳng có chút nào là người ngoài hành tinh đến trực thang máy cả. Anh ta đẹp trai, sáng sủa, oai phong thể cơ mà”.

Namjiu thờ dãi nhưng không thể chấp nhận được điều Parani vừa nói ra: “Đấy chỉ là ảo ảnh thôi. Ai nhìn qua cũng có thể nói anh ta đẹp trai. Nhưng nếu nhìn thẳng, nhìn sâu, nhìn kĩ”, Namjiu lắc đầu: “Từ mặt, mũi, miệng, tai đều quá cỡ. Kiểu đàn ông gì không biết, lấy hai bàn tay đặt ngang nhau vẫn không to bằng mặt. Không thể chấp nhận được. Bản mặt như thế không đạt tiêu chuẩn chất lượng sản phẩm”.

Parani cười: “Cẩn thận đấy Namjiu. Ảnh ảo không đạt tiêu chuẩn chất lượng sản phẩm, nhưng ảnh thật biết đâu lại lấy được lòng cậu”.

“Ồi!... Cứ mơ đi. Cái bản mặt nhái bén ấy không lọt được vào mắt xanh của Namjiu này đâu”. Namjiu giả bộ kinh hãi khi nghĩ đến bộ mặt của Raman khi anh tức giận nhìn chằm chằm vào cô.

Parani tròn mắt, mắt háp háy vẻ thích thú: “Thế ngày mai cậu sẽ làm thế nào với hoàng tử nhái bén?”.

“Cứ theo như đã hẹn, rồi tùy cơ ứng biến”. Namjiu đầy quyết tâm: “Sẽ làm hết sức mình. Cho dù thế nào chẳng nữa, N.P.Gym sẽ luôn tồn tại cùng chúng ta”.

Parani gật gù ủng hộ bạn: “Minh tin cậu sẽ làm được”.

“Tất nhiên rồi”. Giọng Namjiu tự tin, ánh mắt hùng hục khí thế. Ngày mai cô nhất định phải khiến gã Raman kênh kiệu ấy bỏ ý định phá tòa nhà này cho bằng được.

Đêm đó, Nanjiu nằm vắt óc suy nghĩ kế hoạch đối phó với Raman ngày hôm sau. Người đàn ông này thích lộng quyền và cũng rất nghiêm khắc, vậy nên tất cả các nhân viên mới sợ hãi phục tùng đến thế. Do đó, hướng đi tốt nhất là cô phải tuân theo mọi thứ anh ta sai bảo, không được chống đối. Đôi khi còn phải diễn bài cô gái ngây thơ đáng thương. Nghĩ đến đây, Nanjiu khẽ nhếch mép cười. Ngày mai sẽ là ngày của cô.

Trưa ngày hôm sau, Nanjiu đến tòa nhà Woradechawat sớm hơn giờ hẹn một chút. Cô đi ngang qua đội bảo vệ hôm qua đã gây gổ với mình với dáng điệu tự tin. Ánh mắt của tất cả bọn họ cũng nhìn theo cô nhưng không ai dám ngăn cô đi tiếp.

“Người yêu ngài Raman ghê gớm thật. Đừng có dại mà gây chuyện với cô ta”. Một bảo vệ thì thầm với một bảo vệ khác đứng bên cạnh nhưng không có mặt ngày hôm qua.

“Đây là người yêu ngài Raman sao?”.

“Đúng thế. Hôm nay cô ta đến ăn cơm với ngài Raman đấy”.

“Không thể tin được”.

“Không tin được cũng phải tin. Ngài Raman cũng đã tự thừa nhận đã mời cô ấy đến ăn trưa. Thấy bảo là nhân vật đặc biệt, sắp tới còn có tin vui nữa cơ”.

“Ngài Raman sắp kết hôn à?”.

“Chắc thế. Ngài Raman chưa bao giờ ăn cùng cô gái nào trên phòng làm việc cả. Người này chắc là thật đấy, lại còn ra mặt công khai như thế, kiểu gì cũng cưới thôi”.

Người đứng sau lưng họ ngay lập tức tỏ thái độ không hài lòng. Cô gái đó chẳng có gì tương xứng với anh trai cậu cả.

Rawat âm thầm tách khỏi nhóm bảo vệ. Có lẽ đến lúc cậu phải ra tay làm một điều gì đó trước khi anh trai mình rơi vào bẫy của cô gái kia. Rawat đi nhanh về phía thang máy. Thật không hay nếu để hai người đó ở riêng với nhau trong phòng. Cậu không muốn mình trở thành kẻ chen ngang nhưng phòng còn hơn chống, sau này sẽ không phải hối hận, nhờ đâu anh Raman đột nhiên thích “của lạ” thì sao.

Khi đã vào bên trong tòa nhà, Nanjiu đi thẳng đến thang máy để lên tầng bốn mươi chín. Ra khỏi thang máy, cô bước đến trước cửa phòng làm việc của Raman. Trong suốt quãng đường từ tầng dưới đến tầng này, Nanjiu để ý thấy có rất nhiều người cười với mình. Vốn là một người khá thân thiện, cô cũng cười đáp lại.

Cô thư kí ngồi trước cửa phòng của Raman mỉm cười chào Nanjiu khi nhìn thấy cô bước đến. Cô ta mời Nanjiu vào phòng ngay vì biết ông chủ mình đang chờ.

Nanjiu gõ cửa ba lần trước khi mở cửa bước vào. Raman đang ngồi kí giấy tờ liền ngước lên nhìn thoáng qua rồi lại cúi đầu đọc tiếp, chỉ quãng lại một câu ra lệnh ngắn gọn:

“Mời ngồi. Cho tôi năm phút”.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Nanjiu khẽ gật đầu, tiến lại ngồi xuống chiếc ghế mà hôm qua cô đã từng ngồi.

Năm phút trôi qua không thừa không thiếu, Raman rời mắt khỏi đồng tài liệu, với tay lấy điện thoại rồi bấm nút gọi cho thư kí:

“Cho tôi hai đĩa miến xào không trứng”.

Nanjiu nhướn mày, vừa lúc Raman đặt điện thoại xuống quay ra nhìn thấy: “Tôi gọi cho cả cô nữa”.

“Nhưng tôi không thích ăn miến xào, với lại trước khi đến tôi đã ăn cơm rồi”. Nanjiu từ chối.

“Không sao. Mình tôi thích là được. Còn chuyện cô có ăn hay không thì tùy cô. Cái này tôi không có ý kiến”. Cách nói thể hiện rõ người phát ngôn không coi đây là chuyện lớn.

Nanjiu mỉm môi, cố gắng kìm chế để sự tức giận không lộ ra ngoài mặt. Cô nhanh chóng chuyển sang lí do chính khiến cô đến đây ngày hôm nay trước khi mất hết kiên nhẫn.

“Tức là... tôi có chuyện...”.

Namjiu chưa kịp nói hết câu, giọng nói trầm trầm đã vang lên chặn lại:

“Tôi không nói chuyện lúc đang ăn”.

“Nhưng mà...”. Namjiu cố gắng chen vào.

“Không có nhưng ở đây. Bây giờ tôi không có tâm trạng để nghe bất cứ chuyện căng thẳng nào, nó sẽ ảnh hưởng đến quyết định của tôi. Theo như thống kê, hầu hết những vấn đề tôi buộc phải giải quyết lúc đang ăn đều có kết thúc không mấy tốt đẹp”. Lời giải thích được phát ra một cách bình thản trong khi Namjiu chỉ biết ngồi chớp mắt.

“Thế cô còn muốn nói tiếp công việc ban nãy không?”. Raman hỏi.

“Từ từ cũng được”. Namjiu trả lời một cách yếu ớt.

“Tốt”. Raman nói ngắn gọn.

Cánh cửa phòng mở ra, kéo theo đó là một cái bóng cao lớn nhanh chóng bước vào.

Namjiu liếc mắt, hai cánh mũi phồng lên khi nhận dạng được kẻ bước vào.

Raman nhìn mặt vị khách mới của phòng: “Vội vã thế có việc gì không Wat?”.

“Em đến mời anh đi ăn cơm”. Rawat trả lời nhưng ánh mắt thì nghiêm nghị nhìn sang cô gái duy nhất trong phòng đầy khó chịu.

“Anh đã gọi đồ ăn lên đây rồi?”. Raman trả lời em trai.

“Càng tốt. Vậy em ăn cùng luôn nhé”. Dứt lời, Rawat ngồi ngay xuống chiếc ghế còn trống mà không đợi câu trả lời từ anh trai.

Raman lắc đầu, nhắc điện thoại gọi cho thư kí một lần nữa: “Cho tôi thêm một đĩa miến xào nữa”.

“Anh Raman, đổi sang món khác được không?”. Rawat vội nói.

“Wat, đừng có lăm chuyện, người ta sẽ đỡ nhầm lẫn”.

Namjiu nhin cười, thầm nghĩ đáng đời cho kẻ bị anh trai từ chối.

“Cô cười cái gì?”. Rawat tức tối quay sang hỏi.

Namjiu nhếch mày, đồng dạng trả lời: “Cười người bị mắng”.

“Cô!!!”. Rawat lớn giọng.

“Wat, khi ăn cơm đừng làm mất không khí”. Giọng Raman lạnh lùng như một dấu hiệu nhắc nhở.

“Anh cũng thấy cô ta cười ghẹo em mà”. Rawat mách.

“Không phải Namjiu cười trêu ghẹo em đâu. Nếu không sẽ phải cười chính bản thân mình nữa vì cô ấy cũng không thích ăn món miến xào mà anh gọi”. Raman bình thản nói. Rawat mỉm cười thích thú, liếc nhìn Namjiu đầy thách thức, cuối cùng cô ta cũng bị Raman dạy dỗ như cậu thôi.

Namjiu im bật. Thâm tâm cũng muốn đáp trả lại hai anh em nhà kia lắm nhưng nghĩ đến vấn đề mà mình đến đây để đàm phán, cô cố gắng nuốt ham muốn muốn đập vào mặt hai con người kia xuống sâu nhất có thể.

Một lúc sau, thư kí mang miến xào vào. Món ăn hấp dẫn đến nỗi Namjiu không nén nổi nuốt nước bọt đánh “ợc”, trên đĩa ngập tràn nào là tôm, cá, mực và rất nhiều loại hải sản khác. Raman nhìn lướt qua mặt Namjiu cũng không khỏi mỉm cười.

Rawat ngỡ ngàng khi thấy phản ứng của anh trai. Anh ấy chưa từng lên nhìn bất cứ cô gái nào, thậm chí còn cười thầm sau khi lên nhìn nữa. Tình hình lúc này quả có nhiều biến động. Raman đang dành sự quan tâm cho cô gái mang tên Namjiu này. Nếu cậu không ra tay ngăn lại, Raman sẽ nằm gọn trong tay cô gái lắm mưu nhiều mẹo kia là cái chắc.

“Ăn đi chứ”. Rawat đẩy đĩa miến ra trước mặt Namjiu theo đúng tư thế của một quý ông lịch sự.

Namjiu nheo mắt nghỉ ngơi khi bỗng nhiên Rawat lại từ tế với mình đến thế.

“Đầu bếp này làm rất ngon, phải đặt ở khách sạn tòa nhà kế bên đây. Một đĩa này không dưới năm trăm bath đâu. Cô đã được ăn bao giờ chưa?”. Rawat ra vẻ trò chuyện với Namjiu nhưng thật ra là muốn anh trai mình sáng mắt mà nhận ra cô gái này không hợp với anh ấy.

“Chưa. Tôi nghèo mà”. Nanjiu nói mà không quan tâm đến lời mỉa mai của Rawat.

“Tôi cũng nghĩ thế”. Rawat nhún vai.

“Vâng, đúng rồi. Tôi phải làm việc kiếm cơm, không được lông bông, chơi bời vô tích sự. Anh thông cảm, tôi không giàu có, không được sinh ra trên núi vàng núi bạc để có thể khoác lên người toàn đồ hiệu”. Nanjiu ngưng nói, quét ánh mắt nhanh qua con người “đồ hiệu”, “Mỗi lần ra khỏi nhà, mùi cứ gọi là bay xa cả cây số, đến con chó chạy qua còn rú lên, như thể mùi xộc vào tận dạ dày, bọn chó không thể chịu được”. Nanjiu nói rồi cười khẩy.

“Tôi xin phép ăn trước nhé. Mỗi đĩa những năm trăm bath thế này, chắc phải ăn nhanh không nguội thì mất hết giá trị”. Nanjiu xúc một thìa cho vào mồm, vừa nhai vừa làm bộ ngon lành cho đối phương thấy.

Rawat tức lắm, nhưng vì chẳng thấy ai quan tâm đến mình nên đành xúc vài miếng lên ăn cho đỡ tức.

Raman hứng thú khi thấy Nanjiu ăn một cách hăng hái. Nanjiu chẳng thèm để tâm đến hai anh em, tập trung ăn cho xứng đáng với giá trị của đĩa miến xào. Và cho dù ban đầu cô tỏ thái độ không thích, nhưng mùi vị tuyệt vời của món ăn đã khiến cô vết sạch cả đĩa.

“Nói không thích, thế mà ăn hết không còn sợi nào”. Rawat xách mé.

“Ừm... thì đồ đắt sao có thể lãng phí được”. Ánh mắt người trả lời quét qua đĩa của đối phương lúc này mới hết hơn phân nửa, “Hai trăm năm mươi bath đây. Đừng để bụng gào đói mà miệng lại không được ăn”.

“Ồ ờ... chỉ được cái phần nản là giờ”. Rawat hết sức chịu đựng, hậm hực ăn hết chỗ còn lại.

Nanjiu nén cười, thỏa mãn khi thấy đối phương bị ép phải ăn hết chỗ miến còn lại trên đĩa.

Raman theo dõi cuộc đấu khẩu rồi lắc đầu. Anh thừa biết em trai mình là người không thể dễ bị coi thường, mà càng những chuyện liên quan đến hình ảnh cá nhân, đảm bảo Rawat sẽ chiến đấu đến cùng, vô tình gặp phải Nanjiu rất hay thích xỏ xiên khiến Rawat phải cứng họng, chịu đựng nuốt hết chỗ miến xào trong khi không hề thích món đó chút nào.

Bữa trưa trôi qua, Rawat vẫn giữ vị trí kì đà, Nanjiu thì kiên nhẫn chờ thời cơ thích hợp để nói chuyện với Raman về tòa nhà của cô. Chờ cho Raman nhấp ngụm cà phê cuối cùng, Nanjiu ngay lập tức vào đề.

“Chuyện của tôi nói được rồi, đúng không ngài Raman?”. Giọng nói dịu dàng, ngọt ngào vang lên.

Raman nhìn Nanjiu một cách lạnh lùng: “Đã có ai nói với cô rằng sau khi ăn xong không nên ép buộc đối phương ra quyết định, nếu không muốn sau này sẽ hối tiếc chưa?”

Rawat đóng tai. Hai người này chắc hẳn phải có chuyện gì đó riêng tư, bí ẩn lắm nên anh cậu mới chỉ có thể quyết định khi tâm trạng thoải mái, “nếu không sau này sẽ phải hối tiếc”. Rawat nheo mắt, cúi xuống liếc nhìn bụng Nanjiu xem có gì đó “nhô ra” bất thường hay không.

“Ồi... ngài Raman... thông cảm cho tôi đi. Gấp lắm rồi”.

Câu nói của Nanjiu khiến Rawat phải nhún mày suy nghĩ. Không có gì khiến cho người phụ nữ phải gấp hơn khi biết mình... có thai. Rawat lại nhìn bụng Nanjiu một lần nữa. Chắc cũng chưa quá ba tháng nên vẫn “màn hình mỏng” từ trên xuống dưới thế này.

“Tôi không thấy có gì đáng vội”. Raman vẫn nghiêm giọng.

Rawat nhìn chằm chằm vào mặt anh trai. Anh ấy quả là vô cùng kiên nhẫn, đến mức này rồi mà vẫn còn chần chừ, hay anh ấy đang phân vân không biết đứa trẻ trong bụng kia có phải con mình hay không? Nhưng chẳng lẽ trên đời này còn có gã đàn ông mất kém đến mức làm cho loại phụ nữ kia có thai hay sao? Anh Raman cũng thật là lạ, lúc làm không lưỡng lự chút nào sao? Nhưng biết đâu lúc đó anh ấy say đến tối tăm mặt mũi, làm bừa thôi chứ chẳng nghĩ ngợi gì. Anh Raman thật đáng thương, dù say cũng tìm thứ tốt tốt mà chơi chứ.

“Vội chứ. Bây giờ tôi đang khổ tâm lắm đây”. Nanjiu buồn chán nói, chớp chớp mắt ra vẻ đáng thương.

Rawat trợn mắt. Đúng thật rồi. Đúng là anh trai cậu đã làm cho cô gái kia có thai. Thời gian chỉ còn vài tháng.

“Thôi mà ngài Raman. Chúng ta đàm phán cho xong đi. Chuyện này không thể chờ lâu được. Chẳng còn mấy tháng nữa đâu...”.

Rawat vội liếc mắt qua bụng Nanjiu một lần nữa. Năm, sáu tháng rồi ư? Có lẽ đây là lần đầu tiên có mang nên bụng không to lắm. Nếu bố mẹ cậu biết anh Raman làm cho con gái người ta có thai, không biết sẽ phản ứng thế nào đây.

Nanjiu quay ngoắt sang nhìn Rawat: “Này anh, tôi thấy anh nhìn bụng tôi ba, bốn lần rồi đấy nhé. Có vấn đề gì không?”.

“Đúng đấy, có chuyện gì không Wat?”. Raman cũng hỏi.

“Không, không...”. Rawat nhanh chóng phủ nhận: “Em cho rằng, anh và cô ta nên bàn nhanh cho xong thì hơn, đừng dây dưa lâu, sẽ tốt hơn cho một số người, đặc biệt là trẻ con, chúng chẳng biết gì cả”.

Nanjui thấy khó hiểu. Rawat cũng biết ở N.P.Gym của cô có hàng chục đứa trẻ đến học hay sao? Nhưng đầu sao Rawat cũng đã mở đường cho cô, cô phải nhanh chóng nắm lấy cơ hội: “Đúng thế ngài Raman, tôi đồng ý với em trai ngài. Hai chúng ta nên nói chuyện cho đầu ra đây thì hơn. Bọn trẻ sẽ không bị ảnh hưởng sau này”.

Rawat gật đầu với anh trai. Dù sao đi nữa, đứa trẻ ở trong bụng cô gái mà cậu chẳng có chút hứng thú nhận làm chị dâu kia cũng là cháu cậu. Và cậu không phải là một ông chú lòng dạ đen tối đến mức để cho cháu mình trở thành đứa trẻ bơ vơ. Làm thế thì quả là tội lỗi.

“Anh Raman không cần quan tâm đến bố mẹ, em sẽ nói cho bố mẹ hiểu. Anh cứ nhận trách nhiệm đi. Em không muốn anh gây ra sai lầm”. Rawat nói với anh trai một cách vô cùng chân thành. Chuyện đang nào cũng nghiêm trọng đến mức này rồi, cậu chẳng còn cách nào khác ngoài việc chấp nhận bà chị dâu ngoài ý muốn này.

Raman nhủ mảy, hết nhìn Rawat rồi quay sang nhìn Nanjiu: “Wat, bố mẹ thì liên quan gì ở đây? Mà sao anh lại phải làm gì sai?”.

“Em biết mà. Chắc anh không dám đối mặt với bố mẹ. Nhưng nếu bố mẹ biết, chắc chắn họ sẽ muốn anh đứng ra gánh trách nhiệm về mọi chuyện đã xảy ra”. Dứt lời, Rawat quay sang nhìn về phía người mà Raman “phải chịu trách nhiệm”.

“Wat, đừng loay quanh nữa. Có gì thì nói thẳng ra”. Raman nói.

Rawat thở dài nặng nhọc: “Thật ra, em cũng không muốn xen vào chuyện riêng của anh và cô ta đâu. Nhưng trong chuyện này có đứa trẻ nữa, em không thể kiên nhẫn mà ngồi yên được”.

Nanjui cảm động nhìn Rawat. Anh chàng này có tấm lòng mới cao cả làm sao, anh ta còn nghĩ cả đến những đứa trẻ của N.J.Gym nữa chứ. “Thật là cảm ơn anh. Tôi và bọn trẻ sẽ luôn ghi nhớ lòng tốt của anh”.

“Không sao. Tôi cũng không xấu xa đến mức đến thấy cháu ruột của mình chịu khổ cũng không động lòng”.

“Cháu? Cháu nào?”. Nanjiu ngạc nhiên hỏi.

“Ừ. Cháu ruột gì hả Wat?”. Raman cũng ngạc nhiên không kém Nanjiu.

Rawat trả lời gián tiếp bằng cách nhìn vào bụng Nanjiu: “Thật không ngờ bụng lại bé thế. Em nghĩ anh nên tìm một cái gì đó vừa ngon vừa bổ mà bồi dưỡng cho cô ta đi. Không cần sợ bụng to thì xấu hổ với người khác đâu. Kiểu gì một ngày nào đó, người ta chẳng biết”.

Nanjui thộn mặt, vội nhìn theo xuống bụng mình, rồi lại ngẩng lên nhìn Rawat, dùng ngón tay chỉ vào mình, sau đó chỉ sang Raman, kết thúc bằng hành động chụm hai nắm tay lại ý hỏi Rawat xem có đúng như những gì cô đang nghĩ không.

Rawat gật đầu.

“Rawatt!!! Anh có bị điên không hả?”. Nanjiu tức tối hét lên, nổi xúc động ban nãy cũng theo đó mà biến mất.

Raman ngán ngẩm lắc đầu với lời suy nghĩ ngờ ngẩn của em trai.

“Cô không phải xấu hổ đâu. Tóm lại là mấy tháng nữa đứa bé sẽ ra đời?”.

Nanjui nghiêng răng kèn kẹt, đứng vụt lên, mặt đỏ như gấc, rõ ràng đang vô cùng tức giận.

“Điên mất thôi. Ôi... tôi muốn phát điên quá. Hóa ra trong não anh chỉ có mỗi nước thôi đúng không? Thế nên mới nghĩ ra toàn những thứ điên khùng như thế? Ôi trời ơi. Sao tôi lại đen đui thế này?”.

Rawat tỏ vẻ mệt mỏi: “Có gì mà phải xấu hổ thế. Người phụ nữ nào mà chẳng muốn được làm vợ anh Raman. Cô có biết mình may mắn thế nào không khi anh tôi vì say tối tăm mặt mũi mà vô phải cô”.

“Wat, anh cho là...” Raman chặn họng em trai.

“Anh Raman không phải lo. Cho dù cô gái này không xứng đáng với anh chút nào, nhưng vì cháu, em sẽ cố gắng chấp nhận. Bố mẹ chắc cũng vậy thôi, nhưng anh phải cho mọi người thời gian bình tĩnh đã. Đánh úp thế này, em e là khó đỡ đấy”.

Nanjui hít mạnh một hơi, nắm chặt tay, nhìn hai anh em với ánh mắt đầy căm hận.

“Tôi có thai à? Gã Rawat miệng thôi kia. Đây! Phải gấp cái này!!!”.

Dứt lời, Nanjiu đâm mạnh hết sức vào má trái Rawat.

Rawat suýt nữa thì ngã nhào, may mà còn bám vào được thành ghế.

“Hừ. Ngày ngày chỉ biết nghĩ đến thân dưới. Tôi không có thai!!! Đã rõ chưa hả? Hay là còn phải nhắc lại cho nghe lần nữa. Mà tôi nói cho anh biết, nếu bắt tôi phải nói đi nói lại, tôi cũng sẽ đâm đi đâm lại cho anh như từ, cho anh nhớ đến chết, nhớ đến lúc xuống lỗ rồi cũng không thể quên được”. Nanjiu tức giận mắng.

“Đồ phụ nữ điên khùng”. Rawat ôm mặt hét lên đau đớn.

“Im ngay nếu không muốn bị đau hơn thế”. Namjiu trợn mắt quát.

“Namjiu, bình tĩnh, Wat chỉ hiểu nhầm thôi”. Raman vội vã ngăn cản trước khi Namjiu ra tay với em mình lần nữa.

“Hiểu nhầm điên rồ thế này, có biết tôi thiệt hại thế nào không?”. Namjiu vẫn không chịu thôi.

“Người thiệt hại phải là anh Raman mới đúng, còn cô là chuột roi chĩnh gạo, được làm đầu trưởng nhà Woradechawat. Như vậy cô đã thỏa lòng chưa?”. Rawat cũng không chịu thua.

“Đồ mặt dày...”. Namjiu kéo dài giọng, mắt tóe lửa: “Cái đồ nhữn nã, chỉ biết coi thường người khác. Nghĩ mình giàu có lắm hay sao? Xời, cái loại ẻo uột vô tích sự, gọi mỗi chuyện diện quần áo đẹp điều qua điều lại. Nếu tôi phải làm chị dâu của anh thật, tôi thả xuống tóc đi tu còn hơn. Có ông em chồng thích suy nghĩ ngu ngốc, vô tích sự thế này, tôi đau lòng, xấu hổ với người khác lắm”.

“Cô...!!!”. Rawat sững sờ.

“Wat! Thôi!!! Còn Namjiu về trước đi, ngày mai đúng mười hai giờ trưa đến gặp tôi”. Raman dừng ngay màn đấu khẩu lại, nếu không, thêm chút nữa Namjiu sẽ khiến em trai anh sống dở chết dở là cái chắc.

Rawat định mở miệng đáp trả, bất gặp cái lừ mắt của anh trai nên đành khựng lại.

“Namjiu, cô về trước đi. Đừng quên trưa mai đến gặp tôi đây”.

Namjiu nhìn Raman: “Nếu ngày mai chúng ta vẫn chưa bàn xong chuyện, tôi sẽ giải quyết gã này”. Namjiu chỉ vào mặt Rawat.

Raman nhướn mày, còn Rawat lập tức phản đối: “Liên quan gì đến tôi hả?”.

Namjiu cười nhếch mép: “Vì hôm nay anh là nguyên nhân khiến tôi mất hết tâm trạng”.

Dọa xong, Namjiu quay người đi ra khỏi phòng, nhưng trước khi mở cửa, cô ngoảnh lại ban phát cho Rawat câu giả từ khiến cậu nổi da gà: “Ngày mai nhớ đóng bảo hộ hạ bộ kĩ càng vào nhé. Nhớ đâu tôi đã nhằm hướng đúng vào chỗ ấy, có thiệt hại gì tôi không chịu trách nhiệm đâu. Vì tôi đã cảnh báo trước rồi đấy”.

Rawat mím môi, chờ cho Namjiu đi khuất liền quay sang bức xúc với Raman: “Anh Raman thấy chưa? Con bé ấy đúng là điên thật rồi”.

“Wat thì sao? Hôm nay ra dáng đàn ông quá nhỉ. Nói động chạm đến người ta mấy lần rồi, lại còn hiểu nhầm ngớ ngẩn nữa. Người ta là phụ nữ, thiệt là phải”.

“Thì tại cô ta không xứng với anh đấy chứ. Em chỉ muốn anh sáng mắt ra thôi”. Rawat yếu ớt cãi lại, nhưng nhớ ra điều gì, mắt cậu sáng lên, quay sang hỏi Raman thêm một lần cho chắc: “Anh chắc chắn là không làm cho con bé đó mang bầu thật chứ?”.

Raman thở dài: “Vô cùng chắc chắn”.

“Thế còn đỡ”. Rawat làm bộ thờ dài nhẹ nhõm: “May mắn là anh không kéo cái thứ dở người ấy về làm chị dâu em. Nếu không em không biết phải giấu mặt vào đâu nữa”.

“Cứ đặt ở chỗ cũ”. Raman bắt đầu nghiêm giọng: “Mà dừng ngay trò nói Namjiu thế này thế nọ đi vì anh không thấy cô ấy khác thường chút nào. Nhiều nhất cô ấy cũng chỉ khỏe mạnh hơn những người phụ nữ khác mà thôi”.

Rawat nheo mắt đánh giá Raman, anh trai cậu đang bênh vực cho cô gái kia, phải nhanh chóng thay đổi tư tưởng để anh ấy thấy cô ta đáng sợ đến mức nào.

“Với Namjiu, không nên dùng từ khỏe mạnh anh ạ. Riêng cô ta phải gọi là trâu mộng. Đàn bà con gái gì mà xuống tay nặng phát khiếp. Ai lấy cô ta về làm vợ xúi quẩy phải biết, bị cô ta nện cho toi bời từ sang đến tới. Mà trông cô ta cũng có vẻ bệnh hoạn, thích những thứ mãnh liệt, nếu không sao lại thích đâm bóc. Em nghĩ, nếu ai đang có ý định thích loại người như cô ta, nên chấm dứt suy nghĩ ấy đi thì hơn”. Khi nói câu cuối cùng, Rawat ngậm liếc anh trai.

“Wat, anh thấy em đi quá xa rồi đấy. Đừng nói những thứ linh tinh, ngớ ngẩn mãi như thế”. Raman tỏ vẻ không hài lòng.

“Ôi trời, những gì em nói đều là sự thật”.

“Wat, nếu còn nói thêm dù chỉ một từ, ngày mai chẳng may Namjiu ngứa tay, đừng trách anh không giúp”. Raman dọa.

Rawat nguyền anh trai, lăm bằm: “Coi trọng người ngoài hơn em, sao anh có thể làm thế được nhỉ?”.

Raman lắc đầu: “Đi rửa mặt rồi bôi thuốc vào mép đi, hay muốn mặt có sẹo?”.

Rawat sực nhớ ra liền đứng vụt lên, nhăn nhó khi thấy vẻ đẹp trai của mình có nguy cơ bị tổn hại.

“Nếu mặt em mà có vết sẹo nào, em sẽ cho cô ta biết tay. Em đi trước đây, gặp anh ở nhà nhé”. Dứt lời, Rawat vội đi ra như có việc gì đó gấp lắm.

Raman nhìn điệu bộ vội vã của em trai mà thấy ghét. Bộ mặt là cái gì đó vô cùng quan trọng đến mức sống còn đối với Rawat ngay từ khi còn nhỏ. Rawat sẽ là lối inh ỏi khi mặt mình gặp bất cứ vấn đề gì. Chuyện này xảy ra thường xuyên đến mức mọi người trong nhà đều đã quá rõ và quá quen với nó.

Còn Namjiu, hôm nay có lẽ cô nàng đã ra về với nỗi tức giận ngùn ngụt vì chưa được giải bày chuyện tòa nhà sắp được dỡ bỏ. Đó là tòa nhà mà tập đoàn Woradechawat mới mua lại từ người chủ cũ cách đây không lâu và có dự án sẽ phá đi xây lại. Anh đã cho điều tra về nguyên nhân khiến Namjiu đòi gặp mặt anh bằng được, kết quả cho thấy Namjiu là chủ nhân của trung tâm huấn luyện tự vệ mang tên N.P.Gym, cô cũng mới kí hợp đồng thuê với ông chủ cũ của tòa nhà này.

Raman liên tưởng trung tâm đó với hình ảnh cô gái sẵn sàng ra tay đánh người bất cứ lúc nào liền bật cười. Lúc này cô nàng chắc đang xả giận ở một chốn nào đó.

Người Raman đang nghĩ đến đã nguyên rủa cả hai anh em anh suốt quãng đường đi về. Vừa đến N.P.Gym, Namjiu đi ngay vào phòng, thay bộ đồ luyện võ rồi đi đá bao cát với hi vọng có thể giải tỏa bớt nỗi tức giận đã đè nén cô suốt hai tiếng đồng hồ qua.

“Chết đi! Chết đi! Chết đi!”. Tiếng Namjiu vang vọng cả phòng.

Parani đi qua, thấy bạn mình đang bắt mẩn liền bước tới hỏi: “Namjiu, cậu sao thế?”.

Namjiu ngừng đá, quay sang nhìn bạn, nói đầy hận thù: “Tớ muốn chôn sống hai anh em nhà đó”.

“Hai người ấy làm gì cậu? Đã xảy ra chuyện gì?”. Parani lo lắng hỏi.

“Hừ. Còn làm gì nữa, ngoài ông anh thì điên, đứa em thì khùng”. Namjiu hừ giọng: “Đáng để mang về luyện gân cốt”. Dứt lời, cô đá hai phát thật mạnh vào bao cát.

Parani gật đầu đồng ý với bạn: “Thế cố gắng mà luyện nhiều vào. Bao giờ được đi đá người thật, đừng quên rủ tớ đi cùng đấy”.

“Được thôi bạn quý”. Namjiu mạnh miệng, nói xong quay ra đá bao cát tiếp như thể cái bao cát kia là mặt một ai đó vậy.

Parani chỉ đứng nhìn bạn mà không hỏi thêm điều gì. Quen biết nhau từ khi còn học tiểu học, cô hiểu bạn mình khi tức giận thường sẽ giải tỏa bằng cách giải phóng sức mạnh ra ngoài, rồi một lát sau cô ấy sẽ tự trở lại trạng thái bình thường.

Mười phút trôi qua, Namjiu ngừng đá bao cát, đi đến ngồi phịch xuống bên cạnh Parani.

“Cậu có nhớ cái gã miệng đầy rác ấy không?”.

“Có chứ. Miệng thối như thế thì chỉ có một người duy nhất”.

“Đấy. Hấn chính là em trai của Raman”. Namjiu kể cho bạn nghe. “Hôm nay, tớ không thể bàn chuyện về tòa nhà này được chính là do gã ấy. Gã Rawat ngoài việc ăn rác thay cơm, suy nghĩ cũng chẳng khác nào đám bèo trôi ngược dòng”.

Parani nhướn mày. Hôm nay có lẽ bạn cô đang giận thật nên gã Rawat kia mới chẳng còn chút giá trị nào như thế.

Namjiu kể tiếp: “Hừ. Chỉ có mỗi đĩa miến xào năm trăm bath, đặt hàng từ một khách sạn năm sao. Xời! Tưởng người ta hám lắm đấy à”.

“Miến xào năm trăm bath!!!”. Parani kinh ngạc: “... mà cậu không ăn à?”.

“Ồ... ăn chứ”. Namjiu ngắc ngứ: “Đồ đắt tiền như thế, bỏ qua thì chết vì tiếc mất”.

“Ngài Raman đúng là hào phóng thật”. Parani thốt lên.

“Không đâu. Anh ta muốn khoe giàu thì có”. Namjiu nói như thể đã nhìn thấu tâm can Raman: “Nhưng đau hơn thế là gã Rawat kia dám hỏi mình đã từng được ăn hay chưa?”.

“Đến mức đó cơ à?”. Parani lớn tiếng hỏi, giận thay cho bạn.

“Đúng. Nhưng quá đáng hơn thế là gã đó nghĩ tớ có thai”. Namjiu dần giọng, rõ ràng nỗi oán hận đang dần quay trở lại.

Parani tròn tròn mắt: “Có thai? Với ai?”.

Namjiu nhấn mạnh từng chữ: “Với anh trai hấn... Raman”.

“Gã Rawat nghĩ thế quái nào vậy. Đứng là nảo toàn rác có khác”. Parani tức tối.

“Chính xác. Mà trên đồng rác ấy còn cả đồng phân nữa”. Namjiu chêm vào.

Parani cười vang khi tưởng tượng hình ảnh Rawat với cái đầu bên trên toàn rác và phân: “Mình đang nghĩ xem cái đầu gã đó sẽ như thế nào đây”.

Namjiu cười theo, cảm thấy tâm trạng tốt lên được vài phần.

“Pa, ngày mai cậu không có giờ dạy đúng không?”.

“Không có. Sao?”.

“Tốt. Nếu vậy, chúng ta đi cùng nhau”. Mắt Namjiu sáng lên.

“Được. Không vấn đề. Biết đâu chúng ta được ăn miễn xào năm trăm bath nữa”. Parani gật gù.

Namjiu cười vui vẻ với ý đồ của Parani nhưng rồi lại nhếch mép, neho mắt suy nghĩ. Nếu ngày mai gã Rawat kia còn dám lộ mặt ra cản trở quá trình đàm phán của cô, đảm bảo sẽ phải ớn lạnh thấu tim, vớ vẫn có khi còn chết cồng dưới bàn tay của Parani, bạn cô, cũng nên.

Kẻ sắp phải chết cồng lúc này đang la lối om sòm sau khi thấy mặt mình trong gương.

“Đồ đàn bà con gái điên khùng! Đồ xấu xa! Sợ mình đẹp hơn hay sao nên mới đâm mình như thế này! Đúng là điên!”.

“Cậu Rawat bôi thuốc đi. Là cậu Raman bảo tôi đưa cậu đây”. Chak, một trong hai nhân viên thân cận của Raman mang thuốc tới cho Rawat.

“Nhờ anh đi nói với anh Raman, ngày mai chắc tôi không đi làm được đâu”. Rawat xem xét vết thương trên mặt với vẻ không mấy hài lòng.

Chak nhướn mày hỏi: “Liệu có được không cậu Rawat?”.

“Được chứ. Tôi không dám vác bộ mặt sứt mẻ này đi cho người khác thấy đâu. Họ cười cho”. Rawat nói như thể việc này to tát lắm.

“Vâng. Được ạ. Để tôi báo cáo với cậu Raman”. Chak tuân lệnh rồi ra về bình thân đi ra khỏi phòng.

“Từ từ đã, Chak. Tôi đổi ý rồi. Ngày mai tôi sẽ đi làm”. Rawat sực nhớ ra ngày mai anh trai mình có hẹn với cô gái điên khùng kia nên vội đổi ý. Cậu sẽ không đòi nào để cho anh Raman và cô gái ấy ngồi riêng với nhau trong phòng.

“Vâng”. Chak quay lại nhận lệnh rồi bước ra ngoài.

Khi trong phòng chỉ còn lại mình Rawat, mặt cậu lại trở nên sung sĩa pha chút tức tối. Ngày mai cô nàng ngổ ngược kia sẽ phải thấy hối tiếc khi dám đâm vào mặt Rawat Woradechawat, cậu chủ thứ của gia đình Woradechawat, người mà tất cả mọi người trong dòng họ đều yêu quý.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Ngày hôm sau, khi chỉ còn vài phút nữa là đến mười hai giờ trưa, Namjiu dẫn Parani tới tòa nhà Woradechawat. Khi bước vào trong đại sảnh tầng trệt, những nhân viên vẫn còn nhớ mặt hai cô gái đều mỉm cười, đặc biệt là cô gái ở bộ phận lễ tân, cô ta tươi cười khi thấy Namjiu và Parani đi đến chào mình trước khi cả hai cùng nhau đi lên tầng trên.

“Cậu chắc là muốn mình cùng vào căn phòng đó chứ?”. Parani hỏi bạn khi đã bước vào thang máy.

“Chắc chắn. Nếu hôm nay gã Rawat còn đến gây sự, cậu hãy giúp mình dọa dẫm cho gã đó ngậm miệng lại, chúng ta sẽ đỡ phải điếc tai”. Namjiu nói với bạn.

“Được. Không vấn đề”. Parani tự tin đáp.

Thang máy đi lên tầng bốn mươi chín. Namjiu dẫn Parani đi thẳng đến chỗ cô thư kí đang ngồi trước phòng Raman.

“Xin chào, cô Chan”. Namjiu mở lời.

“Xin mời cô Namjiu vào trong phòng luôn”. Vừa nói, Chanjira vừa cười với Namjiu.

“Cám ơn cô”. Nanjiu cũng cười đáp lại, sau đó đi vào phòng của Raman.

Sau mấy tiếng gõ cửa, cánh cửa được mở ra, Raman ngẩng đầu lên khỏi đống sổ sách đang đọc. Khi nhìn thấy đó là cô gái mà mình đã hẹn hôm qua liền gật đầu rồi lại cúi xuống đọc tiếp.

Nanjiu nheo mắt. Mọi thứ diễn ra y hệt hôm qua.

“Chúng mình nên ra ngoài thì hơn. Hình như ngài Raman vẫn chưa rảnh thì phải”. Parani ngại ngần hỏi bạn khi thấy phản ứng của chủ nhân căn phòng.

“Không sao đâu. Chúng ta có ở đây hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì đến sự tập trung của người đàn ông kia đâu. Chắc chắn đấy”. Nanjiu thì thầm.

Khi Raman kí xong tập tài liệu cuối cùng, anh liền nhấc điện thoại lên gọi cho thư kí.

“Chan, cho tôi ba đĩa Rat-na[1] ”.

[1] Món xào của Thái Lan, có sự kết hợp giữa sợi bánh đa, rau cải ngọt hoặc cải thảo, đậu phụ và các loại thịt. Ăn như một món chính.

Nanjiu quay sang hắt hàm, Parani cũng cười như hiểu ý cô.

Raman ngẩng mặt lên vừa kịp nhìn thấy hành động của hai cô gái.

“Có ai không thích ăn không?”.

“Không!”. Cả hai đồng thanh.

“Ừm”. Raman gật đầu.

Nanjiu giới thiệu Parani với Raman. Sau đó không lâu, thư kí của Raman và đầu bếp đem thức ăn vào trong phòng. Raman nhìn một đĩa thức ăn, ánh mắt đầy thắc mắc.

“Steak heo của cậu Rawat ạ. Cậu ấy vừa gọi khi nãy”. Thư kí báo cáo với Raman.

“Thế nó đâu rồi?”. Raman hỏi.

“Chắc lát nữa sẽ tới ạ”. Câu trả lời vừa dứt, cửa phòng đã mở ra, một dáng người cao lớn bước vào.

“Hừ!”.

Nanjiu và Parani cũng phản ứng khi Rawat vừa bước qua cửa.

Rawat nhìn cả hai cô gái với ánh mắt không mấy hài lòng “Thật vênh váo. Lại còn dẫn cả bạn đến nữa”.

“Wat”. Raman ngăn em trai.

Nanjiu nhún vai, ngông nghênh trả lời: “Ai phát điên thì lùi về phía sau”.

“Chắc là sẽ có một ai đó đấy”. Parani liếc mắt sang ai đó.

Rawat mím chặt môi, tức tối nhìn Parani.

“Đề tôi giới thiệu bạn mình cho em trai ngài nhé”. Nanjiu nói với Raman.

Raman gật đầu.

“Thôi thôi. Tôi không muốn biết”. Rawat tỉnh bơ.

“Wat!”. Raman nghiêm giọng.

“Dù anh không muốn làm quen nhưng tôi cũng phải giới thiệu, biết đâu nó sẽ có lợi cho anh Rawat sau này”. Nanjiu nhếch mép cười. “Bạn tôi tên là Parani. Anh Rawat muốn gọi là Pa cũng được, vì cả đất nước này đều gọi cô ấy như vậy”.

Giọng Nanjiu lạnh lùng, nói tiếp: “Chắc anh cũng đã biết, cô bạn này của tôi đã giành huy chương vàng thể vận hội Olympic, bộ môn Taekwondo hai lần. Nhưng đó không phải là điều tôi muốn nói với anh. Điều tôi muốn nói là...”. Nanjiu ngừng lại để lấy hơi cho đồng dục.

“Người bạn này của tôi rất khỏe, đã từng lập kỉ lục đốn ngã năm gã đàn ông to khỏe một lúc. Cú đánh tay trái Hurricane đã đánh gục nhiều kẻ độc miệng rồi. Đây là còn chưa kể đến cú đá chân phải Tornado vào cổ khiến đối thủ ngất lịm bao lần không đếm hết. Mà lúc bạn tôi tức lên, tay chân lại cứ luôn thích hành động trước khi não ra lệnh mới chết chứ. Những gì tôi cần nói với anh chỉ vậy thôi”.

Parani gấp ngón tay kêu răng rắc, đồng thời lần lượt đấm hai tay vào không khí.

Raman nhìn hành động của hai cô gái. Giờ thì anh đã hiểu tại sao Nanjiu lại dẫn bạn đến.

“Cô dám dọa tôi à?”. Rawat gầm gừ.

“Đừng có đồ tội cho tôi như thế. Tôi chỉ kể cho anh nghe thôi. Có dọa câu nào đâu?”. Nanjiu từng từng phủ nhận.

“Anh Raman, em sẽ gọi bảo vệ đến lôi cổ hai con người này ra ngoài. Nếu chúng ta cứ nhẫn nhịn để họ ở đây, chắc sẽ nguy hiểm cho tính mạng và sự an toàn của hai anh em ta. Em không muốn mạo hiểm”. Rawat tỏ vẻ nghiêm trọng, vừa nói vừa nhìn chăm chăm về phía hai cô gái đầy thách thức.

Raman thờ dãi, nói với tất cả: “Thôi ngay. Nếu ai không có ý định ăn thì xin mời ra ngoài”.

“Vậy tôi không kiêng nể gì nữa nhé”. Dứt lời, Nanjiu bắt đầu xuống tay giải quyết món ăn bằng việc xúc bánh đa cùng rất nhiều tôm, cá, mực khác cho vào mồm. Parani thấy Nanjiu làm vậy cũng không ngăn ngại, vội gấp cả mực lên nhắm ngay.

Rawat bấu môi nhìn hai cô gái. Thật không thể chấp nhận được. Hai con người này chắc chưa được ăn những món sang trọng tầm cỡ thế giới như thế này bao giờ nên mới phồng mang trợn mắt lên thế kia.

“Anh Raman, hai người này ăn thế chắc chưa đủ đâu. Hay là gọi thêm cho bọn họ được không anh? Đẳng nào cũng là tiếp đãi, phải làm cho tử tế. Những thứ ngon như thế này đâu dễ kiếm”. Rawat nói với anh trai nhưng mắt lại liếc về phía Nanjiu và Parani với vẻ kinh thường.

“Anh Rawat thật tốt bụng. Thế thì chúng tôi không ngại nữa vậy. Ăn không hết, bỏ túi cho chúng tôi đem về cũng được”. Nanjiu ngẩng mặt lên cười

Rawat thở gấp. Nanjiu hát hăm, Rawat nghiêng răng kèn kẹt. Nhưng lời đã nói ra không thể rút lại, Rawat đứng lên cầm điện thoại trên bàn anh trai gọi cho thư kí với vẻ tức giận.

“Chan, cô gọi giúp tôi thêm hai đĩa Rat-na cho khách. Đặt loại đặc biệt, cực kì đặc biệt ấy. Đặt thêm mười đĩa cho vào túi cho khách mang về”.

“Cám ơn!!!”. Hai cô gái đồng thanh lên tiếng.

Raman nhìn em trai rồi lại nhìn hai cô gái. Đúng là chẳng ai chịu nhường ai. Nanjiu và bạn cũng thật biết cách chọc giận, Rawat cũng chẳng khá hơn là bao, lúc nào cũng nghĩ ra thứ để xách mé nhưng cuối cùng lại phải gánh hậu quả vì không thể phản bác được.

Nanjiu và Parani sau khi mỗi người đã đánh chén hết hai đĩa Rat-na thì đã no căng bụng. Rawat vẫn còn chút phụng phịu, xiên từng miếng steak heo cho vào mồm nhai nát vụn cho hả giận đến khi hết sạch.

“Ngài Raman, bây giờ mọi người đều đã no, tôi nghĩ đã đến lúc tôi và ngài có thể bàn chuyện công việc với nhau được rồi”. Nanjiu bắt đầu trước vì không muốn mất thêm thời gian.

Raman gật đầu rồi mời Nanjiu và Parani đi về phía bộ bàn ghế tiếp khách được đặt tại một góc khác của căn phòng. “Cô có việc gì cứ nói đi”.

Rawat cũng đến ngồi cùng, đôi mắt sáng hơi cúp xuống như đang chuẩn bị sẵn sàng nghe xem hai người này có chuyện gì với nhau.

“Tôi không nói vòng vo nữa. Công ty của ngài sắp phá dỡ tòa nhà nơi mà trung tâm huấn luyện tự vệ N.J.Gym của chúng tôi đặt văn phòng. Và tôi là chủ nhân chỗ đó”. Nanjiu nói.

“Thế thì sao?”. Rawat xen vào.

Parani bẻ ngón tay răng rắc. Rawat mím chặt môi, tức tối nhìn vào mặt Parani.

“Tôi đến đàm phán để đòi sự công bằng”. Nanjiu nói tiếp sau khi Rawat đã bị Parani dọa cho im miệng. “Chúng tôi vừa mới kí hợp đồng thuê chỗ đó với người chủ cũ chưa đến một năm. Thời hạn hợp đồng còn những năm năm nữa. N.J.Gym của tôi sẽ như thế nào?”.

“Thì cũng bị phá chứ sao”. Rawat vô tình lên tiếng.

Rắc! Rắc!

Parani nắm hai đấm tay vào nhau. Rawat ngậm miệng lại rồi quay sang nhìn Parani.

“Thế cô muốn tôi làm gì?”. Raman hỏi Nanjiu.

“Hãy hoãn việc phá dỡ căn nhà lại”. Nanjiu trả lời.

“Chuyện không dễ thế đâu. Tòa nhà đó sẽ được phá đi xây lại. Công ty chúng tôi đã triển khai công việc được quá nửa rồi”. Raman giải thích.

“Nhưng thế là không công bằng với phía chúng tôi”. Giọng Nanjiu đã bắt đầu to hơn.

“Đây là chuyện kinh doanh đầy thừa cô, công bằng công bằng gì ở đây”. Rawat chưa kịp nói hết câu đã kêu lên “Ồi...”.

Parani vung tay đập bốp một cái vào cánh tay Rawat. “Xin lỗi ngài Rawat. Tay tôi tự nhiên nó thế. Tôi không cố ý”.

Rawat trừng trừng nhìn Parani.

“Ngài Raman trì hoãn dự án phá dỡ tòa nhà đó một chút không được à? Năm năm nữa hãy tính tiếp”. Namjiu gọi mở cách gỡ rối cho Raman.

“Trì hoãn năm năm, thả dăng cả tòa nhà ấy cho cô luôn không hơn à?”. Rawat buột miệng phản nản mà không dám nói quá to bởi cú đập ban nãy vẫn chưa làm cậu hết đau.

Parani nghe thấy câu nói đó của Rawat liền giờ nắm đấm ra đấm vào không khí hai ba cái, đó là dấu hiệu cho thấy nếu còn nói nữa sẽ được ném mũi.

Rawat nhìn Parani đầy ghét bỏ rồi đứng dậy, đi đến ngồi cạnh Raman.

“Tôi nghĩ chúng ta có thể cùng nhau nghĩ lối thoát”. Namjiu nói khi thấy Raman vẫn ngồi yên, không có ý kiến gì về gợi ý trì hoãn việc phá dỡ nhà của cô. “Hay thế này. Bên tôi sẽ trả tiền thuê nhà cho bên ngài theo tháng nhưng tôi hi vọng sẽ không quá đắt, thu nhập của N.P.Gym chúng tôi không lớn lắm. Chúng tôi thành lập trung tâm này vì muốn mọi người quan tâm đến việc rèn luyện sức khỏe. N.P.Gym của chúng tôi còn có khá nhiều trẻ em đến học. Ngài thử nghĩ xem, việc giúp đỡ chúng tôi lần này sẽ tạo hình ảnh tốt đẹp hơn cho công ty ngài về việc hỗ trợ cho bọn trẻ yêu thích thể thao. Tôi sẽ làm một cái biển thật lớn cảm ơn công lao của ngài. Đảm bảo ngài sẽ không thất vọng”.

Raman nghe Namjiu nói mà thầm khen sự nhanh trí của cô.

“Hình ảnh của Woradechawat lúc này đã quá tốt để không cần phải dựa dẫm vào cái trung tâm bé tí của cô đâu. Và người ngoài không có quyền mặc cả hay đàm phán. Chuyện cầu xin người ta chỉ làm với người trong gia đình thôi. Cô có hiểu không?” Rawat chế nhạo.

Parani vụt đứng dậy, bước về phía Raman với điệu bộ không mấy hòa khí.

“Cô định làm gì?”. Rawat giật mình khi thấy Parani dừng lại ngay trước mặt mình.

“Muốn hai chúng ta nói chuyện riêng”. Parani cộc lốc, giờ tay ra nắm lấy cổ tay Rawat, vừa kéo vừa giật cho Rawat đứng dậy.

“Cô bị điên à? Tôi không có gì để nói với cô hết”. Rawat hét lên, giật mạnh tay thoát khỏi tay đối phương nhưng vì Parani nắm quá chặt, Rawat có cố đến mức nào cũng không thể thoát ra được nên cuối cùng đành để Parani lôi xềnh xệch ra khỏi phòng.

Namjiu nhìn theo Rawat, cầu nguyện cho cậu gặp được điều an lành.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

“Rawat nói đúng, chuyện cầu xin chỉ để dành cho những người trong gia đình”. Raman lúc này mới đưa ra ý kiến khi trong phòng chỉ còn lại hai người.

Namjiu thay đổi sắc mặt: “Đừng nghĩ là tôi nói xấu em trai ngài, nhưng tôi nghĩ chỉ có cậu ta mới nghĩ như thế”.

“Cô phải hiểu rằng gia đình tôi làm kinh doanh. Cái gì đã lên kế hoạch hoặc đã đầu tư rồi nếu ngừng lại giữa chừng sẽ gây tổn thất rất lớn, nó còn làm mất uy tín của chúng tôi”. Raman chân thành nói.

“Nhưng tôi đã kí hợp đồng với người chủ cũ rồi. Ngài không thể làm thế này được. Như thế không đúng”.

“Bên chúng tôi đã xem hợp đồng mà cô kí với chủ cũ rồi. Trong đó có rất nhiều kẻ hở. Nếu cô có ý định kiện tụng, tôi nghĩ chỉ tốn thời gian mà thôi. Cô thua là cái chắc. Sự việc lần này chính là bài học cho cô, khi kí bất cứ một hợp đồng nào cũng nên để cho luật sư của cô xem xét trước để đỡ bị mất quyền lợi, mà tôi đoán là cô không có”.

Namjiu ngờ ngàng. Cô phải công nhận những điều Raman nói hoàn toàn đúng. “Nhưng mà...”.

“Vì thế, tòa nhà đó là của tôi một cách hợp pháp”.

“Tôi hiểu. Nhưng ngài bỏ lại một tòa của khu đó không được hay sao. Đừng vội phá”. Nét mặt Namjiu nhợt nhạt, cô hi vọng Raman sẽ mềm lòng.

Raman lắc đầu.

“Trời ạ, không còn cách nào sao?”. Namjiu cố gắng van xin.

Raman thở dài. Nhưng ánh mắt của anh sáng lên trong một khoảnh khắc ngắn ngủi rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

“Thì cũng còn cách...?”.

“Ngài nói đi, tôi nhất định làm được”. Namjiu vội vã nhận lời. Đã đến nước này, bắt cô làm gì cô cũng làm.

“Chắc không? Nghe tôi nói trước đã chứ?”. Raman hỏi.

“Người như Namjiu không có gì là không thể làm được”. Namjiu khẳng định.

“Nếu thế, làm người yêu của tôi”. Raman bình thản nói.

Namjiu chớp chớp mắt, nghĩ mình nghe nhầm: “Ng... người yêu. Tôi... ngài... hai chúng ta... người yêu... tôi nghe đúng chưa vậy?”.

Raman gật đầu, “Đó là cách duy nhất để người khác không có gì để nói, nếu cô vẫn còn là người ngoài, tôi chẳng có lí do nào để trì hoãn dự án. Nhưng nếu cô là người yêu tôi thì sẽ khác”.

Namjiu vô cùng kinh hoàng, nhìn Raman bằng ánh mắt dò xét xem có phải anh ta đang mắc trọng bệnh hay không, có nên mạo hiểm hay không?

“Cô về nhà suy nghĩ rồi trả lời tôi sau cũng được, nhưng đừng lâu quá vì tôi không thích phải chờ đợi. Còn chuyện đỡ nhà, chừng nào cô chưa quyết định tôi vẫn cứ phải cho tiến hành”. Raman ngăm ép Namjiu.

“Tiến hành tiếp?”. Namjiu lạc giọng.

“Trong giới kinh doanh, thời gian là thứ không thể lãng phí”. Raman nghiêm giọng. Namjiu chưa kịp nói tiếp, cánh cửa phòng đã bật mở, cô thư kí của Raman hốt hải chạy vào.

“Ngài Raman! Ngài Raman! Nguy rồi!”.

“Có chuyện gì vậy Chan”. Raman quay lại hỏi.

“Ngài ra ngăn lại giúp với. Ngài Rawat và cô Parani sắp đánh nhau ạ”. Cô thư kí vội vã báo cáo ngắn gọn.

Namjiu và Raman vội đứng dậy, nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Đồ điên! Ai cho cô dám tôi. Có biết đau lắm hay không hả?”. Rawat hét lên, cậu đang ở phía sau hai nhân viên thân cận của Raman lúc này đang rất vất vả khi phải chen giữa em trai của ông chủ và Parani, nữ anh hùng của đất nước.

“Cái đồ dâm dê, thích lạm dụng kẻ khác, không dám cho rơi mắt ra đã là phúc đức lắm rồi”. Parani tức tối, bàn tay nắm chặt lại trong tư thế sẵn sàng tung cho đối phương một cú trời giáng nữa.

“Hừ! Cô nhìn lại mặt mình xem có đáng bị xâm hại không”.

“Rawat!!!”. Parani nghiêng răng.

“Wat. Dừng lại ngay!”. Raman ra lệnh cho em trai, Namjiu nhanh chóng chạy lại đứng bên cạnh bạn.

“Anh Raman, cô ta dám em”, Rawat mách anh trai: “Con gái gì mà kênh kiệu phát khiếp”.

“Nếu anh không sờ soạng tôi, liệu tôi có dám anh không?”. Parani hỏi.

“Trời ạ. Sờ soạng á? Người như Rawat không sờ soạng vào quốc bảo thể này cho mất mặt đàn ông đâu. Cô giữ lấy cho vào bảo tàng của giới trẻ tham quan thì hơn”.

“Gã Rawat kia!!!”. Namjiu nổi nóng thay cho Parani lúc này đang sững sờ há hốc miệng vì câu nói của đối phương.

“Wat, tóm lại là em có chẳng may sờ soạng cô Parani không?”. Raman nghiêm giọng hỏi em trai.

“Trời ơi, anh Raman. Cái cô Olympic kia cứ níu lấy em. Đến khi em trả đũa lại thì la lối om sòm. La lối nhiều rồi vấp ngã, thế là cảm thấy mất mặt, giận dữ đổ tội cho em. Em bị dè mà còn chưa dám kêu gào gì đây”.

“Anh hôn tôi!!!”. Parani hét to, mặt đỏ như gấc vì giận.

“Khụ khụ”. Namjiu ho húng hắng.

“Là cô dí miệng tôi vào miệng tôi chứ. Ai cũng có thể làm chứng được. Mà nụ hôn của tôi cũng chỉ dành cho các cô gái cao sang. Còn riêng cô, lưỡi tôi cứng cơ có hoạt động được đâu”. Rawat nhún vai.

“Gã Rawat kia! Chết đi!!!”. Cả Namjiu và Parani đồng thanh hét, chuẩn bị nhảy vào Rawat.

“Mọi người dừng lại!!! Đủ rồi!!! Namjiu dẫn bạn về nhà đi”. Raman đầu đầu ra lệnh.

Hai cô gái có vẻ như vẫn chưa nguôi giận, Raman liền nhìn chăm chăm nghiêm khắc vào Namjiu buộc cô phải vâng lệnh.

“Hãy nhớ đấy, Rawat”. Parani hăm dọa rồi cùng Namjiu đi ra ngoài.

“Được. Đừng quên trả thù đấy, cô của quý quốc gia cần được bảo tồn. À! Còn Rat-na nữa, đừng quên mang về ăn tối cho tiết kiệm nhé”. Rawat thích thú đáp trả.

Parani quay lại chỉ thẳng vào mặt Rawat, còn Namjiu hăm hực cầm túi Rat-na, đồng thời gửi gắm cho Rawat câu cuối cùng như một lời cảnh báo trước: “Gặp lại sau nhé... em chồng”. Nói xong, Namjiu dẫn bạn đi vào trong thang máy.

Rawat nhú mày, nhìn anh trai: “Nói gì thế, cô ta điên à? Trời ạ, đúng là cái đồ không biết thân biết phận”.

“Wat, đi theo anh”. Raman nghiêm giọng nói với em trai rồi quay người đi vào trong.

Rawat tươi cười theo sau Raman, vì vẫn còn thấy sung sướng sau khi đáp trả được hai cô gái kia nên cũng thấy bớt đau phần nào.

Thost và Chak đứng mỉm cười sau khi mọi thứ đã trở lại yên bình.

“Anh Chak, anh Thost, thôi cười được rồi đấy”, thư kí của Raman nói, giọng có chút hờn dỗi. “Cậu Wat ới là cậu Wat, nhìn mặt mũi rõ là đẹp trai. Ai mà biết lại độc miệng đến thế. Sao lại có thể nói cô Pa như vậy chứ”.

Hai anh chàng khẽ cười. Người ngoài có thể thấy em trai của ông chủ lúc nào cũng vui vẻ, hài hước, rất ít người biết mặt tối của Rawat.

Khi đã vào trong phòng, Raman ra lệnh cho em trai: “Wat, ngồi xuống, nghỉ lại xem mình đã làm những gì?”.

Rawat ngồi xuống, bắt đầu giải thích cho Raman nghe: “Anh Raman, em không làm gì cả. Con bé đó la lối quá nhiều. Anh cũng biết gout phụ nữ của em thế nào mà, mặt nhạt như nước máy thế không nằm trong tầm mắt em đâu”.

“Rawat! Không được gọi Parani như thế”. Raman nổi giận.

“Vâng... vâng ạ”. Rawat hạ giọng nói: “Nhưng anh cũng phải hiểu cho em. Em bị hai người đó dọa suýt. Anh cũng biết họ đã làm những gì với em mà”.

“Hai người đó chỉ dọa thôi”. Raman nói.

“Đánh em bôm bốp, lại còn kéo lê em một cách không ngại ngần như thế, người ta không gọi là dọa đâu anh ạ”. Rawat phàn nàn.

“Wat, dù sao hai người đó cũng là phụ nữ. Mà hành động của Wat hôm nay, anh không tán thành đâu. Nhớ đấy, lần sau đừng có tái diễn”. Raman nghiêm giọng nói.

“Nhưng đó là tai nạn, nếu cô ta không đẩy em cũng không ngã đâu. Người đáng thương phải là em mới đúng chứ, em phải đưa miệng mình dán vào miệng con bé đó. Kinh chết đi được. Đàn bà con gái gì mà môi cứng như đá”. Rawat hừ giọng, làm mặt kinh hãi.

“Rawat!!!”. Raman gắt.

“Ok, ok, em không nói chuyện này nữa. Nhưng dù sao từ ngày mai em xin phép nghỉ ốm khoảng một, hai ngày nhé. Mặt mũi như thế này, em không dám ra khỏi nhà đâu. Ồi... đau thật”.

Rawat sờ lên mặt mình, hai ngày bị thương hai bên, việc đầu tiên cần làm lúc này là nghỉ ngơi dưỡng mặt đã.

“Vây tuần sau đến làm việc”. Raman kết thúc vấn đề, thôi thì cho Rawat nghỉ luôn cả năm ngày, bao gồm cả thứ bảy và chủ nhật. Sang tuần mới chắc là cậu ta sẽ chịu đi làm.

“Cám ơn anh nhé, Raman”. Rawat vui mừng ra mặt rồi xin phép ra về.

Rawat đi khuất, Raman thở dài. Thằng bé này còn lâu mới có thể trở thành người lớn được, tính khí chẳng khác gì trẻ con. Raman mệt mỏi khi nghĩ đến sự việc vừa xảy ra. Nghĩ đi nghĩ lại, cả hai bên ngang ngạnh chẳng kém gì nhau.

Raman nghĩ đến câu nói cuối cùng của Namjiu mà không nhịn nổi phải bật cười... em chồng... Cần thận đấy, đã nói thế rồi không còn cơ hội rút lại đâu. Raman lắc đầu nức cười với suy nghĩ của chính mình. Càng nghĩ đến chuyện anh gợi ý cho Namjiu làm người yêu của mình để đổi lấy việc tòa nhà của cô sẽ không bị phá dỡ, lúc đầu anh cũng giật mình khi nghĩ ra kế sách đó, nếu là người phụ nữ khác chắc chắn anh sẽ chẳng dám làm điều đại dột đó, nhưng

một khi người đó lại là Nanjiu, có vẻ cũng đáng để thử đây.

Raman khẽ bật cười. Nếu Nanjiu nhận lời, ít ra anh cũng có thể thanh thoi trong một chuyện, đó là mẹ anh sẽ ngừng việc giới thiệu hết con nhà này, cháu nhà họ một thời gian khá dài, mà Nanjiu chắc chắn sẽ thực thi nhiệm vụ này một cách xuất sắc. Raman bỗng thấy hồi hộp, không biết Nanjiu sẽ quyết định ra sao.

Khi đã yên vị trong xe, nổi tức giận của hai cô gái bùng nổ, họ thay phiên nhau rửa xả cậu con út nhà Woradechawat như thể muốn xé tan cậu ta ra làm trăm nghìn mảnh.

“Gã Raman, miệng toàn rác rưởi, bản tính, xấu xa. Hai chúng ta mà là của hiếm, gã ấy cũng chỉ là đồ phế thải mà thôi”. Nanjiu chửi bới một hồi dài.

“Đừng thế, đồ miệng thôi. Đừng có để ta thấy mặt người một lần nữa, nếu không ta sẽ nhét rác đầy mồm cho nhà người cảm khẩu luôn”. Parani tức giận hùa thêm.

“Đừng. Chúng ta sẽ cho hắn ăn no rác, sẽ mang cả rác khô lẫn rác lỏng ấn vào mồm hắn”.

“Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh miệng hắn đầy rác, mình đã không thể kiên nhẫn chờ đến ngày đó được rồi”. Parani đắm vào lòng bàn tay, xả nổi hận ban này bị gọi là quốc bảo.

“Khi nào ngày đó đến, gã Rawat chắc chắn sẽ vui mừng khi tên mình được ghi vào lịch sử như một trong những người có công làm cho trái đất sạch sẽ, hết rác. Ha ha!”. Nanjiu cười đầy thỏa mãn, mong mỗi ngày đó đến thật nhanh.

Đêm đó, kẻ sắp được tôn vinh nằm mơ mất, hình ảnh cậu ngã xuống, miệng áp miệng cô gái đó hiện lên trong tâm trí khiến cậu không tài nào ngủ được. Rawat nhòm phát dậy ngồi trên giường.

“Điện mắt! Thật đáng sợ”. Rawat lầm bầm: “Cô ta đúng là không bình thường. Chạm môi có chút xú mà làm như việc gì to tát, khó chịu lắm. Trời ạ, cô ta biết mình phúc đức thế nào khi vô tình có cơ hội được môi chạm môi với một người đàn ông hoàn mĩ như Rawat Woradechawat này không?”.

Rawat toát mồ hôi khi hình ảnh đôi môi đó lại hiện về trong tâm trí, “Môi gì mà dày như lát gạch vậy. Hôn lâu lâu chắc sẽ nhiễm độc xi măng mà chết mất. Đàn bà con gái gì mà dễ sợ quá. Thảo nào làm bạn được với con bé Nanjiu. Hung dữ. Táo tợn. Ghê gớm. Gã đàn ông nào vót về làm người yêu chắc có ngày shock mà chết mất. Cầu cho hai người ế đến hai ngàn năm luôn, để đàn ông trên thế giới này được bình an”.

Rawat nói ra xong cảm thấy thỏa mãn lắm, sau đó ngã người nằm xuống giường một cách thoải mái. Cậu lật trái, lật phải một chốc, tự nhiên ngồi bật dậy một lần nữa. Lần này, mắt cậu sáng lên như thể vừa nghĩ ra một sáng kiến nào đó.

“Xong đời là cái chắc, hai con bé vênh vào”.

Rawat gọi điện cho một trong hai cánh tay thân cận của Raman, “Chak, cho tôi thông tin về khu nhà sắp bị phá dỡ đi”.

“Tòa nhà sắp bị phá dỡ... có phải tòa nhà mà cô Nanjiu đang thuê không ạ?”. Đầu dây bên kia hỏi lại.

“Đúng, chính nó đấy. Anh có thông tin ngay lúc này không?”. Rawat hỏi.

“Có ạ”.

“Tốt, gửi email luôn cho tôi đi, tất cả mọi chi tiết. Gấp nhé. Nếu được ngay bây giờ càng tốt”.

“Vâng ạ. Nhưng cậu Wat có việc gì vậy?”. Chak thắc mắc.

“Tôi cần nghiên cứu. Nhưng anh đừng vội nói với anh Raman nhé. Tôi muốn anh ấy phải ngạc nhiên vì kết quả vụ này”. Dứt lời, Rawat nhếch mép cười, đảm bảo Raman sẽ kinh ngạc vì hành động này của cậu.

“Vâng ạ. Vết lát nữa tôi sẽ gửi email cho cậu”.

“Tốt. Cảm ơn anh nhiều”. Rawat cười hài lòng. Bao giờ tòa nhà đó bị phá, anh trai của cậu sẽ không phải vương bận đến cô gái đó nữa, có nghĩa là anh ấy sẽ thoát khỏi cô ta một cách an toàn, không rơi vào bẫy của cô ta nữa.

Chính vì vậy, cậu phải nhanh chóng giải quyết tòa nhà đó trước khi quá muộn. Rawat cười khúc khích, đắc ý khi thấy hai cô gái nước mắt đầm đìa nhìn tòa nhà bị phá mà không làm gì được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Nhiều người đàn ông bước vào tòa nhà nơi đặt văn phòng của trung tâm huấn luyện tự vệ N.J.Gym. Một trong số đó tiến lại phía nữ nhân viên lễ tân, đồng thời đưa cho cô ta xem một tập tài liệu.

“Đây là tài liệu từ phía công ty Woradechawat. Tôi là kiến trúc sư, đến để kiểm tra kết cấu công trình trước khi phá dỡ”. Người đàn ông nói với Pan, lễ tân duy nhất của N.J.Gym.

“Gi cơ ả? Các anh sẽ phá ngay hôm nay à?”. Saipan giật mình hỏi.

“Không phải hôm nay, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng làm nhanh nhất có thể, chắc chỉ trong một, hai ngày nữa thôi”. Người đàn ông nói, anh vừa mới nhận lệnh từ ông chủ yêu cầu nhanh chóng hoàn thành công việc phá dỡ, càng nhanh càng tốt.

“Xin anh chờ cho một chút, đừng đi đâu và nhất quyết chưa được làm gì nhé”. Saipan nói với người đàn ông, sau đó chạy vội vào văn phòng ở phía sau.

Saipan gõ cửa phòng làm việc của chủ nhân nơi này, đồng thời cũng là người cô coi như chị gái. Không đợi cho phép, cô mở luôn cửa rồi hốt hải bước vào.

“Chuyện lớn rồi chị Namjiu. Lần này chúng ta chết thật rồi”.

“Pan, có chuyện gì, sao mặt mũi tái nhợt thế kia?”. Namjiu hỏi khi nhìn thấy mặt Saipan.

“Họ đến để phá nhà rồi chị ơi, đến đông lắm, đang ở ngoài kia kia”. Saipan nói gấp, đồng thời chỉ tay ra phía cửa phòng.

“Cái gì cơ?”. Namjiu đứng vụt dậy, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

“Từ từ đã, mấy anh kia, dừng lại!”. Namjiu vội hét to khi thấy mấy người đàn ông lạ mặt đang đo đạc, kiểm tra kết cấu tòa nhà.

Người kiến trúc sư ban nãy quay ra nhìn Namjiu: “Có chuyện gì không thưa cô?”.

“Tôi là chủ nhân trung tâm này. Làm ơn hãy bảo người của anh dừng tay lại”. Namjiu nói.

“Được thôi”. Người kiến trúc sư mắt một mí hơi mỉm cười, anh đã được cảnh báo từ trước rằng sẽ vấp phải sự phản đối từ người thuê nhà nhưng cứ việc tiến hành tiếp, không cần phải quan tâm. “Đây là giấy tờ về việc phá dỡ nhà, thưa cô”.

Namjiu nhận lấy tập tài liệu và đọc. Nội dung tài liệu nói rằng phải ngay lập tức dỡ nhà, không được trì hoãn. Nếu như bên thuê không gấp rút chuyển đồ đạc ra khỏi nhà cũng sẽ bị phá bỏ cùng ngôi nhà. Tiền bồi thường, bên thuê tự đi kiện tòa.

“Quá lắm rồi đấy”. Namjiu cắn chặt răng.

“Thành thật xin lỗi cô nhưng bên công ty Woradechawat có vẻ cần sử dụng mảnh đất này gấp nên bên tôi đành phải thi hành ngay. Tôi nghĩ là ngay ngày mai, chúng tôi sẽ có thể bắt đầu phá rồi”. Kiến trúc sư giải thích cho Namjiu nghe.

“Không được phá dỡ gì hết”. Namjiu tuyên bố rõ ràng.

“Nhưng mà...”. Vị kiến trúc sư định phản đối.

“Không nhưng nhì gì cả, anh có thể trở về nghe mệnh lệnh mới được rồi”. Namjiu nghiêm giọng.

“Thế nhưng...”. Kiến trúc sư cố nói.

“Không có thế này, thế kia gì hết. Anh có về hay không đây?!”. Namjiu lên giọng dọa dẫm.

“Vâng... vâng... tôi về”. Cho dù anh đã được báo trước rằng phải chuẩn bị thật cẩn thận, nhưng khi thấy vẻ mặt bất cần của cô gái chủ nhân N.J.Gym, anh không thể chống lại khí thế ngùn ngụt trong cô nên đành lòng quay về tay không.

Namjiu đứng nhìn đoàn người đi ra với vẻ mặt nghiêm trọng. Khi bọn họ đã ra về hết, nét mặt cô mới dần trở lại bình thường, chỉ còn ánh mắt vẫn nghiêm nghị khiến người khác bùn rùn khi nhìn vào.

“Pan, hãy nói với Pa trông coi chỗ này giúp chị. Hôm nay, nếu bọn người đó còn quay lại hãy gọi cho chị ngay”. Namjiu quay ra nói với Saipan.

“Thế chị Namjiu định đi đâu vậy ạ?” Saipan hỏi.

“Chị phải đi giải quyết một số chuyện với kẻ đã ra lệnh”. Namjiu cười nham hiểm: “Chắc phải mất khá nhiều thời gian đấy, vì thế em nói với Pa đóng cửa chỗ này giúp chị. Chắc là trong hôm nay chị sẽ không quay lại nữa”.

“Được ạ. Bao giờ chị Pa dạy xong, Pan sẽ nói với chị Pa”. Cô gái nhận lời.

“Tốt”. Namjiu trả lời ngắn gọn, sau đó rời khỏi N.J.Gym.

Về phía kiến trúc sư dẫn đoàn đến phá dỡ nhà, khi đã yên vị trong xe liền ngay lập tức gọi điện cho người đã ra lệnh.

“Này, Wat, tớ chưa phá được cái nhà ấy đâu. Cô gái thuê nhà nhất quyết không cho phá”.

“Đã bảo cậu là đừng có chịu thua mà. Con bé đó bị điên, cả bạn cô ta nữa. Có gặp con bé hai huy chương Olympic không?”. Rawat hỏi về Parani.

“Chỉ gặp người chủ của N.J.Gym thôi. Tớ nói thẳng nhé, lần này tớ không dám đập đâu, nhìn bộ dạng cô ta nghiêm trọng lắm, mắt thì rõ là dữ tợn. Tớ mà cứ cố tình xuống tay thì sẽ bị tóm cổ ném ra ngoài là cái chắc”. Anh chàng mất một mí nói.

“Trời ạ, có mỗi con bé ấy thì sợ cái gì, cô ta chỉ dọa cậu thôi”.

“Không đâu, các người về mà bàn bạc lại với nhau cho rõ ràng đi. Tớ chỉ nhận dỡ nhà thuê chứ không nhận hòa giải thuê. Tốt nhất là nên để cho anh Raman ra mặt, mệnh lệnh của anh ấy khác nào phán quyết cuối cùng”.

Rawat lẩm bẩm trong miệng: “Làm vì bạn một chút cũng không được hay sao?”.

“Nói thế nghĩa là cậu đã từng gây sự với cô ta phải không?”. Anh chàng mất một mí suy đoán.

“Đại loại thế”. Rawat lấp liếm: “Tớ phải nhanh chóng khiến cô ta tránh xa anh Raman ra. Nếu cứ chậm trễ, anh Raman sập bẫy cô ta là cái chắc. Lúc này cô ta đang rình rập để vô lý anh tớ đấy”.

“Wat, anh Raman cho đến giờ vẫn còn độc thân, cậu phải vui khi anh ấy bị một cô gái nào đó lừa mới đúng chứ. Hay cậu muốn anh ấy rơi vào tay gã đàn ông nào đó. Anh cậu đâu có ngu, thông minh như anh ấy không thể để cho phụ nữ lừa dễ dàng đến thế đâu, trừ khi anh ấy tình nguyện để cô ta lừa”. Anh chàng kiến trúc sư hiểu rất rõ ràng từng người trong gia đình này vì anh lớn lên cùng Rawat và thường xuyên ra vào ngôi nhà của gia đình Woradechawat.

“Cậu thì biết gì. Con bé đó đến như mây mù, anh Raman không theo kịp cô ta đâu”. Rawat nói với bạn.

“Làm gì có chuyện anh cậu theo không kịp”. Anh bạn lắc đầu. “Thì cũng phải có lúc sơ suất chứ. Càng xuất hiện theo kiểu khác người như thế, anh Raman có thể thấy lạ mắt mà vô tình bị quyến rũ thì sao. Tớ nhất quyết không thể để cho con bé đó trở thành dâu nhà tớ được. Chính vì thế, cậu phải giúp tớ”. Rawat ra vẻ kiên quyết.

“Ồ, ờ, nhưng mà để mai nhé. Hôm nay tớ cho người đi làm chỗ khác hết rồi”.

“Được, ngày mai cậu cứ phá đi, không cần quan tâm đến lời xin xỏ của ai hết. Gặp con bé cao cao, vạm vỡ, bộ dạng cứng nhắc, hăm hăm lại càng không phải nghe. Mà tớ cảnh báo cậu trước, đừng có dại mà lại gần cô ta, cô ta còn đáng sợ hơn cả thú điên đấy”. Rawat cảnh trọng nhắc nhở bạn trước khi cúp máy một cách đầy thỏa mãn.

Namjiu bước nhanh qua cánh cửa của tòa nhà Woradechawat với tâm trạng bưng bưng tức giận. Khi lên đến tầng thứ bốn mươi chín, cô bước thẳng về phía căn phòng quen thuộc.

“Ngài Raman có ở đây không, cô Chan?”. Namjiu hỏi thư kí của Raman.

“Có ạ. Nhưng mà...”. Thư kí chưa nói xong, Namjiu đã nói cảm ơn rồi đi thẳng vào trong phòng, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Có à? Tốt. Tốt lắm. Hôm nay phải nói cho rõ ràng”. Ánh mắt Namjiu nhìn chằm chằm vào cánh cửa như có thể xuyên thấu nó khiến người đang ngồi bên trong cũng có thể cảm nhận được sức nóng từ đôi mắt ấy.

“Cô Namjiu... từ từ đã... đừng...”. Lời nói của cô thư kí không thể ngăn Namjiu đẩy mạnh cửa bước vào phòng.

“Ok! Tôi đồng ý! Hai chúng ta sẽ là người yêu của nhau! Ô...”. Namjiu nói to với người trong phòng, rồi dừng lại khi nhận ra trong phòng không chỉ có một mình Raman.

“Ồ... là tôi... tôi... tôi đến sau cũng được. Xin... Xin lỗi vì đã làm phiền”. Namjiu ú ớ, nhìn xuống đất để tránh rất nhiều ánh mắt khác đang nhìn về phía cô.

Raman lắc đầu, gọi Namjiu: “Namjiu, đừng đi vội, vào phòng ngồi chờ đã”.

“Nhưng... tôi”. Namjiu lưỡng lự.

“Vào đi. Không sao đâu”. Raman nhắc lại lần nữa. Namjiu hít một hơi thật mạnh, đi về phía chiếc ghế cuối cùng còn sót lại và ngồi xuống.

“Vậy phía ông Krid hãy đem mẫu về đây cho tôi xem xét trước. Còn về bản kế hoạch thị trường của cô Nual, tôi cho cô thời gian một tuần. Còn về vốn, như tôi đã nói, hãy cắt đi những khoản không cần thiết, tăng thêm phần bảo trợ xã hội”. Raman quay sang tổng kết lại buổi họp hàng tháng với tất cả các trưởng bộ phận có mặt trong phòng.

“Có ai muốn hỏi hay đề xuất gì nữa không?”. Raman hỏi.

“Không ạ”. Tất cả mọi người đồng thanh.

“Vậy được rồi. Hôm nay chúng ta kết thúc ở đây nhé”. Raman dứt lời, những người còn lại cùng nhau đứng dậy, họ đều quay ra mỉm cười với Nanjiu trước khi đi ra, ai về phòng người nấy.

Nanjiu nhìn trái nhìn phải, khi đã chắc chắn trong phòng chỉ còn có hai người, cô đang định là người mở màn trước thì Raman đã lên tiếng hỏi:

“Trưa rồi, ăn gì bây giờ nhỉ?”.

“Hôm nay anh lạ thế, những lần trước đâu có hỏi xem người khác muốn ăn gì đâu, toàn là tự quyết”. Nanjiu đáp lại. Cô nhớ rõ từng lời của Raman khi anh nói chỉ cần anh thích là đủ. Còn cô ăn hay không cũng chẳng quan trọng với anh.

Raman mỉm cười: “Tình hình của hôm nay và hai hôm trước đã không còn giống nhau nữa rồi. Tóm lại em muốn ăn gì, hay vẫn để anh tự gọi?”.

Nanjiu hừ giọng: “Anh cứ tự nhiên. Hôm nay tôi không có tâm trạng nào mà ăn với anh đâu. Vì hôm nay tôi có chuyện lớn muốn nói với anh”. Nanjiu nghiêm giọng ở câu cuối.

“Ăn xong rồi nói sau, anh cũng có chuyện muốn nói với em”.

“Anh không thể nói xong rồi hãy ăn được hay sao. Rồi ông em quý hóa của anh cũng ló ra làm hỏng việc thôi”. Nanjiu ra vẻ khó chịu khi nói về kẻ thứ ba, kẻ lúc nào cũng thích xen vào chuyện của người khác.

“Anh đảm bảo hôm nay sẽ không có kẻ thứ ba nào khác đến làm phiền chúng ta hết. Em muốn nói chuyện với anh bao lâu cũng được”. Raman tỏ ra vô cùng thoải mái.

“Này anh, thế nếu tôi nói hết cả ba ngày ba đêm thì sao?”. Nanjiu hỏi như muốn trêu tức.

“Được. Vậy về nhà anh ngủ rồi nói tiếp”. Giọng nói đều đều như thể chẳng có chuyện gì nghiêm trọng. Chỉ có người muốn trêu tức kẻ khác lại tự kiểm chuyện vào người.

“Đâm đăng!”. Nanjiu hét to: “Anh dám mời tôi về nhà anh ngủ một cách dửng dưng thế à?”.

“Ai là người bắt đầu trước, nếu em không đòi nói chuyện ba ngày ba đêm, liệu anh có rủ em về nhà không?”. Raman thờ dãi, nhắc nhở Nanjiu mới là người gây sự trước.

Nanjiu tối mặt khi không thể cãi lại. Đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào Raman, rõ ràng là không hài lòng.

Bữa trưa trôi qua một cách thuận lợi khi không có kẻ thứ ba nào đến phá hoại. Cơ hội tốt đã đến, Nanjiu nhanh chóng lên tiếng trước khi câu chuyện lại bị lái sang một hướng khác.

“Tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta nói chuyện tử tế rồi”.

“Được thôi”. Raman trả lời.

“Sao tâm địa anh có thể đen tối như thế nhỉ? Anh không định thông cảm cho tôi chút nào sao? Sao anh có thể làm thế với tôi? Đồ nhẫn tâm, không có tình người”. Nanjiu nói một tràng dài.

Raman nhướn mày, bình thản nói: “Nếu em bỏ bớt những từ quá nặng nề ra, nhấn mạnh vào nội dung chính sẽ tốt hơn, và anh sẽ có thể dễ hiểu hơn đấy”.

Nanjiu lườm, người đàn ông này rõ ràng chẳng có chút gì... đáng đồng cảm cả.

“Được rồi. Tại sao anh lại ra lệnh cho người đến dỡ nhà, cho tôi thêm một chút thời gian suy nghĩ cũng không được hay sao?”.

Raman nhíu mày, hỏi lại đầy nghi hoặc: “Anh ra lệnh ư?”.

“Đúng thế, người của anh kéo đến cả đoàn. Người trưởng đoàn còn nói rằng bắt buộc phải dỡ nhà trong nay mai. Nếu không phải anh thì còn ai dám ra lệnh nữa? Anh đúng là máu lạnh”.

“Vi thế nên em vội đến đây để nhận lời làm người yêu anh à?”. Raman hỏi mà không thêm đề ý đến lời chỉ trích của cô.

“Đúng vậy. Chính anh đã nói nếu tình hình thay đổi thì tôi có quyền yêu cầu còn gì?”. Nanjiu hung hăng.

Raman nhìn vào mặt Nanjiu: “Tóm lại là em đồng ý làm người yêu anh rồi đúng không?”.

Nanjiu gật đầu về cam chịu: “Thôi, cứ cho như tôi đồng ý với đề nghị của anh, nhưng cũng phải có điều kiện trao đổi chứ. Những chuyện như thế này tôi không chịu thiệt đâu. Anh làm kinh doanh, chắc cũng phải hiểu chuyện phân định rõ ràng giữa mất và được là điều thiết yếu”.

“Anh tin trong vấn đề này, bên anh là người chịu thiệt, bởi mảnh đất đó trị giá đến hai trăm triệu bath đấy”. Raman cảnh báo Namjiu.

Namjiu nuốt nước bọt khi nghe giá của mảnh đất mình đang thuê: “Trời ạ! Nay anh, bao nhiêu tiền tôi cũng mặc kệ, số diện của tôi có giá hơn thế nhiều. Nhưng thôi hai chúng ta đừng nói đến chuyện tiền bạc nữa, nghe chẳng còn gì gọi là thật lòng ở đây cả”.

“Tùy em thôi, anh thì thế nào cũng được”. Raman như đọc được suy nghĩ của Namjiu.

Mắt Namjiu sáng lên khi nghe thấy câu trả lời của Raman: “Vây tốt. Nếu anh theo ý tôi, tôi nghĩ hai chúng ta không nhất thiết phải làm người yêu của nhau đâu. Tôi chỉ cần phía anh dời ngày dời nhà đi khoảng năm năm thôi”.

“Không!”. Raman trả lời ngắn gọn.

“Ồ, sao anh bảo tùy tôi cơ mà?”.

“Không phải chuyện này”.

“Trời ạ, mừng hựt. Từ nay về sau anh làm ơn đừng làm cho người khác bề mặt như thế, phải biết thông cảm với những người chỉ được vui sướng trong phút chốc chứ”. Namjiu tỏ vẻ đáng thương, hi vọng anh chàng kia có thể thông cảm với mình.

Nét mặt Raman vẫn bình thản nhưng trong lòng thì thầm cười những cố gắng “lón lao” của Namjiu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

“Này anh, tóm lại anh có biết thương người là gì không? Tôi làm bộ đáng thương thế này mà anh vẫn chưa nhìn ra hay sao?”. Namjiu sắp hết kiên nhẫn.

“Sự thương hại không có trong hợp đồng của anh và em. Giữa chúng ta chỉ có một điều kiện duy nhất, đó là em phải làm người yêu của anh”.

Namjiu cúp mắt xuống một cách mệt mỏi: “Tôi lúc nào cũng nghĩ tốt về anh. Anh là người hoàn thiện, hội tụ đủ mọi thứ tốt, từ mặt mũi, địa vị, sự thông minh. Nói chung là chẳng có điểm nào đáng chê trách. Còn tôi chỉ là một cô gái bình thường. Nếu phải đi với nhau, anh mất mặt là cái chắc”.

“Anh đâu tốt đẹp đến thế, nếu đúng vậy đã chẳng bị cho là nhân viên trực thang máy”. Raman nói nhẹ như băng nhưng lại như cái búa giáng vào tim đối phương.

“Trời...”. Namjiu kêu lên: “Đó chỉ là một sai lầm vô cùng nhỏ của một cô gái quê mùa, lâu lâu mới được vào thành phố, nên nhìn cái gì cũng không hiểu thôi mà”.

“Nếu nói một cách dễ hiểu là mất chốt, hoặc mất không có con người đúng không?”. Raman hỏi lại.

“Ừm...”. Namjiu nói giọng nịnh bợ: “Nói thế cũng được”.

“Thế còn chuyện anh bị cho là đồ lảm chuyện, kiêu căng?”. Raman ôn lại một số thứ mà mình từng được nghe.

“Vớ vẩn. Đâu có ai dám nói thế”. Giọng Namjiu bỗng nhiên cao vút.

Raman nhướn mày: “Thế còn cái gã xúi quẩy, vô lý, thích ra vẻ, thích tương bợ, mặt như con đà điểu nhúng bùn, đáng ghét, xấu xa?”. Từng lời nói của Raman tuôn ra như nước chảy.

“Khụ... khụ...”. Tiếng ho của Namjiu vang lên như không thể kiềm chế nổi nữa.

“Quan trọng là nam chính không xứng đáng với nữ chính do nữ chính thấy anh ta vô cùng mờ nhạt, không lọt được vào mắt xanh của cô ta”.

Namjiu hấp háy mắt. Cái thể loại đàn ông gì mà trí nhớ tốt thế, nhớ từng câu từng chữ một. Muốn chết quá!

“Tóm lại là đi cùng nhau được rồi đúng không?”. Raman kết thúc vấn đề.

“Được”. Namjiu trả lời yếu ớt.

“Tốt”. Raman gật đầu.

“Nhưng dù sao tôi vẫn phải nói cho rõ rằng chúng ta chỉ yêu nhau trên danh nghĩa thôi. Cả tôi và anh, không ai có quyền động chạm quá đáng đến cơ thể người còn lại hết”. Namjiu nhấn mạnh.

“Thế nào gọi là động chạm quá đáng?”. Raman hỏi.

Namjiu nhìn mặt Raman: “Tất cả. Nghiêm cấm không được chạm vào người kia”.

Raman lắc đầu phản đối: “Có thể động chạm trong mức độ cho phép và có lí do hợp lí”.

Namjiu nheo mắt nhìn Raman suy nghĩ một chút rồi nói thẳng: “Anh tính bắt nạt tôi đấy à?”.

“Không. Nhưng nếu tình huống bắt buộc, cũng phải chịu khó một chút chứ”.

Namjiu lắc đầu: “Không được. Anh là đàn ông, nói thế nào chẳng được. Nhưng tôi là phụ nữ, nếu phải vuốt ve, sờ mó, tôi không chịu đâu”.

“Anh không phải kẻ bệnh hoạn mà thích thú với việc sờ soạng người khác. Nhưng em phải hiểu rằng một khi đã là người yêu của nhau, cũng phải có động chạm tay chân chút chứ”.

“Raman, anh hãy nói thẳng ra xem động chạm đến mức độ nào. Chỉ nắm tay, ôm, cầu, nhéo, hay phải quăng quật nhau nữa?”. Namjiu càng nói giọng càng cao.

“Anh vẫn chưa thể cho em câu trả lời được. Cứ biết là nếu hôm nào đó anh làm quá, anh sẽ chịu trách nhiệm”. Raman trả lời.

“À, thế có nghĩa là cuộc sống của tôi cứ phải phụ thuộc vào cảm giác khao khát, thèm muốn của anh à?”. Namjiu không chịu. Đàn ông sao có thể tin tưởng được. “Thế anh không sợ tôi à? Nhờ đâu tôi giao hoạt dùng chiêu nào đó lừa anh thì sao? Đàn ông giàu có như anh, cô nào mà không thích chứ?”.

Raman im lặng nhưng cũng không phủ nhận. Namjiu bắt đầu làm vẻ mặt xảo quyết dọa dẫm đối phương:

“Sợ chưa? Con người thật của tôi sao anh có thể nhìn thấu được. Miệng tôi nói không, cấm động chạm, nhưng thật lòng tôi lại có dã tâm muốn lôi anh về làm... hờ... hờ...”.

“Anh không sợ, cho dù cô gái đó có cáo già đến mức nào, nếu anh không muốn chơi cùng, cô ta cũng không thể tiếp cận anh được, ngoại trừ...”.

Raman ngừng nói, ánh mắt nhìn Namjiu nồng nàn, nóng bỏng: “... anh tự để cho mọi thứ đi quá đà. Mà không thì cứ để cho cô ta quyến rũ đi, không phải bỏ nhiều sức đầu tư, không tốn tiền, không phải mất thời gian với những thứ vô bổ”.

Namjiu bậm môi thật chặt, không thể nào đối đáp lại câu trả lời của Raman.

“Vậy anh tổng kết lại cho em nghe nhé, đỡ mất thời gian đàm phán. Còn việc em có chấp nhận hay không, anh nghĩ em hiểu rõ rằng nếu em từ chối, mọi chuyện sẽ đi theo chiều hướng nào”. Raman bình thản nói, nhưng đối với Namjiu thì nó chẳng khác nào một sự ép buộc.

“Tóm lại là chúng ta đang trong giai đoạn gặp gỡ, tìm hiểu nhau, hoặc có thể gọi là đang yêu nhau cũng được. Trong lúc này, cuộc sống của chúng ta sẽ phải có chút thay đổi. Em và anh phải có các hoạt động chung ít nhất ba lần một tuần, còn là ngày nào, để anh xem lại lịch làm việc đã. Và trong trường hợp khẩn cấp, anh phải liên lạc được với em bất cứ lúc nào”.

Namjiu kinh ngạc lắng nghe.

“Về phần mức độ quan hệ, chắc sẽ phải có chuyện tiếp xúc cơ thể chút ít. Anh có thể sẽ nắm tay em...”. Raman đứng dậy khỏi ghế, đi về phía Namjiu, đưa tay ra nắm lấy bàn tay cô, nâng lên như một ví dụ.

Namjiu nhìn vào tay mình, sau đó ngẩng lên nhìn Raman đầy ngạc nhiên.

“... hoặc anh có thể sẽ chạm vào má em”. Dứt lời, Raman đưa nốt bàn tay còn lại chạm vào má Namjiu.

Khóe miệng người vừa bị chạm má khẽ động đậy, toàn thân cô như bị đông cứng.

“Sao em phải ngại. Đừng căng thẳng. Hãy cứ để mọi thứ tự nhiên. Chúng ta nên làm nó một cách thường xuyên, rồi em sẽ quen thôi”.

Namjiu gật đầu mạnh, thở một hơi thật dài như vừa bị đeo gông lên người. Thôi nào. Đâm lao thì phải theo lao. Cứ cho là có chân con gì đấy đang vuốt má cô đi.

“Tốt lắm. Thấy không? Đầu có gì là khó”. Raman vừa nói, tay vừa nhẹ nhàng vuốt má Namjiu.

Namjiu bắt đầu toát mồ hôi khi đối phương cứ lặp đi lặp lại hành động đó.

Raman nhìn khuôn mặt đang ở ngay gần mình rồi bỗng nhiên khẽ cười. Nói gì đi nữa, làn da trắng có phần hơi xanh xao, không dấu vết của phấn son nay cũng quyến rũ ra phết đấy chứ, càng vuốt càng thấy thích.

“Anh cười cái gì?”. Câu hỏi cụt ngắn của Nanjiu khiến Raman sực tỉnh.

“Anh không nghĩ má em lại mềm đến thế”. Raman trả lời.

Nanjiu hất mạnh bàn tay Raman ra khỏi mặt mình: “Anh đang nghĩ gì đó bậy bạ đúng không?”.

Raman nhìn vào mắt Nanjiu: “Anh nói thật sao em lại phải nổi giận? Hay muốn anh nói da em vừa thô vừa ráp em mới hài lòng?”.

Nanjiu đáp trả: “Đừng nói gì hết là tốt nhất”.

“Chính em là người hỏi anh không phải sao? Nếu anh không trả lời, em sẽ nói anh kiêu căng, lắm chuyện”.

Đôi mắt Nanjiu mở to, đầy tức giận.

“Anh không phải là người ra lệnh phá tòa nhà của em hôm nay”. Raman ngay lập tức chuyển đề tài khiến cho Nanjiu chuẩn bị đạt đến đỉnh điểm của sự tức giận nhanh chóng chuyển sang tò mò.

“Nếu thế thì là ai, ai dám thay anh ra lệnh. Bọn người đó muốn phá nhà càng nhanh càng tốt. Nếu tôi không quát nạt đuổi bọn họ đi, giờ này chắc đang vui vẻ cùng nhau phá dỡ rồi”.

“Việc này anh sẽ giải quyết”. Raman nói với Nanjiu rồi đi về phía bàn làm việc, nhấn máy gọi điện cho nhân viên thân cận: “Thost, Chak, vào phòng tôi có chút việc”.

Chưa đầy một phút sau khi Raman cúp máy, Thost và Chak cùng nhau đi vào phòng.

“Tôi muốn hai người tìm hiểu giúp tôi xem ai là người đã ra lệnh phá tòa nhà cô Nanjiu đây đang thuê”. Raman nói.

“Ồ... cậu Raman... tôi nghĩ là tôi biết đấy ạ”. Chak trả lời.

“Chak, cậu biết sao?”. Raman quay lại hỏi Chak.

“Vâng. Hôm qua, cậu Rawat bảo tôi chuyển cho cậu ấy hồ sơ về tòa nhà và dặn tôi không được nói với cậu Raman. Tôi cứ tưởng cậu Rawat muốn giúp đỡ cậu Raman, không ngờ... Ồ... Tôi xin lỗi vì đã không báo cáo chuyện này cho cậu biết trước”. Chak cúi đầu nhận lỗi.

“Biết ngay mà, đúng là tiết mục của gã đó thật”. Nanjiu khề lăm bầm.

“Không sao đâu Chak. Chuyện này tôi sẽ tự giải quyết. Hai người ra ngoài đi, không còn việc gì nữa”,

Cả hai cùng gật đầu rồi bước ra khỏi phòng.

Raman quay lại nhấn điện thoại gọi cho thư kí: “Chan, cô nói máy với Phanop, bạn của Rawat giúp tôi”.

Trong lúc Raman chờ nói máy, Nanjiu hỏi: “Anh biết em trai mình đã sai ai đi phá nhà tôi à?”.

Raman gật đầu: “Em trai tôi có một cậu bạn thân làm kiến trúc sư. Chắc chỉ có người đó mới dám nhận lời thôi”. Raman vừa nói xong, nút đỏ trên điện thoại sáng lên, anh liền đưa tay ra nhấn điện thoại.

“Anh Phanop đang chờ máy rồi ạ”. Cô thư kí báo cáo.

“Chuyển máy đi”. Raman nói với thư kí, ngay lập tức điện thoại đã được nối.

“Nop, chính cậu là người được Wat sai đi dỡ nhà sáng nay đúng không?”. Raman hỏi ngay vào chuyện chính.

“Vâng, chính là em”. Người trả lời cảm thấy có luồng điện chạy dọc sống lưng. Nếu không phải thật sự là việc khẩn, anh trai của thằng bạn thân sẽ chẳng bao giờ gọi cho anh cả. Lần này chắc chắn là chuyện lớn rồi.

“Đừng đi phá tòa nhà đó nữa vì bên anh chưa có quyết định chính thức. Và cũng đừng nghe lời thằng Wat. Nếu có vấn đề gì, cứ nói anh là người ra lệnh, bảo nó tự đến nói chuyện với anh. Đã hiểu chưa, Nop?”. Raman nghiêm giọng.

“Vâng, anh Raman. Nếu Wat có phản nản gì, em sẽ nói anh là người ra lệnh”. Nop nói rồi nuốt nước bọt đánh ực, anh thừa biết tính khí anh Raman, một khi anh ấy đã nói như vậy thì tuyệt đối không được động vào tòa nhà đó nếu chưa được cho phép. Không thì chỉ còn nước... chết.

“Tốt”. Raman nói ngắn gọn rồi cúp máy, quay lại phía Nanjiu lúc này đang căng tai ra lắng nghe.

“Xong rồi”. Raman nói với Nanjiu.

“Anh chắc chứ? Ông em trai của anh liệu có chịu không? Cậu ta ngang bướng thế cơ mà”. Nanjiu hỏi có phần hơi lo lắng.

“Không đâu. Một khi anh đã nói không, Rawat sẽ không dám làm gì cả”. Raman nói đầy chắc chắn.

Namjiu nhìn Raman. Đúng là độc tài. Đến em trai còn chẳng dám hé răng cãi. Còn cô thì sao, lại còn phải giả làm người yêu của nhau chưa biết đến bao giờ nữa. Vì thế, để thoát thân, nhất quyết phải tìm lối ra cho chuyện dở nhà này. Nếu không, cô sẽ phải chịu chung số phận với Rawat là cái chắc.

Raman nhìn sắc mặt của Namjiu, anh đoán ra ngay cô đang nghĩ gì bèn nói:

“Đừng nghĩ như thế. Anh không phải kẻ ưa sử dụng quyền lực”.

Namjiu giật mình, phủ nhận ngay lập tức: “Không... Tôi có nghĩ gì đâu”.

Raman nhìn mặt Namjiu, cô nhanh chóng nở nụ cười chứng minh mình hoàn toàn trong sáng.

“Em không nghĩ là tốt rồi. Cái trò suy nghĩ lung tung nên để cho mình em trai anh chơi đi. Chắc em cũng không muốn giống Rawat đúng không?”. Rawat hỏi ngay cả khi đã biết rõ câu trả lời.

“Không... Tất nhiên là không rồi... Tôi không muốn giống Rawat đâu”. Namjiu lắc đầu.

“Nếu thế bây giờ ngồi chờ anh làm việc. Chiều anh sẽ đưa em về”.

“Không”. Namjiu lớn tiếng từ chối.

“Tại sao? Ở nhà em có cái gì không thể cho người ngoài biết à?”. Raman hỏi.

“Không... Nhưng mà...”.

“Nếu thế, anh đưa em về cũng đâu có vấn đề gì”. Raman nhanh chóng kết thúc câu chuyện.

Namjiu nín thính. Rõ ràng là bắt nạt người khác mà. Nếu hôm nay Raman đưa cô về nhà thật, thế nào cũng thành chuyện lớn. Cả bố, mẹ và anh trai sẽ túm tụm lại tra khảo xem anh là ai, mà sao cô dám nói đó là người yêu hờ được chứ.

“Tóm lại là có vấn đề gì không?”. Raman hỏi khi thấy mặt Namjiu đảo qua đảo lại, ra chiều nghĩ ngợi ghê lắm.

“Có. Nhiều là đằng khác”. Namjiu căng thẳng trả lời: “Anh phải hiểu là bố mẹ tôi chắc sẽ shock trợn mắt lên nếu tự nhiên tôi dẫn đàn ông về nhà rồi giới thiệu đó là người yêu của mình”.

“Tại sao? Anh chưa đủ tốt, hay còn thiếu phẩm chất gì à?”.

“Nó không liên quan đến phẩm chất hay tính cách gì cả, mà là... Ở ờ... nói anh cũng không hiểu đâu”. Namjiu cụp mắt xuống, ra vẻ không muốn nói tiếp.

“Hay là... anh là người đầu tiên”. Raman đoán.

“Đúng thế đấy”. Namjiu gắt, tự nhiên thấy ghét kẻ cái gì cũng biết này quá.

Raman ra vẻ hài lòng: “Chẳng có gì phải xấu hổ. Ai rồi cũng sẽ có người đầu tiên. Mà em đừng lo, anh sẽ dẫn em đến nhà anh, thế là hòa”.

“Tôi lại phải đến cả nhà anh nữa à?”. Namjiu giật thót.

“Đúng thế. Mà không phải chỉ nhà đâu, em còn phải cùng anh đến dự một số bữa tiệc nữa. Có thể mọi người mới chịu tin hai chúng ta đang yêu nhau”.

“Hả? Dự tiệc nữa à? Tôi không làm được đâu”. Namjiu từ chối.

“Anh không cần em giỏi, chỉ cần em dám là được. Hay là em không dám?”. Raman nhìn Namjiu đầy thách thức.

Lông mày Namjiu từ từ nhướn lên, hình ảnh cô mặc bộ váy đi dạ hội, đi lại cười nói dịu dàng dần hiện ra trong đầu khiến Namjiu trả lời đồng dạng

“Không dám!!!”.

Raman lắc đầu: “Cố mà chịu đi. Bao giờ đến ngày đó, tự em sẽ dám thôi”.

“Anh định đe dọa tinh thần tôi đến bao giờ hả? Tôi là người yêu, không phải con hầu mà anh cứ chỉ tay ra lệnh như thế”. Namjiu bức xúc, người gì mà được đằng chân lân đằng đầu. Quá lắm rồi.

“Thế nên anh mới bảo em phải cố chịu. Anh có thể là người rất khó sống cùng, nhưng nếu em quen rồi sẽ cảm thấy thích đấy”. Raman nói như thể mọi chuyện đều vô cùng đơn giản.

Namjiu lừ mắt. Cái gì? Đồ tự kiêu. Anh ta dám nói một cách dửng dưng như thế à, chẳng có chút gì là rung động cả. Chắc kiếp trước cô có thù oán gì

với anh ta nên bây giờ mới phải đau khổ trả giá như thế này.

“Tin anh đi. Em đã có một quyết định không sai lầm chút nào. Anh chưa từng dẫn cô gái nào về nhà giới thiệu cả. Em chính là người đầu tiên”. Raman nói với Nanjiu.

Nanjiu thăm bữu môi. Đáng sợ ở chỗ cô chính là cô gái đầu tiên vô cùng xúi quẩy ấy. Thảo nào lúc kí hợp đồng thuê nhà, mắt của cô cứ máy suốt.

“Không cần phải ‘vui’ ra mặt như thế đâu. Trong đời có mấy khi được là người đầu tiên. Em nên tự hào mới phải”.

“Vâng. Tôi đang tự hào lắm đây”. Nanjiu quay lại, cứng nhắc nặn ra một nụ cười với Raman rồi quay đi.

“Thật vui vì em là người dễ bảo. Như thế này chắc chúng ta sẽ phối hợp với anh ăn ý đây, không có gì đáng lo hết”. Raman tỏ vẻ hài lòng.

“Vâng”. Nanjiu xuôi theo chiều gió.

“Vậy em ngồi chờ anh khoảng ba, bốn tiếng nữa nhé. Hôm nay anh sẽ đưa em về”.

“Để hôm sau không được sao? Hôm nay tôi lái xe đến, e không tiện”. Nanjiu cố gắng ra vẻ nịnh nọt.

Raman nhìn Nanjiu: “Có ai ở nhà em à?”.

“Không”. Nanjiu phủ nhận.

“Có một điều anh phải nói cho em biết, anh rất coi trọng sự chân thật, vì thế trong thời gian hai chúng ta là người yêu của nhau, anh không muốn em hẹn hò với một ai khác ngoài anh”. Raman nghiêm nghị nói.

“Chuyện này anh không phải lo, bản thân tôi cũng luôn đặt sự chân thật lên trên hết. Chính vì thế, anh cũng không được hẹn hò với cô gái khác. Bỏ bịch gì cảm hết. Nếu anh đồng ý, tôi cũng không vấn đề”. Nanjiu cũng không chịu thua.

Raman nhướn mày, nhìn chằm chằm vào mặt Nanjiu bốn, năm giây rồi nói:

“Đồng ý”.

Nanjiu khẽ gật đầu tỏ ý hài lòng. Cô chẳng có vấn đề gì, kẻ độc thân suốt từ quá khứ đến hiện tại như cô tất nhiên chẳng có vấn đề gì rồi.

“Em nói ra như thế cũng tốt, vì anh cũng có một số vấn đề với phụ nữ cần em giải quyết giúp”.

Nanjiu nheo mắt. Biết ngay mà, người như Raman sao lại không có các em vây quanh được. “Từ từ. Tôi phải nói trước, việc mà anh định nhờ tôi giúp nhất quyết phải là việc không trái với đạo đức, gây thù chuốc oán với bất cứ cá nhân nào đâu nhé”.

“Anh đảm bảo tuyệt đối không trái với đạo đức. Chỉ cần em giúp anh ngăn các cô gái đến làm phiền anh là xong. Chỉ thế thôi em làm được không?”.

“Trời ạ, tưởng phải đầu rơi máu chảy gì cơ. Chuyện bé như con kiến thế tất nhiên tôi làm được rồi”. Nanjiu bạo miệng huênh hoang. Cô đã từng làm bia đỡ đạn cho anh trai mình nhiều lần rồi. Những chuyện đại loại như thế này, chỉ búng tay một cái là xong. “Thế mấy người? Hai à?”.

Raman nhìn sâu vào mặt Nanjiu, im lặng lắc đầu.

“Sao? Hay là ba người?”.

Raman lại lắc đầu.

“Tóm lại là mấy người? Cứ nói đi. Tôi không giật mình đâu”.

“Năm”. Raman bình thản.

“Na... Năm người?”. Nanjiu sững sốt. Ngay cả anh trai cô “hot” đến vậy mà cũng chỉ có hai, ba nàng bầu vào. Anh chàng này lại nhiều đến khó tin. Người anh ta thơm đến thế sao?

“Thật ra là nhiều hơn thế, nhưng kiểu thích đeo bám thì chỉ có từng đó”. Raman nói đầy một mối: “Đó là lí do chính khiến anh muốn em làm người yêu của anh”.

“Anh là thần tượng của nhiều cô gái đến thế sao. Thật không thể tin được. Bọn con gái đó nghĩ gì không biết, sao lại có thể cặn nghì, thiếu chín chắn như thế. Thật là đáng thương”. Nanjiu lẩm bẩm.

“Điều quan trọng là nếu như anh vẫn chưa có ai đó, mẹ anh chắc chắn sẽ không buông tha anh khỏi việc ghép đôi với một cô nào đó. Vì thế em phải làm cho bà tin rằng hai chúng ta yêu nhau thật”. Raman nói.

Nanjiu thăm liếc sang Raman, liệu anh ta có phải “bóng” không nhỉ, chỉ thích nhăng nhít với đàn ông mà ngó lơ phụ nữ, nên đành lờ cô ra che mắt thiên

hạ.

“Và nếu em nghĩ anh thích đàn ông, anh cảnh báo em nên dừng ngay ý nghĩ đó lại. Anh thích phụ nữ, chỉ có điều chưa vừa ý ai thôi”. Raman chặn họng Namjiu ngay khi đọc được suy nghĩ trong mắt cô.

“Tôi có nghĩ như thế đâu”. Namjiu vội phủ nhận.

“Tốt. Vậy anh cũng đỡ mất thời gian chứng minh cho em thấy”.

Namjiu bĩu môi... Bao miệng thật. Anh ta chắc là cái nhụy ngọt ngào lắm đây, các chị em mới đưa nhau bám vào như vậy.

“Ok. Hôm nay em về nói với mọi người trong gia đình chuyện của chúng ta đi, để mọi người không giật mình khi thấy anh”.

Nói xong, Raman cúi xuống cầm tập giấy khoảng hai, ba tờ đưa cho Namjiu. “Đây là lí lịch trích ngang của anh, những thứ anh thích và không thích. Em về học thuộc lòng để mỗi khi đi đâu em sẽ biết anh thích hay ghét thứ gì. Thêm nữa, nếu có ai hỏi về anh, em sẽ có thể trả lời đúng. Nếu có gì không hiểu, em có thể gọi điện để hỏi anh. Anh đã viết số điện thoại của mình ở góc tờ giấy rồi”.

Namjiu há hốc mồm, nhìn tập giấy với ánh mắt kinh ngạc.

“Anh hi vọng chúng ta có thể phối hợp ăn ý với nhau”. Raman gật đầu với Namjiu.

Cho dù vẫn chưa hết kinh ngạc nhưng Namjiu vẫn vô thức đưa tay ra nhận lấy tập giấy rồi cáo từ ra về như một cô bé dễ bảo: “Tôi về trước nhé”.

“Em về đi. Anh sẽ gọi cho em sau”. Raman nói rồi quay về bận rộn với đồng tài liệu, mặc cho Namjiu lăm lăm ra về.

Namjiu đi ra khỏi phòng với mấy tờ giấy trên tay cùng câu hỏi luôn thường trực trong đầu: “Cái quái gì thế này?”. Cô thật không dám tin có loại người như Raman tồn tại trên thế giới này. Ông trời đúng là đang trêu ngươi cô mà. Đang sống an nhàn thoải mái, tự nhiên lại phải gặp một kẻ ưa cậy quyền thế, thích áp đặt, tưởng bở. Namjiu nhìn ba tờ giấy trong tay mà mặt tối sầm. Trời ạ, cuộc sống của cô sẽ trở nên u tối bởi ba tờ giấy này sao?

Sau khi Namjiu đi ra ngoài, Raman ngẩng mặt lên nhìn, khoe miệng hơi nhếch, ánh mắt sáng lên đầy thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Ngôi nhà quét sơn màu trắng ngự trên diện tích đất hơn ba nghìn mét vuông, xung quanh là rất nhiều cây xanh. Căn nhà không lớn lắm nhưng thiên nhiên xanh mát, trong lành xung quanh nó mới chính là điểm thu hút ánh mắt của mọi người đi qua. Nhưng vẻ đẹp ấy cũng không thể khiến cho tâm trạng của cô gái đang chầm chậm đi vào ngôi nhà tốt lên được chút nào.

“Sao hôm nay về sớm thế con?”. Một giọng nói hiền lành cất lên.

“Mẹ thì sao ạ? Hôm nay mẹ không có giờ dạy à, sao mẹ cũng về sớm?”. Namjiu dừng lại hỏi mẹ khi thấy bà đang túi bụi với đồng rau trước mặt.

“Chiều nay mẹ không có tiết nên muốn về nhà sớm làm cái gì đó cho các con ăn. Mà hôm nay mẹ cũng đã gọi cho bố, anh Jet, anh Jok nhanh nhanh về nhà rồi đấy. Chúng ta sẽ có một bữa ăn đầy đủ mọi người”.

Namjiu ngậm nuốt nước bọt. Cô đã định sẽ tìm cách nói chuyện với bố mẹ trước nhưng có vẻ hôm nay sẽ không bình yên đâu, nhất là khi hai ông anh trai cũng về góp mặt.

“Đi rửa mặt trước đi con. Mẹ chuẩn bị cả món chè Krathon^[1] mà con thích nữa đấy”.

[1] Krathon: Tên một loại quả rất phổ biến ở Thái Lan, thường để làm chè hoặc chế biến các món ăn.

“Con cảm ơn mẹ”, Namjiu tươi cười: “Đúng là mẹ có khác, hiểu ý con thật đấy”.

Tiến sĩ Jenjira lắc đầu cười. Cô con gái này của bà cho dù bên ngoài cứng nhắc nhưng thật ra là người khéo ăn khéo nói, bố và các anh đều rất quý mến con bé. Đặc biệt là chồng bà, ông rất yêu cô con gái này. Bà trù mến nhìn con chạy lên tầng trên.

Kể từ ngày con gái ra đời, gia đình nhỏ của bà lúc nào cũng ngập tràn tiếng cười.

Ngày hôm đó, bữa tối của gia đình Hatxabancha diễn ra một cách vui vẻ. Bắt đầu từ lúc cả nhà có mặt đông đủ, Namjiu lúc nào cũng vất óc nghĩ ngợi. Cho đến khi mọi người đã ăn no, cô “e hèm” một tiếng để thu hút sự chú ý rồi nói to:

“Thông báo, thông báo, hôm nay Namjiu có một chuyện muốn tất cả mọi người cùng biết”. Lời kêu gọi của Namjiu khiến những người còn lại cùng quay ra tập trung vào cô bé nhỏ tuổi nhất nhà.

“Vừa mới đi gây sự ở đâu về hả?”. Tiến sĩ Jetana, con trai cả của nhà Hatzabancha lên tiếng trước như mọi khi.

“Hi vọng không phải chuyện cô đánh ai chứ”. Jirasak, người con trai thứ hai tiếp lời anh cả.

“Trời ạ, anh Jet, anh Jok, nghĩ tốt về em chút đi”. Namjiu hờn dỗi.

“Jet, Jok, đừng nghĩ xấu về em như thế. Em nó chỉ đắm gã say rượu định cưỡng hiếp phụ nữ và đá tên cướp giật túi thôi mà, đâu phải ngày nào cũng gây chuyện đâu. Không như hai đứa, chẳng chịu về nhà gì cả. Lúc nào cũng phải để mẹ gọi điện hỏi”. Tiến sĩ Athikom bênh con gái.

“Phải đấy. Bố nói đúng”. Namjiu nhưn mày thách thức hai ông anh trai.

“Vâng, bố. Là con sai rồi. . .”. Jirasak dài giọng như thể đã biết lỗi, đồng thời gờ tay gõ vào đầu kẻ đã làm anh bị mất mặt.

“Ồ! Bố xem kìa. Anh Jok lại bắt nạt con rồi”. Namjiu nhăn nhó mách bố.

“Jok, sao cứ hay bắt nạt em thế?”. Ông Athikom nghiêm giọng.

“Ôi bố ơi, có thể thôi nó không đau đâu. Con bé Namjiu này cứng đầu chết đi được”. Jirasak vừa nói vừa cười.

“Anh Jok! Anh nói em cứng đầu như bố à?”.

“Ồ! Có em cứng đầu thôi. Bố không liên quan”. Jirasak phủ nhận.

“Thôi thôi, tất cả trật tự. Bây giờ mẹ muốn nghe Namjiu thông báo trước”. Lời phán quyết của mẹ, người có quyền lực nhất nhà khiến tất cả mọi người đều phải im lặng, quay ra nhìn Namjiu.

Namjiu hít một hơi thật mạnh, đồng thời lấy can đảm, nhìn từng người trong gia đình. Khi đã nhìn hết lượt tất cả mọi người, cô quyết định phát biểu một cách chắc chắn, tự tin nhất:

“Namjiu có người yêu rồi!”.

Keng! Keng! Keng!

Ba chiếc thìa trong tay ba người đàn ông của gia đình không hẹn mà cùng rơi xuống.

Namjiu chớp chớp mắt nhìn bộ dạng kinh ngạc của bố và hai anh trai. Chỉ có mẹ cô là đang bình tĩnh lắng nghe.

“Thảo nào, thời tiết Thái Lan năm nay có nhiều biến động thế. Hóa ra là vì em gái mình có người yêu. Ai mà xúi quẩy thế nhỉ”. Giọng Jirasak vang lên sau khi đã lấy lại được bình tĩnh.

Jetana nhưn mày: “Đang dọa mọi người à?”.

“Không đúng phải không con?”. Ông Athikom hỏi.

“Thật mà. Namjiu có người yêu rồi.” Namjiu khẳng định lại một lần nữa.

Ông Athikom nhíu mày: “À? Hẹn hò được bao lâu rồi? Bố có biết người đó không? Là bạn học cũ hay gặp nhau chỗ làm việc?”.

“Phải đấy. Thằng đó là ai? Ngắm ngằm hẹn hò từ bao giờ? Đã suy nghĩ kĩ chưa mà làm người yêu của nhau? Đã biết rõ tính cách thằng đó chưa?”. Jirasak tiếp lời.

“Gặp nhau lâu chưa? Có chắc là yêu thật không?”. Jetana nối tiếp tràng câu hỏi.

“Bố nó và hai đứa đừng hỏi nữa. Mẹ nghĩ nên để cho Namjiu tự kể có hay hơn không?”. Giọng nói của mẹ nhẹ nhàng vang lên: “Namjiu, con có gì thì cứ nói ra, bố và các anh con sẵn sàng nghe bất cứ chuyện gì đấy”.

Namjiu toát mồ hôi, nhìn bộ mặt háo hức của tất cả mọi người mà bỗng thấy run run. Cô chậm rãi trả lời từng câu hỏi: “Người này tên là Raman Woradechawat”.

“Cái họ nghe quen quen, nằm trong danh sách đen của cảnh sát thì phải. Bỏ đi. Riêng cái họ đã không qua rồi”. Jirasak, đội trưởng đội cảnh sát (Police Captain), là người đầu tiên phản đối.

“Jok, nghe em nói đã, đừng có chặn họng em như vậy”. Người mẹ nhắc nhở đứa con trai thứ.

“Kìa, mẹ, là con lo cho em mà”. Jirasak nhăn nhó.

“Anh ấy là nhà kinh doanh...”. Namjiu chưa nói xong, Jirasak lại nhảy vào lần nữa.

“Kinh doanh lĩnh vực gì. Xem xét cho kĩ đi đã. Thời buổi này những kẻ giả danh nhà doanh nghiệp nhiều lắm nhưng thực chất lại là lừa đảo có biết không hả? Bây giờ còn biết bao vụ lừa đảo chưa thể khép án lại được kia kia. Những kẻ đó lừa những vỏ ốc trời, ai cũng tự nhận mình là nhà kinh doanh triệu phú, tỉ phú cả”.

“Anh ấy không kinh doanh trái phép đâu. Nhà anh ấy kinh doanh nhiều thứ, nhiều lĩnh vực mà”. Namjiu nghĩ đến danh sách trong tập giấy mà Raman đưa cho cô. “Khách sạn, khu nghỉ dưỡng, công ty xây dựng, nhà máy giấy, nhà máy luyện sắt, nhà máy sản xuất ngọc trai...”.

“Người yêu cô là công nhân xây dựng à, sao mà làm nhiều thứ thế?”. Jirasak xách mé.

“Anh ấy có vẻ giàu”. Namjiu trả lời không mấy tự tin.

“Thế chắc chắn có gì đó hiểu nhầm rồi. Làm gì có kẻ nào giàu có mà lại để mất đến một con bé xón xác. Các cô nàng xinh đẹp thì đầy đường, thẳng đó mà thèm chọn Namjiu à? Cắt đứt đi thôi”. Jirasak làm một tràng dài.

“Giờ, anh Jok, anh có coi thường em gái quá không thế? Em không muốn đâu nhưng vẫn phải nói, anh ta mới là người tỏ tình với em trước đây”. Namjiu vênh mặt.

Jirasak nhìn chằm chằm vào mặt Namjiu, Namjiu héch mặt thách thức. Anh nhún vai rồi lại suy đoán tiếp: “Gã đó già lắm rồi đúng không? Nếu không thì cũng thuộc loại bệnh tật đầy người, cần người chăm sóc. Hay là gã đó rớt xuống từ sao chổi. Mà biết đâu người ta chỉ cần một người giao phối khỏe mạnh để sinh con đẻ cái. Cần thận không bị lừa đấy”.

“Anh Jok điên à? Anh ấy chưa già, mặt mũi cũng không phải quá tệ”. Namjiu cãi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

“Thế lại càng phải cẩn thận, có khi gã đó có mục đích không chính đáng nào khác đằng sau thì sao. Đừng có lóa mắt mà vội quyết định, chờ anh điều tra thông tin về gã đó xem có tốt thật không hay chỉ lừa lọc”.

“Jok nói cũng đúng đấy. Từ từ hãy quyết định thì hơn con ạ”. Ông Athikorn nói với con gái.

“Anh cũng đồng ý với Jok, nên chờ xem anh ta có tốt thật không”. Jetana nghiêm giọng nói với em trai.

“Bố, anh Jet, không phải lo đâu. Con sẽ cho người đi điều tra tiểu sử gã ấy, con sẽ điều tra tận gốc, kể cả việc đã từng vi phạm luật giao thông chưa. Nếu gã đó từng vượt đèn đỏ hoặc lái xe quá tốc độ, con nhất định sẽ bắt Namjiu bỏ cho bằng được. Con người không có trách nhiệm với bản thân và người khác như thế không xứng đáng với Namjiu của chúng ta đâu”. Đội trưởng Jirasak kiên quyết.

Hi vọng gã đó mắc sai lầm, dù chỉ là một lỗi thôi cũng được, để Namjiu của chúng ta sẽ độc thân mãi mãi.

Tiến sĩ Athikorn và Jetana gật đầu tán thành. Namjiu nhìn bố và hai anh trai rồi thở dài. Cô biết ngay là sẽ thế này mà. Mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp khi rơi vào tay của đội trưởng Jirasak Hatxabancha.

“Nhưng mà mẹ thích người đàn ông đó”. Người im lặng đã lâu bỗng dựng lên tiếng.

“Ồ kìa, mẹ! Sao lại thế, con bé Namjiu đang có người yêu đấy”.

“Jok, người đàn ông đó thấy được giá trị của Namjiu, con không thích điều đó hay sao?”. Bà Jenjira cười.

“Không biết thấy được thật hay không. Thời buổi này đàn ông đâu dễ tin tưởng. Đây kẻ chỉ lòi phụ nữ ra làm đồ chơi. Con không đòi nào tin gã đó cho đến khi gặp được người thật, biết tính tình ra sao”.

“Trời ạ, anh Jok. Nếu anh Raman có ý đồ lừa Namjiu, Namjiu đánh cho tan xác rồi”. Namjiu vô tình tỏ ra khó chịu.

Jirasak nheo mắt: “Nói lạ nhỉ? Tóm lại có phải yêu nhau thật không? Yêu đương kiểu gì mà đánh cho tan xác? Đang giấu giếm cái gì phải không?”. Ông anh đội trưởng đội cảnh sát, người có quá nhiều kinh nghiệm trong việc tra hỏi tội phạm, bắt thăm vấn em gái.

“Kh... Không... Không có gì. Namjiu chỉ nói cho bố mẹ yên tâm thôi mà”. Namjiu cố gắng ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, cô biết rõ ông anh thứ của

mình bắt lỗi giới đến mức nào.

“Thôi nào. Mẹ muốn mọi người tôn trọng quyết định của Nanjiu và cho phía bên kia có cơ hội chứng tỏ rằng anh ta thật lòng muốn gặp gỡ Nanjiu”. Bà Jenjira quay sang nói với chồng và hai con trai.

“Con cảm ơn mẹ”. Nanjiu cười, cảm thấy thoải mái hơn một chút. Một khi mẹ đã nói thế, những người còn lại chắc chắn không dám ý kiến.

“Nhưng mà mẹ...”. Jirasak vẫn còn muốn cãi.

“Jok, chuyện của con mẹ chưa nói đến đâu nhé. Nào là em Fa, em Fon, lại còn bao nhiêu em của con nữa thì sao?”. Giọng nói đều đều khiến Jirasak nhanh chóng ngậm miệng.

Nanjiu nén cười trừu anh.

“Cứ cười đi. Chuyện này còn dài. Đừng vội đắc ý”. Jirasak dọa em gái.

“Con đồng ý với mẹ. Nếu như người đàn ông đó thật lòng, anh ta phải đến chứng minh cho chúng ta thấy”. Jetana nói.

“Thế nào? Có dám dẫn về ra mắt không?”. Jirasak thách thức.

“Thật ra... hôm nay anh ấy định đưa em về, nhưng em không cho”. Nanjiu nói.

“Mẹ cảm thấy mẹ bắt đầu thích anh ta hơn rồi đấy”. Bà Jenjira cười với con gái.

“Nhưng hai anh em con và bố thấy bình thường”. Jirasak tiếp lời mẹ rồi quay sang nói với bố: “Bố không định nói gì à?”.

Ông Athikorn nhìn con gái: “Bố tin Nanjiu sẽ lựa chọn được điều tốt nhất cho mình. Nhưng để cho bố và hai anh yên tâm, bố nghĩ cứ nên từ từ xem xét đã. Nanjiu cũng còn ít tuổi, không có gì phải vội cả”.

Jirasak gật đầu đồng ý: “Phải đấy. Bố nói đúng. Phụ nữ thời buổi này nên sống độc thân lâu lâu thì tốt hơn. Nếu có ế thật cũng không phải lo vì dù sao anh và anh Jet cũng sẽ nuôi em”.

“Thế bây giờ anh có khoảng hai trăm triệu cho em không?”.

“Khụ! Khụ!”. Jirasak sắc nước còn Jetana thì nhướn mày.

Nanjiu nhìn mặt ông anh vừa rù rê mình thành bà cô ế ảm mà thở dài. Chỉ vì Raman mà cô phải ở trong tình thế này. Anh ta khiến cô phải nói dối cả nhà. Giờ thì Jok, người anh trai mà cô yêu quý nhất đã vô cùng quan tâm đến chuyện này. Đảm bảo Raman sẽ bị nổ xé không còn một góc bí mật nào hết. Hãy chuẩn bị tinh thần đi... Raman Woradechawat.

Tại dinh thự tráng lệ của gia đình Woradechawat.

Hôm nay Raman về sớm hơn mọi khi. Anh đi đến giá sách, lấy xuống bộ album ảnh của em trai rồi mở ra xem. Những bức ảnh em trai anh tạo dáng đủ mọi tư thế khiến anh mỉm cười.

Anh lật mở từng trang của album như thể đang kiểm tìm một bức ảnh đặc biệt nào đó. Khi đã hết cuốn đầu tiên, anh liền nhắc cuốn thứ hai lên.

Raman xem chưa đến mười phút đã dừng lại nhìn vào một bức ảnh. Như không dám tin vào mắt mình, anh khẽ bật cười.

Đây là bức ảnh ngày em trai anh mở mắt chào đời, anh và bố cùng đi ngắm em trai trong phòng trẻ sơ sinh và chính anh là người đã chụp lại bức ảnh này. Raman dần hồi tưởng lại ngày hôm đó...

Trong phòng có hai trẻ sơ sinh mới, một đứa là em trai anh, còn một đứa nữa là con gái. Điều khiến anh nhớ mãi không thể nào quên là bỗng dưng Rawat gào to mà không biết vì lý do gì. Ngay khi em trai anh khóc, cô bé trong lồng bên cạnh cũng cất tiếng khóc theo, thậm chí còn khóc rất to như thể hai đứa đang thi nhau xem ai khóc to hơn vậy. Cứ như vậy trong khoảng hai, ba phút. Cuối cùng, em trai anh đành phải nín trước như đã chịu thua. Cô bé cũng ngay lập tức nín theo. Chính vì vậy, Raman đã chụp cả ảnh cô bé đó để giữ làm kỷ niệm.

Raman mỉm cười khi nhìn vào bảng tên dán trên lồng

... Nanjiu Hatxabancha...

Thật không ngờ cô bé của ngày hôm đó lại có thể xuất hiện trước mặt anh lần nữa. Raman lắc đầu, càng nghĩ càng thấy chuyện này thật hài hước. Nếu như anh không ra lệnh cho Nanjiu giới thiệu bản thân, chắc anh không thể biết em trai mình và Nanjiu sinh cùng ngày cùng tháng. Trái đất thật tròn khi hai cô bé, cậu bé này còn ra đời tại cùng một bệnh viện, mà từ ngày ấy đã biết thi nhau khóc rồi chứ.

Raman kéo bức ảnh của Nanjiu ra khỏi album rồi mở xem tiếp. Không lâu sau, một bức ảnh khiến Raman không thể nhịn được cười mỗi khi nhìn thấy nó xuất hiện trước mặt anh.

Đó là bức ảnh một cô bé và một cậu bé cùng nhau cầm khay trong ngày lễ của các thầy cô. Ánh mắt Raman sáng lên đầy thích thú khi nhìn kĩ nó một lần nữa. Đây là bức ảnh duy nhất em trai anh ngoảnh mặt đi, không chịu nhìn vào máy ảnh, thậm chí còn bĩu môi đầy phật ý nữa. Còn cô bé kia lại đang cười thật tươi, ánh mắt rạng rỡ trong sáng. Anh vẫn nhớ, hôm đó Rawat hồn nhiên không chịu cầm khay cùng Namjiu đến nỗi bố phải vào đồ dành sẽ mua cho cậu con rồ-bốt tự động đòi mới nhất mà cậu đã thích thú từ lâu. Nhưng cả ngày hôm đó, cậu em trai quý hóa chỉ diễn duy nhất màn tròn mắt, xì mặt.

“Anh Raman làm gì trong này thế?”. Rawat vừa mới bước vào phòng liền hỏi anh.

Rawat ngẩng mặt lên khỏi đồng ảnh: “Anh xem ảnh”.

Rawat nhìn vào album ảnh của mình rồi cười thích thú: “Anh muốn xem lại những khoảnh khắc đáng yêu lúc còn bé của em à? Hồi đó em xinh trai thật đấy, đáng yêu nhất trên đời, anh có thấy thế không?”.

“Đúng. Rất đáng yêu”. Raman nói, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn cô bé trong ảnh.

“Sao anh lại muốn xem ảnh của em thế?”. Rawat hỏi.

“Không có gì. Chỉ là anh nhớ lúc còn bé thôi”. Raman trả lời.

Rawat cầm một bộ ảnh lên xem: “Thật không ngờ hồi nhỏ em lại có thể xinh trai đến mức này. Anh xem bức này đi, thấy không, bọn con gái cứ thích vây lấy em. Hồi đó em không biết nên chọn ai làm bạn gái, bọn chúng nó xếp hàng rõ dài”. Rawat vừa nói vừa cười khi nghĩ hồi còn nhỏ cậu đã là một ngôi sao sáng đến mức nào.

Ngay lúc đó, tiếng chuông di động của Rawat vang lên. Rawat rời mắt khỏi album ảnh, khi nhìn thấy số điện thoại gọi đến liền ấn nút nhận.

“Có gì vậy Nop? Hay lại định rủ tớ tối nay đi chơi?”.

Rawat nghe đầu kia trả lời, chỉ không đến một phút liền tắt máy rồi quay sang hỏi Raman một cách nôn nóng: “Anh ra lệnh cho Nop không được phá dỡ tòa nhà mà con bé đó đang thuê đúng không?”.

Raman gật đầu.

“Thế sao được? Không phải tòa nhà đó cần được giải tỏa càng nhanh càng tốt hay sao?”. Rawat bắt đầu nóng giận.

“Wat, vẫn chưa được phá tòa nhà đó”. Raman vẫn nói với em trai bằng giọng bình thản.

“Em muốn biết lí do?”. Rawat hỏi lại.

Raman nhìn thẳng vào mặt Rawat: “Bây giờ anh và Namjiu đã là người yêu của nhau rồi”.

“Gi cơ à?”. Rawat sững sờ với câu trả lời của anh: “Anh đang đùa em phải không? Không thể có chuyện anh và con bé Nampla (nước mắt) đó là người yêu được”.

“Đó là sự thật. Anh và Namjiu là người yêu. Và chúng ta sẽ hoãn viện giải tỏa tòa nhà đó vô thời hạn”. Raman đồng ý nói.

“Anh bị điên hay sao mà nhận con bé Namnau (nước thối) đó làm người yêu”.

“Wat, làm ơn hãy tôn trọng người yêu của anh, đừng có gọi cái kiểu đó nữa”. Giọng nói nghiêm nghị của Raman càng khiến Rawat kinh ngạc.

“Anh Raman, anh thích thú cái duyên thầm gì của con bé Namklong (nước sông)...”. Rawat sững lại khi nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của Raman: “Ồ... con bé đó. Anh cũng biết là con bé đó không xứng đáng với anh. Anh không sợ chẳng may anh làm cho cô ta giận, cô ta có thể nổi khùng lên rồi làm lan tanh bành mọi thứ à. Con bé Namjiu độc ác ấy tâm trạng không ổn định chút nào. Mà em chắc chắn đến lúc đó anh sẽ vô cùng hối hận vì đã nhận con bé đó làm người yêu”.

Rawat cố gắng làm thay đổi suy nghĩ của Raman.

“Thì cứ đợi đến lúc đó đã. Bây giờ anh thấy hạnh phúc khi có Namjiu ở bên, anh tin anh có thể giải quyết được vấn đề tâm trạng thất thường của cô ấy”.

“Trời ạ, anh thì làm sao mà biết được bản chất của phụ nữ. Phải là em đây này, người đàn ông có thể biết được mọi mảnh khoe của phụ nữ. Em có thể đảm bảo với anh, con bé đó đang tính kế tóm anh, tâm địa đen tối, định mang của lạ ra để lừa anh. Em biết... lúc đầu có thể do anh không kịp đề phòng với những thứ mới lạ nên thích thú con bé đó. Nhưng bao giờ anh bắt đầu suy nghĩ cẩn thận, anh sẽ hiểu sự mới lạ rồi cũng hết. Khi ngày đó tới cũng là lúc cậu ra vút đi vì những thứ như thế bao giờ cũng bám rất chặt”. Rawat cảnh báo anh trai như thể mình là một người đàn ông có bề dày kinh nghiệm tiếp xúc với phụ nữ.

“Wat, anh không muốn cãi nhau với em nhưng anh khẳng định anh không có ý thay đổi quyết định. Vì thế, chuyện phá nhà, đừng có manh động nữa”. Raman nghiêm khắc nói.

“Nhưng chuyện anh yêu cô gái đó đâu liên quan đến chuyện phá nhà. Anh chắc không định công tư lẫn lộn chứ?”. Rawat vẫn không chịu thua.

“Rất tiếc, Wat, anh lại là người thích mang chuyện riêng tư ra xen kẽ với công việc. Và nếu Wat còn nhớ, em chính là người nói rằng nếu là người trong gia đình thì có quyền yêu cầu. Hi vọng em vẫn chưa quên phát ngôn của chính mình”.

Rawat nhấn nhó: “Nhưng con bé Nanjiu đó mới chỉ là người yêu chứ đã phải vợ anh đâu?”.

Raman nhìn thẳng vào mặt Rawat: “Thôi được rồi. Nếu Wat vẫn còn muốn phá tòa nhà đó, anh cũng không phản đối”.

“Em biết mà, anh luôn coi trọng em trai hơn phụ nữ”. Rawat cười thỏa mãn.

“Anh sẽ cầu hôn Nanjiu. Ít ra nếu như cô ấy là vợ anh, Wat sẽ thấy nề người ta hơn”. Raman bình tĩnh nói cứ như thể kết hôn thật dễ dàng, tổ chức lúc nào cũng được.

“Cưới?!” Rawat trợn mắt.

Raman gật đầu.

“Ok, ok!”. Rawat chịu thua: “Chuyện tòa nhà đó cứ từ từ cũng được”.

“Tóm lại là hai chúng ta đã hiểu nhau rồi đúng không?”. Raman hỏi lại cho chắc chắn.

Rawat gật đầu đầy thất vọng: “Cứ cho là em chiều theo ý anh đi. Em chỉ có duy nhất một ông anh trai, em không muốn ngăn cản anh. Nhưng em chỉ xin anh một điều, chuyện cưới xin đừng vội, cứ tìm hiểu nhau trước đã. Biết đâu thời gian sẽ giúp anh sáng mắt hơn”.

“Cảm ơn vì đã nhắc nhở”. Raman không hề cảm thấy dao động vì lời nói của Rawat.

“Em nói thật đấy. Dẫu sao em cũng là em trai duy nhất của anh, yêu quý và tin tưởng vào anh nhất. Thấy cái gì nguy hiểm em nên nhắc nhở anh chứ. Anh không theo kịp với các thủ đoạn, mánh khóe của phụ nữ được đâu. Hàng ngày anh chỉ biết cắm đầu vào công việc, không giống như em đã trải qua nhiều rồi, chỉ cần nhìn thoáng qua đã biết cô gái đó như thế nào”. Rawat vênh mặt.

Raman lắc đầu: “Wat, anh nghĩ nếu em chỉ cần làm việc giỏi bằng một nửa chuyện thành thạo về phụ nữ chắc anh sẽ thấy vui hơn bây giờ”.

Rawat ra vẻ mệt mỏi khi nghe Raman nhắc đến công việc. “Em vẫn đang nghiên cứu. Những việc như thế này cũng phải mất thời gian chút chứ. Anh cũng biết là công việc này cần có kinh nghiệm mới có thể đảm đương được. Nhưng chẳng bao lâu nữa, khi khả năng của em đã chín muồi. Sự giỏi giang trong con người em sẽ tự khắc tỏa sáng cho anh thấy”.

“Anh sẽ đợi ngày đó”.

“Chắc chắn đấy. Chỉ cần anh không làm gì khiến em nhụt chí hay chịu thua trước, một ngày nào đó anh sẽ được thấy”. Rawat liếc sang người có thể khiến cậu nhụt chí bằng việc đi kết hôn với người phụ nữ mà cậu không ưa chút nào”.

Raman đọc được suy nghĩ của em trai nhưng vì không muốn Rawat thấy buồn khi cậu đã thật lòng nói rằng yêu quý và tin tưởng mình nhất, Raman liền khẽ gật đầu đồng ý.

Rawat như mở cờ trong bụng. Hôm nay nước xiết dâng vội đem thuyền ra, cứ chờ cho mặt nước lặng mà xem, cậu sẽ đem các thể loại tàu từ tàu thủy, tàu lặn, tàu đánh cá, tàu ngầm ra. Nếu đến lúc đó vẫn chưa thể khiến anh Raman thay lòng đổi dạ mình sẽ cho con bé đó biết mặt. Rawat toan tính nghĩ thâm trong lòng. Nước cờ này cậu phải đi cho thật cẩn thận, bởi nếu đi sai, điều đó có thể có nghĩa là cậu buộc phải chia sẻ cái họ của mình cho cô gái kia. Vì thế từ giờ trở đi, cậu phải suy nghĩ thật cẩn thận, chặt chẽ và phải làm mọi cách để sự việc đáng sợ đó không xảy ra với dòng họ Woradechawat của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Sáng nay, khi sắp bước vào trung tâm huấn luyện tự vệ Nanjiu bỗng cảm thấy không khí xung quanh mình bỗng trở nên u ám đến đáng sợ. Cô thờ dãi lần thứ mười rồi bước qua cửa.

“Chị Nanjiu sao thế, sắc mặt trông không được tốt, hay là buổi đàm phán hôm qua lại thất bại?”. Saipan lo lắng hỏi.

“Mọi thứ đều ổn thôi. Tòa nhà của chúng ta sẽ không bị phá nữa. N.J.Gym vẫn còn đủ từng milimet”. Nanjiu trả lời về mặt mũi.

“Thế sao mặt chị lại tái nhợt đi thế kia?”.

“Chị thấy không khỏe”. Namjiu chỉ trả lời có thể, ai mà biết được tối qua cô không thể nào nhắm mắt nổi vì trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện phải làm người yêu của Raman. “Pan, nếu Pa đến, bảo cô ấy vào gặp chị trong phòng nhé. Chị có chuyện muốn nói”.

“Được ạ, em sẽ báo cho”. Saipan nhận lời, Namjiu đi vào phòng làm việc của mình.

Namjiu chờ không lâu, Parani đã đến. Khi nhìn thấy cô bạn thân bước vào, Namjiu liền ù xiu lên tiếng trước. “Pa, tớ nghĩ, chúng ta xui rồi”.

Parani ngay lập tức trở nên căng thẳng: “Sao Pan nói chuyện tòa nhà không còn vấn đề gì nữa? Tóm lại là đã xảy ra chuyện gì?”.

“Tòa nhà thì đúng là không có chuyện thật. Chuyện là ở chỗ...” ; Namjiu ngừng nói như thể chẳng còn tâm trạng nào mà nói tiếp.

“Có chuyện gì? Nghiêm trọng không?”. Parani lo lắng.

“Rất nghiêm trọng”. Giọng Namjiu nghe rất đáng sợ.

“Có ai bị làm sao à?”.

“Không ai làm sao. Mọi người đều khỏe”. Nói xong Namjiu thở dài.

“Nếu vậy thì là chuyện gì? Cậu nói ra đi, có gì còn giúp nhau giải quyết chứ”.

“Haizz... Nếu giải quyết được đã tốt”. Mặt Namjiu ù xiu, nói nhỏ: “Pa, tớ đã quyết định làm người yêu của Raman rồi”.

“Hả?! Cái gì cơ?! Người yêu...”. Parani lạc giọng kêu lên.

“Đúng. Tớ và anh ta là người yêu của nhau... bắt đầu từ hôm qua”. Namjiu chán nản nói.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Hay là... chuyện tòa nhà...”. Parani đoán mò nhưng đã nhận được cái gật đầu của bạn thay cho câu trả lời.

“Như thế có nghĩa là nếu cậu làm người yêu của Raman, tòa nhà này sẽ không bị phá?”. Parani hỏi thêm.

“Đúng thế. Anh ta cho tớ hai lựa chọn, nếu tớ đồng ý làm người yêu anh ta, anh ta sẽ hoãn việc phá nhà lại. Còn nếu không, tòa nhà sẽ bị dỡ bỏ ngay lập tức”.

“Và cậu đồng ý?”. Parani vẫn chưa muốn tin.

“Không đồng ý thế nào được. Khu đất này những hai trăm triệu, lấy đâu ra tiền mà mua lại. Hợp đồng mà chúng ta đã kí với người chủ cũ cũng vô dụng, chẳng chống lại được họ. Chỉ còn một cách duy nhất để có thể kéo dài thêm thời gian”. Namjiu nói về bất lực.

“Nhưng mà liệu có ổn không? Mà ở nhà đã biết chưa?”. Parani hỏi, nét mặt cũng khổ sở không kém gì Namjiu.

“Họ chỉ biết là tớ có người yêu, không biết tại sao tớ lại phải có. Cứ thử cho họ biết nguyên nhân xem, vỡ nhà là cái chắc”.

Parani thở dài đầy thông cảm với bạn.

“Raman cũng lạ thật đấy, tại sao lại nghĩ ra được cách này nhỉ?”. Parani ra chiều nghĩ ngợi rồi nhìn vào mặt bạn như muốn tìm kiếm sự thật trong đó: “Hay là anh ta thầm yêu cậu?”.

Namjiu sắc nước: “Biết nhau chưa đến năm ngày mà thầm yêu cái gì? Anh ta chắc phải là loại đàn ông hành động theo tốc độ tên lửa thì mới yêu được kiểu đó”.

“Chưa chắc. Biết đâu tình yêu sét đánh thì sao?”. Parani đoán.

Namjiu bĩu môi: “Sét đánh với người khác còn hơn. Nếu phải làm người yêu của một người như thế, chắc sẽ bị áp đặt đến lúc chết mất. Đàn ông kiểu gì mà ngày ngày chỉ biết bắt người khác làm theo mệnh lệnh của mình, mới chỉ làm người yêu giả mà còn cảm thấy đáng sợ, nếu mà là tình yêu sét đánh thật, chắc sẽ bị hành hạ cả đời mất, không thì cũng nhắm chán cho đến lúc chết. Haizz... nhìn thờ đến chết còn dễ chịu hơn”.

Parani bật cười khi nghe xong câu nói của Namjiu.

“Pa, cười cái gì?”. Cô quắc mắt.

“Tớ đang thử tưởng tượng, nếu Namjiu là người yêu của Raman thật thì sẽ thế nào”.

Namjiu cười ranh ma: “Chắc chắn sẽ là hình ảnh một nàng công chúa tốt bụng và một con quỷ độc ác”.

Parani nhướn mày: “Thế cậu có biết đoạn kết, con quỷ độc ác đã khôi phục lại hình dáng ban đầu là một chàng hoàng tử khôi ngô, tuấn tú và được sánh

đôi cùng nàng công chúa nhân hậu?”.

“Ôi! Tớ không thích cái kết ấy đâu. Đoạn kết phải là con quỷ bị giết còn nàng công chúa thì ngồi cười ha ha đầy thỏa mãn”.

Parani rướn người đánh vào vai Namjiu rồi nghiêm giọng: “Chúng ta không thể thay đổi đoạn kết được, nếu không trái đất này đã đầy rẫy các chàng hoàng tử ếch ộp và nàng công chúa nhái bén rồi. Cậu phải chấp nhận đi... xong đời là cái chắc”. Dứt lời, Parani cười nham hiểm rồi nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

“Pa! Đạo này cậu to gan thật đấy!”. Namjiu gầm lên sau lưng bạn: “Cậu cứ thế đi. Người như Namjiu nhất định không có chuyện trở thành công chúa nhái bén. Mặt người ta như thế này cơ mà”.

Chiều hôm đó, Namjiu phải giúp Parani dạy Taekwondo vì người phụ giảng của Parani xin nghỉ gấp. Học trò của Parani khi thấy cô giáo Namjiu đi vào liền vui sướng chạy lại vây lấy cô. Tất nhiên, ngoài Parani ra, Namjiu cũng là một cô giáo được ưa thích của bọn trẻ tại N.J.Gym.

Trong khi Parani và Namjiu đang dạy, người không được mời lặng lẽ đi vào phòng.

“Raman! Bốp!”. Một đứa trẻ vừa hét vừa tung chân đá túi cát.

“Được. Hết to lên. Không được cong gối”. Namjiu nói với nó đồng thời đá mấu cho nó xem một lần. “Nào. Làm lại đi”.

“Raman! Bốp”. Cô bé kia vừa hét vừa làm theo chỉ dẫn của Namjiu.

“Được, được. Cứ tiếp tục như thế. Tốt lắm”. Namjiu cười với cô bé rồi chuyển sang xem đứa trẻ bên cạnh mà không hề để ý đến cái nhìn đăm đăm của một ai đó.

Parani đứng ở dãy đầu tiên vừa ngẩng đầu lên, cô sững ra một lúc khi nhìn thấy anh bạn trai hờ độc tài của Namjiu đang đứng nhìn. Parani định đi đến nhắc Namjiu.

“Không sao đâu. Cứ để cho Namjiu dạy tiếp”. Raman nói với Parani khi thấy cô dậm bước.

Parani khẽ gật đầu, cười nhạt với Raman rồi quay sang nhìn Namjiu lúc này vẫn chưa biết... kẻ mới làm người yêu cô hôm qua đã đến.

“Nong Xom, đá mạnh vào, nghĩ trong đầu người mà mình ghét nhất rồi đá liên tiếp. Nhìn chị Namjiu này”. Namjiu vào thế và biểu diễn đáng đá cho cô bé bảy tuổi, học trò nhỏ nhất trong lớp họ xem.

“Raman! Bốp”.

“Chị Namjiu ơi, tại sao hôm nay chúng ta phải hét ‘Raman, Bốp’ ạ? Nong Xom muốn biết Raman là con gì, thuộc bên thiện hay bên ác?”. Cô bé tên Nong Xom ngẩng mặt lên thắc mắc hỏi cô giáo Namjiu.

“À, Raman là một con quỷ điên khùng, độc ác. Người nó rất to, mặt nghệt, méo xẹo cả ngày. Mỗi lần mở miệng là lại hờ ra cái răng nanh dài đến tận đất, lại còn đôi mắt đen rất nham hiểm, lúc nào cũng trợn lên. Các em không được lại gần đâu biết không, nguy hiểm lắm”. Namjiu nói với các học trò, sung sướng khi nghĩ đến khuôn mặt của Raman lúc nào cũng tỏ ra kênh kiệu.

“Có giống chú kia không ạ?”. Cô bé giật tay áo Namjiu.

Namjiu lúc này đang đứng quay lưng lại cửa ra vào, cô quay sang bên trái nhìn Parani trước. Parani quay đi lảng tránh ánh mắt cô. Namjiu hơi nheo mắt, trong lòng cảm thấy hơi bất an nên vội quay ngoắt lại nhìn ra cửa.

Namjiu sững người, khi đã lấy lại được tinh thần liền nhếch miệng cười với vị khách kia.

“Hờ hờ, cứ tưởng ai, hóa ra là người quen”.

Raman không cười đáp lại, chỉ nhìn chằm chằm vào Namjiu với nét mặt mà Namjiu khó mà đoán được anh đang trong tâm trạng nào.

“Ai thế chị Namjiu, có phải con quỷ điên khùng tên Raman mà em không được lại gần không ạ?”. Cô bé Nong Xom ngẩng lên hỏi Namjiu.

Ánh mắt nghiêm khắc nhìn chằm chằm vào cô như đang chờ đợi câu trả lời.

“Hoàng tử!”. Bọn trẻ thâm thì với nhau đồng thời quay lại tròn mắt nhìn Raman, “Hoàng tử đẹp trai quá, chị Namjiu ơ”.

“Hờ hờ”. Namjiu gượng cười, không muốn làm cho bọn trẻ thất vọng, cô thấy Raman có đẹp trai cũng là đẹp trai kiểu bệnh hoạn.

Raman đi về phía Namjiu: “Tại sao không nói với bọn trẻ đi, Namjiu, rằng hai chúng ta là người yêu?”.

Bọn trẻ con cười ồ lên thích thú còn Namjiu thì sững người, cô không nghĩ Raman lại dám nói trước mặt bọn trẻ như thế.

Parani mím môi nhin cười, càng thấy bạn mình mặt nghệt ra vì sững sờ, Parani càng phải nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác vì sợ sẽ không nín được mà

cười phá lên.

“Anh vào đây cản trở công việc dạy dỗ của em thế này chắc không sao đâu nhỉ?”. Raman hỏi.

“Không sao đâu... “. Namjiu cắn răng trả lời khi bị số tiền hai trăm triệu đồng chặn họng.

“Vậy thì anh sẽ ngồi chờ trong phòng nhé. Anh cũng muốn xem em dạy”. Raman nói với Namjiu rồi ngồi xuống mà không cần đợi câu trả lời của cô.

Cô trừng mắt nhìn theo tức giận, không quên lăm bằm “Thích đến là đến, thích ngồi là ngồi, nghĩ mình là thần đất hay sao?”.

“Làm thế nào bây giờ, Namjiu? Cứ để anh ta ngồi xem như thế liệu có được không? Có gì tớ dạy một mình cũng được, cậu đi với Raman đi”. Parani nói với cô.

“Không cần đâu. Kệ anh ta. Biết làm sao được, ai bảo đến mà không báo trước. Cho anh ta chờ, để anh ta biết cảm giác khi chúng ta phải ngồi chờ anh ta làm việc là như thế nào. Dạy tiếp đi Pa”. Namjiu thờ ơ.

Parani gật đầu làm theo ý cô. Sau đó hai người quay lại tiếp tục dạy bọn trẻ trong ánh mắt quan sát của Raman.

Trong lúc Namjiu và Parani đang bận rộn dạy các học sinh khác, có ba cô bé trong lớp đi đến ngó nghiêng Raman.

“Có chuyện gì không?”. Raman hỏi khi thấy bọn trẻ này có vẻ muốn nói gì đó với mình.

“Cháu muốn biết chú có phải là người yêu chị Namjiu hay không?”. Đứa bé lớn nhất nói.

Raman nhìn lễ trẻ rồi trả lời: “Đúng vậy”.

“Ồi!”. Một đứa thốt lên tiếc nuối.

“Có chuyện gì không?”. Raman hỏi.

“Anh trai của Ann sẽ phải thất tình chứ sao ạ. Chị Namjiu là người trong mộng của anh ấy. Nếu anh ấy biết chị Namjiu đã có người yêu chắc sẽ buồn lắm”.

“Nhấn lại với anh trai của cháu là chú rất tiếc nhé, bây giờ chị Namjiu đã hết độc thân rồi”. Raman nói với cô bé.

“Chú sẽ không thay đổi ý định đúng không ạ?”. Cô bé lại hỏi.

“Đúng thế. Chắc chắn sẽ không thay đổi”. Raman trả lời.

Ba cô bé nhìn Raman rồi ra chiều ngẫm ngợi: “Nhưng chị Namjiu từng nói với chúng cháu rằng, người có thể trở thành người yêu của chị Namjiu phải thắng được chị ấy. Anh trai của Ann vì thế mà ngày nào cũng phải tập luyện rất chăm chỉ. Chú đã thắng được chị Namjiu rồi à?”.

“Chưa”. Raman trả lời đúng sự thật.

“Thế sao được. Thế chẳng công bằng gì cả”. Cô bé nói to đến mức tất cả những đứa trẻ còn lại trong phòng đều ngừng tập để quay ra nhìn xem có chuyện gì xảy ra.

Namjiu thấy tình hình có vẻ không ổn liền bước lại gần: “Có chuyện gì vậy Ann?”.

“Chị Namjiu ơi, thế này không công bằng, chú này chưa thắng được chị Namjiu mà đã được là người yêu rồi. Thế anh Kong của Ann thì sao? Chị Namjiu định để anh Kong của em ở đâu?”. Cô bé mách với Namjiu đầy hờn dỗi.

“Ồ... Là...”. Namjiu ngắc ngứ, không biết phải giải thích thế nào, quay sang cầu cứu Parani cũng chỉ nhận được ánh mắt chào thua.

Raman nghiêm mặt đi về phía Namjiu, hỏi nhỏ chỉ đủ để hai người nghe thấy: “Kong là ai?”.

“Tôi sẽ nói cho anh biết sau”. Namjiu lảng tránh câu hỏi.

“Chị Namjiu, anh Kong luyện tập chăm chỉ thật sự cũng chỉ vì mình chị Namjiu. Chị Namjiu không thương anh Kong chút nào sao?”. Cô bé hỏi.

“Là chị...”. Namjiu nói không nên lời.

Raman nhìn vào mặt Namjiu: “Ok. Vì sự công bằng, anh sẽ thử xem”.

“Hà?! Thế sao được?”. Namjiu chớp chớp mắt, nhìn lại Raman ý nói bây giờ anh muốn đổi ý vẫn chưa muộn.

“Không sao. Cho dù anh không thành thạo môn thể thao này cho lắm nhưng dù sao anh cũng đã từng luyện tập”. Raman nói. Cho dù anh không phải vận động viên Teakwondo chuyên nghiệp nhưng những kỹ năng thể thao cơ bản của anh cũng không phải quá tệ. Hình thể và sức mạnh có phần lợi thế của

mình khiến Raman nghĩ rằng anh có cơ hội chuyện thắng Namjiu, và cũng đủ để làm cho cái gã Kong gì đó dừng ngay trò tán tỉnh Namjiu.

“Anh có chắc là sẽ thi đấu không đấy?”. Namjiu hỏi lại lần nữa.

Raman gật đầu: “Anh xin phép đi thay đồ. Em có bộ nào vừa với anh không?”.

“Thay áo? Thay làm gì? Bộ này cũng được mà?”.

Raman nhú mày, cúi xuống nhìn bộ quần áo của mình: “Mặc quần thể này hơi bất tiện”.

Namjiu lẩm nhẩm trong miệng: “Anh rõ là đồ lăm chuyện, chỉ có ném búp bê nhựa vào vạch mà cũng phải thay quần áo”.

Raman sững người, quay phắt lại hỏi: “Em vừa nói gì?”.

“Ồ, thì ném búp bê nhựa đấy thôi. Gì vậy? Cứ làm như anh chưa bao giờ biết trò đó ấy”. Namjiu lắc đầu.

“Ném búp bê nhựa vào vạch!”. Raman găm gù nhắc lại. Khi quay sang bên phải, anh thấy lũ trẻ gật đầu với mình như thể đã sẵn sàng cho anh giao đấu với cô giáo của chúng.

“Cái gã Kong đó bao nhiêu tuổi?”. Giọng nói rít qua kẽ răng của Raman.

“Chín”. Namjiu cười vang sau khi trả lời câu hỏi.

Raman hít vào một hơi thật mạnh rồi chửi thề: “Đúng là điên thật rồi”.

“Suyt! Suyt! Đừng có chửi thề trước mặt trẻ con. Thế không tốt”. Namjiu cười.

Raman quắc mắt nhìn Namjiu.

“Tôi đã nhắc anh rồi mà. Chính anh là người mớ miệng đòi chơi thử, lại còn nói đã từng luyện tập rồi nữa chứ. Chính vì thế, anh làm ơn đừng thất hứa trước mặt bọn trẻ. Thế là không tốt đâu”. Namjiu bậm môi để ngăn không cho mình bật cười khi nhìn thấy ánh mắt đe dọa của đối phương.

“Để bọn em đi tìm dụng cụ đã nhé. Ann sẽ đi báo cho anh Kong ở phòng đằng kia tới làm nhân chứng”. Cô bé Ann nói rồi nhanh chóng chạy biến khỏi căn phòng.

Raman nhìn Namjiu ra hiệu hãy đợi anh một chút rồi gọi điện triệu tập gấp hai nhân viên thân cận. Khi hai người vào đến nơi, Raman ngay lập tức lên tiếng trước.

“Thost, Chak, hai người đã từng chơi trò ném búp bê nhựa vào vạch chưa? Trò đó chơi thế nào vậy?”.

Thost và Chak gật đầu: “Đó là một trò chơi dân gian của trẻ em Thái Lan. Cách chơi là tung con búp bê siêu nhân bằng nhựa vào đúng vạch. Ai tung được gần vạch nhất, người đó thắng”.

“Chi dễ thế thôi à?”.

“Nó không đơn giản thế đâu ạ. Bởi con búp bê siêu nhân này rất nảy. Khi chúng ta tung nó sẽ nảy ra ngoài”. Thost hiểu rõ bởi hồi nhỏ anh đã từng chơi.

“Nhưng mà cậu Raman hỏi làm gì ạ?”. Chak lên tiếng.

“Hai người hãy dạy tôi đi. Lát nữa tôi sẽ phải thi đấu với Namjiu”. Raman ra lệnh có chút ngượng ngập. Nếu Namjiu nói với anh ngay từ đầu rằng cái gã Kong kia chỉ là một cậu bé chín tuổi, anh chắc chắn sẽ không có một quyết định điên rồ là tranh đấu như một đứa trẻ con như lúc này.

“Cái gì cơ ạ?”. Thost và Chak đồng thanh kêu lên bởi cả hai chưa từng thấy ông chủ của mình chơi trò gì vớ vẩn như vậy.

Tin tức về Namjiu và Raman sẽ thi đấu với nhau khiến không khí tại N.J.Gym bỗng nhiên nhộn nhịp hẳn lên. Nhất là tin đồn Raman và Namjiu là người yêu lan ra càng khiến cho mọi người tò mò kéo nhau đến xem trận thi đấu và cũng là để xem mặt Raman.

Năm con búp bê đủ màu được mang ra cho Namjiu và Raman lựa chọn. Namjiu hất cằm ra hiệu cho Raman chọn trước. Raman nhắc lên một con, sau đó đến lượt Namjiu chọn, rồi có một bàn tay nhỏ bé thò vào nhắc lên con thứ ba.

“Chị Namjiu, cho em thi với. Em không thể chịu được khi người em yêu bị cướp đi ngay trước mặt”. Cậu bé đồng dục tuyên bố.

Raman cúi xuống nhìn cậu bé đang vênh mặt lên nhìn anh đầy thách thức.

“Chú, cháu quyết chiến với chú. Cháu nhất định không thể để chị Namjiu roi vào tay chú một cách dễ dàng được”. Cậu bé nói với Raman: “Mà cháu nói trước, những trò như thế này, người to hay người bé không quan trọng, quan trọng là ở kỹ năng kia”.

“Cảm ơn đã nhắc nhở”. Raman trả lời cậu bé. Cho dù Raman không phải là người độc ác nhưng hôm nay anh thật sự muốn chiến thắng để cho thằng bé

này hết vênh vào.

“Cho mỗi người thêm năm phút chuẩn bị nhé”. Parani, trọng tài tình nguyện của buổi thi đấu hôm nay, thông báo với các vận động viên.

Raman thử tung con búp bê của mình. Kết quả trong lần đầu tiên, con búp bê này đi rõ xa.

“Không thể chấp nhận được. Tài năng có thể thôi mà đòi làm người yêu chị Namjiu. Còn xa mới với tới”. Cậu bé lắc đầu rồi tung làm mẫu cho Raman xem

Búp bê của cậu bé rơi xuống đất, gần chạm vào vạch.

“Yo! Phải thế này mới xứng chứ”. Cậu bé hét lên vui sướng.

“Thost, Chak, nếu tôi ra lệnh cho hai người đi đá đít một đứa trẻ, hai người có làm không?”. Raman trầm giọng.

“Bình tĩnh nào, cậu Raman”. Chak nén cười.

“Thật rõ vớ vẩn”. Raman bực dọc lắm lắm.

“Để tôi dạy cậu một mảnh khỏe đặc biệt nhé, đảm bảo thằng bé đó sẽ kinh ngạc”. Thost gọi ý trước giờ thi đấu.

Raman gật đầu. Thost cầm con búp bê của Raman lên và sửa lại một chút, sau đó đưa cho ông chủ: “Cậu tung lại một lần nữa xem. Cậu nhớ là tung, đừng ném, cho nó bông lên trên trời rồi rớt xuống gần vạch”.

Raman làm theo lời Thost nói. Lần này tung khá hơn trước cho dù còn cách vạch khá xa nhưng cũng không đến mức xảy ra như lần đầu.

“Cháu nghĩ, cách tốt nhất là chú nên về nhà luyện tập lại đi. Thi đấu bây giờ chỉ tổ xấu hổ với trẻ con thôi”. Cậu bé trêu người Raman và một lần nữa muốn nhấn mạnh cho anh thấy người luyện tập nhiều hơn sẽ chơi tốt như thế nào.

“Cậu Raman, tôi nghĩ là tôi muốn đá trẻ con rồi đấy”. Chak nói với ông chủ.

Cậu bé liếc xéo: “Người lớn gì lại thích bắt nạt trẻ con”. Dứt lời liền quay ngoắt đi rồi nở nụ cười ngọt ngào tiến về phía Namjiu, lại còn cười cười nói nói với những người xung quanh, khác biệt hoàn toàn so với lúc nói chuyện với Raman.

“Trẻ con gì mà hỗn thế”. Chak nhìn theo cậu bé lắc đầu.

“Cậu đừng để tâm đến thằng bé đó nữa. Lúc này chúng ta nên giúp cậu Raman thì hơn”. Thos bảo bạn.

Raman đã quen với tính tình vênh vào của cậu bé nên cũng không thèm chấp. Anh thử ném thêm một lần nữa, lần này khá tốt, búp bê rơi xuống không quá xa vạch.

“Tuyệt vời cậu Raman ạ. Cậu thử hai, ba lần nữa đi, đảm bảo thằng bé kia sẽ lạnh người”. Chak cổ vũ ông chủ.

“Tôi nghĩ là tôi đã nắm được rồi”. Raman nói.

“Mời các vận động viên vào vị trí”. Lời thông báo của Parani vang lên báo hiệu đã đến giờ thi đấu.

“Luật lệ của trận đấu, mỗi người được tung ba lần, ai chiến thắng nhiều nhất sẽ chiến thắng cả trận”. Parani nói luật thi đấu.

Cả ba người bước vào vị trí. Namjiu là người tung trước, sau đó là cậu bé và cuối cùng là Raman. Tiếng cổ vũ vang lên sôi động cả phòng, đặc biệt là cậu bé được cô em gái cổ vũ hết mình.

“Anh Kong cố lên! Anh Kong chiến thắng!”.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

“Đừng lo. Anh Kong anh hùng này sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, vì tình yêu của mình”. Dứt lời, cậu bé quay sang cười với Namjiu, tình yêu của cậu.

Raman nhìn cậu bé. Nghĩ đi nghĩ lại, cậu bé này cũng có phần giống Rawat hồi bé, nói nhiều, ngộ nhận.

“Thằng bé Kong này bệnh nặng thật rồi. Chỉ buồn cười Raman, trông có vẻ như chưa chơi bao giờ, bị xoi tái là cái chắc Namjiu ạ”. Parani vừa thì thầm với bạn vừa không nín được cười.

“Tốt. Đáng đời”. Namjiu cười đắc thắng. Cô chơi ném búp bê với anh trai từ bé. Đến hai anh trai còn phải công nhận tay nghề của cô, làm gì có chuyện cậu chủ quý tộc như Raman lại có thể sánh ngang với cô.

Một nam, một nữ, một trẻ con bước vào vị trí. Trận đấu này có liên quan đến sĩ diện cá nhân. Raman nhìn ra xung quanh, thấy từ trẻ em cho đến người lớn kéo đến xem liên tục dài. Có lẽ tất cả mọi người trong N.J.Gym đều đã tập trung ở đây nên mới có tiếng reo hò lớn đến mức này.

“Bắt đầu”. Parani ra hiệu.

Namjiu là người tung đầu tiên. Cô không cần ra quá nhiều sức, con búp bê đầu tiên được ném đi đã hạ cánh đề lên vạch một cách đẹp mắt.

“A a...! Chị Namjiu giỏi quá”. Tiếng reo hò và tiếng vỗ tay hòa vào nhau vang dội.

Cậu bé Kong là người thứ hai bước vào vị trí, chuẩn bị tư thế rồi tung đầy tự tin. Con búp bê bay đi rồi rơi xuống ngang vạch nhưng lại nảy ra xa thêm vài centimet. Cậu bé thốt lên tiếc nuối: “Trời ạ!”.

Raman ngay lập tức phì cười.

“Đáng ghét. Trêu người trẻ con”. Namjiu nói: “Cẩn thận thua đấy”.

Raman nhướn mày nhìn Namjiu.

“Tiếp theo, anh Raman”. Parani gọi.

Anh chàng cao ráo cầm con búp bê bước vào vị trí giữa tiếng cổ vũ vang dội: “Hoàng tử, cố lên!”.

“Hoàng tử cái gì. Chẳng thấy đẹp trai chỗ nào, mặt mũi rõ là bình thường”. Cậu bé nhìn Raman lăm lăm.

Khi đã sẵn sàng, Raman tung con búp bê trong tay một cách tự tin. Con búp bê rơi vượt qua vạch, thậm chí còn lặn rõ xa đến nỗi Chak phải chạy theo để nhặt lại.

“Ồi...”. Tiếng đội cổ vũ đầy nuối tiếc.

“Hiệp thứ nhất, cô giáo Namjiu chiến thắng”. Parani thông báo kết quả.

“Này ông chú, vạch ở trong phòng này đấy, không phải phòng đằng kia đâu”. Tiếng đối thủ vang lên về đầy chân thành.

Raman lườm cậu bé.

“Này nhóc, đã từng khóc mà không có lí do bao giờ chưa?”. Chak hừ giọng trả lời thay ông chủ.

“Chưa bao giờ bác ạ. Người như cháu làm gì cũng phải có mục đích. Nhưng bác hỏi làm gì ạ? Hay bác định bắt nạt một đứa học sinh tiểu học cho xấu hổ tổ tiên?”. Cậu bé lễ phép trả lời rồi bước qua mặt Chak như thể không có chuyện gì xảy ra.

Chak sững sờ đến cứng đờ người. Thốt bật cười khi thấy anh ta bị trẻ con bắt nạt.

“Bọn trẻ con thời buổi này mồm mép ghê gớm thật đấy”. Chak lắc đầu.

Hiệp đấu thứ hai sắp bắt đầu. Namjiu vẫn là người được ném đầu tiên và mọi thứ diễn ra vô cùng tốt đẹp. Khi con búp bê rơi xuống vạch, tiếng vỗ tay vui mừng lại vang lên.

Cậu bé là người ném tiếp theo. Lần này cậu vô cùng tập trung và kết quả khá hơn lần đầu, con búp bê hơi chạm vạch.

“Biết ngay là phải đứng thứ hai mà”. Cậu bé mỉm cười, nhìn thành quả của mình đầy tự hào.

“Ồ, còn chưa thi đấu xong, sao đã là thứ hai được?”. Chak vội lên tiếng, nếu thằng bé này đứng thứ hai thì ông chủ của anh chắc chắn phải đứng thứ ba.

Cậu bé lắc đầu, nhìn Chak như thể một người lớn không biết chấp nhận sự thật, “Bác, sự thật là thứ không thể chết, mà phép màu không phải lúc nào cũng có thể xảy ra đâu ạ”.

Chak nghiêng răng: “Nếu là con cháu mình chắc phải lôi ra đánh cho sưng mông. Trẻ con gì mà ghê gớm quá thế”.

Raman vào vị trí chuẩn bị tung lần thứ hai. Gương mặt anh không hề có sự dao động cho dù hai người đầu tiên đã thực hiện tốt đến mức nào chẳng nữa.

Con búp bê rời khỏi tay Raman lượn một vòng vô cùng đẹp mắt trên không trung rồi hạ xuống ngay chính giữa vạch. Đội cổ vũ nín thở nhìn chằm chằm

vào con búp bê, cầu mong nó dừng lại, không xô dịch đi đâu cả.

Khoảnh khắc căng thẳng trôi qua, khi mọi người đã chắc chắn con búp bê nằm nguyên tại chỗ, lũ trẻ ban nãy còn cổ vũ cho cậu bé giờ đã chuyển sang cổ vũ cho Raman, tiếng hoan hô vang lên như muốn vỡ phòng.

“Woaaa!!! Hoàng tử cổ lên. Hoàng tử giỏi thế”.

“Ăn may!”. Cậu bé bí xị.

Trọng tài chạy lại so sánh kết quả của Raman và của Nanjiu. Sau một lúc thảo luận liên thông báo: “Hiệp thứ hai, anh Raman thắng”.

Raman gật đầu cười với lũ trẻ đang gào thét thích thú.

Nanjiu vừa buồn cười, vừa thấy đáng ghét, cậu chủ quý tộc bình thường vốn nghiêm nghị là thế hôm nay lại cười tươi như vậy.

“Hiệp tiếp theo, hiệp cuối cùng”. Parani thông báo cho cả ba người chuẩn bị.

Nanjiu vẫn là người tung trước và cũng như hai lần trước, con búp bê vẫn rơi xuống ngang vạch. Cậu bé là người thứ hai nhưng lần này con búp bê lại nảy quá vạch chút ít khiến cho cậu có vẻ hờn dỗi.

“Có bình thường quá không đấy nhóc, sao bảo ngày nào cũng luyện cơ mà?”. Chak trêu cậu bé.

“Bác định soi xét gì một cậu bé mới chỉ chín tuổi như cháu? Bao giờ cháu cao tuổi như bác, chúng ta thi đấu nhé”. Cậu bé bình thản đáp.

“Thằng nhóc đó nói cậu già đấy Chak”. Thost cười.

“Ừm... Mồm mép thật”. Chak nhìn thằng bé ý nói “cứ đợi đấy”.

Tiếng cổ vũ lại vang lên khi Raman vào vị trí. Raman ném con búp bê đi. Con búp bê vẫn lượn một vòng cung như lần trước và chẳng mấy chốc đã rơi ngang vạch đích. Căn phòng lại được dịp vỡ tung lần nữa.

“Số một! Số một! Số một!”. Tiếng bọn trẻ reo vang.

“Chỉ được cái ăn may hết lần này đến lần khác”. Cậu bé nói rồi bĩu môi, không muốn công nhận thành quả của Raman.

Con búp bê của Raman rơi xuống giữa vạch khiến cho trọng tài một lần nữa chạy lại đo đạc, so sánh với búp bê của Nanjiu xem con nào ở giữa vạch nhiều hơn rồi đội trong tài thảo luận với nhau một lúc. Sau đó, Parani đứng ra thông báo:

“Người chiến thắng trong hiệp thứ ba chính là...”, Paramo ngừng giữa chừng cho bọn trẻ thi nhau hò hét.

“Hoàng tử! Hoàng tử! Hoàng tử!”.

“Chính là hoàng tử Raman”. Parani hét to: “Và sau cả ba lần tung, người chiến thắng trong cả trò chơi cũng chính là... hoàng tử Raman”.

Lũ trẻ vỗ tay và hò reo một cách thích thú.

Raman quay ra nở một nụ cười cảm ơn dành cho đội cổ vũ: “Cảm ơn các em rất nhiều”.

Nanjiu liếc mắt nhìn Parani rồi nói nhỏ vào tai bạn vừa đủ cho hai người nghe thấy:

“Thiên vị. Nhìn qua cũng biết búp bê của tớ ở ngay chính giữa vạch còn của gã Raman đó chệch đi một chút”.

Parani cười: “Thôi mà. Chúng tớ phải cộng thêm điểm đẹp trai và điểm gan dạ khi Raman dám quyết định chơi tiếp”.

“Nói tóm lại là trọng tài thiên vị, thêm điểm cho kẻ đẹp trai mặt dày đúng không?”. Nanjiu hỏi lại.

Parani bật cười: “Nói thể mất hết cả ý nghĩa, cho dù đó là sự thật”.

Nanjiu hứ một tiếng rồi quay sang liếc nhìn kẻ chiến thắng đang vô cùng được lòng đội cổ vũ.

Cậu bé xếp hạng ba mặt lạnh tanh bước về phía Raman: “Chúc mừng chú đã chiến thắng”.

Raman nhìn cậu bé: “Cảm ơn”.

“Anh Kong đừng quá buồn nhé”. Cô em gái an ủi anh trai.

“Anh không sao đâu”. Giọng cậu bé khá trịnh trọng: “Đã là thể thao thì phải có thắng có thua. Cho dù lần này anh thua nhưng đâu sao anh đã cố gắng hết sức rồi. Chỉ tiếc phải đánh mất người anh yêu thôi”.

Raman nhún mày nhìn cậu bé đang cố tỏ vẻ anh hùng trước mặt em gái và Namjiu.

Namjiu cười với cậu bé: “Phải có tinh thần thể thao như thế mới xứng đáng là vận động viên cao quý”.

Cậu bé thở dài: “Chị Namjiu có người yêu rồi, em chắc phải cố kìm nén tình cảm của mình thôi. Em không muốn làm người thứ ba cản trở người khác. Nhưng nếu một ngày...”. Cậu bé liếc sang Raman “... chị Namjiu khóc, em sẽ ngay lập tức quay lại đứng bên cạnh chị”.

“Được, Kong đẹp trai của chị”. Namjiu xoa đầu cậu bé đầy cảm kích.

“Chú nhất định không được làm chị Namjiu của cháu buồn đâu đấy. Nếu không, bao giờ cháu lớn, cháu sẽ tính sổ với chú”. Cậu bé nghiêm giọng với Raman.

Raman không trả lời, chỉ gật đầu.

“Anh Kong, cho dù chị Namjiu có người yêu rồi nhưng chúng ta vẫn còn chị Pa nữa mà. Chị Pa vẫn độc thân, anh Kong có quan tâm không?”. Cô bé hỏi anh trai.

Cậu bé quay sang nhìn Parani với ánh mắt lạ lùng.

Parani đang cười bỗng dung giật thót: “Đừng, đừng. Chị Pa chơi ném búp bê đã không giỏi, lại còn không có ý định trở thành một cô người yêu tốt”.

“Em hiểu. Nhưng lúc này em đành xin lỗi chị Pa bởi con tim em vẫn chưa sẵn sàng cho ai khác bước vào”. Cậu bé khẽ cười với Parani.

“Ồ.. ờ... không sao”. Parani nói, thờ phào như thoát được gánh nặng.

Namjiu nén cười khi nhìn thấy bộ dạng của Parani.

“Nếu không còn việc gì nữa, tôi xin phép đưa Namjiu đi trước nhé, Parani?”. Raman nói.

“Anh Raman cứ tự nhiên, còn một lát nữa thôi là bọn trẻ tan học rồi”. Parani trả lời rồi cười với Namjiu.

“Đi thôi, Namjiu”. Raman nói rồi dẫn cô ra khỏi phòng.

Trước khi theo chân ông chủ ra ngoài, hai nhân viên thân cận của Raman còn quay lại cười bảo cậu bé: “Tiếc cho nhóc thật đấy. Tình yêu đầu thường kết thúc buồn và đau thương vậy đấy”.

Cậu bé nhún vai: “Nhưng cháu không tiếc đâu bác ạ, bởi trái tim cháu đủ cứng rắn”.

“Giỏi thế khi về nhà đừng có úp mặt vào gối mà khóc hu hu đấy nhé”. Chak vẫn cố trêu cậu bé khiến Thost phải vội ngăn lại:

“Đủ rồi đấy, Chak. Thằng nhóc khóc bây giờ”.

“Ồi trời, ông bác ơi, cháu không hay nè đến mức ấy đâu. Bác nên chăm sóc cho bản thân mình thì hơn. Cháu nghĩ với khuôn mặt của bác, chắc phải tốn không ít thời gian để tìm người yêu đâu. Vì thế đừng vội thương hại cháu, thời gian của cháu còn nhiều. Bác tự thương hại mình thì hơn, còn mấy năm để tìm kiếm đâu cơ chứ”. Nói xong, cậu bé quay người đi thẳng, bỏ mặc Chak đứng há hốc mồm.

“Thế nào, bị nói cho đứng hình, ván này đau đến tận tim chưa?”. Thost lắc đầu.

“Trẻ con gì mà ác miệng thế không biết”. Chak nhìn theo cậu bé, trong lòng không khỏi kinh ngạc về tài đối đáp của một thằng bé đang học tiểu học.

“Đi thôi”. Chak bật cười rồi ra khỏi phòng trước.

Namjiu dẫn Raman vào phòng làm việc của mình. Raman quét ánh mắt nhìn một lượt xung quanh rồi lắc đầu khi thấy căn phòng nằm trong tình trạng lâu rồi không được ai quét dọn.

“Ồ... là vì... dạo này tôi không đến đây mấy... nên có hơi bừa bộn một chút”. Namjiu ngượng ngịu nói.

“Em không đến đây cả tháng rồi cơ à?”.

Namjiu nhăn mặt: “Thì chỉ thời gian này thôi mà, tôi vừa phải đi giải quyết công chuyện ba ngày liên tiếp”. Namjiu nhìn người tạo ra “công chuyện ba ngày liên tiếp” cho mình như muốn hỏi tội.

Raman gật đầu: “Ý em là anh là nguyên nhân khiến phòng em bừa bộn à?”.

“Tất nhiên. Namjiu nhếch mép cười: “Tóm lại anh đến đây tìm tôi có việc gì? Có gì gấp không?”.

“Anh tình cờ có việc ở gần đây. Xong rồi chợt nghĩ ra nên rẽ qua xem trung tâm của em hoạt động như thế nào”. Raman trả lời.

“Thế xem rồi anh thấy thế nào?”. Nanjiu hỏi.

“Cũng tạm. Nhưng chưa đến mức tốt lắm”.

“Cái gì? Trung tâm huấn luyện tự vệ của tôi có giấy chứng nhận đạt tiêu chuẩn hẳn hoi nhé, thậm chí còn nhận được rất nhiều lời khen. Thế mà anh chỉ đánh giá là tạm được thôi sao?”. Nanjiu bật lại.

“Đây là vì họ chưa vào xem phòng làm việc của chủ nhân nơi này. Cứ thử cho bọn họ thấy coi, đảm bảo sẽ bị tước giấy chứng nhận với lý do không đảm bảo vệ sinh”.

“Ái chà! Đau thật đấy!”. Nanjiu giả vờ tỏ ra đau đớn.

Raman nhìn mặt Nanjiu rồi bất động trong giây lát trước khi nói: “Nhìn kĩ thì đôi khi em cũng khá là đáng yêu đấy chứ”.

Nanjiu hoảng hồn, bất giác lùi lại phía sau một bước, giọng run run hỏi: “Anh có cảm giác thêm muốn à?”.

“Nghĩ linh tinh”. Raman lắc đầu, bó tay với lối suy nghĩ của Nanjiu.

“Biết sao được. Tự dung khen nhau đáng yêu. Nếu không phải ma nhập thì cũng là đang thêm muốn”. Ánh mắt Nanjiu vẫn còn rất đề phòng.

“Anh chỉ nói theo những gì mình thấy thôi”.

Nanjiu nheo mắt: “Anh mà thấy tôi đáng yêu à?”.

“Lúc này thì đúng, bây giờ hết rồi”. Raman trả lời.

“Hừ! Nhanh đến nhanh đi thật đấy”. Nanjiu có vẻ hơi thất vọng khi sự đáng yêu của mình lại biến mất nhanh đến thế.

Raman gật đầu: “Đúng. Từ ngày anh biết em đây là lần đầu anh được thấy, và nó quả thật đến nhanh đi nhanh như em nói đấy”.

Nanjiu tròn mắt nhìn Raman: “Này anh nói cho dễ nghe hơn không được sao? Trời ạ, là anh không có số được nhìn thấy thôi. Anh chẳng biết gì cả, có bao nhiêu người khen tôi đáng yêu rồi. Tôi nghe đến nhàm tai”. Cô tự đắc nói.

“Nếu anh đoán không nhầm thì những lời khen ấy chỉ xuất phát từ bốn người, đó là bố mẹ và hai anh trai của em”. Raman nói như đã quá hiểu.

Nanjiu cười nhếch miệng: “Anh nói luôn đi, hôm nay đến có việc gì?”.

“Anh đến đón em đi ăn tối rồi sẽ đưa em về nhà”. Raman nói.

“Hôm nay tôi không rỗi. Không đi được đâu”. Nanjiu từ chối, lúc này cô vẫn chưa sẵn sàng dẫn Raman về nhà.

“Em rỗi”. Raman nói nhẹ nhàng nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào mắt cô.

“Không rỗi. Tôi có hẹn rồi, hẹn rất quan trọng là đằng khác”.

“Không sao, anh sẽ đi cùng em, sẽ chờ em cho đến khi xong chuyện”. Raman không chịu thua, ra đòn quyết định bắt Nanjiu nhận lời: “Mà anh cũng có chuyện liên quan đến tòa nhà mới nói với em”.

Nanjiu nheo mắt nhìn Raman: “Anh định gián tiếp dọa dẫm tôi đấy phải không?”.

“Em quả là thông minh”.

Cô nhìn kẻ vừa khen đều mình với vẻ mặt dửng dưng rồi gầm gừ: “Anh sinh ra đúng là để áp đặt người khác”.

“Thế nên anh mới bảo em tập làm quen đi. Thôi nào, thay quần áo nhanh lên, anh không muốn ăn cơm không đúng giờ”. Raman giục Nanjiu một cách lịch sự nhưng trong giọng nói đầy sự ép buộc khiến Nanjiu tròn mắt, nói không nên lời, chỉ còn biết quay phắt người đi ra khỏi phòng trong tâm trạng đầy tức tối.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Sau khi thay đồ xong, Nanjiu nói với Raman rằng cuộc hẹn của cô đã bị hủy. Vì thế, Raman dẫn Nanjiu đến nhà hàng nằm trong một khách sạn sang trọng của mình. Trên đường đi vào nhà hàng, tất cả cách nhân viên của khách sạn đều nhìn về phía Raman và cô gái đi cùng anh đầy tò mò vì cậu chủ lớn của họ chưa từng dẫn cô gái nào đến đây. Vậy có nghĩa là, cô gái đang đi cạnh cậu chủ của họ lúc này hẳn không phải là người bình thường.

Một đôi mắt to tròn nhìn Nanjiu không mấy hài lòng.

“Người phụ nữ đến cùng Raman là ai vậy, cô có biết không?”. Cô gái đẹp hỏi một nhân viên lễ tân.

“Không ạ, thưa cô Nen”. Nhân viên lễ tân khẽ cười, biết thừa người vừa hỏi rất thích Raman.

Cô gái này là một trong những người đẹp nổi tiếng trong làng giải trí, tức tối rời khỏi bàn lễ tân, đi theo Raman và Nanjiu.

“Anh Raman, thật là tình cờ chúng ta lại được gặp nhau”. Giọng nói ngọt ngào vang lên phía sau lưng Raman.

Nanjiu sửng người lại nhưng Raman làm như không quan tâm và bước tiếp khiến Nanjiu phải vội nhắc:

“Raman, có người hỏi kìa”.

Raman dừng bước, quay lại nhìn Nanjiu và liếc sang cô gái lúc này đang mỉm cười đi đến.

“Thật vui vì được gặp anh ở đây. Anh đến kiểm tra công việc à?”. Cô gái lên tiếng hỏi tiếp.

“Tôi không đến vì công việc. Tôi dẫn người yêu đến ăn cơm”. Dứt lời, Raman nắm lấy tay Nanjiu thay cho lời thông báo về mối quan hệ giữa mình và Nanjiu.

Mặt cô gái thoáng sùng sốt rồi nhanh chóng chữa nguỵng bằng cách cười với Raman và cả Nanjiu lúc này đang đứng phía sau. “Rất vui được làm quen”.

“Tôi cũng rất vui được làm quen với cô”. Nanjiu cười dù biết rằng cô gái kia chỉ đơn thuần giữ phép lịch sự chứ chẳng hề có nhã ý muốn làm quen với mình.

Cô gái đưa mắt đánh giá kẻ thù rồi cười thầm trong lòng. Mặt mũi, dáng vẻ này chắc vừa mới vớt vát từ đâu đó về nên mới chẳng có chút thời trang nào. Nếu thế có lẽ chẳng mấy chốc cũng bị vứt bỏ thôi.

Nanjiu nhận thấy ánh mắt cô gái khinh bỉ nhìn mình liền cảm thấy cô ta thật đáng ghét. Vì vậy, cô phải dạy cho cô ta biết rằng “dù đẹp cũng đừng có khinh bỉ người khác”.

“Raman ơi! Nanjiu đói rồi”. Nanjiu giả vờ nũng nịu.

Đôi lông mày của Raman hơi động đậy khi nghe thấy giọng nói ngọt như mía kia.

“Tôi xin phép nhé”. Nanjiu quay sang nói với cô gái theo phép lịch sự rồi lại cười ngọt ngào với Raman một lần nữa “Chúng ta đi thôi, anh Raman”.

Raman gật đầu, dẫn Nanjiu đi tiếp mà không thêm chú ý đến ai đó đang há hốc miệng đầy sùng sốt và đau đớn.

“Con ranh này, nghĩ mình tốt đẹp lắm đấy phải không?”. Nen giận dữ, nét mặt cô tái đi khi thấy Raman đi cùng với một cô gái hết sức bình thường ngay trước mặt cô.

Sau khi đã yên vị trong nhà hàng, Nanjiu ngay lập tức hỏi Raman: “Cô gái đó có phải là một trong năm người mà anh nói không?”.

Raman không trả lời, chỉ gật đầu.

“Đẹp thế mà anh cũng không thêm quan tâm sao?”. Nanjiu thắc mắc, đẹp như hoa hậu thế mà còn bị thờ ơ có nghĩa là Raman là người vô cùng khó tính trong việc chọn bạn gái.

“Những người phụ nữ bám lấy anh, ai cũng đẹp cả. Vì thế em đừng ngạc nhiên, cũng đừng cảm thấy hổ thẹn với khuôn mặt của mình. Cứ nghĩ là em vẫn còn những điểm tốt khiến anh thích”.

“Vângggg... Chàng hoàng tử đẹp trai”. Nanjiu dài giọng xách mé, ra vẻ tăng bốc Raman.

Raman nhếch mép: “Anh sẽ coi đó là một lời khen cho dù trong lòng em không nghĩ như thế”.

“Hừ... anh cứ nói thế”. Nanjiu cười chữa thẹn vì bị đọc trúng tim đen.

“Thế thằng bé Kong ấy có đẹp trai không?”. Bỗng nhiên Raman hỏi đến đối thủ nhí của mình.

“Đẹp chứ. Gia đình đó ai cũng đẹp hết. Không giống như nhà tôi, có đến bốn người xinh đẹp, chỉ có một người duy nhất đẹp bình thường”. Nanjiu cười.

“Thế em biến đi đâu? Hay em định nói rằng người đẹp bình thường là em?”. Raman hỏi lại.

Namjiu cười khó chịu, trả lời ngắn gọn: “Đúng!”.

“Ừm... giờ anh mới biết đấy”.

“Anh Raman!”. Namjiu nhìn người đàn ông trước mặt đầy tức tối.

“Phụ nữ thật là lạ, không chịu chấp nhận những sự thật mà mình không thích”. Raman nói nhỏ nhưng nhận lại ánh mắt gườm gườm của Namjiu.

“Hôm nay anh đãi đúng không?”. Namjiu bắt giắc đôi đũa tãi.

Raman gật đầu: “Em cứ gọi thoải mái”.

“Hừ!”. Namjiu khẽ hừ một tiếng. Khi nhân viên phục vụ đến ghi thực đơn, Namjiu không chậm trễ gọi món ngay lập tức: “Cho tôi... trứng cá Caviar nói nhiều, tôm hùm độc miệng, gan ngỗng ép tái, hầu chín nhừ. Còn đồ uống, cho tôi rượu vang loại mạnh, mạnh nhất nhé, dành cho ai đó uống, cổ sẽ được thông, ăn nói cho dễ lọt tai”.

Nhân viên phục vụ há hốc mồm khi ghi thực đơn lạ lùng của Namjiu.

Khóe miệng Raman nhếch lên.

“Ồ... thưa cô...”. Nhân viên phục vụ lúng túng nhìn ông chủ khách sạn khi không biết làm thế nào với order khác thường này.

“Cậu đi đi. Cho tôi khoảng ba, bốn món nổi tiếng của nhà hàng chúng ta là được rồi”. Raman nói.

Nhân viên phục vụ ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm vì thoát nạn, vui vẻ cúi đầu chào hai vị thực khách đặc biệt rồi nhanh chóng đi ra.

“Món em gọi để anh cho người làm hôm nay khác nhé. Hôm nay anh không muốn ăn của lạ. Nhưng mà anh thích cái menu đó đấy, khác thường như chính em vậy”. Raman quay sang nói với Namjiu.

Namjiu tròn mắt tức tối nhìn Raman nhưng anh không quan tâm, lại còn ra vẻ bình thường như thể lời mình vừa nói là sự thật mà cô nên chấp nhận.

“Khác thường mà vẫn còn dám nhận làm người yêu, cái người đề nghị lại không khác thường hơn chắc?”. Namjiu lầm bầm, đến khi thức ăn bắt đầu được mang ra, cô mới bình tĩnh trở lại, chuyển mỗi quan tâm sang các món ăn.

“Đây là những món nổi tiếng của khách sạn này. Anh muốn em nếm thử xem có ngon như lời đồn không?”. Raman nói.

“Anh chắc chứ? Tôi không phải là chuyên gia về ẩm thực đâu”. Namjiu hỏi.

“Anh không cần một chuyên gia về ẩm thực, và anh tin tưởng em, sau khi được chứng kiến em ăn hai, ba hôm vừa rồi, anh tin rằng em đánh giá món ăn rất giỏi, đó vừa đúng là thứ anh cần”.

Namjiu lừ mắt, nói nghe có vẻ hay, muốn nói cô ăn nhiều thì cứ nói thẳng ra đi... Nói cho mà biết, chuyện có thể này chưa thể khiến cho dạ dày của cô này tung lên được đâu. Xi! Cái đồ đẹp trai đáng ghét.

Bữa ăn đó, Namjiu một lần nữa thể hiện cho Raman thấy cô ăn giỏi đến mức nào khi mọi thứ đều được vét sạch, không thừa chút nào.

“Ngon quá. Ngon thật đấy!”. Namjiu chỉ nói được hai, ba câu sau khi bữa ăn thượng hạng kết thúc. “Mà anh có cần người nếm thử món ăn này nữa không? Tôi có vài người rất chất muốn giới thiệu cho anh đấy”. Mắt Namjiu sáng lên, hi vọng có thể dẫn gia đình mình và Parani đến đây ăn một bữa.

Raman nhìn mặt Namjiu, hiểu hết ý tứ trong câu nói đó của cô: “Em có muốn có thể ăn miễn phí không?”.

“Ái chà...”. Namjiu cao giọng: “Không đến mức ấy đâu. Chỉ cần được giảm khoảng năm mươi phần trăm là tốt rồi”.

“Thế cũng được”. Raman nói.

Namjiu tròn mắt, vui sướng nói: “Cảm ơn anh nhiều nhé”.

“Nhưng khách sạn này không có chính sách tặng thẻ giảm giá cho ai cả”.

Nụ cười ban nãy vụt tắt ngay lập tức, thay vào đó là tiếng lầm bầm chán chường: “Người gì mà chỉ thích làm cho người khác mừng hụt”.

Raman nhướn mày: “Nhưng anh sẽ cho em là ngoại lệ”.

Namjiu nheo mắt, vẫn chưa muốn tin ngay.

“Thông thường chỉ có bố mẹ anh, anh và em trai mới có quyền đến ăn mà không phải trả tiền. Nhưng bây giờ, khi em đã trở thành một phần của gia đình

anh, anh sẽ tặng quyền này cho em. Em có thể dẫn gia đình hoặc bạn bè đến nhưng đừng thường xuyên đến mức ngày nào cũng tới, nếu không, anh đảm bảo không đến một tháng, em sẽ tặng thêm ít nhất năm cân và sau khoảng một năm, em sẽ bước vào giai đoạn béo phì”.

Namjiu suýt té ghế khi nghe thấy câu cuối cùng của Raman.

“Cảm ơn. Đúng là một lời nhắc nhở cảm động”. Giọng điệu của câu cảm ơn thật đáng sợ.

Raman nói tiếp, không quan tâm đến lời xách mé của Namjiu: “Còn một điều anh quên không nói với em. Quyền lợi này em có thể dùng được tại tất cả các nhà hàng và resort của tập đoàn Woradechawat, bao gồm cả phòng nghỉ và các dịch vụ khác nữa”.

“Anh tốt bụng thật đấy. Anh đã từng trao tặng quyền quyền lợi đặc biệt này cho bao nhiêu cô rồi?”. Namjiu hỏi xách mé.

“Chưa bao giờ. Em là người đầu tiên, và cũng là người cuối cùng”. Raman bình thản trả lời, không thể phân biệt được anh đang nói dối hay nói thật.

“Ôi, thật là vinh dự lớn lao nhất trong cuộc đời. May là tôi còn tỉnh, chứ không chắc nghĩ mình đang mơ rồi”.

Trong khi Raman và Namjiu nói chuyện, Rawat bước vào nhà hàng cùng một cô gái xinh đẹp. Namjiu là người nhìn thấy trước, cô nói với Raman.

“Này anh, em trai anh đến kìa”.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Raman ngoảnh mặt sang nhìn nhưng cũng không ngạc nhiên khi thấy Rawat dẫn một cô gái đến cùng bữa: “Đó là chuyện bình thường của em trai anh. Khi bố mẹ không ở nhà nó thường ra ngoài ăn cơm. Nhưng em không phải lo, anh đã nói chuyện của chúng ta cho nó biết rồi”.

“Thế anh ta không gào thét gì về tôi à?”. Namjiu hỏi.

“Cũng có. Nhưng nó là đứa biết chấp nhận dễ dàng”.

Namjiu nghĩ, chấp nhận dễ dàng hay bị ép chấp nhận không biết.

“Wat là đứa tốt...”.

“Khụ...”. Tiếng ho của Namjiu cắt ngang câu nói của Raman. “Xin lỗi, tự nhiên tôi thấy ngứa họng quá”. Namjiu xin lỗi sau màn “cố tình mất lịch sự”.

Đúng lúc đó, Rawat bước về phía anh trai.

“Cứ tưởng ai, hóa ra là anh Raman dẫn bạn gái đến ăn cơm. Hôm nay anh có đãi cô ta những món đắt nhất không, mà đừng quên đặt thêm gói về nhà nhé, không lại không đủ no”.

Namjiu bật cười, nhìn Raman với hàm ý: “Đây mà là đứa tốt hả”.

“Wat!” Raman quát Rawat.

“Ồ! Em xin lỗi, em quên mất lúc này hai người đã trở thành người yêu, không phải lừa phỉnh như trước nữa vì đã thành công rồi mà. Ồ... xin lỗi nhé, quý cô, tôi chẳng may nói sự thật ra mất rồi”. Rawat cười ranh ma với Namjiu.

“Không sao đâu, tôi không để bụng, lúc này tôi đang rất hạnh phúc có người yêu vô cùng tốt bụng nên rất được cưng chiều, rủ tôi đi ăn đồ đắt tiền, đã thế sau này tôi còn có thể rủ bạn đến ăn thêm bao nhiêu lần cũng được, lại còn được ăn miễn phí cả đời nữa chứ”. Namjiu tỏ ra vô cùng thỏa mãn.

Mặt Rawat tối sầm, vội quay sang hỏi Raman: “Anh, anh cho con bé Namjiu này nhiều quyền thế sao?”.

Raman gật đầu.

“Thế sao được, anh? Để có được đồng quyền lợi ấy em còn phải đạt bao nhiêu tiêu chuẩn, rồi để được anh thông qua còn mất bao nhiêu thời gian”. Rawat không hài lòng.

“Có thể mà cũng không nhìn ra. Vì anh trai của anh biết nếu sớm trao quyền ấy cho anh thì có cơ sạt nghiệp. Người biết giá trị của đồng tiền, không ăn

uống thừa thải như tôi, nhận cái gì cũng phải làm cho có ích, nhưng nếu cho một số người thì chỉ có mất và mất”. Nanjiu cười cười, mặt vênh vênh tự đắc như muốn khẳng định với Rawat rằng chúng ta không cùng đẳng cấp.

“Nhưng tôi mang họ Woradechawat từ khi mới sinh ra...”. Rawat sùng cổ cãi lại.

“Còn tôi thì sẽ sớm thôi”. Nanjiu cũng không chịu thua.

Rawat cắn răng tức giận, càng nghe Nanjiu khẳng định sẽ đổi họ trong nay mai, Rawat càng tròn mắt phẫn uất.

“Cái con bé Nam...”.

“Wat, đủ rồi. Về bàn ngồi đi”. Raman ngăn Rawat lại trước khi cậu ta tuôn ra một tràng những biệt danh kinh dị đặt cho Nanjiu.

Mặt Rawat biến sắc: “Anh Raman, em cho rằng lần sau nếu anh còn định dẫn cô gái này đến khách sạn của chúng ta, hãy bảo cô ta ăn mặc cho phù hợp với địa điểm một chút sẽ tốt hơn. Ít ra anh cũng không trở nên quá tệ trong mắt các nhân viên, họ sẽ nghĩ anh vừa rẽ vào đâu đó nên tiện thể dẫn một cô gái ven đường đến cùng”. Rawat nhìn người đi cùng anh mình đầy khinh miệt.

“Thật là vinh dự khi được cậu Rawat tận tình chỉ bảo. Điều này có nghĩa cậu luôn để ý đến tôi, ngay cả tôi mặc gì cậu cũng chịu khó quan sát. Thật là đáng tự hào khi có một cậu em chồng đáng yêu thế này”. Nanjiu cười vẻ cảm ơn Rawat. “Nhưng chị phải xin lỗi em chồng vì hôm nay đã không để tâm đến em lắm. Tại chị đang tận hưởng hạnh phúc nên chẳng có ai khác lọt được vào mắt chị cả”.

Rawat nghiêng răng ken két, nhìn trừng trừng vào Nanjiu.

“No rồi. Về thì hơn. Hai chúng tôi đang định đi nghe nhạc. Đạo này tình yêu nở rộ, cũng muốn ở bên nhau lâu lâu một chút”. Nanjiu cười giả lả trêu tức Rawat.

“Anh Raman, cho em đi cùng, em cũng muốn nghe nhạc”. Rawat không muốn hai người có thời gian riêng tư.

“Để sau đi Wat, hôm nay anh có việc riêng với Nanjiu”. Raman nói.

Rawat nheo mắt nhìn anh trai rồi lại nhìn Nanjiu xem hai người này có đang che giấu điều gì không. Chuyện riêng của đôi tình nhân sau khi ăn cơm sẽ là...

“Lại nữa rồi!”. Nanjiu nói to đầy tức giận, nhìn chăm chăm Rawat: “Đảm bảo trong đầu anh đang có cả núi chuyện bậy bạ”.

Rawat gạt mình, ánh mắt hoang mang như người bị bắt lỗi.

Nanjiu lườm cậu, gạt gù: “Bộ dạng thế này, có nghĩ là cái chắc”.

“Đâu có. Tôi không nghĩ gì cả”. Rawat vội vàng phủ nhận, từ đang giận dữ bỗng trở nên né tránh, nhanh chân trở lại chiếc bàn có cô gái trẻ trung, xinh đẹp đang chờ sẵn.

Raman nhìn theo Rawat vừa vội vã rồi đi mà bật cười.

“Thấy em anh không, mỗi khi nghĩ cái gì đó bậy bạ là sẽ nheo mắt, con người sẽ đảo đi đảo lại trông rất xảo trá. Anh trai tôi nói rằng, con người chúng ta khi nghĩ hoặc làm gì đó không trong sáng, ánh mắt sẽ thể hiện tất cả. Em trai anh chính là một ví dụ điển hình”. Nanjiu phân tích cho Raman nghe với tư cách là em gái của một chuyên gia hồi cung.

“Thế nếu anh nghĩ gì đó không trong sáng, em có nhìn ra không?”. Ánh mắt sắc bén nhìn vào cô có gì đó là lạ.

Cô nheo mắt nhìn Raman một cách đầy nghi ngờ.

“À, anh biết rồi, khi em nheo mắt nghĩa là em đang cân trọng”.

“Hừ. Thế sao anh không nghĩ nếu tôi nheo mắt nghĩa là tôi đang định xuống tay với một ai đó?”.

“Không đâu. Người như em nếu định ra tay là sẽ làm ngay, không cần suy nghĩ”. Raman bình thản trả lời.

Nanjiu thoáng sùng sờ rồi bật hỏi: “Anh muốn nói tôi thuộc dạng chỉ biết dùng sức mạnh mà không cần sự trợ giúp của não đúng không?”.

Mặt Nanjiu hằm hằm như đang muốn giết một ai đó: “Hôm qua tôi mơ thấy mình đánh một gã như như tương. Đến lúc ngủ dậy thấy thỏa mãn chết đi được. Giả mà được thế thật thì tốt”.

“Thế mà anh cứ tưởng hôm qua em sẽ ngủ không ngon cơ đấy. Thật vui vì anh nhầm. Thấy em ngủ ngon thế anh cũng yên lòng. Anh vẫn sợ lời gợi ý của anh sẽ gây áp lực cho em. Giờ anh thấy thoải mái hơn nhiều”. Raman nói về lo lắng nhưng ánh mắt lại vô cùng thản nhiên.

Nanjiu thở mạnh, mím chặt môi, tức tối nhìn Raman.

“Anh quên không nói với em. Ngày mai anh có việc muốn phiền đến em. Tối mai anh phải dự một bữa tiệc. Khoảng sáu giờ chiều anh sẽ qua đón em. Em muốn anh đón ở nhà hay ở nơi làm việc?”. Raman nhanh chóng thay đổi đề tài, câu chuyện mới ngay lập tức khiến Namjiu trở nên căng thẳng.

“Anh... không định hỏi tôi trước là tôi đã sẵn sàng dự tiệc với anh hay chưa à? Mà tôi xin được nói cho anh biết ngay lúc này luôn là tôi chưa sẵn sàng, áo váy cũng chưa có, tôi không chuẩn bị kịp đâu”. Namjiu phản đối.

“Chuyện trang phục không thành vấn đề, anh sẽ tìm cho em. Số đo của em bao nhiêu, em chẳng đã nói với anh rồi còn gì. Chính vì thế chuyện này em không phải lo. Không quá trưa ngày mai, mọi thứ sẽ sẵn sàng để em sử dụng”.

Khoé miệng Namjiu hơi run run khi nghe thấy cụm từ “số đo của em”. Khi đã hết sức chịu đựng, cô trả lời: “Nhưng tôi không muốn đi”.

Raman nhìn cô: “Em định thất hứa ngay từ lần đầu tiên sao?”.

Namjiu có chút bối rối, cuối cùng đành nói khéo với Raman: “Cho tôi thêm chút thời gian để tôi chuẩn bị tinh thần đã. Nếu lòng chưa ổn, người cũng sẽ bứt rứt. Anh cứ thử nghĩ mà xem, nếu như tôi mặt mày bị xỉ bước vào bữa tiệc, anh sẽ mất mặt”.

“Em không phải lo. Anh chưa từng sợ mất mặt vì mấy chuyện vớ vẩn này. Nếu anh sợ đã chẳng chọn em làm người yêu. Cho dù em có ăn vận khác người, mặt như đầm lê, vô cảm đến mức nào cũng không ảnh hưởng đến sự tự tin và quyết định của anh. Vì anh đã chọn em rồi”. Raman nghiêm túc nói.

Người được lựa chọn liền sưng mặt thách thức đối phương.

“Dù sao đi nữa, sáu mươi phần trăm những lần chúng ta gặp nhau, em đều sưng mặt lên như thế rồi. Vì vậy, nếu có tăng thêm thành trăm phần trăm, anh cũng chẳng thấy có gì lạ”. Raman nhìn mặt Namjiu, lắc lắc đầu ý nói “cái bản mặt này tôi đã quá quen rồi”.

Namjiu cau mặt: “Thế còn bốn mươi phần trăm còn lại, tôi làm mặt vui sướng với anh lúc nào?”.

“Bốn mươi phần trăm mặt vui là lúc ăn cơm”.

Namjiu mím chặt môi, cố nén giận vào lòng nhưng vẫn nhìn Raman chằm chằm.

“Sao phải tức giận, em làm đúng mà. Khi ăn cơm nên ăn một cách vui vẻ. Mà anh cũng thích em như thế”. Raman an ủi, đồng thời kết thúc chuyện bữa tiệc ngày mai: “Tóm lại là ngày mai anh sẽ đón em ở nhà, lát nữa anh sẽ đưa em về, nhân tiện xin phép bố mẹ luôn”.

“Nhưng...”. Namjiu định mở miệng từ chối nhưng bị Raman chặn lại.

“Không nhưng nhị gì hết. Anh đã cho em thời gian thông báo chuyện của chúng ta rồi. Vì thế nhất định hôm nay anh sẽ đưa em về nhà”.

“Một ngày mà cũng gọi là cho tôi thời gian à?”.

Raman gật đầu: “Trong giới kinh doanh, chỉ một ngày thôi cũng đủ gây ra biết bao thiệt hại, trong tờ thứ hai của tập giấy hôm trước không phải anh đã ghi rõ rằng mình là người quyết định mọi thứ đều rất nhanh và dứt khoát, không thích chờ đợi rồi sao?”.

Namjiu nhìn Raman, cô muốn hét lên thật to cho hết điên tiết. Đúng là xui xẻo. Đang yên ổn không thích, tự dưng đi nhận làm bạn gái gã tổng giám đốc kiêu ngất trời không ưa chờ đợi này.

“Đi thôi”. Raman đứng dậy đi vòng ra phía Namjiu, cầm lấy tay cô.

“Tôi tự đi được”. Namjiu gắt.

“Wat đang nhìn kia kìa. Anh không muốn nó nghi ngờ chúng ta. Và em cũng phải quen dần đi vì ngày mai em phải khoác tay hoặc nắm tay anh trong suốt buổi tiệc đấy”. Raman nói.

Namjiu hấp hứ nhưng vẫn để cho Raman dắt tay. Khi đi ngang qua chiếc bàn mà Rawat đang ngồi cùng một cô gái xinh đẹp, Namjiu không quên quay sang nở một nụ cười xảo quyệt dành cho Rawat rồi mới bước ra khỏi nhà hàng.

Rawat nhìn Namjiu đầy khinh ghét. Cứ chờ đấy, đợi anh Raman sáng mắt ra xem... .

Trên suốt quãng đường về nhà, Namjiu đứng ngồi không yên, luôn nghĩ xem nên làm thế nào để Raman đổi ý.

“Tôi là người hay ngại làm phiền người khác. Không muốn anh phải vất vả đưa về”.

“Anh không vất vả”. Raman trả lời ngắn gọn.

“Nhưng mà tôi vẫn ngại. Từng giây từng phút của anh có giá trị đến mức nào tôi biết. Tôi không muốn anh phí phạm thời gian. Cho tôi xuống chỗ này đi. Tôi tự về được”.

Raman không nói gì, cho tay vào trong túi áo vest, lấy điện thoại của mình đưa cho Namjiu.

Nanjiu nhìn Raman: “Đưa điện thoại cho tôi làm gì?”.

“Thế nào anh cũng sẽ đưa em về, vì vậy em thôi nghĩ đến chuyện tự đi về đi. Điều em cần làm lúc này là gọi điện thoại về nhà, thông báo rằng anh sẽ đến ra mắt bố mẹ em”.

Nanjiu xi mặt, cầm lấy chiếc điện thoại trong tay Raman, ấn mạnh từng số gọi về nhà. Khi đầu bên kia nhắc máy, Nanjiu hi vọng sẽ nhận được câu trả lời rằng ba người đàn ông của gia đình không ở nhà.

“Mẹ à? Bố, anh Jet và anh Jok đã về nhà chưa ạ?”.

“Về hết rồi con ạ. Mọi người đang chờ con đây”. Câu trả lời từ đầu dây bên kia khiến tim Nanjiu hẫng một nhịp.

“Mẹ nhấn với mọi người là con sẽ dẫn người mà con nói đến ngày hôm qua về nhà. Mọi người hãy chuẩn bị đi nhé. Có tất cả mười phút để thẩm vấn”. Nanjiu nói rồi tắt máy, thần thờ như một kẻ buộc phải đối mặt với số phận không mong đợi.

“Sao lại phải quy định thời gian trước như thế? Nhà em hay ngủ sớm à?”. Raman ngạc nhiên.

Nanjiu thở dài: “Nếu tôi không quy định thời gian trước, đảm bảo tối nay anh sẽ phải qua đêm ở nhà tôi, mà không phải được nghỉ ngơi thoải mái đâu nhé, anh sẽ phải ngồi trả lời đủ các thể loại câu hỏi suốt đêm. Anh không biết đâu, anh trai tôi từng nói rằng, nếu chúng ta muốn tìm sự thật từ đối phương, phải hỏi lúc họ buồn ngủ, kết quả sẽ vô cùng chính xác. Khi không tỉnh táo, người ta dễ dàng để lộ sự thật”.

Raman gật đầu về hiểu biết.

“Anh đã từng lái xe vượt đèn đỏ hoặc vượt quá tốc độ cho phép chưa?”. Nanjiu hỏi Raman khi nghĩ ra ông anh trai thứ của mình có thể sẽ hỏi kỹ về điều này.

“Chưa bao giờ. Phần lớn thời gian Chak và Thost là người lái. Nhưng nếu tự lái, anh luôn tuân thủ mọi điều lệ giao thông và chưa bao giờ bị cảnh sát bắt lỗi lái xe hay bắt cứ lỗi gì. Em hỏi làm gì?”.

“Không... Không có gì”. Nanjiu thở phào như thể vừa thoát nạn.

Raman nhìn Nanjiu nghi ngờ: “Anh trai em, người làm cảnh sát ấy, sẽ điều tra lí lịch của anh à?”.

Nanjiu nhướn mày nhìn Raman cảnh báo anh nên chuẩn bị sẵn tinh thần, vấn này xong đời là cái chắc: “Đại khái là thế. Anh phải hiểu tôi là đứa con gái duy nhất trong nhà vì thế người làm bạn trai tôi cũng phải có phẩm chất đủ tốt. Nhất là khi tôi được cả nhà vô cùng yêu quý, mọi người lại càng quan tâm nhiều hơn đến vấn đề này”.

“Không sao”. Raman trả lời thoải mái: “Rồi mọi người trong gia đình em sẽ biết lí lịch của anh tuyệt vời đến mức nào”.

“Anh có tự tin quá không đấy?”. Nanjiu liếc mắt nhìn Raman.

“Không. Anh nói sự thật và luôn tôn trọng sự thật”.

Nanjiu bĩu môi, lắc đầu nhìn Raman mà không nói lên lời

Bạn đang đọc truyện *Có Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Nanjiu gọi điện về nhà báo sẽ rằng sẽ dẫn người mà cô nhắc đến tối hôm qua về nhà. Lúc này, cả ba người đàn ông của gia đình Hatxabancha vội vàng họp nhau lại trong phòng khách.

“Bố và anh Jet không cần ra mặt, con sẽ tự giải quyết việc này”, Jirasak lên tiếng giành quyền: “Con sẽ tấn công cho gã đó không kịp trở tay. Thật không ngờ tên đó lại là một play boy thứ thiệt. Khi con hỏi một số anh em về dòng họ Woradechawat, tất cả đều nói rằng, cứ ban đêm là có thể tìm thấy anh ta ở khu phố thượng lưu”.

“Đến mức thế sao, Jok?”. Ông Athikorn hỏi.

“Vâng ạ. Đây là còn chưa kể đến những biên bản phạt có liên tục trong suốt bốn, năm năm qua đây. Năm nào anh ta cũng bị phạt, nếu không phải là lái xe nhanh quá mức cho phép thì cũng là đỗ xe không đúng nơi quy định, hoặc không thì lại quay xe lung tung mà không nhìn biển báo. Con cho là gã này bệnh khá nặng đấy”. Jirasak kể ra một loạt những sai phạm.

“Tệ thật”. Jetana nói.

“Anh Jet, thế này phải gọi là quá tệ mới đúng, tệ bình thường thôi chưa đủ để diễn tả đâu”.

Ông Athikorn và Jetana gật đầu đồng ý.

“Mà gã đó còn thích tán tỉnh các ngôi sao, người mẫu, người đẹp nữa cơ bố ạ. Thay hết người này đến người khác như thay áo. Con thấy người ta đồn gã này lăng nhăng khét tiếng nhưng được cái đẹp trai và giàu có. Con nghĩ con bé Namjiu nhà mình bị lừa”. Jirasak rõ ràng đang rất lo lắng cho em gái.

Ông Athikorn trở nên căng thẳng ngay khi nghe thấy lời phỏng đoán của con trai.

Thấy nét mặt của bố và anh trai, Jirasak liền xoa dịu: “Bố và anh Jet không phải lo. Con đảm bảo sẽ không để cho gã đó lừa Namjiu một cách dễ dàng. Con sẽ lật cái mặt nạ play boy của hắn ta cho Namjiu sáng mắt ra, không chọn loại đàn ông tệ hại ấy làm bạn trai nữa”.

Tiếng xe hơi đỗ trước cửa khiến ba người đàn ông tạm thời dừng cuộc nói chuyện. Jirasak vội đứng dậy chạy ra cửa sổ, nhìn xem có đúng Namjiu đã về hay không.

“Namjiu về rồi bố!”. Jirasak quay ra nói với bố.

“Con bé về rồi sao?”. Bà Jenjira vừa bước ra khỏi bếp nghe thấy liền hỏi.

“Về rồi mẹ ạ”. Jirasak trả lời mẹ.

“Nói chuyện với của em cho tử tế nhé Jok. Đừng có mất lịch sự đấy”. Bà Jenjira biết rõ đứa con trai này nóng tính và lo lắng cho em gái đến mức nào.

“Vâng thưa mẹ. Mẹ không phải lo, con sẽ không nói gì hết ngoài sự thật”. Nói rồi, Jirasak quay lại, bắt gặp ánh mắt của bố và anh trai. Dù cả hai không lên tiếng nhưng ánh mắt của họ thì như đang ra lệnh “cứ làm mọi thứ cậu muốn”.

Cùng lúc đó, Namjiu thấp thỏm hỏi hộp đựng ngoài cửa nhà.

“Anh sẵn sàng chưa?”. Namjiu hỏi Raman lúc này đang đứng ngay bên cạnh.

“Anh lúc nào cũng sẵn sàng”. Raman trả lời.

Namjiu hít vào một hơi thật mạnh để lấy thêm quyết tâm “Ok. Nếu thế, chúng ta vào nhà nhé”.

“Namjiu”. Raman bỗng gọi.

Namjiu quay sang nhìn anh, đe dọa: “Nếu anh muốn đổi ý bây giờ thì muộn rồi, trừ phi... anh trao tòa nhà đó lại cho tôi”.

“Không bao giờ có chuyện anh thay đổi quyết định. Nhưng anh muốn nói với em là... em nên bỏ ngay bộ mặt sắp lên giá từ hình ấy đi. Em nên cười tươi như một cô gái sung sướng khi lần đầu tiên có bạn trai thì hơn. Và tốt nhất, mỗi khi nhìn anh, ánh mắt của em nên thể hiện rằng em vô cùng yêu anh”.

Namjiu nhăn nhó: “Phải yêu vô cùng sao?”.

“Đúng thế. Em thử nhìn vào mắt anh đi”.

“Rõ lắm chuyện”. Namjiu lầm bầm lầm theo. Cô miễn cưỡng ngẩng mặt lên nhìn Raman, khi hai ánh mắt gặp nhau, ánh mắt sắc màu nâu sẫm của Raman nhìn sâu vào đôi mắt to tròn của Namjiu, khiến Namjiu bỗng trở nên bối rối.

“Thôi đủ rồi. Chỉ cần thế là tôi biết nên nhìn thế nào rồi”.

Namjiu nhanh chóng rời mắt khỏi Raman rồi đi vào nhà.

Raman khẽ cười, có chút hài lòng, bước theo Namjiu.

“Hử?! Bố, mẹ, anh Jet xem kia. Thay vì phải đi ngay vào nhà, lại còn đứng đó mà nhìn vào mắt nhau nữa”. Người vẫn đứng theo dõi sau tấm màn gió khẽ lầm bầm.

“Con về rồi ạ”. Namjiu hô to ngay khi vừa bước vào trong nhà, đồng thời chấp tay chào bố mẹ và hai anh trai.

Raman bước vào sau cũng chấp tay chào bố mẹ Namjiu một cách lịch sự rồi quay sang khẽ cúi đầu chào hai anh trai cô.

“Lại đây ngồi đi con”. Bà Jenjira hiền từ giục hai người.

Namjiu dẫn Raman ngồi xuống hai chiếc ghế còn trống. Đợi mọi người đã ổn định chỗ ngồi, cô trình trọng giới thiệu: “Bố, mẹ, anh Jeta, anh Jok, đây là Raman”.

Sau khi Namjiu đã giới thiệu hai bên với nhau xong xuôi, Athikorn này giờ vẫn ngồi nhìn chăm chăm vào Raman lên tiếng mở màn trước: “Tôi được biết gia đình anh kinh doanh rất nhiều lĩnh vực?”.

“Vâng”. Raman trả lời ngắn gọn.

“Nếu thế chắc là anh bận lắm?”. Athikorn bóng gió.

“Vâng. Công việc của tôi khá bận nên không có nhiều thời gian rảnh cho lắm”.

“Nhưng cho dù bận đến mức nào, anh cũng vẫn có thời gian ngoài chơi đêm đúng không?”. Jirasak hỏi tiếp.

“Cũng thì thoảng. Đôi khi tôi phải đưa các khách hàng quan trọng đi giải trí”.

“Có vẻ như ngày nào anh cũng có khách hàng quan trọng thì phải”.

“Không hẳn tất cả các ngày. Chỉ riêng những khách hàng thật sự đặc biệt tôi mới đi”. Raman lịch sự phủ nhận.

Namjiu nhận ra ngay ông anh thứ của mình muốn gì. Vì thế để không mất thời gian, Namjiu liền thúc giục anh trai mình vào ngay vấn đề.

“Anh Jok, không cần vòng vo nữa. Anh Raman thừa biết là anh đang điều tra lí lịch của anh ấy, có cái gì không hay, tốt nhất là anh cứ nói thẳng ra đi, để anh ấy còn biết thân biết phận”.

Namjiu tin lần này Raman được phen bẽ mặt là cái chắc, trong đời ai chẳng mắc sai lầm hoặc có gì đó bí mật.

“Đúng thế. Có gì anh Jok có thể hỏi thẳng tôi”. Raman gật gù.

“Tốt. Nếu vậy tôi sẽ hỏi theo những gì tôi thu thập được”. Jirasak làm điệu bộ nghiêm trọng.

“Được. Anh cứ tự nhiên”. Raman trả lời đầy tự tin.

Jirasak nhìn thẳng vào mặt Raman, thầm nghĩ người đàn ông này quả biết che đậy, nhìn qua thì thật không có gì đáng nghi, không thể ngờ anh ta lại là một kẻ chuyên ăn chơi về đêm. Nếu không điều tra thông tin từ trước, hẳn anh cũng đã bị vẻ ngoài hoàn thiện không tì vết này đánh lừa rồi.

“Theo thông tin tôi có từ những chốn ăn chơi cao cấp về đêm, anh là một nhân vật nổi bật mà ai cũng biết đến...”. Jirasak bắt đầu vào bài.

Raman lặng thinh ngồi nghe, không cãi lại dù chỉ một tiếng.

Namjiu cười đắc chí. Thấy chưa, ra vẻ công việc bận rộn, thế mà đêm xuống vẫn còn có thể ăn chơi trác táng. Nhìn qua cứ tưởng là một người đàn ông chăm chỉ, thực tế, ai ngờ cũng chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng.

“Đêm nào anh cũng chơi, dẫn theo các cô nàng xinh đẹp, mỗi đêm một cô không đụng hàng, thay như thay một thứ đồ chơi. Gần đây nhất là một ngôi sao nổi tiếng, tuổi còn khá trẻ”.

Namjiu bắt đầu thấy có gì đó bất ổn, đôi mắt to tròn chớp chớp. Những thông tin phía sau khiến cô cảm thấy quen quen như thể đã từng được nhìn thấy tận mắt.

Raman vẫn ngồi yên, lắng nghe từng câu từng chữ mà không hề có chút phản ứng nào.

“Và năm nào cũng vi phạm luật giao thông. Tôi hỏi thật nhé, anh có biết chút gì về các biển báo không? Anh không cảm thấy gì khi năm nào cũng phải nhận giấy phạt à? Nếu không lái xe quá tốc độ quy định như một kẻ điên thì cũng đỗ xe sai nơi quy quy định. Anh không biết phân biệt hôm nào ngày chẵn, hôm nào ngày lẻ hay sao? Thậm chí còn quay xe như một kẻ tâm thần, thích quay ở đâu thì quay. Người ta có biển báo để làm gì hả. Anh có biết nhìn không?”. Jirasak tuôn ra cả tràng dài, một phần cũng vì biết đã có bố và anh trai đang ngấm ngấm ủng hộ mình.

Khóe miệng Namjiu giật giật khi nghe hết các thông tin anh trai cung cấp.

“Vì thế, tôi kết luận luôn, anh không hợp với em gái tôi đâu. Hi vọng anh hiểu và chấp nhận điều này”. Jirasak nghiêm giọng kết thúc bài phát biểu.

“Anh Jok...”, Namjiu gọi anh trai: “Ồ... là... là...”

“Em không cần phải nói gì hết. Bố và các anh đã có cùng một nhận xét là người đàn ông này không xứng đáng với em. Hơn nữa, em cũng không phải là ngôi sao hay người mẫu nổi tiếng gì, mặt mũi cũng bình thường, không được liệt vào hàng những người đẹp mà anh ta đã từng hẹn hò. Lại còn đáng về thô kệch kia nữa, chẳng biết mềm mại, nữ tính gì cả. Thời thì cắt đứt đi, Namjiu, sau này đỡ phải khóc lóc đau khổ”. Jirasak quay sang nói với Namjiu.

Namjiu lừ mắt. Anh Jok ời là anh Jok, nói về em tốt đẹp một chút không được sao. Thật đúng là một ông anh tốt bụng. Mà đồng thông tin anh thu thập được về cũng thật... haizz... Namjiu thờ dài.

“Thành thật xin lỗi mọi người, nhưng tôi và Namjiu tuyệt đối sẽ không bỏ nhau”. Raman yên lặng nghe này giờ cuối cùng cũng lên tiếng.

“Tại sao? Hai anh nghĩ rằng tôi vu oan cho anh để chia rẽ hai người?”. Jirasak hỏi.

“Không. Những thông tin đó hoàn toàn đúng”. Raman nói.

Namjiu ngay lập tức quay ngoắt sang phía Raman.

“Nếu những thông tin đó là đúng, cả hai nhất định phải chia tay”. Jirasak kiên quyết.

“Anh Jok, anh Jok”. Namjiu đẩy nhẹ Jirasak.

“Sao? Hay là em muốn hẹn hò với anh ta ngay cả khi cả nhà không chấp nhận?”.

“Không ạ. Nhưng... những thông tin ấy, anh có chắc là về người tên Raman Woradechawat không?”. Namjiu nhanh chóng hỏi trước khi câu chuyện đi quá xa.

Jirasak nhướn mày khi nghe em gái hỏi. “Chắc chắn. Anh hỏi bọn đàn em ở sở, chúng nó bảo đã quá rành nhà Woradechawat, chúng nó còn nói rằng đây là người vô cùng nổi tiếng trong khu ăn chơi ban đêm. Chỉ cần nhắc đến tên Woradechawat là ai cũng biết”.

Namjiu nhìn anh trai, nhỏ nhẹ: “Nhưng nhà Woradechawat có những hai người con trai đấy anh Jok. Và người mà anh vừa nói có lẽ là em trai anh ấy. Con người đó y hệt những gì anh đã nói. Người ngoài ai cũng biết anh ta hư đến mức nào”.

“Thật à?”. Jirasak có phần phân vân.

“Thật mà. Nhất là khi anh nói chuyện hẹn hò với các ngôi sao, người mẫu, đúng một nghìn phần trăm luôn, vì em đã từng được nhìn thấy tận mắt”. Namjiu gật đầu xác nhận.

Raman liếc nhìn Namjiu. Namjiu nhếch mép cười nhạt với Raman khi bắt buộc phải nói sự thật về Rawat.

“Tôi phải xin lỗi mọi người khi đã bảo ban em trai chưa được tốt, khiến cho mọi người không hài lòng”.

“Từ từ, để tôi kiểm tra lại thông tin đã”. Jirasak vẫn chưa tin hoàn toàn, nhắc điện thoại lên gọi cho người cảnh sát đã cung cấp thông tin, anh ta thậm chí còn tốt bụng nói rằng sẽ cố gắng tìm thêm thật nhiều chi tiết khiến Jirasak tin rằng tất cả đều thật trăm phần trăm. “Này thông tin cậu cung cấp cho tôi về người nhà Woradechawat ấy, anh ta tên gì, gia đình này có mấy người?”.

Jirasak gật gù đầu, ậm ừ hai ba lần rồi cúp máy, ngẩng mặt lên nhìn bố và anh trai với ánh mắt đầy hối lỗi.

“Thế nào, Jok? Tóm lại thì là ai?”. Jetana hỏi em trai.

“Ờ... là...”. Jirasak ngần ngừ, hiểu rõ mình đang trong tình cảnh bế tắc đến cỡ nào. “Là con hiểu nhầm ạ. Những thông tin vừa rồi là của người tên Rawat, em trai của anh ta ạ”.

Ông Athikorn và con trai cả gật gù về chấp nhận. Chỉ có bà mẹ là ngồi cười cậu con trai thứ: “Nhớ đấy Jok. Lần sau có định điều tra về ai cũng phải lấy sự cẩn thận đặt lên hàng đầu. Đừng có nóng vội như ngày hôm nay nữa”.

“Vâng thưa mẹ”. Jirasak vâng lời một cách yếu ớt rồi quay sang hỏi Raman: “Thế tại sao anh không lên tiếng khi những thông tin đó không phải là về anh?”.

Raman nhìn vào mắt Jirasak, thẳng thắn: “Tôi biết người anh nói đến là em trai tôi. Tôi cũng không phủ nhận những điều đó là sự thật. Anh có thể điều tra lại về tôi một lần nữa cũng không sao. Tôi không có gì để che giấu cả”.

Jirasak cảm thấy có chút thán phục người đàn ông ngồi trước mặt.

“Hôm nay cháu đến đây để thể hiện cho hai bác và các anh thấy cháu thật lòng muốn gặp gỡ Namjiu”. Raman tự tin nói.

Namjiu thầm liếc mắt sang nhìn Raman, trong lòng có chút cảm phục tấm chân tình của anh. Dẫu chỉ là người yêu hờ của anh nhưng cách nói đó đã lấy được lòng mọi người.

“Bác và mọi người trong gia đình cũng không có ý định cản trở gì cả, mọi thứ phụ thuộc vào Namjiu”. Bà Jenjira nói thay các thành viên còn lại nãy giờ vẫn ngồi yên lặng.

“Đừng không anh? Chúng ta theo ý con, nếu con yêu ai, chúng ta cũng yêu người đó”. Bà quay sang hỏi chồng, suốt từ đầu buổi đến giờ ông hiếm khi lên tiếng.

Ông Athikorn nhìn cô con gái duy nhất của mình, rồi lại nhìn hai người con trai: “Jet và Jok thì sao? Hai đứa nghĩ thế nào?”.

“Con thì tùy vào Namjiu thôi ạ, nhưng cũng không muốn hai đứa quá vội vàng. Cứ xem xét cho thật kỹ cũng không mất gì”. Jetana trả lời trước.

“Con cũng nghĩ như anh Jet, nên gặp gỡ nhau trước đã, chỉ một, hai ngày cũng chưa đủ quyết định điều gì. Những chuyện thế này nên mất chút thời gian

tìm hiểu lẫn nhau. Với một số người đàn ông, để lộ ra bộ mặt thật cũng phải lâu một chút ạ”. Jirasak tiếp lời.

“Trả lời thế mới đúng là anh Jok chứ. Anh mang bản thân ra làm tiêu chuẩn à, cái chuyện lộ mặt thật ấy?”. Nanjiu nín cười, nhưn mảy trêu đùa anh trai.

“Ừ. Đúng. Thì làm sao? Ai bảo cô sinh ra đã phải làm em gái?”. Jirasak nhún vai như không thèm để tâm.

“Jok, nói năng với em cho cẩn thận. Không thấy xấu hổ với cậu Raman à?” Bà Jenjira nhắc nhở con trai rồi quay sang bảo Raman: “Cậu Raman không phải giết mình. Hai đứa này thích đấu khẩu với nhau từ bé”.

“Bác không phải gọi cháu là cậu đầu ạ, gọi là Raman cũng được”. Raman cười với bà.

“Ừ. Được”. Bà Jenjira mỉm cười hài lòng khi Raman không hề kênh kiệu.

“Cháu còn có một chuyện muốn được xin phép hai bác. Ngày mai cháu muốn đưa Nanjiu đi dự tiệc vào buổi tối. Cháu hứa sẽ đưa cô ấy về trước nửa đêm ạ”.

“Cinderella Nanjiu”. Jirasak trêu.

Nanjiu lườm anh: “Ai thèm giống anh, đưa người ta về được đến nhà thì trời cũng đã sáng”.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

“Anh cho tự về đây chứ. Lớn rồi, thân ai người ấy lo”. Jirasak nhưn mảy, chẳng có vẻ gì dao động khi bị em gái phản kích.

“Mẹ, mẹ xem anh Jok kia, chẳng gallant gì cả, lại còn không biết làm gương cho em gái nữa”. Nanjiu mách mẹ.

“Hai đứa đủ rồi đây”. Bà Jenjira lắc đầu, quay sang hỏi ý kiến chồng: “Anh nghĩ sao chuyện Raman muốn dẫn Nanjiu đi dự tiệc tối mai?”.

“Đừng về muộn quá”. Ông Athikom nói ngắn gọn.

“Cháu cảm ơn hai bác”. Raman cảm ơn rồi xin phép ra về ngay. “Hôm nay cháu làm phiền gia đình thế này thôi ạ. Giờ cháu xin phép về”. Nói rồi anh chấp tay chào ông Athikom và bà Jenjira rồi đứng dậy.

“Nếu rảnh cháu đến chơi và ăn cơm với mọi người nhé. Không phải ngại. Gia đình này lúc nào cũng chào đón cháu”. Bà Jenjira lên tiếng trước khi Raman dọm bước đi.

“Vâng ạ”. Raman cúi đầu cảm ơn.

“Con tiễn anh ấy ra cổng nhé”. Nanjiu đứng dậy theo Raman, nhanh chóng dẫn anh ra khỏi nhà.

Vừa bước qua cửa, Nanjiu đã hỏi: “Anh ổn không? Không sợ đến mức hồn lìa khỏi xác chứ?”.

Raman mỉm cười, không nói gì mà chỉ nhìn vào đôi mắt to trong của Nanjiu.

“Anh cười cái gì?”. Nanjiu không chịu thua, cũng trợn mắt nhìn lại.

“Anh thích người nhà em”. Raman cười tươi hơn. Lần đầu tiên Nanjiu thấy trong mắt Raman ánh lên những tia sáng vui vẻ. “Ngày mai gặp lại”. Dứt lời, Raman đi ra xe, còn Nanjiu vẫn đứng đó, ngơ ngẩn với đôi mắt cười của anh cho đến tận khi xe đã rời đi.

“Rắc rối quá đấy. Trước khi vào nhà cũng phải nhìn mắt nhau một lúc, lúc về cũng lại nhìn nữa. Không thể chịu nổi”. Kê ban nãy đứng nhìn trộm qua cửa sổ giờ lại tiếp tục nhìn trộm.

“Jok, nhìn trộm em nó làm gì?”. Bà Jenjira hỏi.

“Con chỉ nhìn vậy thôi, nhờ Nanjiu bị ức hiếp, chúng ta còn kịp nhảy vào giúp chứ”.

“Nhìn qua cửa sổ như thế trông như kẻ thần kinh ấy, Jok ạ”. Người anh lớn cười nói.

“Không được đầu anh. Phải quan sát thật kỹ, đúng không bố?”. Jirasak quay sang hỏi bố.

“Nhìn trộm từ xa một chút, kéo em nó giật mình”.

“Con bé Namjiu này không nhát gan thế đâu bố, đâu nó cũng như bê tông ấy”.

“Anh Jok nói ai ai đầu cứng như bê tông?”. Namjiu cất giọng hỏi khi đã đứng trên ngưỡng cửa ra vào, trước khi hất mặt vào ngòai bên cạnh bố.

“Chắc là tôi tự nói tôi thôi”. Jirasak cạnh khoe em gái.

“Thế thì cho qua. Cứ tưởng dám động tới bố yêu quý của Namjiu này”. Namjiu cười với bố.

“Cứ nịnh cho sướng đi, những đừng tưởng sẽ chuyển chủ đề được dễ thế”.

“Xời, người như Namjiu chưa bao giờ phải chuyển chủ đề vì sợ hãi”. Namjiu thách thức.

“Hi vọng là thế”. Jirasak lăm bằm rồi lại hỏi tiếp: “Có chắc là người này tốt không, anh thấy cũng bình thường”.

Namjiu chưa kịp trả lời, bà Jenjira đã tranh nói thay: “Nhưng mẹ thích cậu ta. Trông có vẻ lành, lịch sự. Cho dù có hơi cứng nhắc nhưng không kênh kiêu, lại biết điều nữa. Và quan trọng nhất là cậu ấy tôn trọng gia đình mình, làm gì cũng biết xin phép bề trên, đúng không anh?”. Bà quay sang hỏi chồng.

Ông Athikorn gật đầu vì không muốn làm phật ý vợ.

“Con thì sao, Jet? Con nghĩ thế nào?”.

“Nếu nhìn về bề ngoài thì cũng tốt ă. Nhưng con muốn quan sát anh ta lâu hơn một chút. Anh ta là người giàu có, lại còn đẹp trai, con vẫn thấy lạ là sao anh ta lại có thể thích Namjiu. Vậy nên con không muốn chúng ta quyết định ngay. Thời gian sẽ giúp cho chúng ta biết thêm được nhiều điều, xem anh ta thật lòng với Namjiu nhà mình đến mức nào”. Jetana thẳng thắn nói, anh vốn là người hay để ý và suy nghĩ rất logic.

“Anh Jok nghe thấy chưa, khi phát biểu về cái gì cũng phải sâu sắc như anh Jet ấy”. Namjiu được dịp lên giọng với ông anh thứ vốn nóng nảy, trái ngược hoàn toàn với anh cả. “Và đừng có mang thông tin sai lệch ra báo cáo nữa. Thảo nào... hôm nay Namjiu thấy vẻ đẹp trai của anh Jok có phần nhẵn nhúm, lừa đảo thế nào ấy. Hóa ra là bị bề mặt. Thật là đáng thương. Hôm nay thì hết cả đẹp trai”.

“Được thế to mồm nhỉ, nhóc con”. Jirasak lắc đầu đứng dậy. “Con đi thì hơn”.

“Ồ... đi đâu thế Jok?”. Bà Jenjira hỏi.

“Con có hẹn với bạn mẹ ă. Đêm nay mẹ cứ đóng công đi, con sẽ ngủ ở nhà bạn”. Nói rồi, Jirasak nhanh chóng đi ra xe đỗ ngoài sân.

“Vẫn còn dám ra ngoài ă? Hôm nay không đẹp trai đâu anh Jok ă, cẩn thận không làm con gái nhà người ta giật mình đấy”.

Jirasak giờ nắm đấm về phía em gái rồi ngòai vào xe, lái ra khỏi cổng.

Ông bà Athikorn và cậu còn trai lớn ngòai cười khi thấy hai anh em trên tức nhau. Hai người đã như thế ngay từ khi còn bé, không ai chịu thua ai, lại còn nói phải tập luyện đấu khẩu trước nhằm “phát triển trí tuệ” để sau này không bị bắt nạt. Cả hai vì thế mà dần trở thành cặp đôi đấu khẩu của gia đình Hatxchaban, khiến cả nhà lúc nào cũng nhộn nhịp, vui vẻ và đầy ắp tiếng cười.

Sau khi Rawat đưa ngôi sao xinh đẹp mới nhất của mình về nhà cô ta, cậu liền lái xe đến thẳng một pub hạng sang nổi tiếng nằm tại trung tâm thành phố. Vừa đến nơi, cậu đã nhận được sự chào đón vô cùng nồng nhiệt, từ cậu bé chuyên mở cửa xe đón khách chạy vội ra chào, cúi đầu lễ phép xin chìa khóa xe, cho đến ông quản lý pub đích thân ra đón, ông ta đã quá quen với vị khách hàng này.

“Cậu Rawat, xin mời ă!”. Ông quản lý mỉm cười vồn vã.

“Hôm nay đông khách thật đấy. Còn phòng nào không?”. Rawat cũng cười đáp lại.

“Với cậu Rawat tất nhiên là phải còn rồi, người nhà cả mà”. Ông quản lý nịnh bợ khách hàng lớn: “Để tôi thu xếp ngay đây, phòng cũ luôn”.

Rawat gật đầu hài lòng. Ông quản lý gọi cậu nhân viên đứng gần đó lại dặn, ba câu. Cậu nhân viên nghe xong liền dẫn Rawat đến căn phòng đặc biệt vốn chỉ chuyên phục vụ cho những khách hàng quan trọng.

Ở đây, Rawat nhận được sự chào đón nồng nhiệt chẳng khác nào ngôi nhà thứ hai của mình. Cậu chờ không lâu thì người bạn đã hẹn từ trước bước vào.

“Wat, đến lâu rồi ă?”. Phanop hỏi bạn.

“Cũng mới đến thôi”. Rawat ra về mệt mỏi.

“Sao lại có cái giọng đấy. Tờ vào nhà vệ sinh một lát, rồi sẽ ra nghe cậu nói. Đừng có nghĩ quần rồi chết trước đấy”. Phanop vừa nói vừa mỉm cười. Cậu biết nếu thẳng thắn bày tỏ của mình nói giọng điệu này, lại còn đến một mình mà không dẫn theo bất cứ cô gái nào có nghĩ là đang bức xúc chuyện gì

đó.

“Quay lại nhanh lên đây, còn giúp nhau nghĩ cách nữa”. Rawat nói.

“Được rồi. Đợi chút đi, không chịu nổi nữa rồi”. Dứt lời Phanop vừa đi vừa chạy ra khỏi phòng.

Khi giải quyết xong vấn đề cá nhân, vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh, Phanop sững người lại khi nhìn thấy người đang đi đến.

“Anh Jok! Chào anh”.

“Ồ, Nop, cũng đến đây chơi hả?”. Jirasak nhận ra cậu em trai của bạn mà đã lâu anh không gặp.

“Vâng ạ. Anh Jok cũng hay đến đây ạ?”.

“Chán quá. Thằng bạn nó bùng, hẹn rồi không đến. Anh đang định về đây”. Jirasak tỏ vẻ chán chường.

“Chán làm gì anh, đi ngồi với em cho vui, nhân tiện giúp em. Bạn em nó cũng đang chán kia”. Phanop nhiệt tình rủ Jirasak.

“Liệu có được không?”. Jirasak lưỡng lự.

“Không sao đâu, có hai đứa em thôi mà. Thằng bạn này của em không nhiều chuyện đâu. Nó cũng tốt tính trừ những lúc rắc rối”. Phanop cười. Rawat quả thật là một người bạn tốt, không bỏ rơi bạn bè những lúc khó khăn, chỉ tệ mỗi khi cậu ta giờ chứng thôi.

“Vây cũng được”. Jirasak quyết định đi theo Phanop.

Phanop đi trước dẫn Jirasak vào phòng: “Wat, đây là anh Jok, bạn anh Sak. Anh Jok, đây là Wat, bạn em”. Phanop giới thiệu hai người với nhau.

“Chào anh”. Rawat chào anh chàng cao lớn vừa bước vào cùng bạn mình trong khi mặt vẫn không vui vẻ hơn chút nào. Phanop và Jirasak cũng ngồi xuống ghế.

“Tóm lại là cậu bị làm sao, trông cứ như sắp bị cắt cổ vậy?”. Phanop hỏi.

“Mình chán. Ông anh mình bị con bé đó bắt nạt hờn rồi”. Rawat bức bối: “Anh ấy rõ tốt, làm cái gì cũng đầu ra đuôi, thế mà cuối cùng ngã ngựa để cho con bé kia tóm được. Đã cố độc thân lâu đến thế rồi, cuối cùng cũng không thoát nhanh vuốt con quỷ cái”.

“Wat đang chán anh Jok ạ, ông anh duy nhất của nó đang có người yêu”. Phanop thì thầm vào tai Jirasak.

“Cô ta không tốt à?”. Jirasak ngạc nhiên.

“Trời ạ, anh Jok, em không muốn nói ra đâu...”. Sau đó, kẻ không muốn nói ra đã tường thuật lại cho người mới quen nghe hết tất cả những pha giáp mặt với con “quỷ cái” như thể muốn giải bày hết bức xúc trong lòng.

“Con bé đó rất điên khùng, tính tình thì du côn, man rợ. Cứ có gì không hài lòng là lại dùng nắm đấm dọa dẫm. Nếu anh Jok thấy, anh sẽ giết mình. Đàn bà con gái gì mà vừa dữ dằn, vừa độc mồm độc miệng, chẳng ai có thể cãi nổi cô ta, vừa nhanh, vừa mạnh, vừa độc, còn hơn cả máy xén cỏ. Em thật sự muốn anh gặp cô ta, anh sẽ biết những gì em vừa nói không hề sai chút nào”.

“Đến thế cơ à?”. Jirasak có phần kinh ngạc.

“Thật đấy ạ. Em mới chỉ hiểu nhầm có chút xiu thôi, bỗng dưng cô ta nổi điên lên, đấm vào mặt em. Em không muốn đánh trả, không lại bị hiểu nhầm là bắt nạt phụ nữ. Anh thấy loại con gái như thế có đáng sợ không?”.

Jirasak lắc lắc đầu: “Du côn thế thì đúng là không chịu được rồi. Mà anh trai cậu làm gì mà lại bị cô ta cho vào tròng thế?”.

Rawat thở dài bất lực: “Anh ấy chắc là mất mù tạm thời. Em cũng đang nghĩ xem làm cách nào giúp anh ấy sáng mắt ra đây”.

Jirasak nhìn Rawat đầy vẻ thông cảm.

“Nếu anh Jok có ý hay thì bảo em nhé. Em không muốn có chị dâu là một kẻ bệnh hoạn, cũng nào cũng chỉ nghĩ đến đánh đấm. Rồi một ngày ông anh em cũng bị đánh đến chết mất thôi”.

“Đến mức bệnh hoạn á?”. Phanop không dám tin.

“Bệnh hoạn là còn ít. Biết đâu cô ta bị tâm thần thật. Phải nhìn vào mắt cô ta ấy, đảo qua đảo lại như bị, mặt mũi thì quá tệ, tệ khó tả. Đây là còn chưa kể đến thói vênh váo, lúc nào cũng cho mình là đúng, mình là nhất. Chỉ cần tồn tại hai đứa con gái như thế thôi là đàn ông trên thế giới này cũng đủ mệt rồi”. Rawat tranh thủ đá đều sang Parani.

Jirasak gật gù đồng tình: “Gặp phải loại phụ nữ như thế thà ở một mình còn hơn”.

Mắt Rawat đột nhiên sáng lên, nhìn vào Jirasak như thể gặp được bạn tri kỉ. “Anh Jok nói quá đúng. Lại đây, chúng ta cùng uống mừng. Lâu lâu em mới gặp được một người tâm đầu ý hợp như anh. Dẫn sao, em cũng xin được làm một người em của anh nhé”.

Jirasak cười, cảm thấy vô cùng thích thú và có duyên với anh chàng mới gặp lần đầu này. “Được thôi, thằng em, lại đây làm em trai của Jirasak, người đàn ông mạnh mẽ và tuyệt vời này”.

“Quá được anh ạ”. Rawat vui vẻ nói. Sau đó, cả ba người cùng nhau nói cười vui vẻ vang cả phòng.

“Anh cứ chờ mà xem. Em sẽ tìm cách đánh thức anh trai tỉnh dậy khỏi con ác mộng. Nếu loại phụ nữ ấy về làm chị dâu của em thật, em chắc sẽ không có ngày hạnh phúc mất. Chỉ cần nhìn thấy bản mặt cô ta là em đã thấy kinh sợ rồi”.

“Mặt mũi cô ta chắc là xấu xí lắm”. Jirasak cười.

“Ôi, mặt cô ta chẳng khác gì trái đất bị thiên thạch đâm trúng hết”. Rawat gằn giọng, nói đầy vẻ thù hận.

Jirasak và Phanop bật cười khi nghe thất câu so sánh của Rawat.

“Cậu cứ thích nói quá, không đến mức ấy đâu. Tớ thấy cô ta cũng đáng yêu đấy chứ, dù dữ dằn những mà cũng đẹp”. Phanop nói đỡ cho người mình từng gặp một lần.

Rawat nhìn Phanop như muốn nhấn nhủ hãy tỉnh táo lại đi: “Tớ nghĩ cậu chuẩn bị mù rồi. Cậu nên đi khám bác sĩ trước khi mắt hỏng hoàn toàn thì hơn”.

Phanop cười lớn.

“Hay là cậu bắt đầu để ý đến con bé nước mắm[1] ấy rồi”. Rawat nheo mắt nhìn bạn.

[1] Tên Namjiu nếu đọc lệch đi là Namchim, nghĩa là nước mắm.

“Không, không. Cậu đừng có vợ việc sang cho tớ. Tớ không muốn bị anh trai cậu đá đâu”. Phanop vội phủ nhận.

“Không đâu”. Rawat cười cười như vừa nghĩ ra được điều gì: “Hai người đó vừa mới bắt đầu hẹn hò thôi. Cậu vẫn còn cơ hội. Chơi không? Tớ sẽ giúp cậu hết sức”. Rawat thầm lên kế hoạch trong đầu. Nếu bạn cậu thích Namjiu thật, cậu sẽ hứa vào cho bằng được, chỉ cần kéo được cô ta ra khỏi anh Raman.

“Không đời nào”. Phanop lắc đầu, cậu vẫn còn muốn sống, cậu thừa biết anh trai Rawat xuống tay thì thật nghiêm và dữ đến mức nào.

“Haizz...”. Rawat thở dài đầy tiếc nuối rồi quay sang hỏi Jirasak: “Anh Jok có hứng thú không?”.

Jirasak cười: “Không đâu. Anh thích các cô gái đẹp cơ”.

“Nếu thế thì phải bỏ qua cô ta rồi. Mặt như cái nồi đất thời Sukhothai[2]. Nhìn đi nhìn lại cũng không nặn nổi ra được một chữ đẹp nào đâu”.

[2] Một vương quốc cổ nằm ở nửa phía nam của vùng Bắc Thái Lan ngày nay, tồn tại từ năm 1238 đến năm 1438.

“Hả? Mặt như thế mà giống nồi đất khai quật từ thời Sukhothai thì chắc hẳn phải vô cùng quý giá”. Phanop trêu.

“Ồ, quý lắm, lại còn hiếm có khó tìm nữa, phải giữ lại làm bạn với con bé ghê gớm kia, một đứa là đồ cổ, một đứa là nồi đất, rồi gửi cả đôi ấy vào bảo tàng luôn đi”. Rawat nghĩ tới cảnh hai con người cổ vật bị đưa đi mà nhún vai ra vẻ vô phương cứu chữa.

“Thằng này ác miệng thật!”. Phanop lắc đầu.

Jirasak thấy buồn cười với cậu em vừa mới quen: “Xấu đến thế, sao anh trai Wat lại có thể thích được nhỉ?”.

“Anh trai em thích của lạ. Từ trước đến giờ anh ấy sở hữu toàn những thứ tốt, giờ tự nhiên gặp được thứ lạ lùng, khác người nên mới hoa mắt mà rơi vào bẫy. Mà con bé ấy cũng đã giăng sẵn thiên la địa võng rồi, anh em mới rơi vào cái bịch, mất hết cả hình tượng như thế”. Rawat ngán ngẩm.

“Phụ nữ thời buổi này lạ thật, cứ thích đồ xô vào đàn ông”. Jirasak nói.

“Thế đấy anh ạ. Em thấy chán thật. Đáng ra phải để những người đàn ông như chúng ta đi tán tỉnh họ mới đúng, thế mới chọn được con mồi đúng ý, đẹp, đầy đà, gọi cảm”. Rawat vừa nói vừa cô nhỉnh cười, mắt sáng lên khi nghĩ đến những cô nàng khác.

“Chính xác đấy”. Jirasak tươi cười thích thú với câu nói của Rawat.

“Rất vui vì được gặp anh hôm nay. Có vẻ hai chúng ta rất hợp cạ đấy, cứ như thể đã quen nhau từ lâu lắm rồi vậy”. Rawat cười xởi lởi.

“Anh cũng nghĩ vậy. Có gì cần giúp chú cứ nói, không phải ngại. Chúng ta đều là anh em thân thiết cả”. Jirasak hào phóng nói.

“Wat, cậu có thể gửi gắm anh Jok được đấy. Anh ấy tốt bụng, lại còn là một điều tra viên tuyệt vời của cục cảnh sát nữa”. Phanop tăng bốc Jirasak.

“Vậy có gì anh giúp đỡ em nhé”. Rawat cười thật tươi với Jirasak.

“Nop cứ nói quá. Anh chỉ là một tay cảnh sát quèn thôi mà”.

“Trời ạ, anh Jok, ai chẳng biết anh Jok giỏi đến mức nào. Anh không phải khiêm tốn quá đâu”.

Bỗng nhiên, mắt Rawat sáng lên như thể vừa nghĩ ra được một ý gì hay ho: “Anh Jok, anh có thể tìm cho em một vệ sĩ giỏi được không?”.

“Có người định làm hại chú sao, Wat?”. Giọng Jirasak lập tức trở nên nghiêm nghị.

“Ồ, Wat, cậu gây chuyện với ai sao, người như cậu sao có thể có kẻ thù được?”. Phanop lo lắng hỏi.

“Không phải giật mình, tớ không có kẻ thù nào cả, tớ chỉ cần có một vệ sĩ đi cùng để phòng thân thôi”. Rawat khẽ cười, mắt nhìn chăm chăm về phía trước đầy thách thức: “Chỉ cần một nữ vệ sĩ giỏi một chút làm vật cản, không cho cái con bé ‘canh nhật’[3] kia có thể đến dọa dẫm nữa”.

[3] Tên Namjiu đọc lệch thành Namchut có nghĩa là canh nhật.

“Này Wat, cậu định gây chiến thật à?”. Phanop hỏi.

“Không đến mức đó nhưng tớ cũng nên làm gì đó để phòng ngự chứ. Mỗi khi có chuyện gì xảy ra, đề phụ nữ họ tự giao chiến với nhau, nhìn sẽ đỡ đáng ghét. Nếu để một người đàn ông lịch thiệp như tớ xông vào kẻ cũng hơi quá, rồi lại bị mang tiếng là bắt nạt phái yếu. Phải để phụ nữ đấu với phụ nữ mới công bằng”. Rawat cười, trong mắt ánh lên sự ranh mãnh.

Phanop lắc đầu với suy nghĩ quá xa xôi của bạn.

“Liệu anh Jok có thể tìm được cho em một nữ vệ sĩ rảnh tay để đối phó với con bé kia không?”.

“Được, không thành vấn đề. Anh có rất nhiều đàn em giỏi giang. Thậm chí có người còn có thể quật ngã nhiều gã to con trâu mộng nữa kia”. Jirasak nói.

“Thế thì càng tốt. Chuyện này em sẽ trả thù lao hào phóng, chỉ cần đó là người giỏi nhất thôi”.

“Được. Chuyện còn con ấy mà, anh sẽ liên hệ cho. Đảm bảo Wat sẽ phải ngạc nhiên”. Jirasak nói đầy tự tin.

Rawat cười, mắt sáng lên đầy thích thú. Đã đến lúc cậu xoay chuyển tình thế từ kẻ bị ức hiếp thành kẻ được quyền dọa dẫm rồi. Lần này, hai con bé kia sẽ được một phen khinh hôn bạt vĩa, trôn chui trôn lủi khi gặp vệ sĩ của cậu. Xời, chỉ đá chơi vài cái rồi được huy chương mà cũng vinh vào à? Để xem có chọi được vệ sĩ chuyên nghiệp trong đội của anh Jok, người anh mới quen nhưng vô cùng đáng kính của cậu hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Sáng sớm, Namjiu tỉnh dậy, ló mặt ra khỏi chăn trong sự mệt mỏi. Càng nghĩ đến chiều nay, cô phải đi đâu, đi với ai càng khiến cho Namjiu muốn xin nghỉ việc rồi ủ mình trên giường để đỡ phải đi đâu hết.

“Chán thật! Càng nghĩ càng thấy chán!”. Namjiu khẽ lẩm bẩm với chính mình rồi quyết định ra khỏi chăn, đi làm vệ sinh cá nhân rồi chuẩn bị đi làm.

Không lâu sao đó, cô đã đến trung tâm huấn luyện tự vệ của mình với tâm trạng u ám. Cô mới bước qua cửa đã thấy cô bé ở bộ phận tiếp tân hồ hởi đến hỏi chuyện.

“Chị Namjiu, có một cái hộp cực kì đẹp đã được chuyển đến cho chị từ sáng đấy”. Nói rồi, cô bé đưa chiếc hộp cho Namjiu: “Của người yêu chị đấy. Thấy người đưa hàng nói là người yêu chị dặn phải chuyển đến ngay buổi sáng nay, nếu có cần sửa chữa, chị hãy gọi cho số điện thoại đã được ghi sẵn bên trong hộp, họ sẽ cử người đến giải quyết”.

“Ồ... được rồi”. Namjiu gạt đầu rồi mệt mỏi cầm lấy chiếc hộp đi vào phòng làm việc.

Namjiu vớt chiếc hộp lên bàn một cách không thương tiếc. Mười lăm phút trôi qua, tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Em đã thử vấy chưa?”. Tiếng nói ở đầu dây bên kia vang lên ngay khi Namjiu nghe máy.

Namjiu bĩu môi: “Chưa. Tôi cũng mới đến thôi”.

“Nếu thế mười phút nữa anh gọi lại”. Nói rồi đầu kia bình thản tắt máy.

“Thật là ép người ta quá mà”. Namjiu lăm bằm về khó chịu, cầm chiếc hộp lên lắc mạnh như muốn dồn hết oán hận vào đó vì không thể trút giận lên đầu kẻ đã gửi nó đến. “Nát đi. Nát hết đi”.

Lắc mãi cũng có chút hả dạ, Namjiu liền mở hộp, một chiếc váy dạ hội màu hồng ngọt ngào hiện ra khiến Namjiu như chết đứng.

“Ồi ... phát điên lên mất, cuối cùng mình cũng phải trở thành Cinderella”.

Namjiu liếc nhìn chiếc váy mình sắp phải mặc, cô bỗng nghĩ đến nét mặt của Raman khi anh Jirasak nhắc đến từ Cinderella Namjiu. Thảo nào... lúc ấy cô thấy mắt Raman sáng lên đầy thích thú. Con người này... thật là ác độc.

Cô nhấc chiếc váy ra khỏi hộp. Chiếc váy vốn đã được gấp gọn gàng bị Namjiu giữ phần phật như đang chuẩn bị phơi quần áo.

“Ồ... cũng may là không dính cái nơ xù xù, dài dài nào. Nếu không chắc là mình được biến hình thật”.

Parani bước vào phòng, vừa nhìn thấy chiếc váy màu hồng trên tay Namjiu, cô đã hỏi ngay:

“Namjiu, cậu đi dự tiệc à?”.

“Ừ, tối nay”. Namjiu lạnh lùng đáp.

Parani bật cười: “Nghe cái giọng ừ rừ này, đi cùng anh Raman là cái chắc”.

“Ngoài giọng nói ừ rừ, cuộc đời tớ cũng đang dần trở nên u ám không ánh sáng đây”. Namjiu chán nản nói.

“Gi mà thâm thế”. Parani vẫn chưa ngưng cười.

“Nếu thâm bình thường thì không nói làm gì. Nhưng đây chẳng khác nào một thâm họa. Nhìn chiếc váy này đi, nó diêm dúa thế mà cho mình mặc chẳng khác nào hạ thấp giá trị sản phẩm, mất hết cả đẹp”. Namjiu ngán ngẩm giơ chiếc váy lên cho cô bạn thân xem.

Parani cười cười khi nhìn thấy chiếc váy màu hồng điệu đà, chân váy dài đến đầu gối, dù sát nách nhưng cũng vẫn khá kín đáo. Nói chung là chiếc váy này rất đẹp, nhã nhặn. “Dù sao chiếc váy này cũng ưa nhìn, không hở hang, hình như anh ấy khá là giữ gìn cho cậu đấy”.

“Xi, anh ta thấy tớ chẳng có gì đáng để khoe ra thì có”. Namjiu thấy Raman thật dễ ghét.

Parani cười to: “Cậu còn không đi thử đi, nhờ may không cửa còn kịp sửa”.

“Ừ, đợi đấy”. Nói rồi Namjiu đứng lên, vắt chiếc váy lên vai đi vào phòng vệ sinh. Parani không nén nổi cười khi nhìn theo bóng cô.

Thật không ngờ lại vừa thế, không phải chữa gì cả. Raman đúng là khéo chọn. Cậu mặc vào đẹp thật đấy”. Parani hết lời khen khi Namjiu bước ra, quay trái quay phải.

“Người mặc đẹp hay chiếc váy đẹp, trả lời cho rõ ràng nhé, bạn yêu quý?”. Namjiu hỏi có phần ép buộc.

“Cả hai, kết hợp với nhau rất tốt”. Parani cười.

“Có đùa không đấy?”.

“Không đâu. Đẹp thật mà. Anh Raman mà thấy hẳn sẽ ngây người cho mà xem”.

“Ừ, anh ta sẽ ngây ra rồi nói đáng ra không nên phạm sai lầm chọn con bé này làm bạn gái, cứ như thể đi cùng với cái cây gỗ, lúc nào cũng sẵn sàng đập vỡ đầu bất cứ ai”.

Parani cười vang.

Chuông điện thoại của Namjiu vang lên. Cô liếc nhìn cái tên hiện ra trên màn hình rồi bấu môi lăm bằm.

“Đúng mười phút không sai một giây”. Nói rồi nhấc điện thoại lên ấn nút nhận.

“Xong rồi chứ?”. Đầu dây bên kia hỏi.

“Đã xong. Không có vấn đề gì. Nhét được hết mọi thứ vào rồi”. Namjiu trả lời có phần xách mẻ.

“Tốt. Chỉ cần không có phần nào chảy xệ ra ngoài là anh vui rồi”. Người nói mỉm cười một mình trong phòng làm việc khi nghe người kia chỉ biết nghiêng răng kèn kẹt.

“Hai giờ anh sẽ cho người đến đón em. Em chuẩn bị đồ đến thay tại văn phòng của anh. Anh đã cho người lo khoản trang điểm cho em rồi. Em không

phải lo”. Raman nói với Namjiu.

“Tôi tự trang điểm được, không cần phiền đến thế đâu. Sáu giờ qua đón tôi là được”. Namjiu mặc cả.

“Anh đã trả tiền cho người sẽ đến giúp em trang điểm rồi. Chắc em không muốn anh mất tiền oan uổng đúng không? Hay là em muốn anh đòi lại tiền? Nhưng mà người đó chắc sẽ rất buồn nếu phải trả lại tiền cho anh đấy”. Lí do của Raman khiến Namjiu phải nhượng bộ, miễn cưỡng chấp nhận lời đề nghị của anh.

“Ok, ok, vậy thì làm ơn đừng có đem giá bộ đồ, giá trang điểm, giá nợ giá kia ra cộng vào cái khoản hai trăm triệu kia. Chỉ thế thôi tôi cũng ngán lắm rồi”.

“Không đâu. Em cứ cho đây là dịch vụ đặc biệt của anh đi”.

“Xin chân thành cảm ơn cái dịch vụ đặc biệt của anh”. Namjiu đá xoáy qua điện thoại.

“Anh vui vì em thích. Được rồi, chiều nay gặp lại nhé”. Nói xong, Raman cúp máy, để lại Namjiu tức tối lắm bầm tậm biệt anh bằng một tràng rửa xả.

Parani nhìn bạn mà không nhịn nổi cười: “Cậu có biết càng ngày cậu và anh Raman càng giống một đôi tình nhân không?”.

“Còn lâu...”. Namjiu dài giọng: “Nếu phải là người yêu của nhau thật thì hai trăm triệu còn quá ít. Còn phải tính thêm cả tiền chịu đựng và tiền kiên nhẫn khoảng năm trăm triệu nữa. Xem anh ta còn chịu nổi không”.

“Cẩn thận đấy Namjiu. Nếu Raman chịu đầu tư vụ này, cậu không há miệng ra được nữa đâu”. Mắt Parani sáng lên.

Namjiu nhún vai không chịu tin: “Chỉ có kẻ điên mới dám bỏ tiền ra như thế. Vừa quen biết nhau chưa đến một tháng mà đã chịu bỏ tiền ra nhiều thế, chứng tỏ anh ta là loại óc ngẩn, mù mắt vì yêu. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh ta không phải đang thích mình chứ?”. Namjiu ra chiều suy nghĩ rồi nở một nụ cười ranh mãnh, hào hứng nói với Parani: “Hay thật ra Raman là một kẻ tâm thần, muốn tìm cách xả tiền của chính mình. Chắc là hằng ngày chỉ biết cắm đầu vào làm việc, không có thời gian tiêu tiền nên bức xúc, phải tìm người tiêu hộ”.

Parani lắc đầu: “Thế tại sao anh ta chọn cậu mà không phải là ai khác?”.

Namjiu cười: “Cậu tính toán gì nhiều với một kẻ thần kinh không bình thường. Thấy ai ở gần là anh ta cứ vô bừa lấy thôi”.

“Chỉ sợ là anh ta cố tình vô cậu ấy chứ. Mà người thần kinh không ổn định có khi còn vô trúng hơn người thường đấy. Vô một phát trúng ngay, cả đời cũng cạy không ra”. Parani vừa nói vừa cười, nhìn Namjiu đùa.

Namjiu lừ mắt với bạn: “Cậu phải nghe thấy anh Jok nói về tớ trước mặt Raman, không đẹp, không nổi bật, không nổi tiếng, không biết những nhẽo, người cứng đơ. Tớ nghĩ anh ta chỉ cần nghe thấy vậy cũng đủ để quyết định rồi. Đến người trong nhà còn nói tớ như thế thì người ngoài còn thấy gì tốt đẹp nữa”.

Parani cười rung cả người. Cô biết rất rõ về ông anh thứ của Namjiu. Jok là người đàn ông vô cùng thẳng tính và độc miệng. Ngay còn bé, khi cô đến nhà Namjiu chơi, chính anh Jok là người đã phát hiện ra cô có năng khiếu võ thuật nên đã rủ rê và cổ vũ cô bước vào làng Taekwondo một cách thật sự. Chính vì thế mà cô khá thân với anh trai của Namjiu, Jok cũng coi cô như người em gái thứ hai của mình.

.

“Nhắc đến anh jok lại thấy dễ ghét”. Namjiu bắt đầu kể tội anh trai: “Vất vả tìm kiếm thông tin định chơi cho gã Raman một võ, ai dè lại ta về toàn thông tin của em trai anh ta. Pa biết không, Rawat là tay ăn chơi có hạng đấy, nổi tiếng tại mọi tụ điểm ăn chơi. Tớ nghĩ hẳn phải là một tay bao gái, chi tiền không biết tiếc nên những kẻ chuyên ăn chơi về đêm mới biết rõ về hắn như vậy. Hắn lại còn thay người yêu như thay áo, một kẻ vô kỉ luật. Không biết có phải hắn coi giấy phạt là món quà vô giá hay không mà suơ tằm nhiều đến vậy. Năm nào cũng có mà không biết chán”.

“Quá tệ!”. Parani thốt lên đầy oán hận, cô còn nhớ rất rõ chuyện xảy ra giữa mình và Rawat.

Namjiu gạt đầu đồng tình.

“Cứ chờ xem. Nếu gặp nhau lần nữa, đừng có trách Parani này độc ác”. Ánh mắt Parani đầy quyết tâm. Nếu vô tình va phải nhau lần nữa thì cứ cho là hắn đen đui, gặp hạn đi vậy, cô sẽ cho hắn biết mặt.

Đúng hai giờ, Namjiu tay cầm một túi xách to bước ra khỏi trung tâm N.J.Gym. Chiếc xe sang trọng của Raman đã chờ sẵn tại bãi đỗ xe ngay trước cửa tòa nhà.

“Quá đúng giờ”. Namjiu lăm lăm khi thấy Thost đứng bên cạnh xe.

Thost thấy cô gái mà ông chủ ra lệnh đi đón đang bước về phía mình liền cúi đầu chào.

“Xin mời, cô Namjiu”.

“Đích thân anh Thost đến cơ à?”. Namjiu hỏi vì cứ nghĩ Raman chỉ cho người lái xe đến.

“Vâng”. Thost trả lời ngắn gọn rồi mỉm cười. Cô gái này chắc vẫn chưa biết ông chủ của anh quan tâm tới cô đến mức nào. Ngay cả anh cũng lần đầu thấy vì trong suốt thời gian qua, cậu Raman chưa từng để ý tới bất cứ cô gái nào, cho đến khi gặp Namjiu, người đã khiến cho cậu Raman thay đổi, làm những việc mà cậu chưa bao giờ làm.

“Vất vả cho anh quá. Cho người lái xe đến là được rồi. Thật ngại quá”. Namjiu ngại ngùng nói, thấy giận Raman khi chuyện bé xé ra to. Ngay cả khi cô tự đi được mà cũng cứ người đến đón cho rắc rối.

“Cô không phải ngại đâu. Nhiệm vụ của chúng tôi là khiến cô luôn cảm thấy thoải mái”.

Thost nghe thấy Namjiu thở dài liền mỉm cười. Nếu như cô ấy biết cậu Raman chưa từng sai anh đi đón bất cứ cô gái nào ngoại trừ bà Pijitra, mẹ cậu ấy, không hiểu cô ấy sẽ cảm thấy thế nào...

Không lâu sau đó, chiếc xe hơi của tổng giám đốc tập đoàn Woradechawat đã đỗ tại khoang dành riêng cho các lãnh đạo cấp cao. Namjiu cầm chiếc túi to chuẩn bị bước xuống nhưng khựng lại khi giọng Thost vang lên:

“Cô Namjiu, để tôi cầm túi giúp cô”.

“Không sao đâu. Chỉ có thể này tôi tự làm được”. Nói rồi Namjiu bước ngay xuống xe.

Thost nhìn theo Namjiu, thầm khen ngợi sự dễ chịu của cô.

Tiếng gõ cửa và tiếng cửa mở ngay sau đó khiến Raman ngẩng lên nhìn cô gái vừa bước vào. Anh đặt chiếc bút đang cầm trên tay xuống bàn rồi nói.

“Bây giờ anh đi họp. Em có thể thay đồ luôn trong phòng này”.

“Phòng khác cũng được chứ?”. Namjiu vội nói, anh ta định để cô thay đồ trong phòng làm việc của tổng giám đốc hay sao.

“Không sao đâu, em cứ dùng phòng này đi. Ở đằng kia có phòng vệ sinh nếu em cần”. Raman nói.

“Thế có được không? Tôi thấy ngại. Bên ngoài tôi thấy còn phòng trống mà”. Namjiu ngại ngùng.

Raman không nói gì nhưng ánh mắt rõ ràng có sự ép buộc.

“Ok, ok, phòng này cũng được”. Namjiu đành chịu thua.

“Ừm... em bắt đầu hiểu anh rồi đấy”. Người nói vừa dứt lời, liền đi ngay ra khỏi phòng.

Namjiu lờ mờ: “Thấu hiểu cái con khi gì, tôi sợ ánh mắt của anh sẽ cắt phăng đầu tôi thì có. Người gì ghê gớm thế không biết, cứ không vừa ý là lại trợn mắt lên dọa nạt. Đúng là đệ nhất áp đặt”.

Sau đó, Namjiu được một nhân viên chuyên nghiệp trang điểm. Cô cố gắng kiên nhẫn ngồi yên mấy tiếng đồng hồ, mơ mơ tỉnh tỉnh không biết bao nhiêu lượt, phải gần sáu giờ mọi thứ mới xong xuôi trong nụ cười đầy thỏa mãn của thợ trang điểm.

“Quá đẹp cô em ạ”. Thợ trang điểm và hai phụ việc cùng khen.

Namjiu nhìn khuôn mặt mình trong gương thốt lên:

“Ôi! Diễn viên tuồng kia!”.

“Chết... xem em nói kia. Phải là đẹp, sắc, nét chứ”. Thợ trang điểm vội chữa câu nói của Namjiu.

“Đậm đặc, hồng thắm, đỏ chót thế này mà là đẹp, sắc, nét à?”. Namjiu quay hết bên trái đến bên phải, sững sờ nhìn khuôn mặt mình.

“Tông màu này mới hợp với khuôn mặt em. Nhìn xem, mặt sáng hẳn ra, có góc cạnh, quá đẹp”.

“Có vẻ như rất nhiều cạnh là khác, sáng đến mức này chắc đem đi làm đèn chiếu sáng được đấy”.

“Ôi trời, cô em cứ giỏi đùa”. Thợ trang điểm phá lên cười rồi lại khẳng định chắc chắn một lần nữa: “Chị đây có thể đảm bảo tối nay cô em chắc chắn sẽ là ngôi sao của bữa tiệc vì từ mặt mũi đến đầu tóc đến quần áo, chị đã làm cho em vô cùng cẩn thận. Chị nhất định không thể làm cậu Raman mất mặt. Lần đầu tiên cậu ấy ra mắt người yêu, chị sẽ làm cho tất cả các cô gái ở đó phải ghen tị với cô em vì không tìm được ở đâu một người đẹp và phong cách hơn thế này nữa”.

“Vâng, thưa chị”. Namjiu đành hòa theo chị thợ cắt tóc vốn là một dân gay, đồng thời là thợ trang điểm có tiếng của Thái Lan.

“Cô em cứ học thuộc dần đi. Đêm nay... ta sẽ trở thành một ngôi sao”.

Namjiu ngước lên thoáng nhìn qua mặt “chị” trang điểm, hi vọng không phải là sao băng chứ bà chị?

Cuộc họp kết thúc, Raman quay trở về phòng làm việc của mình. Ngay khi vừa mở cửa bước vào, anh đã phải sững lại khi thấy hình ảnh trước mặt.

Chị thợ trang điểm cười phỉnh má: “Quá tuyệt đúng không cậu Raman?”.

Raman gật đầu mà vẫn không hề rời mắt khỏi Namjiu.

“Nếu thế, tôi xin phép nhé”. Thợ trang điểm biết mình không nên ở lại nên nhanh chóng dẫn hai thợ phụ đi ra ngoài.

Khi chỉ còn lại hai người, Namjiu ngay lập tức lên tiếng: “Làm ơn đừng cười hoặc nói gì động chạm hết”.

Mắt Raman sáng rực, anh chỉ nói ngắn gọn: “Đẹp”.

“Hừ! Sợ tôi không đi cùng nữa nên mới lấy lòng đúng không?”. Namjiu nghi ngờ.

“Phụ nữ ai cũng như em à? Nói thật thì không tin, nhưng nói dối thì tin ngay”.

“Tin được hay không còn phải phụ thuộc xem câu nói ấy phát ra từ miệng ai”. Nói rồi Namjiu nhìn chăm chăm vào mặt Raman như để phân tích xem mặt anh có đáng tin không.

“Đừng nhìn anh như thế”. Raman trầm giọng.

“Không được nhìn có nghĩa là anh đang nôn nóng?”.

“Anh không nôn nóng, nhưng cũng đang nóng một số thứ khác đây”. Ánh mắt Raman ánh lên tia nhìn là lạ khiến Namjiu thay đổi ngay nét mặt.

“Thế anh có muốn giải nóng không?”. Namjiu hỏi thùng thảng.

“Không thì hơn. Minh anh nóng là đủ rồi, anh vẫn còn có thể trấn áp nó được. Để hôm nào khi không còn chịu được nữa, anh sẽ nhờ em giúp”. Raman trả lời, mắt hấp háy.

“Thật đáng tiếc...”. Namjiu dài giọng: “Định đập vài ba chỗ cho anh khỏi nóng. Nếu anh vẫn còn nóng, tôi có bí quyết, đảm bảo anh sẽ phải cất lời khen ngợi tay nghề của tôi. Lần này, anh thoát được nóng cả đời là cái chắc. Và quan trọng, anh sẽ vinh dự khi được là người đầu tiên tôi giúp giải nóng”.

Raman nhướn mày: “Anh đã từng nói với em rồi đúng không, anh thích những thứ lần đầu tiên bởi nó luôn tạo ra ấn tượng đặc biệt”.

Namjiu tròn mắt nhìn Raman, bẻ tay rắc rắc.

“Nhưng hôm nay anh không có thời gian cho em giúp giải nóng đâu. Anh đi thay đồ đã. Chờ nhé, không quá mười phút đâu”.

Namjiu nhìn theo Raman mà thấy dễ ghét, áp đặt thôi chưa đủ, lại còn háo sắc nữa chứ.

“Anh xong rồi. Chúng ta đi thôi”. Raman nói với Namjiu.

Namjiu gật đầu: “Tôi phải nói trước với anh, nếu tôi có làm gì sai cũng không được dừng lại vụ hai trăm triệu. Nếu không tôi sẽ cho rằng anh không giữ đúng lời hứa của một người đàn ông, anh sẽ phải để lại tòa nhà và đền bù thiệt hại tinh thần cho tôi. Đồng ý thế nhé?”.

“Được”. Raman không hề mặc cả thêm.

“Hôm nay anh lạ nhỉ, tự dưng tốt bụng vậy?”. Namjiu không dám tin vào sự tốt bụng bất ngờ của đối phương.

“Anh không tốt bụng bất ngờ mà là anh tin chuyện của chúng ta chắc chắn không bao giờ chấm dứt”.

“Hừ! Tự tin gớm nhỉ”. Namjiu nói mát.

“Em sẵn sàng rồi đúng không?”. Raman hỏi.

Namjiu hít một hơi thật mạnh để lấy lại tinh thần rồi đồng ý nói với Raman: “Sẵn sàng!”.

Raman mỉm cười khi nhìn thấy điệu bộ của Namjiu: “Đã có anh rồi em không phải sợ. Anh sẽ không bỏ em đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Namjiu hứ một tiếng. Chính vì có anh nên cuộc sống của tôi mới bị đảo lộn thế này đây, phải ăn mặc như một con búp bê, trát phấn lên mặt, bôi môi đỏ chót, mỗi lần toét miệng ra cười là lại sợ cái đồng trên mặt sẽ vỡ vụn mà rơi xuống. Đây là còn chưa kể đến lúc phải khoác tay anh nữa, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy héo hon cả người rồi cậu chủ ạ.

Một tiếng sau, người kế nghiệp của dòng họ Woradechawat đã ôm eo một cô gái mặc váy hồng bước vào trong gian sảnh tổ chức tiệc. Tất cả ánh mắt của các bạn bè đến dự tiệc đều đổ dồn vào cô gái đó với sự ngạc nhiên và thắc mắc cô gái đó là ai và là gì của Raman Woradechawat, anh chưa từng dẫn theo một cô gái nào đến những bữa tiệc sang trọng như thế này.

Namjiu bỗng dừng thấy sồn da gà. Từ lúc bước vào đại sảnh này, cô có cảm giác luôn có ánh mắt dõi theo mình.

“Này anh, tôi có cảm giác như có ai đó đang nhìn mình”. Namjiu thì thầm với Raman.

“Có gì lạ đâu. Mọi người đang quan tâm đến em đấy”.

“Tôi ư? Đang được quan tâm?”.

“Đúng. Em là người bạn gái anh dẫn đến ra mắt, tránh sao được bị người ta chú ý”. Raman giải thích.

“Haizz... Làm người yêu của người nổi tiếng đúng là phải biết nhẫn nhịn thật”. Namjiu gật gù ra vẻ đã thấu hiểu.

“Em là người rất dễ tiếp nhận cái mới. Anh thích thế, không cầu kì như những cô gái khác”.

“Cám ơn lời khen. Nhưng tôi hi vọng lời khen này không có hàm ý rằng tôi không đủ phẩm chất để làm một người phụ nữ dâu nhé”. Namjiu nói ngọt ngào nhưng ánh mắt thì rõ ràng chẳng có chút ngọt ngào nào.

“Không đâu. Trong mắt anh em là một người phụ nữ hoàn hảo”.

Namjiu liếc mắt lên nhìn Raman rồi vênh mặt đứng lúc chủ nhân buổi tiệc đến chào hỏi Raman: “Anh Raman, cảm ơn anh hôm nay đã đến dự buổi ra mắt bộ sưu tập đá quý của em”.

“Không có gì”. Raman trả lời.

“Mà anh dẫn ai đến cùng thế này”. Phongkorn, chủ cửa hàng đá quý nổi tiếng, bạn của Raman mỉm cười hỏi.

“Đây là vợ chưa cưới của anh, Namjiu”.

Khóe miệng Namjiu khẽ động đậy, lông mày hơi nhíu lên nhưng cô nhanh chóng trở lại bình thường. Tuy thế, người bất ngờ nhất lại là chủ bữa tiệc, anh ta cười thật tươi sau khi nghe thấy câu trả lời.

“Namjiu, đây là anh Phongkorn, chủ nhân bữa tiệc tối nay”. Raman giới thiệu cho Namjiu biết.

“Xin chúc mừng. Cuối cùng thì anh Raman đã dẫn cô dâu chính thức đến rồi. Rất vui được làm quen, cô Namjiu”. Anh chàng có khuôn mặt trắng trẻo, mắt một mí quay sang chào Namjiu một cách rất tự nhiên.

“Vâng. Rất vui được gặp anh, anh Phongkorn”. Namjiu cười đáp lại nhưng trong lòng lại thầm oán “cô dâu chính thức cái gì, có mà cô dâu giả hai trăm triệu thì có”.

“Vậy mời hai người ra bàn ngồi”. Nói rồi, anh ta đi trước dẫn đường cho Raman và Namjiu đến ngồi tại bàn V.I.P ngay sát sân khấu. Khi hai người đã yên vị, Phongkorn liền xin phép:

“Nếu anh Raman cần gì, có thể gọi người phục vụ bất cứ lúc nào. Giờ em phải đi tiếp khách đây”.

“Cậu cứ đi đi”. Raman gật đầu. Phongkorn quay sang mỉm cười với Namjiu rồi đi ra ngoài đón khách.

“Có vẻ như anh khá thân với anh Phongkorn nhỉ”. Namjiu hỏi Raman.

“Cũng tương đối, cậu ấy là em con chú, anh quen với cậu ta từ khi còn bé”.

“Ồi... trời ạ, cứ tưởng là đến tiệc gì, hóa ra là tiệc của họ hàng... Hà! Họ hàng nhà anh sao?”. Namjiu chợt nghĩ ra: “Nếu thế... chẳng bao lâu nữa mọi người trong họ nhà anh sẽ biết chuyện?”.

“Không quá hai ngày”. Raman nói giọng thần nhiên như đã biết trước mọi chuyện sẽ diễn ra như thế.

“Vậy sao anh lại đi nói với họ rằng chúng ta sắp đính hôn, sao anh không nói chúng ta chỉ là người yêu”. Namjiu không hiểu.

“Anh quên mất. Dẫu sau cũng đã nói rồi. Em cũng đừng nghĩ nhiều rồi lại thấy khó chịu”.

Namjiu tròn tròn mắt khi thấy đối phương nói một cách bình thản như vậy, chẳng có chút gì dao động hay thấy hối lỗi với những gì mình vừa nói.

“Anh quá tự tin”. Namjiu cắn răng nói đầy tức giận.

“Thôi mà. Dù sao anh sẽ phải dẫn em đi gặp bố mẹ, và anh tin hai người hẳn sẽ rất vui nếu anh nói em là vợ chưa cưới của anh”.

Namjiu trừng mắt nhìn Raman, giờ ngón tay áp út bàn tay trái cho Raman thấy.

Raman nhướn mày, nhìn ngón tay áp út Namjiu giờ lên giờ xuống trước mặt như đang khiêu khích.

“Cám ơn vì đã nhắc, nhưng cho anh nợ nhé”. Nói rồi Raman nắm lấy bàn tay trái của Namjiu. Namjiu cố giật ra nhưng Raman không chịu buông.

“Này anh, thả ra, người ta nhìn kìa”. Namjiu rút qua kẽ răng.

“Hai người đang chơi cái gì thế? Trông có vẻ vui nhì?”. Giọng nói quen thuộc vang lên trước khi chủ nhân của nó sầm mặt ngồi xuống cạnh Raman.

“Ui cha! Hôm nay anh Raman dẫn vịt hồng đến dự tiệc à”. Rawat cất giọng trêu chọc sau khi quét mắt thăm định bộ váy hồng điệu đà của con vịt xấu xí.

Namjiu tức giận nhìn Rawat nhưng không muốn làm ồn lên tại chốn công cộng nên đành làm thinh, chuyện rửa hận để sau tính.

“Hôm nay lạ nhì, không nói không rằng, hay là sợ cái đồng phân trên trán trên mặt kia sẽ nứt thừa cô Namjiu?”. Rawat được thể bồi thêm khi thấy đối phương không đáp trả.

Namjiu mím chặt môi.

“Wat! Đừng có gây chuyện, ít nhất cũng phải nể mặt chủ nhân bữa tiệc chứ”. Raman nghiêm giọng.

“Trời ạ, anh Raman, chỉ là đùa chút thôi mà. Hôm nay bạn gái anh đẹp lắm. Em thấy mặt cô ấy trắng bốp, sáng rực rỡ từ khi còn ở ngoài cổng chào kìa. Vậy nên mới muốn khen để tiếp thêm sức mạnh cho cô ấy”. Rawat nở nụ cười nịnh bợ dành cho Raman.

“Wat, nếu vẫn chưa thôi gây sự, đừng trách anh ác”. Câu nhắc nhở vừa nghiêm khắc vừa có chút đe dọa của Raman như một dấu hiệu khiến Rawat hiểu rõ không nên đùa nữa.

Rawat không trêu chọc Namjiu nữa ngay khi nhận được lời nhắc nhở của Raman nhưng vẫn làm mặt khó chịu với cô. Namjiu chỉ chờ có thể liền cười chọc tức Rawat.

“Đồ điên!”. Rawat khẽ lẩm bẩm.

Namjiu cười, không thèm quan tâm đến vẻ khó chịu của Rawat.

Các vị khách có mặt tại buổi tiệc đều để ý đến sự thân thiết giữa hai chàng trai của dòng họ Woradechawat và cô gái lạ mặt kia. Ai cũng muốn biết xem cô gái đó là ai, có tầm quan trọng đến mức nào mà lại được đi cùng chàng trai mà tất cả các cô gái đều muốn nhảy vào tranh giành, chỉ mong được đi cùng dù chỉ một lần.

Câu hỏi về cô gái lạ mặt được mọi người truyền tai nhau. Không lâu sau, tin đồn về người thừa kế của dòng họ Woradechawat dẫn vợ chưa cưới đến ra mắt đã lan ra toàn bộ buổi tiệc khiến cho Namjiu trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Namjiu cảm giác như có ánh mắt nãy giờ vẫn nhìn mình chăm chăm nên quét mắt nhìn xung quanh một lượt. Cô thấy có một cô gái xinh đẹp, quý phái, ngồi hơi chếch sang phía bên phải, cách khoảng ba, bốn bàn đang nhìn cô với ánh mắt không mấy thân thiện. Namjiu thờ dãi. Nhìn sang hướng khác lại thấy một cô gái mặc váy đen thấy Namjiu nhìn mình liền quay ngoắt đi như thể có thù hằn với cô từ lâu.

“Anh Raman”. Namjiu khều nhẹ Raman: “Ba mươi độ phía bên phải và mười lăm độ bên trái có phải là hai trong số năm cô đang thích anh không?”.

Raman đưa mắt sang trái rồi sang phải theo hướng Namjiu chỉ rồi gật đầu.

“Thảo nào hai người đó nhìn tôi như thể mắt sắp rớt ra khỏi tròng”. Namjiu nói với Raman giọng mệt mỏi.

“Em làm tốt lắm. Bọn họ sẽ thôi hi vọng về điều mình sẽ không bao giờ đạt được”.

Namjiu gật đầu thông cảm: “Nếu họ thôi hi vọng được thì tốt, nhưng nếu không anh cũng nên cẩn thận. Chẳng may bọn họ muốn đánh giáp lá cà là anh sẽ mệt đấy. Tôi thấy ánh mắt họ nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống vậy”.

“Chùng nào còn có em, anh không sợ sẽ làm lỡ với cô gái nào hết”.

Namjiu nhếch mép cười mà không trả lời, chỉ thầm nghĩ “đặt hết hi vọng vào cô cũng đừng để sơ hở, cô sẽ cho anh một đòn chí mạng nhớ đời. Lúc ấy đừng có trách”.

Phongkorn đi tới khi dành cho khách V.I.P nơi Raman, Nanjiu và Rawat đang ngồi. Anh chào hỏi Rawat hai, ba câu rồi quay sang nói với Raman buổi biểu diễn trưng bày bộ trang sức đá quý sắp được bắt đầu. Raman gật đầu, sau đó không đến một phút, người dẫn chương trình đã mời Raman lên phát biểu khai mạc buổi lễ.

Nanjiu nhìn Raman đứng trên sân khấu, thoáng sững sờ khi thấy quanh người Raman như đang có ánh hào quang tỏa sáng khiến anh trở nên thật đặc biệt và nổi bật.

“Sao? Ngờ ngàng trước vẻ đẹp trai của anh trai tôi à?”. Rawat đoán biết được nét mặt của Nanjiu: “Phụ nữ ai chẳng thế, mỗi khi nhìn thấy anh em nhà Waradechawat là nước miếng lại nhỏ ròng ròng”.

Khi không có mặt Raman, Nanjiu không nghĩ nên im lặng trong khi đối phương cứ liên tục chọc ngoáy như vậy: “Buồn cười chết mất. Theo như tôi thấy anh trai cậu đẹp trai thật đấy, nhưng cậu thì... nhìn mãi chẳng có nét nào gọi là đẹp. Trông khô héo thế kia, tôi ném cho một nhát là dính vào tường. Rèn luyện cơ thể đi, đừng chơi bởi đêm suốt sáng. Cẩn thận đấy, cứ phí sức cho những thứ vô bổ, sức khỏe sẽ giảm sút trước tuổi. Cứ nhìn mặt cậu thì biết đã đi xa đến mức nào. Hai anh em cậu mà đi cùng nhau, có khi người ta còn tưởng cậu là anh cũng nên”.

“Tôi không tin. Cô đừng có nói dối”. Rawat ra vẻ khó chịu nhưng trong lòng cũng có chút dao động.

“Tùy cậu thôi. Tôi có ý tốt muốn nhắc nhở cậu. Mà những lọ kem giá cả nghìn bath ấy cũng không thể giúp cậu che giấu sự thật được lâu đâu. Trát cả lọ lên cũng không thoát”. Nanjiu cố nín cười khi thấy Rawat có vẻ bàng hoàng.

Sau khi phát biểu khai mạc buổi lễ xong, Raman trở về chỗ ngồi. Nanjiu lúc này đã dọa Rawat xanh mặt, thấy Raman đang bước lại liền nhoen miêng cười như thể giữa cô và Rawat chưa hề có chuyện gì xảy ra.

“Sao anh lại được đại diện lên phát biểu khai mạc thay cho em họ anh thế. Anh Phong mới là chủ bữa tiệc không phải sao?”. Nanjiu hỏi nhỏ Raman.

“Khi mới mở công ty, anh là người đã hỗ trợ vốn cho họ”. Raman trả lời.

“Thảo nào họ có vẻ kính trọng anh thế”. Nanjiu nói, trong ánh mắt nhìn chàng trai ngồi cạnh mình có pha thêm chút ngưỡng mộ, dù Raman là một nhà kinh doanh độc tài nhưng cũng không quá tham lam và cạn tình.

Trên sân khấu, buổi biểu diễn bộ trang sức đá quý đang sắp bắt đầu, ánh đèn trong phòng tiệc được điều chỉnh cho dịu đi ngoại trừ khu vực sân khấu được trang hoàng nổi bật hẳn lên. Người dẫn chương trình đã vào vị trí, dàn người mẫu bắt đầu lần lượt đi ra từ phía sân khấu đồng thời khoe ra những món đồ trang sức làm từ đá quý sang trọng được thiết kế bởi nhà thiết kế hàng đầu của Thái Lan trong sự háo hức chờ đợi của người xem.

Nanjiu nhìn các cô người mẫu đi đi lại lại trên sân khấu mà muốn ngủ gật cho dù trông ai cũng kiều sa, món trang sức nào cũng sang trọng, đó không phải sở thích của cô.

“Buồn ngủ hả?”. Raman nghiêng mặt sang hỏi Nanjiu.

“Tôi thấy hoa mắt, muốn ngủ quá”. Nanjiu trả lời thẳng, “Không phải những món trang sức đá quý ấy không đẹp, chỉ có điều tôi không quan tâm đến chúng lắm”.

“Đợi đến lúc họ mang đồ ra cho khách đặt hàng rồi chúng ta về. Anh muốn đặt một vài bộ, coi như là giúp Phong luôn”.

“Không phải vội đâu, tôi cứ ngồi như thế này cũng được. Chuyện nhỏ”. Nanjiu vội từ chối, không muốn Raman phải phiền phức vì mình.

Raman nhìn Nanjiu: “Anh quả không sai lắm khi dẫn em đi cùng”.

Nanjiu lừ mắt, lăm bắm trong miệng: “Nếu không phải tòa nhà hai trăm triệu kia, còn lâu tôi mới đến”.

Rawat liếc sang quan sát Raman và Nanjiu thì thầm với nhau mà thấy khó chịu. Trên sân khấu có biết bao nhiêu người có thể so sánh với cô nàng hung dữ kia, thế mà anh trai cậu vẫn chưa sáng mắt ra. Nghĩ mà xem, những thứ đẹp đẽ thì không quan tâm, lại quay sang nói chuyện với cái loại nhọt nhoe kia thì làm sao cậu có thể lọt tai vừa mắt cho được.

Các người mẫu lần lượt bước qua trước mặt hai anh em nhà Woradechawat. Rawat ban đầu còn bận tâm quan sát anh trai giờ đã bắt đầu sao nhãng bởi mỗi quan tâm đã chuyển dần sang các cô nàng người mẫu trên sân khấu, khác hẳn với Raman, anh chỉ nhìn qua chứ không đặc biệt chú ý đến ai.

Nanjiu liếc mắt nhìn hai anh em, thấy Rawat lúc này đang mặt sáng rực, miếng há hốc mà ghét. May mà Raman không giống em trai, nếu không chắc cô phải bắt mắt lắm khi buộc phải làm bạn gái một gã hề cứ thấy gái đẹp là mắt lại hấp háy.

Khi đến thời điểm chủ nhân bữa tiệc mang các bộ trang sức đá quý ra trưng bày để các quan khách có thể tự chọn và đặt cho mình những bộ ưng ý, Nanjiu càng thấy chán nên nói với Raman:

“Tôi xin phép vào nhà vệ sinh chút nhé”.

Raman gật đầu, Nanjiu liền đứng dậy đi ra phía ngoài. Trong khi Nanjiu đứng lên Raman liền hướng mắt về phía hai nhân viên thân cận đang ngồi ở một bàn gần đó. Thốt bắt gặp ánh mắt của ông chủ, biết ngay Raman có ý gì liền đứng dậy đi theo Nanjiu ra ngoài.

Sau khi giải quyết xong một số công việc cá nhân, Namjiu bước ra khỏi nhà vệ sinh. Trong lúc đi về phòng tiệc, có tiếng ú ớ của một cô gái phát ra khiến Namjiu khẽ nhăn mặt. Cô đi về phía phát ra tiếng động xem có chuyện gì xảy ra.

“Đừng! Đừng! Ngài... Thả tôi ra... Tôi không...”. Cô gái trong bộ đồng phục nhân viên khách sạn run rẩy khóc lóc cầu xin người đàn ông lúc này đang ôm chặt lấy cô từ phía sau.

“Đừng có làm kiêu nữa, đi với anh, anh sẽ trả công cho. Đừng có nhiều chuyện”.

“Thả ra! Tôi không đi. Tôi không phải loại đàn bà đó. Thả tôi ra”.

Namjiu đến vừa lúc nghe thấy cô gái cầu xin và đang cố gắng giãy giụa hết sức để thoát ra khỏi vòng tay gã đàn ông kia. Nổi tức giận trong Namjiu trở dậy khi thấy một người phụ nữ yếu đuối sắp bị xâm hại. Cô không đợi lâu vội vàng chạy lại, đồng thời hét lớn:

“Thả cô ấy ra”.

“Liên quan gì đến mày. Đừng có xen vào”. Gã kia quay ra chỉ tay vào mặt kẻ vừa chạy đến làm phiền.

“Tôi thích xen vào đấy”. Nói rồi, Namjiu giật cánh tay đang ôm cô gái kia của gã ra. Gã liền quay ra định đấm Namjiu nhưng cô nhanh hơn, nghiêng người né rồi nhanh như chớp đáp trả lại gã bằng một cú đấm mạnh không kém.

“Bốp! Bốp! Bốp”.

Ba cú đấm mạnh liên tiếp khiến gã khụy xuống, máu chảy ra từ mũi và miệng nhoe nhoét cả mặt.

“Mày... con khùng kia... biết tao là ai không?”. Tiếng quát vang lên.

Namjiu nhếch mép cười, đáp lại một cách thờ ơ: “Không biết, nhưng cũng muốn nghe, để xem kẻ thối tha này là ai, chui ra từ chỗ nào mà khốn nạn quá vậy”.

“Con ranh! Mày chết đi!”. Gã kia hét lên rồi đứng dậy, chệnh choạng đi về phía Namjiu, hấn tức giận gọi đồng bọn lại giải quyết Namjiu: “Này! Bọn chúng mày biến đi đâu hết rồi”.

Khi nghe thấy tiếng đại ca gọi, lũ đàn em đứng chờ sẵn liền chạy vội lại.

“Giải quyết con bé kia cho tao, nó làm tao chảy máu đó”. Giọng ra lệnh đầy vẻ lạnh lùng.

“Bọn cặn bã xã hội kia, có giỏi thì vào đây”. Namjiu thách thức, đồng thời thu gọn váy lại, sẵn sàng nghênh chiến.

“Vênh gì nhè. Rồi mày sẽ khóc không ra tiếng cho mà xem”. Gã kia quệt máu chảy ra từ khóe miệng, ném ánh mắt đầy hận thù về phía Namjiu: “Bấm nát nó cho tao”.

Mệnh lệnh vừa dứt, lũ đàn em cùng nhau tiến về phía Namjiu đang đứng. Namjiu chỉ nhếch mép cười khinh bỉ, không chút sợ sệt quét qua mắt từng kẻ một.

Trước khi bọn côn đồ đến gần Namjiu, Thost đã chạy ra chặn lại, lớn giọng quát: “Đừng có bắt nạt phụ nữ!”.

“Đừng có nghe nó. Giải quyết cả hai đứa cho tao. Dám xen vào việc của tao à!”. Tiếng ra lệnh vang lên dứt khoát từ phía sau.

Lũ côn đồ nhận lệnh từ từ tiếng lại phía Thost.

“Cô Namjiu chạy trước đi. Ở đây để tôi giải quyết”. Thost lo lắng cho Namjiu.

Namjiu lắc đầu, khóe miệng hơi nhếch lên, ánh mắt đầy quyết đoán: “Không sao đâu. Hôm nay tôi đã tát vào mõm con chó đầu đàn rồi, chỉ còn thiếu đập đầu những con chó con thôi. Lũ chó này không thoát được đâu”.

“Con ranh! Mày...”. Gã kia nhổ một bãi máu xuống nền đất rồi lớn tiếng chửi bới.

“Cái miệng thối này vận hết răng mang đi làm phân bón có khi còn có ích hơn đấy”. Namjiu nghiêm giọng nói.

“Giải quyết hai đứa nó! Đặc biệt là con bé kia. Bắt nó lại đây tát cho học máu”.

Nhóm côn đồ gật đầu nhận lệnh. Ba kẻ vây lấy Thost. Thost vốn đã thù thế sẵn sàng không chần chừ, tung chân đập vào bụng kẻ gần nhất. Từ đó, cuộc chiến ba chọi một bắt đầu.

Về phía Namjiu, có hai kẻ tiến lại gần cô, Namjiu lạnh lùng cười với hai kẻ đó coi như ban cho chúng lời chúc may mắn trước khi lâm trận.

Một kẻ định vồ lấy Namjiu, cô nhanh chóng nghiêng người tránh rồi đứng gối thúc mạnh vào mạng sườn khiến gã đó ngã nhào xuống sàn. Mặt gã nhăn

nhỏ, rõ ràng đau đến mức không thể đứng dậy nổi nữa.

“Đi đòi bốn cái xương là ít, nếu không muốn xương sườn vào phổi thì đừng có dại mà đứng dậy. Là ta có ý tốt nhắc nhở đó”. Namjiu cười hiểm, biết rõ tình trạng của đối phương bởi cô ra đòn hết sức.

Gã còn lại đứng sững người vì không ngờ chuyện đó sẽ xảy ra. Càng nhìn thấy bạn mình mới chỉ có một đòn mà nằm bẹp dí dưới đất, không còn sức để đứng dậy, gã lại càng đắn đo.

“Còn người, nuốn thử thì vào đây. Nhưng ta báo trước, nếu người chưa đạt đến trình đai đen Taekwondo, đai đen Judo hay Muay Thái đẳng cấp cao thì hãy nghĩ lại đi. Ta không muốn làm hại ai, nhưng một khi đã ra tay... thì không thương tiếc”. Namjiu nhấn giọng cuối câu thay cho lời cảnh báo.

“Còn chờ giờ nữa. Bắt con đó cho tao”. Tiếng ra lệnh của gã đầu sỏ vang lên khi thấy đàn em của mình không chịu ra tay.

“Vâng, đại ca”. Gã đàn em nhận lệnh tiến đến gần Namjiu nhưng vẫn có chút e dè, sợ sệt.

“Nói rồi mà không nghe, sau này đừng có khóc đấy”. Namjiu cảnh báo lần cuối cùng rồi ngay lập tức ba tiếng “Bốp!” vang lên liên tiếp. Trong nháy mắt, kẻ vừa được cảnh báo đã nằm bẹp xuống đất, và chắc cũng không có ý định đứng lên để nhận thêm đòn vì đã lĩnh đủ một cú đấm và hai cú đá thẳng vào mặt và ngang sườn.

“Chân yếu tay mềm thế mà cũng đòi làm đầu gấu. Chỉ được cái to xác mà vô tích sự”. Namjiu lầm bầm.

Về phía Thost, cho dù bị vây kín nhưng anh cũng thoát được một cách dễ dàng. Ba gã kia gặp cao thủ đã phải nằm bẹp dí dưới sàn. Thost sau khi giải quyết nhanh gọn ba tên đầu gấu liền vội chạy lại định giúp Namjiu, nhưng khi nhìn thấy thành quả của Namjiu anh chỉ biết đứng sững như nơm một cách ngạc nhiên.

“Chúng mày to gan lắm”. Tên đầu sỏ gằn giọng khi thấy đàn em không đến vài tích tắc đã bị đo ván cả lũ: “Chúng mày phải nhận cái này”. Kẻ thua trận rút súng ra, chia mũi súng về phía Namjiu.

Namjiu sững người còn Thost ngay lập tức trở nên căng thẳng.

“Bỏ súng xuống”. Một giọng nói dứt khoát vang lên từ phía sau. Raman đi tới đứng giữa hai bên, cố tình che khuất Namjiu.

“Trông ai, hóa ra là nhà kinh doanh đại tài”. Kẻ cầm súng cất giọng đùa giỡn.

Raman nhìn chăm chăm vào kẻ vừa nói, dùng ánh mắt nghiêm khắc của mình ép gã bỏ súng xuống.

“Tôi cho anh cơ hội cuối cùng. Bỏ súng xuống!”. Giọng nói lạnh lùng cùng ánh mắt quyết đoán của Raman khiến đối phương có phần e dè, tay hần run run khiến mũi súng đảo qua đảo lại.

Chak và Thost liền chạy lên chắn trước ông chủ của mình.

“Bỏ xuống”. Raman gầm lên một tiếng, Namjiu đứng sau lưng anh cũng cảm nhận được sức mạnh và sự quyết liệt tỏa ra từ con người đứng trước mặt cô.

“Thằng dê tiện. Bỏ súng xuống!”. Tiếng hét lớn vang lên, một người đàn ông đứng tuổi chạy về phía kẻ cầm súng.

“Bố...!”.

“Bỏ súng xuống ngay!”. Người đàn ông quát lớn, mặt hầm hầm tức giận nhìn con trai: “Nếu mày vẫn còn như thế, chính tao sẽ giết mày!”.

Cánh tay cầm súng từ từ hạ xuống. Chak và Thost lợi dụng cơ hội đó nhảy vào cướp lấy khẩu súng.

Khi súng đã bị tước, người đàn ông đứng tuổi bước đến tát thật mạnh vào mặt con trai mình.

“Xin lỗi cậu Raman ngay!”.

“Bố!”. Giọng nói trách móc có phần kinh ngạc vang lên. Bố của hắn là một chính trị gia nổi tiếng, chưa từng cúi đầu trước ai vậy mà lại kính nể cái gã chỉ đáng tuổi con mình kia.

Người đàn ông nhìn con trai đầy tức giận, không dám nghĩ con trai mình lại ngu xuẩn mà chĩa súng vào mặt Raman Woradechawat, người thừa kế của dòng họ mà ai cũng biết có vai trò lớn thế nào trong nền kinh tế Thái Lan. Cho dù dòng họ này chưa bao giờ nhúng tay vào chính trị nhưng cũng đã từng làm một số chính trị gia phải khốn đốn về kinh tế đến mức gần như phá sản. Nguyên nhân cũng do các chính trị gia đó dám gây khó cho dòng họ này bằng cách cố ép tập đoàn Woradechawat phải điều chỉnh cách quản lý kinh doanh có lợi cho mình.

Nhưng Raman, vốn là người đi theo lối kinh doanh minh bạch, thẳng thắn và có quyền cao nhất trong việc quản lý mọi công ty thuộc tập đoàn Woradechawat, lại là người không chịu làm theo hay để cho ai đó chỉ tay ra lệnh cho mình. Chính vì thế mà anh ta luôn là người ra tay trước. Không đầy hai tháng sau anh ta làm cho gã chính trị gia kia rơi vào cảnh gần như trắng tay, khiến gã phải đích thân đến xin lỗi, cầu hòa mới có thể thoát khỏi kiếp nạn ấy. Điều này càng khiến cho mọi người trong giới chính trị nể sợ, không ai dám gây chuyện với dòng họ Woradechawat nữa.

Đặc biệt là với Raman Woradechawat.

“Hãy xin lỗi cậu Raman đi!”.

Người đàn ông nghiêm giọng thúc con trai, kẻ vẫn chưa biết mình đã gây chuyện với ai.

Gã kia cúi đầu, ánh mắt lộ rõ vẻ khó chịu nhưng một khi bố ra lệnh, gã đành cắn răng, nuốt hận mà nói:

“Xin lỗi”.

Ông bố vội quay sang Raman với bộ mặt đầy ân hận: “Tôi xin lỗi vì dạy bảo con chưa được tốt khiến cậu Raman phải vất vả”.

Nét mặt Raman vẫn bình thản, không nói gì dù chỉ một lời.

“Tôi xin lỗi thay con trai mình”. Ông bố vội nhắc lại lời xin lỗi một lần nữa khi thấy thái độ của Raman.

“Bố... Nếu nó không nhận lời xin lỗi...”.

“Im ngay!”. Ông ta quay sang giận dữ quát con trai.

“Chuyện lần này tôi nể ông mà cho qua. Nhưng tôi cảnh cáo đừng có gây chuyện với vợ chưa cưới của tôi lần nào nữa. Nếu có lần sau sẽ không có sự tha thứ nào hết. Hi vọng là ông hiểu”. Từng câu từng chữ trong lời nhắc nhở của Raman đều hết sức nặng nề.

Nanjiu liếc mắt nhìn Raman. Cô đã được thăng chức từ người yêu thành vợ sắp cưới rồi cơ đấy.

“Vâng... vâng... tôi sẽ dạy bảo để nó không làm bậy nữa. Và tôi đảm bảo sẽ không để nó gây phiền nhiễu cho vị hôn thê của cậu nữa”. Nói rồi, ông ta nhanh chóng dẫn con trai mình đi khỏi đó.

Nanjiu chán nản nhìn theo hai bố con người đàn ông kia. Chỉ không đầy mấy tiếng, cô đã nhảy một bước lên thành vị hôn thê của Raman.

“Em không sao chứ?”. Raman quay sang hỏi Nanjiu, đồng thời đưa mắt nhìn khắp người cô vẻ đầy lo lắng.

“Tôi không sao, chỉ có váy rách thôi. Tôi đã không tiện nên xé ra một chút”. Nanjiu làm mặt ăn năn khi trót làm rách bộ váy mà Raman mua cho.

Raman nhìn xuống vết rách dài trên thân váy, lông mày anh nhíu lại vẻ khó chịu.

Nanjiu thấy Raman có vẻ không hài lòng liền nói: “Tôi sẽ khâu lại, đảm bảo sẽ không ai phát hiện ra nó đã từng bị rách”.

Raman không trả lời, anh cởi áo khoác của mình đưa cho Nanjiu: “Khoác vào”.

“Nhưng mà tôi không lạnh...”.

Nanjiu hơi khó hiểu nhưng vẫn đưa tay nhận chiếc áo vest của Raman.

Raman nhìn xuống vết rách trên váy Nanjiu một lần nữa, không quên nhắc Nanjiu mau làm theo lời mình: “Khoác vào đi. Váy rách thế kia, chắc em không muốn đi qua đi lại khoe chân cho người khác ngắm chứ?”.

Nanjiu mặt méo xẹo, cúi xuống nhìn váy mình, giật mình khi nhận ra vết rách quá cao. Cô nhanh chóng quấn chiếc áo vest của Raman quanh eo.

“May mà cái áo này to, che hết được cả chân”.

Raman nhướn mày nhìn chiếc áo của mình, thay vì khoác nó vào bình thường như bao người khác, cô lại quấn nó vào eo.

“Không ai bị sao chứ?”. Phongkorn lúc này mới chạy đến hỏi.

Raman quay sang nhìn cậu em họ: “Phong, cảm ơn nhé”.

“Không sao đâu, anh Raman”. Phongkorn trả lời. Anh đi ra cùng Raman, khi nhận thấy tình hình không khả quan liền chạy đi tìm bố của kẻ đó lại giải quyết con trai mình.

Đúng lúc này, Rawat đi ngang qua. Cậu vừa nhìn thấy có mấy gã nằm sóng soài trên nền đất liền thắc mắc: “Anh Raman, có chuyện gì vậy, bọn người đó là ai?”.

“Có chút chuyện”. Raman trả lời.

“Một chút thế nào được, kẻ nào cũng thương tích đầy người”. Rawat thấy tình trạng của những gã đang nằm rên rỉ, thừa biết chuyện này không hề nhỏ.

Raman quay sang nói với Chak và Thost: “Hai cậu đưa những người này vào viện đi, giải quyết tiền viện phí cho họ”.

“Vâng, cậu Raman”. Thost và Chak đồng thanh nhận lệnh.

“Tóm lại là có chuyện gì vậy, anh Raman?”. Rawat hỏi lại lần nữa, ánh mắt cậu vô tình chạm phải chiếc áo vest của anh trai mình đang chễm chệ trên eo Nanjiu: “Anh đưa cái áo vest đặt từ Paris cho con bé kia quần eo chơi à?”.

“Không sao đâu”. Raman trả lời hờ hững như chẳng thèm quan tâm đến Nanjiu làm gì với áo của mình, chỉ cần nó che được vết rách trên váy là đủ.

“Em chịu anh rồi đấy. Hàng đặt riêng, giá cũng đắt, tiếc ghê”. Rawat lẩm bẩm.

Raman không để ý đến lời cầu nhàu của Rawat mà quay sang nói với Phongkorn: “Anh về trước nhé, chắc sẽ không quay lại bữa tiệc nữa đâu”.

“Không sao đâu anh. Chỉ cần anh đến dự và ủng hộ công ty một bộ trang sức đá quý là em cũng thấy vinh dự và cảm ơn anh lắm rồi”. Phongkorn chấp tay cảm ơn Raman.

“Chuyện nhỏ thôi, chúng ta là họ hàng cả mà”. Rawat trả lời thay anh trai một cách tự hào. Anh trai cậu lúc nào cũng đáng kính trọng, chỉ có điều lúc này sự tốt đẹp ấy có chút giảm khi bỗng dung mang một con bé điên khùng về làm bạn gái.

“Wat, có về cùng luôn không?”. Raman hỏi em trai.

“Em chưa”.

“Nếu thế anh đi trước. Đừng về muộn quá. Nếu không ai lái nổi xe thì hãy về chung cư, đừng cố lái xe quá tốc độ hay lái lúc say. Anh không muốn em bị bắt hay có giấy triệu tập nữa đâu. Đã hiểu chưa, Wat?”.

Nanjiu liếc mắt nhìn mặt Raman.

“Vâng, anh”. Rawat miễn cưỡng nhận lời: “Ồ... anh Raman... cho em đặt một, hai bộ nhé. Em định gây bất ngờ với mẹ”.

Raman gật đầu.

“Chỉ một thôi, và tuyệt đối không được xin thêm nữa”. Raman nói rồi quay sang dặn dò Phongkorn: “Phong, để ý chuyện này giúp anh, nếu Wat đặt nhiều hơn một bộ, những bộ sau để Wat tự trả”.

“Vâng, anh Raman”. Phongkorn nhận lời, thấy Rawat bị anh trai đánh trúng tim đen mà không nhin nổi cười.

Khi đã giải quyết xong mọi việc, Raman dẫn Nanjiu đi ra ngoài. Khi anh trai đã đi khuất, Rawat ngay lập tức dò hỏi nhân viên thân cận của Raman: “Những gã này là một tay anh giải quyết sao, Thost? Tay nghề vẫn không giảm sút nhỉ”.

“Tôi chỉ xử ba người này thôi”. Thost nhìn về phía ba người đàn ông đang lồm cồm bò dậy như thể đã dần tỉnh táo trở lại rồi quay sang nói với Rawat về hai người còn lại vẫn nằm nguyên không chút suy chuyển: “Còn hai người đó là do cô Namjiu xử cả đây”.

“Gi cơ?! Hai gã bất tỉnh kia là do con bé đó xử hết à?”. Rawat hỏi lại.

“Vâng. Gã đó bị đá một cú mà ngã không đứng dậy nổi, còn gã còn lại mới bị đòn nhẹ thôi đã xin hàng rồi”. Thost nói.

“Mẹ ơi! Đúng là dữ tợn một cách bất thường”. Rawat lẩm bẩm về e sợ.

“Cô Namjiu muốn giúp một nữ nhân viên khách sạn vị sàm sỡ. Chẳng may nhóm kia có nhiều người nên bị vây đánh. Tôi cũng thật bất ngờ cô Namjiu lại giỏi đến mức có thể quật ngã những gã đàn ông to xác dễ như trở bàn tay như vậy. Lâu lắm rồi tôi mới thấy một cô gái giỏi đến thế”. Giọng Thost đầy than phục.

“Cô Namjiu giỏi thật đấy”. Phongkorn gật đầu đồng ý với Thost.

Rawat nuốt nước bọt. Nếu Thost còn khen Nanjiu như vậy thì bạn của cô ta chắc cũng không hề kém cạnh. Vậy... nếu đem hai con hổ dữ ấy cộng lại... Rawat nghĩ ngợi... có lẽ không thể chậm trễ được nữa.

“Cậu Wat, sao thế? Mặt tái nhợt đi rồi kìa”.

“Không... không sao”. Wat vội xua tay, đổi đề tài câu chuyện bằng cách rủ Phongkorn cùng quay trở lại bữa tiệc: “Chúng ta vào đi, chắc anh không ở lại được lâu nữa đâu, có chút việc bận”.

“Ồ... ở lại tiễn khách đã chứ?”. Phongkorn cười cười vì mọi năm Rawat vẫn ở lại giúp anh tiễn các cô người mẫu.

Rawat thở dài tiếc nuối: “Cũng tiếc thật, nhưng hôm nay không rảnh mất rồi”.

Phongkorn nhướn mày, ngạc nhiên nhìn Rawat, chắc phải có chuyện gì quan trọng lắm mới có thể khiến cho Rawat hi sinh sở thích cá nhân như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21

Raman đưa Namjiu ra xe mà không có Thost và Chak đi cùng như mọi lần. Vì thế, hôm nay Raman đương nhiên là người lái xe cho Namjiu.

Khi đã ngồi vào trong xe, Namjiu định cởi chiếc áo vest quần quanh eo trả lại cho chủ nhân của nó: “Anh cầm lấy đi, đất thế này để tôi ngồi lên lại thành giẻ rách thì phí”.

“Không sao. Em quần lại như cũ đi. Khi lái xe, anh không muốn bị phân tâm, phải quay sang nhìn chân em”.

Namjiu ngệt mặt khi nghe thấy câu nói thẳng thắn của Raman: “Tóm lại anh là người nói thẳng hay nói mà không nghĩ thế?”. Namjiu nghiêm giọng.

“Là anh có ý tốt, muốn nói cho em biết thôi”.

“À...”. Namjiu dài giọng xách mé: “Anh định nói lúc này anh đang có ý nghĩ không trong sáng với tôi đúng không?”.

“Thì cũng có phải có một chút chứ. Anh là đàn ông, không thể không để ý, không liếc nhìn được”.

Namjiu quay sang nhìn Raman, trợn mắt găm gù: “Đàn ông! Đàn ông! Đàn ông!”.

Raman nhướn mày cười cười, vui vẻ lái xe đi tiếp.

“Tâm trạng anh có vẻ vui nhĩ?”. Namjiu lừ mắt.

“Đúng. Anh đang thử nghĩ xem, khi lái xe có bạn gái ngồi cạnh cảm giác sẽ như thế nào. Anh đang thử đây, quả không tệ chút nào. Anh thấy thích là đằng khác”.

Namjiu thờ dài, suýt thì sặc: “Anh đang dùng tôi làm vật thí nghiệm phải không?”.

“Đừng nghĩ thế, dù có là vật thí nghiệm hay không, cảm giác cũng như nhau cả. Hay là em không có cảm giác gì? Có người yêu lái xe cho em ngồi nói năng luyện thuyên, không thích à?”.

“Ý anh là tôi luyện thuyên à?”. Namjiu thật sự muốn phát điên, từng câu từng chữ của Raman như muốn đá xoáy vào tận tim cô.

“Nghĩ nhiều thật”. Raman mỉm cười.

“Này, nếu anh không thôi cười, tôi sẽ trả áo lại cho anh. Lần này lái xe không cẩn thận cũng đừng có trách. Nếu bị cảnh sát bắt, nhận tờ giấy phạt đầu tiên trong đời, tôi sẽ cười vào mặt anh, loan tin cho mọi người biết, đặc biệt là anh Jok, họ sẽ giễu cợt anh là cái chắc”.

“Ok... ok... anh không cười nữa”. Nhưng rồi Raman cũng không thể nhịn được phá lên cười một lần nữa.

“Anh Raman!”. Namjiu vùng vằng.

“Thật ra em nên thông cảm cho anh. Lâu lâu anh mới được cười đùa thoải mái như bao người khác”.

Namjiu sững người trước câu nói của Raman: “Cuộc sống của anh căng thẳng đến thế sao?”.

Raman gật đầu: “Hầu hết thời gian anh dành cho công việc. Anh có hàng vạn nhân viên phải chăm sóc. Ngày ngày chỉ biết cắm đầu kí tài liệu, làm gì có thời gian mà cười”.

“Ngồi kí tài liệu hay chỉ tay ra lệnh?”. Namjiu hỏi như đã hiểu quá rõ Raman.

Raman nhướn mày, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước: “Từ ngày em bước vào cuộc sống của anh, anh cảm thấy mình được cười nhiều hơn. Em có thấy thế không?”.

“Ái chà! Thật là vinh dự cho tôi khi được anh coi như một kẻ gây cười”. Namjiu lờm Raman trong ánh sáng lấp lờ của đèn đường ban đêm.

“Em thấy vinh dự còn anh thấy thích, cũng có nghĩa là không ai ép buộc ai, anh không cần phải cảm ơn em đúng không?”.

Namjiu lừ mắt, người đàn ông bên cạnh cô lúc này quả biết cách làm cho người ta tức chết.

“Im lặng nghĩa là anh nói đúng”. Raman nhếch miệng cười.

“Tôi im lặng không phải vì anh nói đúng mà vì chán trò phải nói cho anh vui lòng. Đã hiểu chưa, cậu chủ?”. Nanjiu xách mé.

“Em cứ nói đi, vì dù sao anh cũng không thể vui hơn được nữa”.

“Tuyệt! Tôi hỏi thật, anh có biết là anh nói chẳng lọt tai tôi chút nào không?”.

“Không. Anh thấy em có vẻ thích thú đấy chứ, nếu không em đâu có lúc nào cũng tròn mắt lên như thế”.

Nanjiu thờ ơ, quay sang tròn mắt nhìn Raman: “Tôi tròn mắt là bởi tôi... tôi... Hừ! Anh thật là... Sao trước đây tôi lại nghĩ anh là người ít nói nhỉ? Anh nói nhiều hơn cả tôi nữa”.

Raman phá lên cười sáng khoái, thích thú nhìn chiếc xe dừng phía trước.

“Cứ cười đi. Hết hai trăm triệu rồi sẽ biết thế nào là khóc”. Nanjiu dọa dẫm.

“Anh cũng đang tự hỏi, nếu không có em chắc anh sẽ buồn lắm vì sẽ chẳng có ai tròn mắt dọa dẫm hay nói năng xách mé, vung vãi cho anh nghe nữa”.

“Đúng rồi, có khi tôi còn xuống tay khuyến mãi cho anh đỡ buồn nữa. Bao giờ muốn được phục vụ đặc biệt kiểu đó thì anh cứ nói. Những thứ khuyến mãi như thế tôi rành lắm. Hôm nay vẫn chưa được gần gần gần cốt”. Nói rồi Nanjiu bẻ ngón tay răng rắc.

“Thật may là anh lại không thích đồ khuyến mãi. Người như anh chỉ thích đồ xịn thôi”. Raman cười cười: “Nhưng hôm nay anh muốn nói cho em biết một điều, em khiến anh rất bất ngờ từ lúc em trở thành Cinderella Nanjiu...”. Raman chưa nói xong, Nanjiu đã nhanh chóng xen vào.

“Tôi vốn không muốn nói đâu nhưng anh thấy đấy nhà tôi ai cũng ưa nhìn, vậy nên tôi có gì đó nổi bật là đúng thôi. Cho dù phải phí công tốn sức một chút nhưng anh thấy không, chỉ cần trang điểm ăn vận nhẹ nhàng, đi đâu tôi cũng không phải xấu hổ với ai”.

Raman cười lớn.

“Này, lịch sự chút đi. Khi lái xe phải nhìn về phía trước chứ không phải phá lên cười sung sướng như thế”.

Raman ngừng cười nhưng vẫn nhú mồm như cố nén cười.

Nanjiu chỉ cần nhìn nét mặt của đối phương là biết ngay anh đang nghĩ gì. Cô tỏ vẻ vung vãi một lần nữa nhưng cuối cùng cũng phải tự bật cười thích thú: “Dù sao đi nữa, đúng là tôi có chút khác người thật”.

Mắt Raman vẫn nhìn về phía trước nhưng trong ánh mắt chứa đầy sự hài lòng.

Nanjiu tự ngồi cười mình một lúc, bỗng nhiên cô nghĩ ra mình có chuyện cần phải hỏi Raman.

“Tôi định hỏi anh mà quên mất. Làm sao anh biết tôi đang có chuyện?”.

“Cô nhân viên bị sàm sờ chạy lại báo cho anh”.

“Hừ? Sao cô ấy biết tôi đến cùng anh?”. Nanjiu hỏi. Cô biết cô nhân viên đã chạy đi sau khi cô nhảy vào giúp. Cô cứ nghĩ cô gái ấy vì quá hoảng hốt mà chạy trốn, không ngờ cô ấy lại đi báo cho Raman biết.

“Chắc là biết. Vì cô ấy nói với anh rằng vợ anh đang xảy ra chuyện, nên anh đi ngay”.

“Anh xuyên tạc à? Vợ á?”. Nanjiu nghi ngờ.

Raman cười, không nói gì.

“Hừ!”. Nanjiu nhìn điệu bộ của Raman mà thấy ghét.

“Nanjiu”. Bỗng dưng Raman gọi tên Nanjiu khiến cô nhú mồm quay sang nhìn.

“Có việc gì vậy, tự dưng gọi tên tôi thế?”.

“Lần sau đừng làm những chuyện nguy hiểm như thế. Nếu có gì xảy ra cứ để Thost và Chak giải quyết. Hai người đó rất chuyên nghiệp. Chỉ có năm người đàn ông họ giải quyết được”. Raman nghiêm giọng nhắc nhở.

“Tôi cũng là dân chuyên nghiệp đấy, ngày nào tôi cũng luyện tập”. Nanjiu cãi lại đầy tự tin.

“Anh biết em giỏi, nhưng anh không muốn em bị đau. Thật ra nếu đấu tay đôi thật thì anh không lo. Nhưng bọn người đó không chơi quân tử đâu. Chúng có vũ khí. Em cũng biết là lúc nào bọn chúng cũng có súng trong người”.

“Bọn kém cỏi, không thắng được thì giờ trò mèo”. Giọng Nanjiu đầy oán hận.

“Đúng thế. May là những kẻ còn lại không có vũ khí, nếu không chúng nhất quyết sẽ không thả em đâu. Vì thế sau này, nếu có chuyện gì với ai, em phải hết sức cẩn thận. Có nhiều loại người, và không phải ai cũng thẳng thắn như em”. Raman nghiêm nghị dặn dò.

Namjiu gật gù: “Vậy sau này, trước khi ra đòn, để không quá mạo hiểm tôi sẽ kiểm tra vùng eo của đối phương trước, nếu thấy có gậy súng hay dao thì phải cướp nó trước, sau đó sẽ giáng đòn mạnh hơn gấp hai lần vì tội không trung thực, không thẳng được thì giờ trò”.

Raman thở dài: “Anh hi vọng đây là lần cuối em gặp phải những chuyện như thế này vì anh không muốn mình già thêm năm, mười tuổi nữa vì lo lắng cho em”.

“Này anh... người già... đáng kính trọng chứ. Họ lịch thiệp, đầy đủ phẩm giá, cũng đáng để kiếm tìm đấy”. Namjiu vừa nói vừa cười.

“Hơn em khoảng chín tuổi được không?”. Raman hỏi.

“Được. Số đẹp đấy”. Namjiu nhưn mày, mỉm cười mà không nghĩ ngợi gì.

“Ừm...”. Raman ậm ừ rồi hoàn toàn im lặng.

Không đầy nửa tiếng sau, Raman đã cho xe đỗ trước nhà Namjiu. Trước khi xuống xe, Namjiu quay sang nói với Raman: “Cám ơn vì cái áo. Để tôi mang đi giặt khô rồi sẽ gửi trả anh ngay”.

Raman gật đầu rồi đưa tay lên nhìn đồng hồ: “Gần mười hai giờ rồi, em vào nhà đi”.

Namjiu cười: “Anh không chờ xem màn biến hình tập hai sau nửa đêm của Cinderella sao? Chắc chắn không nhạt nhẽo chút nào đâu”.

“Tập đó ngày nào anh cũng xem rồi”.

Namjiu lừ mắt, tự dưng thấy ngứa ngáy chân tay quá thế.

Raman nhìn vào mặt Namjiu bỗng thoáng sững người rồi buột miệng nói nhỏ như thể vẫn đang lưỡng lự xem có nên nói hay không.

“Ngủ ngon nhé”.

Namjiu đơ người, nhìn mặt Raman vẻ khó hiểu nhưng không biết tự lúc nào miệng đã tự đáp lại:

“Ồ... Anh cũng thế”. Dứt lời, Namjiu mở cửa xe, bước vội xuống trong trạng thái thần thờ, vẫn chưa thể hiểu chuyện gì vừa xảy ra với mình và Raman.

Raman chờ cho Namjiu mở cổng nhà bước hẳn vào sân rồi mới quay đầu xe. Khi xe đã chạy ra đường lớn, ánh mắt Raman đầy sự thích thú, anh vui vẻ nhẩm tên ai đó.

“Namjiu...”

Về phần Namjiu vừa bước vào cửa nhà đã thấy bố đang ngồi đọc sách chờ mình liền bước đến gần.

“Namjiu về rồi ạ”.

Ông Athikom ngẩng mặt lên cười với con gái, ông nhận ra con gái mình hôm nay ăn mặc vô cùng bắt mắt, khác hẳn với ngày thường đến mức ông không nhận ra. Ông còn thăm cọng điếm thưởng cho Raman khi đã làm tròn lời hứa.

“Mẹ và anh Jok đâu rồi hả bố?”. Namjiu nhắc đến mẹ và người anh thứ, còn anh trai cả của cô hôm qua đã nói phải đi hội nghị ở ngoại tỉnh.

“Mẹ đi ngủ rồi con ạ, sáng mai mẹ có buổi họp. Còn Jok hôm nay phải trực đêm. Thế sao đây... cái mode lấy áo quần eo này là thời trang mới à con?”. Ông Athikom ngạc nhiên hỏi.

“Váy bị rách, anh Raman đành phải hi sinh cái áo của anh ấy cho con”. Namjiu mỉm cười trả lời bố như thể chuyện rách váy vô cùng nhỏ, chẳng đáng quan tâm.

Ông Athikom gật gù.

Khi bố không còn hỏi về chuyện rách váy nữa, Namjiu nhanh chóng chuyển đề tài câu chuyện vì không muốn bố lo lắng.

“Bố có thấy tối nay con gái bố rất xinh đẹp không?”. Namjiu hỏi, tươi cười chờ đợi câu trả lời của bố.

“Đẹp chứ. Con gái bố hôm nào chẳng đẹp”. Ông Athikom cười.

“Con biết bố sẽ nói như thế mà”. Namjiu cười thích thú rồi ôm lấy bố: “Hôm nay anh Jet, anh Jok không ở nhà, thật là một cơ hội tốt để con có thể nhỉnh bố để lại hết gia sản cho một mình con, có như thế hai ông anh của Namjiu mới hiểu ra là ngày nào cũng nên về sớm, nếu không thì cho nhịn luôn”.

Ông Athikom phá lên cười, ánh mắt nhìn cô con gái tràn đầy tình yêu thương.

Rawat quay trở lại bữa tiệc cùng Phongkom, ở thêm một lúc rồi xin phép ra về. Sau khi rời đại sảnh náo nhiệt, Rawat liền lấy điện thoại ra gọi cho người anh trai mới quen mà cậu đã kịp xin số tối hôm trước.

Rawat không phải chờ lâu, đầu dây bên kia đã nhận máy. Rawat vui mừng nói: “Anh Jok, đêm nay anh có rỗi không?”.

“Đêm nay anh trực. Có chuyện gì không?”. Đội trưởng Jirasak hỏi lại.

“Không có gì. Em có chuyện muốn hỏi ý kiến anh thôi”. Rawat vừa đi vừa nói.

“Thế chú cứ nói đi. Giờ anh đang rảnh”.

“Thì vẫn là chuyện vệ sĩ ấy, em nghĩ anh phải nhanh chóng tìm người giúp em rồi, phải là người thật giỏi đấy. Hôm nay em đã chứng kiến con bé dữ tợn ấy ra tay rồi. Loại đàn bà con gái gì mà đá một phát đã rạn mấy cái xương sườn. Con bé đó mạnh tay mạnh chân phải biết. Em sợ chẳng bao lâu nữa em sẽ là ca tiếp theo mất”. Giọng Rawat đầy kinh hãi.

“Đến mức đó cơ à?”. Jirasak vẫn không dám tin.

“Thật đấy anh. Con bé nổi đất ấy dữ lắm, chỉ chớp mắt mà cho một gã trâu mộng nát như, thế nên em mới phải nhanh chóng gọi cho anh. Em muốn có một vệ sĩ càng nhanh càng tốt, nên không sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Em không thể yên tâm được, nhờ đâu tự dưng con bé đó lên con điên, em xong đời là cái chắc”.

“Được rồi. Để anh liên hệ với một em này, tay nghề giỏi khỏi bàn. Nếu Wat có cô em này đi cùng đảm bảo không phải sợ bất cứ ai hết”. Jirasak nhận lời đây tự tin.

“Anh... anh... không phải em sợ, chỉ là em thấy không thoải mái nếu chẳng may vô tình xuống tay với phụ nữ thôi”. Rawat vội bào chữa.

Jirasak mỉm cười: “Vậy chú cứ yên tâm nếu có cô vệ sĩ này. Anh sẽ liên hệ ngay đây. Chuyện thế nào anh sẽ gọi lại cho chú hoặc cô ấy sẽ gọi cho chú để chú có thể phỏng vấn luôn”.

“Quá được. Vậy em cảm ơn anh trước nhé”. Rawat cảm ơn rồi tắt máy, thờ phào nhẹ nhõm.

Sau khi dừng cuộc nói chuyện với Rawat, Jirasak liền gọi cho người mà anh có ý định sẽ giới thiệu làm vệ sĩ cho Rawat. Jirasak chờ cho đầu dây bên kia nhấc máy rồi chủ động nói trước.

“Thế nào rồi? Mất tích lâu quá đấy. Giờ chỉ biết mỗi dạy học kiếm tiền đắp vào người thôi đúng không?”.

Đầu dây bên kia bật cười, trả lời một cách thoải mái: “Anh định ngày mai mời com em hay sao mà gọi điện giờ này?”.

“Mời com!”. Jirasak giả vờ hoảng hốt: “Mời từ bé tới lớn, sắp hết sạch tiền rồi đấy con bé Pa này”.

Parani phá lên cười: “Anh Jok đẹp trai và tốt bụng nhất quả đất không hết tiền dễ dàng thế đâu”.

Jirasak hừ mũi rồi quay trở lại chủ đề chính: “Anh có việc muốn giới thiệu, cô có quan tâm không?”.

“Việc gì vậy, anh Jok?”. Parani hào hứng hỏi.

“Vệ sĩ. Anh có một người bạn cần một nữ vệ sĩ giỏi. Anh thấy cô đủ tố chất, việc không đến nỗi tồi, lại còn có thêm tiền mà gửi ngân hàng nữa”. Jirasak thừa biết cả em gái anh và Parani đều là chúa giữ tiền, nên mới thường xuyên bám theo đòi anh mời com.

“Đáng quan tâm đấy, nhưng hầu như sáng và chiều nào Pa cũng có buổi dạy cả”.

“Chuyện đó không thành vấn đề. Cậu ấy chắc cũng không cần cô lúc nào cũng kề kề ở bên đâu. Pa thử gọi điện nói chuyện cụ thể với cậu ấy xem có thể sắp xếp như thế nào. Khách hàng này tốt tính, không nhiều chuyện”. Jirasak đảm bảo về tính khí của khách hàng.

“Tốt nhất là gọi điện đi. Để anh cho số. Cậu ta tên Wat”.

Parani hơi giật mình khi nghe thấy tên khách hàng, nhưng nhớ đến người mà Jok giới thiệu tốt tính nên chắc không thể là cái gã khác người kia được: “Không phải phụ nữ sao?”.

“Không. Là đàn ông, nhưng mà cậu ta muốn có vệ sĩ nữ. Thấy bảo đang có vấn đề gì đó với phụ nữ nên muốn mời vệ sĩ nữ, nhờ chẳng may đối thủ của cậu ta đến gây sự, giữa phụ nữ với nhau sẽ dễ giải quyết hơn. Cậu ta là người lịch thiệp, không muốn có chuyện với phụ nữ, người khác sẽ cho là bất nạt phái yếu”.

Parani gật gù đồng tình: “Đúng là lịch sự thật”.

“Đúng đấy. Ông chủ như thế này không phải dễ kiếm đâu. Làm gì có ai tôn trọng phụ nữ như thế”. Jirasak khen ngợi.

“Ok. Nếu nói chuyện mà không có vấn đề gì, Pa sẽ nhận việc này”. Parani nhận lời.

“Đảm bảo không nhìn nhầm người đâu, tin anh đi, cậu này tốt lắm”. Sau đó, Jirasak đọc số điện thoại cho Parani ghi lại, không quên nhấn mạnh với Parani trước khi cúp máy: “Gọi luôn đi, cậu ta đang chờ”.

“Được ạ. Em sẽ gọi ngay đây”. Parani ấn nút kết thúc cuộc gọi với anh trai cô bạn thân rồi bấm số điện thoại vừa ghi.

Rawat đang ngồi trong xe, chuẩn bị lái xe ra khỏi bãi đỗ thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Cậu liền cầm điện thoại lên xem có phải Jok không. Khi nhìn thấy số lạ, Rawat nhanh chóng bắt máy vì đoán là người Jok giới thiệu.

“Alo, xin chào”. Giọng nói trầm ấm vang lên.

“Xin chào, đây có phải số điện thoại của anh Wat không ạ?”.

“Đúng rồi. Cô có phải là vệ sĩ mà anh Jok giới thiệu không?”. Rawat nói chuyện hết sức lịch sự như khi nói chuyện với các cô gái đẹp để cô vệ sĩ có ấn tượng tốt đẹp với mình, thuận lợi cho việc hợp tác sau này.

Giọng nói trầm ấm lịch sự của phía bên kia khiến Parani dễ chịu hẳn, chỉ cần nghe giọng cũng biết đó không thể là Rawat, gã thối mồm, tính cách tệ hại kia được: “Vâng. Nhưng tôi có chuyện muốn bàn bạc với cậu Wat trước đã”.

“Được thôi, cô...”.

Cốc. Cốc...

Tiếng gõ vào cửa kính xe khiến Rawat quay ra nhìn rồi ra hiệu xin thêm khoảng mười phút với người vừa gõ.

Parani giới thiệu bản thân với Rawat: “Parani Pitivet, hay gọi là Pa cũng được”.

Rawat quay ra nói chuyện điện thoại tiếp, vừa kịp nghe thấy câu sau: “Vâng, cô Pa”.

“Vì ngày nào tôi cũng phải làm việc từ sáng đến chiều, nên nếu như phải làm cho anh cả ngày thì không tiện lắm”.

“Chuyện thời gian cô không phải lo. Tôi không cần vệ sĩ cả ngày, chỉ là vào một số thời điểm đặc biệt thôi. Nếu là buổi chiều thì càng tốt vì buổi chiều tôi cũng không rảnh lắm”. Rawat mỉm cười, cố tạo chất giọng lịch thiệp nhất có thể để thuyết phục người ở đầu dây bên kia.

“Nếu thế thì không có vấn đề gì. Tôi nhận việc này”. Parani đồng ý.

Rawat cười thích thú, không quên tặng cho người ở đầu dây bên kia một lời khen: “Tôi rất lấy làm vinh dự khi cô Pa nhận lời làm vệ sĩ cho tôi”.

“Cảm ơn”. Parani mỉm cười, cảm thấy có thiện cảm với người này bởi qua cuộc nói chuyện, cô cảm thấy anh ta rất lịch sự và dễ gần, lại không rắc rối, phiền hà như những tay nhà giàu khác.

“Vậy thế này đi, ngày mai khoảng mấy giờ cô Pa rảnh, chúng ta sẽ gặp nhau để nói chuyện chi tiết hơn. Tôi muốn biết cụ thể thời gian làm việc của cô Pa. Tôi không muốn làm phiền lúc cô làm việc. Còn về tiền công, phía tôi thế nào cũng được, cô Pa có thể nói giá luôn. Chỉ cần cô Pa nhận làm việc cho tôi là tôi vui rồi”.

“Được ạ. Năm giờ chiều được không?”.

“Ok. Năm giờ chiều...”. Sau đó Rawat hẹn địa điểm, cảm ơn Parani một cách lịch sự nhất có thể rồi tạm biệt và cúp máy.

Cốc! Cốc! Cốc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Tiếng gõ cửa kính xe lại vang lên. Rawat quay ra cười với người thanh niên đứng ngoài, hạ kính xe xuống: “Xin lỗi nhé. Mình bận chút chuyện”.

“Đang định gọi thì thấy xe cậu đỗ ở đây. Không ngờ lại gặp nhau ở đây. Rồi không? Tối nay mình rủ đám bạn đi đập phá một chút. Cậu muốn đi cùng không?”. Người bạn của Rawat rú.

“Được thôi, giờ tâm trạng mình tốt rồi”. Rawat mừng rỡ trả lời, trái ngược hẳn với mười lăm phút trước.

“Được. Vậy gặp nhau chỗ cũ nhé”.

“Ừ. Để mình gọi điện thoại đã rồi sẽ theo sau”.

Khi cậu bạn đã lên xe và lái đi, Rawat liền gọi cho Jirasak.

“Anh Jok, xong xuôi cả rồi nhé. Em đã nói chuyện với cô Pa rồi... Vâng... vâng... không có vấn đề gì. Ngày mai sẽ gặp nhau để nói chuyện cụ thể...”. Rawat phấn khởi nói rồi tắt máy một cách nhẹ nhõm bởi kế hoạch của cậu đang tiến triển vô cùng tốt đẹp.

Ngày hôm sau, sau khi kết thúc buổi dạy lúc trưa muộn. Parani rẽ vào phòng làm việc của Namjiu kể chuyện Jirasak giới thiệu cô ấy làm vệ sĩ với Namjiu. Namjiu tất nhiên rất ủng hộ bạn có thêm thu nhập.

“Pa không cần lo chuyện dạy học đâu, nếu hôm nào ông chủ gọi có việc gấp thì cứ nghỉ, tớ sẽ dạy thay. Hoặc không thì nhờ người khác trông hộ cũng được”. Namjiu nói cho bạn an lòng.

“Tại tớ không muốn làm phiền cậu và người khác”. Parani khó nghĩ bởi tại N.J.Gym, cô nhận dạy hầu hết các buổi sáng cho đến tận chiều, lúc này lại đang đợt nghỉ cuối kì nên học sinh tới học khá đông.

“Không sao đâu, chuyện nhỏ. Chẳng mấy nữa là vào học kì mới rồi. Đến lúc đó lịch dạy buổi sáng và chiều sẽ thưa hơn”.

Nét mặt Parani vẫn chưa tươi tỉnh hơn là bao. Namjiu liền tươi cười gật đầu để an ủi bạn.

Cửa phòng làm việc của Namjiu đột nhiên mở ra, đồng thời người mà cả hai vừa mới nhắc đến xuất hiện.

“Các cô gái đang nói chuyện gì thế?”. Dứt lời, người mới đến ngồi vào một chiếc ghế còn trống trong phòng.

“Hôm nay anh Jok rảnh quá hay sao mà lại đến đây vậy?”. Namjiu hỏi.

“Vừa mới hết ca nên chiều nay rồi”. Jirasak trả lời rồi quay sang Parani: “Sao? Hẹn mấy giờ?”.

“Năm giờ chiều. Anh Jok có rảnh không, đi cùng em đi?”. Parani rủ Jirasak.

“Đúng đấy anh Jok, anh đi cùng Pa đi. Đây... nếu em rảnh thì đã đi theo rồi... Tiếc là... Haizz...”. Namjiu thở dài ngao ngán.

“Tiếc là đã có hẹn với bạn trai rồi”. Jirasak nói tiếp về còn lại.

“Anh hiểu nhanh thật đấy”.

“Phải biết Jirasak này là ai chứ!”. Jirasak vói tay gõ đầu em gái.

“Vâng... Biết rồi. Anh chàng mạnh mẽ, nam tính đầy người”. Namjiu bĩu môi khi nhắc lại câu slogan của Jirasak.

Jirasak nhún vai.

“Tóm lại là anh có định đi cùng Pa không?”. Namjiu hỏi lại một lần nữa.

“Nể tình cô nhớ được slogan ‘anh chàng mạnh mẽ, nam tính đầy người’, anh sẽ đi cùng”. Jirasak nháy mắt với Namjiu.

“Xời... Anh Jok. Anh tưởng điệu bộ ấy sẽ giúp anh oai vệ, đẹp trai hơn à? Xi, ra cái vè...”. Namjiu bĩu môi.

“Ai mà lúc nào cũng ngồi yên, mặt như bị bàn là ủi qua ủi lại như bạn trai ai đó chứ. Tôi còn đẹp hơn gã bạn trai quý tha mà bắt của cô đấy”.

“Phải rồi...”. Namjiu cao giọng: “Ai mà mặt mũi có thể làm được muôn vàn sắc thái như anh Jok”.

“Xem nó kia! Coi trọng bạn trai hơn anh trai”. Jirasak giả bộ tự ái.

Parani bật cười.

“Pa của anh, chúng ta đi thôi. Cứ để cho người dám coi người yêu hơn anh trai chờ xe đến rước một mình đi”. Jirasak đứng dậy, khoác vai Parani lúc này vẫn chưa thôi cười ra khỏi phòng.

Namjiu lắc đầu cười. Cô thừa biết anh Jok lo lắng cho cô bạn thân của mình nhiều lắm nên mới thân chinh tới tận đây. Parani cũng giống như người em gái thứ hai của anh Jok, Jok chắc cũng không muốn Parani phải đi một mình nhưng vẫn thích giả bộ gây chuyện vậy đấy.

Jirasak lái xe thẳng đến điểm hẹn của Parani. Trên đường đi Jirasak liên tục nhắc đến người sắp làm ông chủ của Parani.

“Không phải lo đâu Pa. Anh đảm bảo Wat không hề nhiều chuyện, tốt tính, vui vẻ, thân thiện. Làm việc cùng chắc chắn sẽ không thấy bức xúc. Mà hình như cậu không phải lúc nào cũng cần đến vệ sĩ, chỉ là những lúc cấp thiết thôi”.

“Thế anh ta có nhất thiết phải là vệ sĩ nữ không?”. Parani hỏi.

Jirasak gật đầu: “Người lịch sự như thế chắc chắn không muốn bắt nạt phụ nữ. Nếu thuê vệ sĩ nam thì có vẻ đã mạn quá. Cô gái hay gây rắc rối mà cậu ta nói dữ lắm... nhưng người như cậu Wat đòi nào lại xuống tay với một phụ nữ, nên mới cần một vệ sĩ nữ thật giỏi để dọa cô gái kia. Chắc là không phải mạnh tay lắm đâu. Anh cũng thấy việc này rất hợp với Pa, lại nhiều tiền nữa. Chắc chắn không có vấn đề gì đâu”. Jirasak kể sơ qua về công việc cho Parani nghe.

Parani gật gù ra chiều đã hiểu, cười cười hỏi: “Đừ đến mức nào hả anh Jok. Có độ được với Nanjiu không?”.

Jirasak bật cười, nhớ đến màn giao đấu giữa Nanjiu và một gã đề tiện đang định sàm sỡ phụ nữ khiến tên kia nát nhừ: “Nanjiu là chúa mạnh tay, nhất là lúc thấy phụ nữ bị bắt nạt, nó lại càng điên lên gấp hai lần”.

“Và sẽ là ba lần nếu người phụ nữ ấy bị sàm sỡ”. Parani tiếp lời,

Jirasak gật đầu: “Ai mà bị nó đá, chỉ có thể nói là... khó thoát”.

Parani không thể nén được cười khi được nói xấu cô bạn thân nhất. Jirasak cùng Parani nói thêm vài câu chuyện phiếm nữa cho đến khi xe chạy đến trước một khách sạn sang trọng nổi tiếng, nơi Parani có hẹn với ông chủ mới.

Khi xe của Jirasak đang chuẩn bị rẽ vào bãi đỗ, Parani thoáng thấy một thanh niên bước vào trong khách sạn. Cô hơi giật mình, cảm thấy có điều gì đó không hay sắp xảy ra.

“Đấy. Vừa lúc Wat đến”. Jirasak nói.

Parani thoáng nghệt thờ, lập tức quay sang nhìn anh.

“Có thấy người thanh niên cao cao, trắng trắng vừa mới bước vào khách sạn ban nãy không?”. Jirasak hỏi Parani.

“Anh Jok có chắc là quen người đó không, nếu quen thì đã quen lâu chưa, có biết rõ tính cách thật sự của anh ta không?”. Parani gằn giọng hỏi, có chút oán hận khi trong đầu cô hiện lên hình ảnh một người nào đó.

“Hỏi lạ”. Jirasak lắc đầu khi thấy thái độ của Parani thay đổi hẳn: “Thì anh công nhận cũng mới quen người này, nhưng đảm bảo là tính tình cậu ta rất tốt. Là em trai của một thằng bạn giới thiệu. Wat tốt thật đấy, rộng lượng, không câu nệ. Thôi nào... cứ thử vào nói chuyện với cậu ta, tự em kiểm chứng xem những gì anh nói có thật không.

Parani ngậm quay đi bĩu môi. Nếu gã Wat này mà anh Jok nói là tốt tính, rộng lượng, không câu nệ, dễ gần, cô thật muốn hét vào tai anh ấy rằng, trên thế giới này chẳng có gã nào độc mồm độc miệng hơn con người này nữa, đã thế lại còn keo kiệt, nhẫn tâm, kèn kịu, thích khoe mẽ, tệt hại đủ đường.

Parani nhìn anh Jok mà chỉ còn biết thờ dài. Anh Jok ời là anh Jok, quen ai không quen, lại đi quen Rawat, lại còn hết lời khen nữa chứ, nào là tốt thể nọ, tốt thể kia. Để lát nữa rồi xem, Parani này sẽ lột trần bản mặt xấu xa của hắn cho anh Jok được sáng mắt, được chứng kiến con người thật của hắn.

Khi đã quyết định sẽ làm cho anh Jok tỉnh ngộ, Parani nhanh chóng thực hiện kế hoạch.

“Anh Jok em mượn mũ của anh được không?”. Dứt lời, Parani nhặt chiếc mũ ở ghế sau lên đội lên đầu.

“Ồ... Đội mũ làm gì?”. Jirasak ngạc nhiên.

“Pa phải thể hiện sao cho anh ta tin rằng người mà anh Jok giới thiệu lúc nào cũng sẵn sàng chiến đấu với những kẻ dữ tợn”. Parani nghiêng răng.

Jirasak gật gù: “Ừm, cũng tốt, nghiêm nghiêm vào, người khác nhìn mới thấy sợ”.

“Tất nhiên rồi, Pa sẽ phải trông thật nguy hiểm để có thể lấy lòng ông chủ”. Parani vừa nói, vừa đeo chiếc kính chống nắng màu đen lên, che đi ánh mắt đang bốc lửa.

“Đầu tư đến thế cơ à?”. Jirasak cười khi thấy Parani đang cố hóa trang sao cho hợp với nhiệm vụ vệ sĩ chuyên nghiệp.

“Chúng ta đi thôi, Pa sẵn sàng rồi”. Giọng Parani chắc nịch.

Jirasak gật đầu, cả hai cùng xuống xe rồi đi vào khách sạn, đến thẳng điểm hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Chỉ còn vài phút nữa là đến giờ hẹn. Rawat bước vào phòng ăn sang trọng của khách sạn thuộc tập đoàn Woradechawat. Người quản lý thấy Rawat đến liền vội ra nghênh tiếp.

“Xin chào cậu Rawat, mấy chỗ đây ạ?”.

“Ba chỗ, cho tôi góc đặc biệt để bàn công việc nhé”. Rawat nói, người quản lý này cậu quen từ lâu nên cư xử khá thân mật.

“Vâng, xin mời ạ”. Người quản lý đi trước dẫn Rawat đến một góc khá kín đáo trong phòng ăn.

Rawat gật đầu hài lòng: “Chờ bạn tôi đến đã. Giờ chưa gọi gì cả”.

“Vâng, cậu cứ tự nhiên”. Người quản lý mỉm cười, hơi cúi đầu với Rawat rồi rời khỏi đó.

Rawat giờ tay lên xem đồng hồ. Cậu đến trước giờ hẹn mười phút. Bình thường, đếm được trên đầu ngón tay số lần cậu đến đúng hẹn nhưng vì đại sự, lần này cậu chịu đến trước ngồi chờ.

Jirasak đi trước, Parani bước theo sau, cả hai cùng nhau đi vào phòng ăn. Rawat trông thấy họ trước liền đứng dậy ra đón.

“Chào anh Jok, chào cô Pa”. Rawat rạng rỡ, tự nhiên mở lời trước.

“Thế nào, cậu em, khỏe không?”. Jirasak thân thiện đáp lại.

Parani lờ mắt kinh bỉ thái độ của Rawat, may mà cô đeo kính đen nên cả hai anh chàng không nhận ra điều đó.

Jirasak và Parani đi theo Rawat ngồi xuống ghế. Parani quan sát từng hành động của Rawat qua đôi kính đen mà thấy sồn da gà bởi hấn giả bộ quá giỏi.

“Thật vui vì anh Jok đã tìm được vệ sĩ cho em. Cô Pa chắc chắn phải vô cùng giỏi đúng không ạ?”. Rawat tăng bốc vệ sĩ của mình, nhìn đáng điệu lạnh lùng, trầm tĩnh, người này có vẻ hợp.

“Chắc chắn Wat sẽ không thất vọng đâu, Pa cao thủ lắm, cùng một lúc có thể đánh gục nhiều gã to như trâu mộng đấy”. Jirasak được phen khoe “công dụng” của Parani thêm một lần nữa.

“Em tin anh Jok”. Rawat quay sang mỉm cười với Parani.

Parani mặt tỉnh bơ, chỉ nhếch mép như thể cười đáp trả Rawat nhưng trong lòng thì đang bùng bùng lửa giận. “Cậu Rawat, tôi xin phép được hỏi tôi phải làm những gì? Thấy anh Jok nói cậu đang có vấn đề với phụ nữ có không ạ?”.

“Vâng, quả thật là tôi đang có chút vấn đề với một cô gái, cô ta hơi giống lưu manh, thích dùng sức mạnh, chỉ không hài lòng vấn đề gì là sẵn sàng xuống tay dọa dẫm, mà tôi thì chưa từng làm hại phụ nữ...”.

Jirasak xen vào: “Thấy chưa, Pa? Cậu Wat đây là người rất lịch thiệp”.

“Vâng, lịch - thiệp - vô - cùng”. Parani nhấn mạnh từng chữ.

Rawat tươi cười khi nhận được lời khen: “Cũng không đến mức thế đâu, cô Pa”.

“Thế có đến mức phải ra tay không, cậu Wat?”. Parani vẫn nghiêm giọng.

“Thật ra tôi cũng không muốn sự việc nghiêm trọng đến mức phải ra tay, nhưng nếu thực sự không chịu nổi nữa, chắc cũng phải mất công một chút. Như tôi đã nói, phía bên kia thích dùng sức mạnh, nếu chúng ta không chống cự, người đó sẽ càng làm tới”.

“Đúng đúng”. Jirasak gật gù, đồng tình với Rawat.

Parani cắn chặt răng, gã Rawat này dám thuê vệ sĩ để đối đầu với Namjiu à, thật quá đáng.

“Nhưng cô Pa không phải quá lo lắng. Nếu anh Jok đã khẳng định rằng cô giỏi, bọn côn đồ nhãi nhép kia sao có thể chơi với cô được”. Rawat lại nở nụ cười hút hồn với Parani.

“Vâng, thế tôi phải đối phó với mấy tên côn đồ đây?”. Parani nghiêm giọng hỏi, không thêm quan tâm đến nụ cười ngọt ngào của Rawat.

“Hai người”.

Parani hít một hơi thật mạnh.

“Có hai người sao, Wat? Anh lại tưởng chỉ có một. Ô... quên mất, con bé nòi đất Sukhothai và con bé cổ vật đi đôi với nhau”. Jirasak bật cười.

“Đúng thế”. Rawat cười theo, chỉ có Parani là ngồi im thờ mạnh, máu nóng đang dồn lên não.

“Tại sao lại gọi hai người đó là nòi đất Sukhothai và cổ vật ạ?”. Giọng người hỏi càng lúc càng gần mạnh, đặc biệt là khi nhắc đến hai biệt danh kia.

“Là thế này, cô Pa, hai cô gái đó là bạn thân của nhau, hung tợn như nhau luôn. Một người định lừa anh trai tôi, nhưng may mà tôi phát hiện ra kịp, vậy nên cô ta không thích nhìn thấy tôi. Người này mặt giống hệt cái nòi đất thời Sukhothai. Người còn lại cũng dữ không kém, người lúc nào cũng cứng đờ như mấy cái di vật cổ bị đặt giữa đồng không mông quạnh, hứng chịu bao mưa gió vậy, lại còn dám nói dối là đã từng đoạt hai huy chương nữa. Nếu có chắc cũng chỉ là ăn may mà thôi”.

“Pa cũng được hai huy chương đấy”. Jirasak nói với Rawat.

“Nhưng tôi biết cô Pa giành được nhờ thực lực. Cô Pa đây đã là dân chuyên nghiệp rồi, chứ không giống như con bé đồ cổ kia đây. Đá qua đá lại hai ba phát đã được huy chương mà dám đem ra khoe khoang”.

Parani nắm chặt tay, điều cô muốn làm nhất lúc này là xông vào đánh gã ngồi trước mặt cô một cái thật đau.

“Đấy chắc là hai huy chương cỡ quốc gia thôi, còn Pa đoạt hai huy chương Olympic”. Jirasak nói đầy tự hào.

“Em cũng nghĩ thế, như cô Pa đây phải thuộc hạng giành huy chương quốc tế”. Rawat cũng hùa theo, nhưng liền nhú mày khi thấy đôi môi của cô vệ sĩ trông quen kì lạ.

“Đúng thế. Pa được hai huy chương Olympic”. Parani nhếch mép cười, nhấn mạnh chữ Olympic.

Rawat nhìn chăm chăm vào nụ cười khinh khinh kia, cố gắng nghĩ xem đã từng nhìn thấy đôi môi đỏ kia ở đâu.

Parani tiếp: “Và người Thái trên cả nước gọi tôi là Nong Pa. Ngoài ra, tôi còn đạt kỉ lục đốn ngã một lúc năm gã đàn ông với cú đánh tay phải Hurricane, đá trái Tornado. Khi tức giận, tay chân tôi thường hành động trước khi não kịp ra lệnh...”.

Rawat hơi nhăn mặt, những gì Parani vừa nói quả thật nghe rất quen.

Parani từ từ gỡ chiếc kính râm xuống, sau đó bỏ mũ ra rồi nhìn thẳng vào mắt ông chủ của mình hỏi lạnh lùng: “Nhớ tôi không?”.

Khi đã được chiêm ngưỡng trọn vẹn khuôn mặt cô gái ngồi trước mặt mình, Rawat liền há hốc miệng, mắt tròn tròn.

“Thôi! Xui rồi”.

“Wat, sao thế?”. Jirasak lo lắng hỏi.

“Chắc là xui thật”. Parani cười lạnh tanh với Rawat.

“Anh Jok... anh... anh...”. Rawat lắp bắp không nói nên lời.

“Hai đứa chắc chắn có gì đó giấu anh, biết nhanh từ trước rồi đúng không?”. Jirasak đã đoán được phần nào thông qua biểu hiện của hai người.

“Em... em...”. Rawat ngáp ngừng, mặt như người vừa bị khí độc lên não.

Jirasak nhìn mặt Rawat, nhận định chắc sẽ không thể có câu trả lời từ cậu, đành quay sang hỏi Parani: “Pa, tóm lại chuyện là như thế nào?”.

“Cũng không có gì đâu anh Jok”. Parani vẫn lạnh lùng: “Chỉ là...”.

Rawat vội ngắt lời: “Anh Jok, em đi trước nhé, tự nhiên em nghĩ ra mình có việc gấp”. Nói rồi Rawat định nhੌm người đứng dậy nhưng Parani đã ra lệnh ngắn gọn nhưng súc tích:

“Ngồi!”.

Rawat hoảng hốt, ngồi yên không dám động đậy.

“Anh Jok”. Parani gọi Jirasak nhưng mắt vẫn không rời Rawat: “Thật ra em và anh ta biết nhau từ trước”.

“Vậy à?”. Jirasak gật gù: “Thế thì tốt rồi, nói chuyện sẽ dễ hơn”.

“Đúng thế, chúng em đã biết một chút về nhau rồi, dễ nói chuyện vô cùng”. Parani bình thản: “Dễ đến mức không cần phải nói gì nhiều, chỉ cần dùng sức mạnh để đe dọa là đủ”.

Rawat thờ gáp, càng nhìn mặt Parani và Jirasak, mồ hôi lại càng vã ra như tắm.

“Pa, hôm nay sao thế, nói năng là lạ?”. Jirasak thấy khó hiểu.

“Không lạ đâu anh Jok”. Parani liếc nhìn Rawat một lần nữa: “Anh có thể hỏi cậu Rawat Woradechawat đây, cậu ta biết hết mọi chuyện đấy”.

“Rawat Woradechawat”. Jirasak nhú mồm, nhắm đi nhắm lại cái tên Parani vừa nói, rồi quay sang nhìn mặt cậu em mới quen. Khi đã nghĩ ra nguồn gốc của cái tên kia liền thốt lên: “Ồ!”.

“Có chuyện gì sao anh Jok”. Rawat vội hỏi.

“Cậu là Rawat Woradechawat à?”. Jirasak thật không muốn tin vào mắt mình.

“Vâng”. Rawat trả lời.

“Thế cái con bé nổi đất Sukhothai, canh nhát, nước mắm, con bé mặt thiên thạch đổ bộ trái đất, điên khùng, con bé bệnh hoạn thích dùng vũ lực, tất cả những cái đó... có phải chỉ Namjiu không?”. Jirasak lạc cả giọng nhưng vẫn nói rành mạch từng chữ một.

“Đúng thế. Anh biết cả cô ta nữa à, nếu thế chắc anh biết con bé đó dữ tợn, hoang dã đến mức nào”. Rawat vừa nói ra liền ngậm miệng lại khi sực nhớ ra đó là những điều mình không nên phun ra vào lúc này.

“Đúng... dữ lắm... hoang dã lắm...”. Jirasak kéo dài giọng: “Bởi chính tay anh đã dạy nó”.

Khóe miệng Rawat giật giật, cảm thấy tim mình đang đập loạn lên như thể sắp rơi ra khỏi lồng ngực.

“Dạy từ lúc nó còn bi bô, đấm đá với nhau từ khi còn nhỏ”. Jirasak chậm rãi nói tiếp, đồng thời nhìn vào mắt Rawat: “Điều quan trọng là... còn ở cùng nhà với nhau nữa”.

“Em... em...”. Rawat như đang dần rút xuống vực, cậu cảm giác có một cái hố sâu và lớn đang chờ mình phía trước.

“... Thậm chí còn hiểu nhau rất rõ vì...”. Jirasak ngừng nói, nhìn chằm chằm vào Rawat: “Cái con bé nổi đất Sukhothai ấy là em gái anh!”.

Rawat thất kinh, Parani cười mỉm, tiếp lời Jirasak: “Và tôi cũng giống như em gái của anh Jok”.

Jirasak gật đầu, ánh mắt báo cho Rawat biết sự sống của cậu đang gặp nguy hiểm.

“Anh Jok... em... em...”. Rawat nói không nên lời khi gặp sự cố bất ngờ.

“Nói ngay! Namjiu làm gì cậu mà cậu ghét nó đến vậy?”. Jirasak giận dữ hỏi.

“Đúng thế! Kể ra xem nào”. Giọng nói của người thứ tư và thứ năm mới xuất hiện vang lên khiến cho Rawat xanh mặt.

“Anh Raman...”.

Raman bước đến cùng Namjiu.

Namjiu quay sang nhìn Parani. Phải cảm ơn cô bạn thân đã gửi tin nhắn báo cho cô biết người định thuê cô ấy làm vệ sĩ chính là Rawat, muốn cô đến ngay để có thể cùng nhau xé tan bộ mặt giả dối của Rawat.

Và không biết vì vô tình hay bởi Rawat quá đen khi vừa hay Raman cũng cho người đón Namjiu đến đúng khách sạn này, vậy là cô kéo luôn anh cùng vào làm nhân chứng.

“Wat, đang định giờ trò gì vậy?”. Raman nghiêm giọng hỏi em trai.

Jirasak nhìn Raman, cũng may anh ta không thiên vị em trai.

“Em muốn có một nữ vệ sĩ, có gì sai hay sao?”. Rawat khề cãi lại.

“Muốn có vệ sĩ nữ thì không sai, nhưng mục đích của việc này là gì?”. Raman nhìn chằm chằm ép Rawat phải trả lời.

Namjiu nuốt nước bọt. Giọng điệu cường ép này cô cũng đã từng được nếm mùi.

Rawat mím môi rồi đành buộc miệng trả lời vì không thể chịu nổi áp lực từ ánh mắt của Raman: “Đúng, em muốn có một vệ sĩ nữ để phòng thân, tại cô bạn gái của anh thích dùng vũ lực ức hiếp em. Đến anh Jok còn nói ‘Đúng, đúng, dữ như thế thật không chịu nổi’”.

“Hả!”. Jirasak lạc giọng.

Namjiu quay ngoắt sang nhìn anh trai: “Anh Jok từng nói thế sao?”.

“Ồ...”. Jirasak áp ứng.

“Anh Jok...”. Nanjiu dài giọng, mặt hầm hầm tức giận, nhìn đáng vẻ của anh trai, cô biết ngay đó là sự thật.

“Được rồi, Wat, không phải dựa vào người khác. Có biết mình vô lý đến mức nào không?”. Raman bắt đầu nổi giận.

“Trời ạ, sao anh không thông cảm cho em chút nào vậy. Em vừa bị uy hiếp, vừa bị làm hại đến cơ thể, mà chính anh đã nói muốn em là một người đàn ông lịch sự, không được bắt nạt phụ nữ. Em đã làm theo đây thôi, để cho phụ nữ tính sổ với phụ nữ”.

“Wat”. Raman nhẹ nhàng gọi tên Rawat: “Em muốn thế đúng không?”. Raman nhìn thẳng vào mặt cậu để có được một câu trả lời chắc chắn.

“Vâng”. Rawat tự tin trả lời.

“Tốt”. Raman gật đầu: “Nếu thế, anh sẽ thuê Pa đến làm vệ sĩ cho Wat...”.

Raman chưa nói hết câu, cả Rawat và Parani cùng đồng thanh hét lên: “Không!”.

“Anh rất tiếc, Wat đã hết quyền nói không rồi”. Raman nói: “Còn Pa, anh muốn thuê em làm vệ sĩ cho em trai anh theo như nó muốn, anh sẽ trả công cho em gấp năm lần lương hiện tại của em”.

Parani nhăn nhó quay sang cô bạn thân xem nên làm thế nào với tình huống này.

“Không, em nhất định không nhận người này làm vệ sĩ”. Rawat cất lực phản đối.

Raman nhìn Rawat: “Hãy chọn đi, để Pa làm vệ sĩ hay muốn bị tước xe, tước credit card”.

“Anh dọa em đấy à?”. Rawat khó chịu hỏi lại.

“Anh từng dọa em bao giờ chưa?”. Raman vẫn bình thản, không hề có vẻ gì là đang dọa dẫm, chỉ có điều nếu không làm chắc chắn Rawat sẽ không yên với anh: “Và cũng đừng nghĩ rằng tiền trong ngân hàng có thể giúp ích gì được”. Raman chặn họng em trai.

“Nhưng đây là tiền trong tài khoản của em chứ”. Rawat nhảy dựng lên, tiền trong ngân hàng là đường thoát duy nhất của cậu lúc này.

“Đừng quên, số tiền đó em chỉ có thể rút khi đủ hai mươi lăm tuổi, tức là còn một năm nữa, không phải sao?”. Raman dội nước lạnh dập tắt hi vọng cuối cùng của Rawat.

“Anh định bắt em nhịn đói mà chết phải không?”.

Raman lắc đầu: “Em vẫn có tiền lương hàng tháng từ công ty đấy thôi”.

“Có hai mươi lăm nghìn á?”. Rawat cao giọng hỏi, số tiền ấy thậm chí còn chẳng đủ cho cậu tiêu trong vòng một tuần.

“Tận hai mươi lăm nghìn chứ”. Nanjiu chữa lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

“Mỗi tháng làm việc không đến hai tuần, anh không thể trả cho em nhiều hơn thế được”. Raman nhấn mạnh nhắc nhở Rawat nên chọn con đường nào phù hợp với mình.

Rawat ra chiều vô cùng suy nghĩ về tình hình tài chính khó khăn trong tương lai của mình: “Thế anh có nghĩ đến nếu em đồng ý mời cô gái này đến làm vệ sĩ cho em...”. Rawat liếc sang Parani: “Liệu cô ta có đồng ý không?”.

“Chuyện đó em không phải lo, anh tự giải quyết được. Tóm lại là em chịu rồi đúng không?”.

Rawat vẫn chưa thật hài lòng: “Em chấp nhận không phải vì sợ khổ, mà bởi em không muốn anh thất vọng về em. Dẫu sao anh cũng nên hỏi cô ta xem thế nào”. Rawat đẩy vấn đề sang cho Parani quyết định với hi vọng Parani sẽ từ chối.

“Cám ơn em”. Raman nói.

Nanjiu cười thầm trong bụng khi thấy một gã lúc nào cũng oai phong, không chịu mất thể diện như Rawat phải chịu thua. Còn Jirasak nãy giờ ngồi xem

màn giao đầu giữa hai anh em mà thầm khen ngợi sự quyết đoán của Raman. Chỉ có Raman mới có thể ép Rawat làm theo ý mình với vài ba câu nói đơn giản.

“Vây em về nhà chờ câu trả lời nhé”. Rawat kết thúc câu chuyện.

Raman gật đầu, Rawat liền đứng dậy, nhưng trước khi đi ra ngoài, Rawat quay sang nói với Jirasak với giọng trịnh trọng: “Anh Jok, dù thế nào em cũng vẫn kính trọng anh như trước đây, cho dù anh...”. Rawat liếc mắt sang Namjiu: “... là anh trai ai đó”.

Nói rồi, Rawat từ từ quay đi rồi đi thẳng ra ngoài mà không hề ngoái lại dù chỉ một lần.

“Hắn tưởng mình đang đóng vai nam chính trong phim hay sao mà ra oai thế nhỉ”. Namjiu lắc đầu với sự khoe mẽ của Rawat.

“Anh Raman, nhưng em...”. Khi Rawat đi khuất, Parani cố gắng từ chối.

“Quyết định của anh có thể sẽ làm khó Pa nhưng anh không muốn Pa từ chối ngay bây giờ. Anh biết là Wat hơi ích kỉ, hàng ngày chỉ biết lông bông chơi bời vô tích sự nhưng việc anh đề Pa làm vệ sĩ không phải là để trừng phạt nó, anh chỉ muốn có ai đó giúp Wat đi vào nề nếp hơn thôi”. Raman giải thích mục đích anh muốn Parani trở thành vệ sĩ của Rawat.

“Anh muốn em thay đổi tính nết anh ta sao?”. Parani vẫn chưa hết ngạc nhiên.

“Đúng vậy”.

“Nhiều tuổi thế rồi vẫn còn thay đổi được sao?”. Namjiu xen vào, nhìn qua cũng biết “bệnh” của Rawat khá nặng.

“Namjiu, Rawat không tệ đến thế đâu, nhìn chung tính cách cũng dễ chịu, chỉ có vài khía cạnh là cần phải điều chỉnh thôi”. Jirasak nói đỡ cho cậu em mới quen rất hợp cạ.

Namjiu há hốc mồm, quay lại nhìn ông anh trai vừa mới bênh vực cho đối thủ của mình.

Jirasak gio tay ra nâng cằm khép miệng em gái lại: “Anh chỉ nói theo những gì mình thấy thôi, không phải phỏng mang trộn mắt lên như thế”.

“Phải rồi...”. Namjiu dãi giọng dè bừ: “Cùng một hội thích gái đẹp với nhau mà”.

Jirasak nhếch mép: “Không liên quan nhá...”.

Namjiu hất mặt: “Thế anh quen biết cái gã Rawat ấy từ bao giờ mà dám bênh hắn?”.

“Hai ngày”. Jirasak trả lời: “Nhưng dù mới có hai ngày, anh cũng không nhìn sai người đâu, dù sao Wat cũng tốt...”.

“Chửi bới em gái anh như thế mà gọi là tốt hả?”.

“Cũng không hẳn là chửi bới, chỉ là...”. Jirasak thần ngơ, không biết nên dùng từ nào để diễn tả.

“So sánh hơi khoa trương”. Raman tiếp lời.

“Đúng thế, nếu không nghĩ quá nhiều thì nó còn khá hài hước là đáng khác. Thôi mà, Namjiu, đừng có nghĩ nhiều. Nồi đất với cổ vật, làm gì có cô gái nào mà vừa mặt dày vừa cứng như thế. Wat còn suy nghĩ kiểu trẻ con, rồi nó sẽ tốt hơn thôi mà”. Jirasak lại nói đỡ cho Rawat một lần nữa.

Raman nhìn Jirasak đầy vẻ biết ơn khi đã hiểu cho em trai anh và không để bụng tính bướng bỉnh của Rawat.

“Hừ! Thế việc đó có khác gì hành động của những kẻ thói mồm không?”. Namjiu hỏi băng quơ.

“Thôi nào...”. Jirasak vội thay đổi chủ đề: Bây giờ quan trọng là Pa quyết định thế nào, có chấp nhận lời đề nghị của Raman không?”.

“Đúng đấy Pa, cậu định thế nào?”. Namjiu cũng hỏi, chuyển chủ đề theo anh trai một cách vô cùng tự nhiên.

“Ồ... là...”. Parani suy nghĩ, không biết nên nhận lời hay từ chối.

Namjiu nghĩ thay bạn: “Năm lần lương hiện nay, nghĩa là hai mươi lăm nghìn nhân năm, bằng một trăm hai mươi lăm nghìn, rồi lại còn tiền quá giờ mỗi tháng mười nghìn, lấy mười nghìn nhân năm nữa...”.

“Hai trăm nghìn”. Raman tổng kết con số giúp Namjiu: “Gộp tất cả các chi phí lại, hai trăm nghìn một tháng có đủ không Pa?”.

“Hai trăm nghìn!”. Namjiu thốt lên rồi quay sang nhìn Parani.

Jirasak lừ mắt, anh làm việc mấy tháng mới được hai trăm nghìn. Jirasak thờ dãi, liệu có còn chân vệ sĩ nào cho anh làm thêm không nhỉ?.

“Pa đồng ý”. Namjiu trả lời thay Parani lúc này vẫn còn đang lưỡng lự.

“Namjiu, liệu có được không?”. Parani hỏi nhỏ.

“Được mà, tin tớ đi”. Namjiu quay sang thuyết phục Parani: “Cứ cho là vừa ngủ vừa chơi, qua một tháng đã có những hai trăm nghìn, nếu là năm tháng thì sao...”. Namjiu tròn mắt, hồi hộp nói: “Một triệu cơ đấy”.

Parani cũng bắt đầu hào hứng theo ánh mắt mơ mộng của Namjiu.

“Một năm được hai triệu tư. Mà bản tính như thế, để đi được vào nề nếp cũng phải mất kha khá thời gian”. Namjiu nói: “Nhanh nhất cũng phải hai năm... Năm triệu đấy”.

“Năm triệu...”. Parani bắt đầu mơ màng.

Jirasak nhún vai, quay sang nói với Raman: “Chuyện bình thường với những bà chúa giữ tiền. Hai đứa này là chúa để dành tiền, đặc biệt là Namjiu, nó từ bé đã ngày nào cũng thích bấm máy tính tiền”.

Raman gật đầu, mỉm cười: “Tốt”.

Jirasak hừ giọng: “Tin tôi đi, nếu không phải là những chuyện vô đạo đức hay phải bắt nạt người khác, hai đứa ấy bắt tay nhau nhận là cái chắc”.

“Tóm lại là đồng ý, công việc ở N.J.Gym không thành vấn đề, chúng ta sẽ điều chỉnh lại lịch dạy”. Namjiu nói với bạn.

“Được. Đồng tâm hiệp lực”. Parani nhận lời.

“Tuyệt vời!”. Namjiu reo lên vui sướng.

Jirasak quay sang nhìn Raman, ánh mắt như muốn nói “hối hận chưa?”.

“Pa đã đồng ý rồi, nhưng anh cũng phải chấp nhận cho Pa dùng vũ lực trong những trường hợp bất khả kháng đấy”.

Raman gật đầu: “Chỉ cần không đá đến mức rạn xương sườn là được”.

Namjiu lừ mắt: “Pa không dữ đến mức ấy đâu, cùng lắm cũng chỉ là ngáng chân, nắm tay, bẻ ra sau lưng, sẽ chữa lại cái mặt vì hình như em trai anh yêu cái mặt ấy hơn bất cứ thứ gì trên đời. Mà bạn tôi không phải là người thích phụ lòng tốt của người khác. Vì thế anh đừng lo. Em trai anh chắc chắn sẽ nhận được những điều tốt nhất”.

“Tóm lại là muốn làm người quản lý cho Pa đây mà, có được ăn phần trăm không?”. Jirasak trêu em gái.

“Cái này còn tùy vào sự hào phóng của ngài Raman đây”. Namjiu thừa cơ quay sang cười xảo trá với Raman.

“Anh đi đây, ở đây thêm nữa chỉ tổ chết vì xấu hổ khi có đứa em gái hám tiền đến phát rò như em”. Jirasak lắc đầu rồi nói với Parani: “Pa, đi, anh đưa về, để cho quản lý tự đàm phán với nhau. Bao giờ xong họ khắc gọi điện cho chúng ta”.

Parani mỉm cười: “Vâng, anh Jok”.

“Ồ... bỏ nhau lại thế à?”. Namjiu kêu lên.

“Đúng”. Jirasak lạnh lùng đáp lại rồi đứng lên đi ra ngoài cùng Parani, để Namjiu và Raman ở lại với nhau.

“Đây mà gọi là anh trai tốt hả”. Namjiu làm bằm nhìn theo Jirasak: “Mất công hồi nhỏ còn hát bài ‘Anh trai tốt bụng’ cho nghe. Lớn lên là quên sạch”.

Raman cười, anh cảm thấy rõ mối quan hệ khăng khít và tình cảm thân thiết giữa hai anh em Namjiu.

“Anh cười cái gì?”. Namjiu trút cơn giận dỗi lên người Raman.

“Hình như em và anh trai rất thân nhau”. Raman nói.

“Đúng thế, bố mẹ tôi nói rằng, hồi còn bé, cho dù anh ấy chơi trò gì cũng phải kéo thôi đi chơi cùng cho bằng được, vậy nên tôi và anh ấy rất thân thiết”. Namjiu sung sướng kể.

“Em đã từng hỏi anh ấy có thật lòng muốn kéo em ra chơi cùng không chưa?”. Raman hỏi như đã biết rõ sự thật.

“Lại nữa rồi!”. Namjiu lườm: “Sao anh cứ thích chặn họng tôi thế nhỉ?”.

Raman khẽ cười: “Nếu cho anh đoán, anh nghĩ em mới chính là người khóc lóc đòi theo cho bằng được, anh trai em không biết nên làm thế nào, vì nếu không cho đi thì em sẽ lèo nhèo cả ngày, lối thoát duy nhất là dạy em chơi để ít ra em không là gánh nặng của anh ấy”.

“Chán những kẻ hiểu nhanh thật đấy”. Namjiu khẽ lăm bằm khi Raman đọc trúng tim đen của mình.

“Anh cũng có em trai mà”.

Namjiu nhìn Raman: “Thế anh đã từng dẫn Rawat đi chơi chưa. Chắc là chưa bao giờ chứ gì?”. Namjiu bĩu môi.

“Ngày còn bé anh có thể đã bỏ qua điều này, nhưng khi nào có con anh chắc chắn sẽ không để lỡ”. Đôi mắt sáng ngời của Raman nhìn vào mắt Namjiu như muốn truyền đạt tất cả hình ảnh tương lai vào đó.

“Nhìn kiểu này chắc là muốn rủ rê tôi chơi trò làm bố mẹ đây”. Namjiu vênh mặt: “Nhưng... xin chia buồn với ngài Raman, làm người yêu hờ của Namjiu còn mất hai trăm triệu, vì thế nếu muốn tăng mức độ sâu đậm cho mối quan hệ này, giá tiền cũng sẽ phải tăng theo”.

“Ừm...”. Raman gật đầu, giọng vẫn trầm đều: “Thế thì em nên tính dần đi nhé. Nếu muốn một vợ, ba con thì anh phải trả bao nhiêu tiền”.

Namjiu quay ngoắt nhìn Raman, đôi môi đỏ mím chặt, điều cô muốn làm lúc này là nhảy vào bóp cổ anh.

“Anh muốn có câu trả lời càng nhanh càng tốt để còn kịp chuẩn bị”.

“Anh Raman!”. Mặt Namjiu hầm hầm: “Anh đùa hơi quá rồi đấy”.

“Phụ nữ chẳng bao giờ tin vào sự thật”.

Namjiu nheo mắt nhìn Raman rồi khẽ hừ một tiếng: “Thôi thì lúc nào rồi tôi sẽ tính thử chơi, nhưng chưa biết lúc nào rồi đâu. Người bận rộn như tôi tìm được lúc rảnh rồi khó lắm”. Nói rồi, Namjiu vênh mặt lên một cách kiêu hãnh. Tưởng cô sẽ ngỡ ngàng đến mức nói không nên lời, hay cúi mặt e thẹn sao? Coi thường cô quá đấy!

“Em đừng tính lâu quá. Ba đứa con, mang bầu một đứa là chín tháng, thời gian nhanh nhất cho một đứa, bao gồm cả thời gian nghỉ dưỡng là khoảng một năm rưỡi. Ba đứa là bốn năm rưỡi, cộng dư thêm thoải mái một năm. Tóm lại sinh ba đứa có thể mất đến năm, sáu năm. Anh muốn đứa thứ ba ra đời trước khi mình bốn mươi tuổi. Năm nay anh ba mươi ba, vậy là vừa đúng thời điểm. Vì thế em nên tìm thời gian nghỉ dần đi, điều đó sẽ có lợi cho cả hai chúng ta đấy”.

Namjiu há hốc mồm, sững sờ với cách tính toán thời gian để sản xuất ra ba đứa con của Raman.

“Đừng ngạc nhiên, đừng bối rối, tất cả mọi kế hoạch đều có thể co giãn cho phù hợp”. Raman nói.

“Kế hoạch rất tốt, nhưng sẽ tốt hơn nếu tôi chỉ đứng ngoài chứ không tham gia vào kế hoạch đồ sộ của anh”. Namjiu tròn mắt nhìn Raman.

“Muộn rồi”. Raman cười: “Bây giờ em đã là một phần trong kế hoạch dài hơi của anh rồi”.

Namjiu hét chịu nổi, lừ mắt: “Thế anh đã hỏi xem tôi có muốn tham gia vào kế hoạch chết tiệt của anh không chưa?”.

“Em đã bước chân vào rồi, mà phần lớn những người đã có mặt trong kế hoạch của anh sẽ khó có thể thoát ra được... nếu anh không cho phép”.

“Tuyệt vời. Giờ thì mình tin trên trái đất này có tồn tại những người độc tài như thế thật”. Namjiu nghiêng răng tự nói với mình.

“Vậy nên anh mới nói em phải làm quen, như vậy mới có thể sống với nhau hạnh phúc được”. Ánh mắt Raman đầy vẻ hài lòng.

Namjiu quắc mắt. Càng tiếp xúc nhiều với Raman càng khiến cô nhận ra rằng anh chỉ giả bộ nghiêm nghị, kiêu ngạo trước mặt người khác, có ở gần lâu ngày mới biết Raman khá ranh ma, không lạnh lùng, vô cảm như vẻ ngoài.

“Nhìn thế này nghĩa là em đã hiểu được cuộc sống của anh rồi đúng không?”.

“Đúng...”. Namjiu dài giọng: “Tôi đã hiểu thật ra thân kinh của anh không ổn định, có hai cá tính trong cùng một con người, trước mặt người khác thì gây dựng hình ảnh một doanh nhân tài năng nhưng thật ra anh cũng chẳng khác gì em trai mình”.

Raman cười: “Đến em còn được hưởng gene trội của cả nhà, anh cũng phải có chứ”.

Namjiu nghiêng răng ken két.

“Gọi món đi. Nhìn em có vẻ tức đến phát đói lên rồi”. Dứt lời, Raman gọi người phục vụ.

Người quản lý này giờ vẫn đứng ngó nghiêng chờ phục vụ cậu chủ, vừa nhận thấy tín hiệu đã chạy lại thay cho nhân viên phục vụ.

“Cậu Raman gọi gì ạ?”.

“Cho tôi hai, ba món ngon nổi tiếng của nhà hàng. Hôm nay tôi dẫn...”.

Namjiu nhìn chằm chằm xem Raman định nói gì.

Raman nhận thấy ánh mắt của Namjiu liền mỉm cười rồi nói với người quản lý: “Anh bảo đầu bếp làm hết sức vào nhé, lúc này đang có người giận phát đói lên rồi”.

Người quản lý cười: “Tất nhiên rồi, cậu Raman, hôm nay đầu bếp của chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để chào đón vợ chưa cưới của cậu. Xin cậu chờ cho một lát”. Dứt lời, người quản lý quay đi, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười.

“Ồi!!!!... Tôi chết đây”. Namjiu thốt lên đầy thất vọng.

Raman cười, mặt lấp lánh: “Anh không hề nói nhé. Đừng có đổ lỗi cho anh”.

“Hôm nay thế là xong. Giờ này chắc cả thành phố đều biết hết rồi. Những chuyện như thế lan truyền còn nhanh hơn cả phóng vệ tinh ra khỏi trái đất nữa”. Giọng Namjiu đầy vẻ nào nề.

Raman nhướn mày: “Một khi đã trở thành người yêu của anh, tất cả mọi người đều sẽ quan tâm tới em. Và khi đó, ai cũng sẽ biết đến N.J.Gym của em, sẽ có nhiều người đến đăng kí làm học viên của N.J.Gym hơn, nó sẽ trở thành trung tâm huấn luyện tự vệ có nhiều học viên nhất. Biết đâu, trong tương lai, em sẽ phải mở thêm một vài chi nhánh nữa cũng nên”.

Namjiu mặt long lanh, bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh người nổi người xếp hàng đến đăng kí học tại N.J.Gym

Raman nhìn bộ dạng của Namjiu rồi khẽ cười. Anh biết Namjiu dốc sức cho N.J.Gym đến mức nào nên cũng không thấy lạ khi Namjiu lại sung sướng đến thế. Anh muốn cho Namjiu thấy, là người yêu của Raman không hề làm ảnh hưởng đến danh tiếng của cô mà ngược lại, anh có thể mang lại cho cô nhiều thứ. Và anh tin, một ngày gần đây, Namjiu sẽ phải công nhận điều này.

Parani vừa được Jirasak đưa về nhà. Vừa vào đến phòng ngủ, chuông điện thoại di động của cô vang lên. Parani cầm điện thoại lên xem, dãy số hiện lên trên màn hình khiến mặt Parani tối sầm lại.

“Có chuyện gì vậy?”. Parani nhấn nút nhận, lạnh lùng hỏi.

“Cô đã từ chối chưa?”. Rawat không mất thời gian chào hỏi, đi ngay vào vấn đề chính.

“Không”.

“Cô đồng ý?”. Rawat lớn giọng.

“Đúng”. Parani đáp ngắn gọn, cô thấy phật ý khi cái gã đầu dây bên kia dám lớn tiếng quát mình.

“Từ chối đi”. Rawat ra lệnh, nổi sung khi Parani không làm như mình muốn.

“Thế sao anh không tự từ chối”.

“Cô cũng thấy là tôi bị ép, không có quyền từ chối. Mà tôi tưởng là cô oai lắm, có chính kiến lắm, ai ngờ chỉ biết đến tiền”. Rawat cố tình dè bĩu, hi vọng Parani kiêu căng sẽ thấy bị tổn thương mà từ chối.

“Tiền thì tốt chứ sao, tôi thích cũng là chuyện bình thường”. Parani không sập bẫy.

“Đồ háms tiền”. Rawat lầm bầm.

“Anh cũng tham như tôi thôi, nếu không phải vì sợ không có tiền tiêu thì anh cũng đã từ chối rồi”. Parani cũng gầm gừ theo.

“Cô! Cái con bé hai huy chương này. Thật ra cô không từ chối vì thích tôi đúng không?”. Khi không thể đàm phán một cách tử tế, Rawat đành phải tìm cách hạ bệ đối phương.

“Anh nghĩ cái gì điên khùng thế?”. Parani hét lên qua điện thoại.

“Đừng có giả bộ nổi khùng lên thế, tôi đọc được suy nghĩ của cô đấy. Cô muốn ở gần để có thể tán tỉnh tôi chứ gì?”. Rawat dè bĩu: “Nhưng mà thật tiếc, với khuôn mặt vô cảm của cô, cho dù tôi có mù cũng không vợ nhầm cô về làm vợ đâu. Cô đừng mong có thể dựa vào tôi dù chỉ một chút. Tôi tiếc cái thân mình lắm. Nhớ đấy!”. Rawat hả hê sau khi xả một tràng vào điện thoại.

“Đồ... Đồ...”. Parani nghĩ không ra lời nào để đáp trả.

“Tôi nói sự thật nên cô không cãi được đúng không. Trời ạ... bà cô ơi, sống độc thân cho đến tận hôm nay rồi thì có mà sống tiếp đi, cần gì phải vật lộn tìm kiếm một người đàn ông hoàn thiện như tôi làm gì”.

“Anh... anh...”. Parani mặt đỏ bừng, giận nghẹn cả giọng.

“Cô cũng đừng hi vọng được gần gũi tôi, tôi sẽ mù lòng. Phụ nữ vạm vỡ như cô chỉ để làm tuyến tiên phong trong đội cảm tử, chứ nếu đem ra ôm lúc ngủ thì chỉ cảm nhận được độ dày và cứng mà thôi”. Rawat cười sung sướng.

“Rawat!”. Parani gần giọng.

“Thôi nào. Cô về suy nghĩ lại xem nên làm thế nào. Nếu cô muốn làm vệ sĩ cho tôi để rồi tức chết thì tùy. Nhưng đừng mong tôi sẽ để ý đến cô; vì người như Rawat tôi đây không thiếu gì các cô gái xinh tươi để lựa chọn, nếu cô muốn xếp hàng cho tôi chọn, tôi cũng không cấm, nhưng để đến lượt cuối cùng của cô chắc phải mất đến hai kiếp người đấy”. Nói rồi Rawat tắt máy, đứng cười một mình khi đã làm cho Parani giận dữ.

Con bé này khi có bạn ở cùng thì ra oai, khi chỉ có một mình thì ầm ớ nói không ra lời. Đáng đời! Giờ này chắc đang úp mặt vào gối khóc nức nở đây.

Rawat bật cười thành tiếng, cảm thấy tâm trạng có phần phấn chấn hơn khi bắt nạt được Parani.

Sau khi Rawat tắt máy, Parani đau đớn nhìn số điện thoại. Càng nghĩ Parani càng thấy hận, vợ góa đập thật mạnh, cuối cùng cô quyết định lần này sẽ dạy cho gã Rawat kia một bài học nhớ đời. Nếu anh ta nghĩ những lời nói vừa rồi có thể khiến cô từ chối nhận công việc này... thì anh ta nhầm to rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Giữa ánh đèn nhấp nháy trong một quán bar sang trọng nổi tiếng, nơi tập trung của giới Hi-so[1], người mẫu nổi tiếng Prangwora đứng ngòai không yên khi được tin Raman Woradechawat dẫn vợ chưa cưới dự tiệc vào tối hôm trước.

[1] Tiếng lóng của giới trẻ Thái Lan, viết tắt của từ “high society”, nghĩa là giới thượng lưu.

“Sao mày nói sẽ tóm được cậu Raman cơ mà?”. Cô bạn ngồi cạnh lên tiếng trêu chọc.

“Đúng đấy, Nen, cậu tán công Raman đã lâu, vậy mà giờ lại để kẻ khác tóm mất”.

“Cứ chờ đấy, quan trọng là không biết tin đồn kia có thật hay không”. Prangwora hất cằm, chừng nào đó vẫn còn là tin đồn, cô nhất định không tin. Nếu là cô gái mà cô gặp hôm trước thì cô vẫn còn hy vọng.

“Không thật thế quái nào được. Tin này truyền khắp giới Hi-so rồi. Còn có nguồn tin nói rằng chính miệng Raman đã khẳng định điều này”.

Prangwora trở nên căng thẳng ngay khi nghe thấy câu này. “Nguồn tin quái quỷ gì. Vô duyên, nói linh tinh”.

“Mày tưởng bây giờ mày vẫn có giá hơn người khác hay sao. Những cô nàng xinh đẹp, giàu có, danh giá đầy ra đấy. Ai cũng muốn có được Raman. Mày định lấy gì đọ với những người đó”.

“Tao đẹp hơn cái bọn Hi-so ấy nhiều”. Prangwora kênh kiệu đáp.

“Nếu Raman thích những cô gái đẹp thật thì giờ này mày đã được làm quý bà của dòng họ ấy rồi chứ không phải làm gái ế chồng chơ như thế này đâu”. Một cô bạn khác dè biiu.

“Đúng thế Nen ạ, đừng mơ mộng về Raman được rồi đấy. Anh ta không bao giờ thêm quan tâm đến mày đâu. Mày không thấy là anh ta chẳng mấy khi gọi điện hay nói chuyện với mày à. Cùng lắm cũng chỉ gật đầu, ậm ừ hai, ba câu. Mày đã bao giờ được nghe thấy những lời ngọt ngào từ miệng anh ta chưa?”. Người bạn còn lại bồi thêm.

Prangwora mím môi, mắt tức tối đảo đi đảo lại khi không thể phản bác được bạn mình bởi họ đều nói sự thật.

“Ồ... kia là Seek phải không nhỉ?”. Một cô bạn của Prangwora nhấp nhòm: “Người này mới là ‘hàng xịn’ này, con trai của một chính trị gia nổi tiếng, dễ nói chuyện, không kiêu căng như ai đó”. Nói rồi, cô gái nở nụ cười đầy hấp dẫn dành cho anh chàng mới bước vào.

Khi nhìn thấy các cô gái đẹp cười với mình, Seek liền tiến đến chào hỏi.

“Xin chào, tôi là Sitha, rất vui được làm quen”.

“Rất vui được gặp anh”. Bạn của Prangwora ngọt ngào đáp lại, nhìn vào mắt anh chàng kia một cách thích thú.

Sau khi đã chào hỏi và giới thiệu nhau xong xuôi, chàng trai liền mời các cô gái ra bàn ngồi. Sau đó không lâu, cả nhóm đã có thể nói chuyện cười đùa một cách thoải mái, thân thiết. Chỉ có mình Prangwora là vẫn im lặng bởi cô biết rõ anh chàng con trai chính trị gia kia đang quan tâm đến mình.

“Trông cô Nen có vẻ không vui nhỉ?”. Sitha cười hỏi.

“À... cái Nen đang thất tình”. Bạn của Prangwora nhanh nhẩu trả lời thay vì cảm thấy hơi tức khi anh chàng kia chỉ chú ý đến Prangwora.

Prangwora trừng mắt nhìn mặt bạn một cách khó chịu.

“Gã mù nào mà lại không nhìn ra một người vừa đẹp vừa duyên như cô Nen đây vậy?”. Sitha nói, mắt vẫn nhìn Prangwora.

“Làm gì có ai dám từ chối Nen ngoài Raman Woradechawat chứ. Con bé này thâm thương trộm nhớ anh ta từ lâu rồi, nhưng cuối cùng cũng bị cho ra rìa”. Cô bạn hứng thú kể, càng nhìn thấy Prangwora mắt mặt, cô ta lại càng thấy thích thú.

“Đủ rồi. Chỉ thế này Nen cũng thấy buồn lắm rồi, định xoáy vào nỗi đau của người ta đến mức nào nữa”.

Mặt Sitha biến sắc khi nghe đến Raman: “Cứ tưởng ai, hóa ra là người quen”.

“Ô, anh Sitha quen biết cả cậu Raman sao?”. Một cô gái hỏi.

Sitha nhún vai: “Thì cũng đã từng chào hỏi”. Gã nói như thể thân quen với Raman lắm “Nhưng vợ chưa cưới của anh ta nếu so với cô Nen đây thì đúng là hai đẳng cấp hoàn toàn khác biệt. Chỉ có những kẻ ngu mới chọn loại người đó thay cô Nen”. Sitha rõ ràng rất ủng hộ Prangwora.

“Nen ghét con bé đó.” Prangwora nghiêm trọng. Càng được nghe từ miệng một người đàn ông khác rằng, vợ chưa cưới của Raman chẳng có chút nào xứng đáng với Raman, Prangwora lại càng thấy hận.

“Cô Nen đừng nghĩ nhiều. Người phụ nữ đó chẳng có gì so được với cô Nen cả”. Sitha tỏ vẻ an ủi nhưng tận sâu đáy lòng, nỗi hận Raman lại càng trào dâng mãnh liệt hơn bao giờ hết. Chỉ cần có cơ hội, gã sẽ trả thù cho xứng với những gì gã đã từng phải chịu đựng, đặc biệt là người phụ nữ đó, chính cô ta sẽ nhận được một bài học đích đáng.

Tan cuộc, Sitha nảy ý muốn đưa Prangwora về. Vì muốn biết thêm nhiều thông tin hơn về Raman nên Prangwora nhận lời ngay.

“Nen muốn hỏi anh Sitha một chút về Raman”. Prangwora lên tiếng ngay sau khi xe chuyển bánh chạy ra khỏi bãi đỗ xe.

Sitha khẽ cười, gã biết lí do khiến Prangwora nhận lời để gã đưa về không gì khác ngoài chuyện của Raman.

“Nen có chuyện gì muốn hỏi tôi à?”.

“Nen chỉ muốn biết cô gái đó là ai, rồi tin đồn hai người đó sắp làm lễ cưới có phải là sự thật không”.

“Tôi cũng không biết người phụ nữ đó là ai, tôi cũng mới chỉ được nhìn mặt thôi”. Sitha nghiêm giọng ngay khi nhắc tới cô gái của Raman: “Còn chuyện lễ cưới, tôi cũng nghe nói như thế, anh ta nói với mọi người rằng đó là vợ chưa cưới của mình”.

Prangwora nín chặt môi khi nghe thấy câu trả lời của Sitha. Cô sắp mất Raman thật sao?

“Cô thích Raman lắm à?”. Sitha hỏi.

“Vâng”. Prangwora trả lời một cách chắc chắn.

“Tôi hiểu cô”. Ánh mắt của người đồng cảm sáng lên trong bóng tối. “Nếu có gì cần tôi giúp cô cứ nói. Tôi rất hân hạnh được giúp cô, cứ coi như đó là lòng tốt từ một người bạn mới quen như tôi đi”.

“Thật à?”. Prangwora quay ra hỏi đầy hi vọng.

“Tất nhiên rồi”. Sitha nhếch mép cười, ánh mắt gã đảo qua đảo lại một cách nham hiểm. Kẻ ngu luôn là mồi cho những kẻ thông minh, và lúc này, đang có một con mồi ngu ngốc, xinh đẹp dẫn xác đến cho gã lừa đây.

Ngày hôm sau, khi đã gần trưa, Parani vào phòng tìm Namjiu với nét mặt lạnh lùng. Namjiu vừa nhìn thấy biểu hiện của cô bạn thân đã có thể đoán ngay ra cô ấy đang bức xúc vấn đề gì.

“Mặt mũi thế này, tôi qua cậu có ngủ không đây?”. Namjiu hỏi.

“Không ngủ được. Tức muốn chết”. Giọng Parani đầy đau khổ.

Namjiu nhướn mày: “Có chuyện gì thế, Pa?”.

Parani kể lại câu chuyện tối qua cho Namjiu nghe: “Gã đó gọi đến, bảo tớ từ chối làm vệ sĩ. Khi tớ không chịu...”. Parani ngừng lại, giọng mặt trở nên nghiêm nghị khi nhớ đến khoảnh khắc ấy: “... gã đó liền nói rằng tớ thích gã nên kiểm soát ở gần để có thể tóm được người hoàn thiện như gã”.

“Điên quá! Cái gã Rawat ấy ngày ngày chỉ biết tưởng bở có người thích mình. Bản mặt ấy, tính cách ấy, có giàu đến mấy cũng chẳng ai thèm tán, không muốn phát điên mà chết đâu”. Namjiu tức giận thay bạn.

“Đúng thế”. Parani hậm hực: “Nhưng tệ hơn thế là, tớ không cãi lại được gã”.

Namjiu nhìn Parani rồi thở dài, cô biết rõ tính Parani: “Vấn đề lớn là ở chỗ đây”.

Parani gật gù, nét mặt cô lúc này thể hiện rõ ràng rằng cô không biết phải giải quyết chuyện này ra sao.

“Thôi nào. Nếu nghe không lọt tai, cậu cứ xuống tay đi, gã đó không dễ chết đâu”. Namjiu khuyên Parani nên ra tay dứt khoát cho dù cô ấy không phải loại người thích dùng sức mạnh, nhưng một khi đã mất hết kiên nhẫn, Parani cũng có thể trở nên hung dữ không kém ai.

“Tớ ngại anh Raman, hình như anh ấy rất yêu quý em trai”.

“Càng quý càng tốt chứ sao, Pa càng có thể giải quyết dễ dàng hơn. ‘Yêu cho roi cho vọt’, câu ngạn ngữ này đến nay vẫn còn dùng được. Tin tớ đi, nếu không thể chịu được nữa, cứ đánh cho tớ, nặng nhẹ tùy theo mức độ độc miệng”. Namjiu cố gắng củng cố thêm lòng tự tin cho Parani.

“Liệu có được không?”. Parani hỏi lại.

“Được, tin tớ đi, tớ thề là sẽ có lúc Pa không thể chịu nổi cái mồm thối của gã Rawat nữa, Pa sẽ tự động ra tay thôi”.

“Được”. Parani gật đầu. “Thật ra tớ cũng không muốn đánh ai, nhưng nếu vượt quá khả năng chịu đựng, tớ sẽ không ngại nữa”. Parani đầy quyết tâm sau khi được Namjiu động viên.

Namjiu cười: “Cậu phải tin tớ. Cái miệng ghê của Rawat nếu bị dầm khoảng một, hai lần sẽ trở về trạng thái bình thường như bao người khác ngay. Còn Pa cứ coi như là làm phúc cứu người đi, nếu không kiếp này gã Rawat đó phải sống với cái miệng thối ấy đến chết mất”.

Parani đồng tình với Namjiu.

“Còn chuyện dạy học, Pa không phải lo, tớ sẽ dồn lịch dạy vào buổi sáng cho cậu, chiều cậu sẽ được rảnh”.

“Thế tớ phải bắt đầu làm vệ sĩ từ bao giờ?”. Parani hỏi.

“Hôm nay, nhưng mà không phải ở công ty”.

“Ồ... thế phải đi đâu? Hôm nay gã đó không đi làm à?”. Parani ngạc nhiên.

“Chắc là không. Thấy anh Raman nói rằng Rawat nghỉ ở nhà. Trưa nay sẽ có người đến đón cậu”.

“Đến nhà à?”. Parani có vẻ không muốn đi lắm.

Namjiu hiểu cảm giác của Parani, ngày đầu tiên làm vệ sĩ đã phải tới nhà Rawat chắc chắn chẳng phải là chuyện dễ chịu gì.

“Pa, hôm nay tớ rảnh, có cần tớ đi cùng không?”

Nét mặt Parani rạng rỡ hẳn: “Được chứ”.

“Được. Vậy để tớ nhắc Pan đóng cửa trung tâm giúp tớ”. Nói rồi Namjiu đứng dậy, ra ngoài giao việc cho nhân viên tiếp tân duy nhất của N.J.Gym rồi cùng Parani bước ra khỏi cửa.

Không lâu sau, chiếc xe đến đón Parani đã đỗ ngay trước cửa N.J.Gym. Namjiu và Parani cùng bước lên xe khiến cho người đến đón không khỏi ngạc nhiên bởi ông chủ chỉ bảo anh ta đến đón người sẽ làm vệ sĩ cho cậu Rawat chứ không bao gồm cả vợ chưa cưới của ông chủ.

“Ồ...cô Namjiu, cậu Raman lúc này không có ở nhà đâu ạ”. Người lái xe quay lại nói với Namjiu.

“À, tôi không định đi gặp anh Raman, hôm nay chúng tôi không có hẹn. Tôi sẽ đi làm vệ sĩ phụ cho Rawat”. Namjiu cười.

Người lái xe gật đầu, hôm nay cậu Rawat có vẻ vô cùng may mắn khi có những hai vệ sĩ đi theo bảo vệ.

Một tiếng sau, chiếc xe đỗ lại. Namjiu và Parani bước ra, cả hai cùng ngẩng mặt lên nhìn ngôi nhà sang trọng, to lớn trước mắt.

“Phải gọi là dinh thự mới đúng”, Namjiu thốt lên, khi quay sang nhìn nhà để xe lại không thể nén nổi trầm trồ một lần nữa: “Nhìn nhà để xe kia Pa, bằng nửa nhà mình rồi đấy”.

“Đúng đấy, căn nhà lớn quá”, Parani vẫn chưa khỏi sững sờ.

“Lớn nhưng có vẻ hoang vắng, bí ẩn”. Namjiu nói.

Một người đàn bà đứng tuổi bước đến chỗ Namjiu và Parani đang đứng, tự giới thiệu tên mình là Nit, là quản gia của nhà Woradechawat. Parani và Namjiu cùng chấp tay chào. Sau đó, người quản gia đã chăm sóc Rawat từ khi còn bé mời cả hai vào nhà. Namjiu và Parani cùng bước theo bà, khi vào trong nhà, Namjiu mới hỏi:

“Rawat đâu ạ, bác Nit?”.

“Ồ... cậu Rawat vẫn còn ở trong phòng”. Bác quản gia ngập ngừng, biết rõ lúc này cậu chủ nhỏ chắc vẫn còn đang say giấc nồng.

“Từ sáng đến giờ vẫn chưa xuống ă?” Parani hỏi tiếp.

“Ồ... Vâng... Hôm qua cậu Wat làm việc hơi muộn, chắc là mệt lắm”. Bà quản gia chọn cách trả lời sao cho vẫn giữ được hình ảnh tốt đẹp của cậu chủ.

Nanjiu và Parani quay sang nhìn mặt nhau như đã hiểu rõ mọi chuyện, chẳng lẽ hai cô còn không biết công việc phải làm đầu đêm đó là gì.

“Hai cô chờ một chút nhé, lát nữa cậu Wat sẽ xuống thôi, sắp đến giờ rồi”.

Nanjiu cười với bác Nit: “Sắp đến giờ nghĩa là thức và ngủ đều theo giờ đúng không bác?”. Nanjiu nhướn mày nháy mắt với bác.

Bác quản gia nhà Woradechawat hơi ngượng nhưng vẫn thấy thích thú với hành động đáng yêu của hai cô gái. Họ không vênh vao, kênh kiệu như một số cô gái mà cậu chủ nhỏ từng đưa về nhà.

“Để bác tìm cái gì cho hai cô ăn tạm nhé. Đi đường mệt chắc là đói rồi”. Bác Nit nói rồi từ từ đi vào phòng ăn chuẩn bị đồ ăn cho hai cô gái.

Nanjiu nhìn Parani rồi nhếch mép cười xảo trá: “Đã đến giờ thực hiện nghĩa vụ rồi”.

“Bây giờ á? Nhưng gã đó đã dậy đâu?”. Parani ngạc nhiên.

“Chưa dậy cũng phải dậy”. Nanjiu nghiêm giọng.

“Liệu có được không? Phòng riêng...”. Parani lưỡng lự.

“Được chứ. Điểm khởi đầu của việc làm người là sáng dậy sớm và đi làm việc chứ không phải chổng mông lên ngủ cho đến khi mặt trời đứng bóng như thế này”.

Parani gật gù: “Được, đến đâu thì đến, gã Rawat phải biết thay đổi cách sống”.

“Phải thế chứ, bạn yêu quý”. Một nụ cười nham hiểm xuất hiện trên gương mặt Nanjiu, cả hai cùng nhìn lên tầng hai.

Khi bàn bạc đã xong, cả hai cùng đi lên tầng trên để tìm phòng của Rawat. Chiếc cầu thang chia khu vực tầng hai của dinh thự nhà Woradechawat làm hai. Nanjiu hất mặt ra hiệu cho Parani đi sang bên trái, còn mình sẽ rẽ sang bên phải.

Parani nghe lời Nanjiu, cô bỏ qua khá nhiều phòng vì nghĩ rằng đó không phải là phòng của Rawat cho đến khi dừng lại trước một căn phòng, bởi trước cửa phòng có treo một tấm biển ghi rất rõ ràng:

Không được làm phiền khi cậu chủ nhỏ ngủ...

Parani nhìn thấy tấm biển đầy oán hận. Cô quay lại định báo cho Nanjiu biết mình đã tìm thấy căn phòng tình nghi nhưng lại chẳng thấy bóng dáng bạn đâu. Khi không thấy Nanjiu, Parani quyết định xoay tay nắm cửa mở cửa phòng ra.

Cửa không khóa bởi đêm qua chủ nhân của nó trở về trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Parani thò đầu vào nhìn, khi thấy một phần khuôn mặt của người đang ngủ lộ ra khỏi chăn, Parani mới chắc chắn mình không vào nhầm phòng và từ từ bước vào.

Anh chàng nằm trên giường mắt nhắm tịt, nằm trong chăn một cách thoải mái, không hề biết có người đang đột nhiên vào phòng mình. Parani nhìn Rawat đang ngủ một cách say sưa thì bỗng thấy ngứa mắt. Có vẻ như đêm qua anh ta làm việc khá vất vả nên mới ngủ như người chết rồi thế này.

“Rawat, dậy đi”. Parani nói.

“Tiền trong túi, lấy bao nhiêu tùy thích”. Rawat ú ớ trả lời.

Parani sùng mặt, ánh mắt đầy căm giận khi nghe thấy lời nói của Rawat.

“Dậy! Dậy!”. Parani nói to hơn.

“Em yêu... Cho anh ngủ thêm chút nữa đi”. Rawat nũng nịu, hai mắt vẫn nhắm chặt.

“Dậy! Dậy! Dậy!”. Parani càng hét to hơn.

“Em yêu... Lấy cả ví đi cũng được... Cho anh ngủ đã”.

Parani không chờ cho Rawat dâng thêm cái gì cho mình, cô đi đến bên giường, giật chăn ra khỏi người Rawat.

“D...Dậy...”.

Parani đột nhiên im bất bởi thứ mà cô nhìn thấy trên giường lúc này khiến cô kinh hãi hơn bất cứ thứ gì.

Khi bị giật chấn, thứ duy nhất đập trên người, Rawat mở mắt bức tức: “Gì nữa đây, hết sức rồi đấy”. Giọng phản nản vang lên trước khi chủ nhân của nó đưa mắt nhìn kẻ cứ nhất quyết phải lôi cậu dậy cho bằng được.

“Hả?!” Rawat giật mình kêu lên khi thấy người kia đang đứng tròn mắt, miệng há hốc ngay bên giường.

Mặt Parani đỏ ửng, chân tay cứng đờ, không biết nên làm gì tiếp theo.

Rawat cúi xuống nhìn tình trạng cơ thể mình, con buồn ngủ bỗng chốc biến mất.

“Đồ điên! Cô định cưỡng hiếp tôi à?”. Rawat hét to rồi nhảy vội xuống giường, vợ nhanh lấy chiếc quần bò để mặc vào.

“Đồ xấu xa! Suy nghĩ đen tối”. Parani bắt đầu đáp trả khi thấy người Rawat đã có thêm vài.

“Vào tận trong phòng, nhìn trộm tôi ngủ, lại còn cất giọng kêu gọi ngay bên giường, thế không gọi là gọi tình thì gọi là gì?”. Rawat như đọc được suy nghĩ của Parani: “Trời ạ, bà cô Parani đáng kính ời, bà có gọi đến chết thì người như Rawat tôi đây cũng không có tâm trạng dậy chơi cùng đâu”. Rawat trêu ghẹo.

Parani mím môi, tay nắm chặt.

“Đấy đấy... cô đang định nhảy vào sàm sờ tôi phải không? Nhưng mà xin lỗi bà cô Pa nhé, tôi vẫn chưa đánh răng rửa mặt, tức là vẫn chưa đủ sạch sẽ để bà cô có thể ‘giày vò’ được đâu. Thế nên, xin phép rước bà xuống chờ dưới nhà”. Nói rồi, Rawat đưa tay ra như một quý ông lịch sự mời Parani ra khỏi phòng.

Parani nhìn chăm chăm vào Rawat, giận lắm mà không làm gì được ngoài việc quay lưng đi thẳng ra ngoài.

Rawat cười sung sướng phía sau. Sáng nay mới thật thoáng đãng, trong lành làm sao, tự nhiên lại làm cho con bé hai huy chương kia được phen giật thót. Rawat cười hả hê, sung sướng. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, từ nay trở đi, cậu đã có cách để chế ngự cô vệ sĩ của mình rồi.

Sau khi rẽ sang bên phải, Nanjiu vô tình đi lạc vào trong phòng làm việc của Raman mà không hề hay biết. Cô đi một vòng xung quanh phòng, gật gù thăm tẩn thưởng phong cách bài trí đơn giản mà không kém phần tinh tế của căn phòng. Bỗng nhiên, cô dừng lại khi thấy tên của một file tài liệu trên bàn làm việc.

... Tòa nhà N.J.Gym...

Mắt chủ nhân của trung tâm huấn luyện tự vệ sáng lên, cầm ngay tập tài liệu mở ra xem.

Chỉ mới mở trang đầu tiên ra đọc, Nanjiu đã phải nghiêng răng ken két khi trên hợp đồng ghi số tiền rất rõ ràng... năm mươi triệu bath.

“Điên thật, dám nói dối mình là hai trăm triệu bath”. Nanjiu gằn giọng, có chút oán hận kẻ tư bản khát máu, lấy lãi cao đến mức cô đành phải chấp nhận làm bạn gái hồ vớ với cái giá hai trăm triệu trong khi giá trị thật chỉ có năm mươi triệu.

Nanjiu lật sang trang tiếp theo, đó là hình ảnh chụp từ các góc khác nhau của tòa nhà, nhưng đó không phải là vấn đề chính, quan trọng nhất là bức ảnh cuối cùng, khuôn mặt cô hiện lên rõ một, lại còn có một bản lí lịch vô cùng chi tiết đi kèm nữa.

Mắt Nanjiu sáng quắc, trong lòng bùng bùng lửa giận, điều tra lí lịch cô kỹ đến mức này rồi mà hôm trước còn xét hỏi làm quái gì?

Nanjiu đưa mắt đọc lần lượt từng dòng trong bản sơ yếu lí lịch được đánh máy một cách gọn đẹp của mình, mắt cô tròn tròn khi đọc đến dòng cuối cùng được viết bằng tay trông khá nổi bật, cho thấy đây là thông tin vô cùng quan trọng.

Tám mươi hai... sáu mươi tư... tám mươi chín...

“Raman... Đồ dâm dăng”. Nanjiu nghiêng răng ken két, quay sang nhìn bức ảnh của chủ nhân căn phòng với ánh mắt tóe lửa.

“Kiêu căng, tự mãn, giả vờ nghiêm chỉnh trước mặt mọi người, trời ạ, hóa ra cũng chỉ là một gã háo sắc”. Tiếng Nanjiu chửi bới Raman vang khắp phòng. Khi đã hả dạ, cô vớ tay úp mạnh chiếc khung ảnh xuống bàn rồi quay phắt mặt đi ra như đã quá chán ghét bản mặt người trong ảnh.

Khi Nanjiu đi xuống tầng dưới liền thấy Parani mặt đỏ như gấc, ngồi yên trong phòng khách không nói không rằng.

“Pa, sao vậy, sao mặt cậu đỏ thế kia?”

Parani ngẩng lên nhìn cô bạn lúc này đã đi tới ngồi xuống bên cạnh mình: “Tớ đã đánh thức gã đó rồi, lát nữa sẽ xuống”.

Nanjiu gật đầu. Bác quản gia mang đồ ăn nhẹ ra cho cả hai người. Nanjiu và Parani giết thời gian bằng cách nhấm nháp đồ ăn, đến khi đĩa đã được vét sạch mà “lát nữa” của Parani vẫn chưa đến.

“Gã Rawat đó chết chìm trong phòng tắm rồi hay sao?”. Nanjiu dần mất bình tĩnh bởi đã nửa tiếng trôi qua mà Rawat vẫn chưa có dấu hiệu sẽ xuống:

“Năm phút nữa mà chưa thấy thì biết tay ta”.

Vừa dứt lời, bỗng có mùi thơm từ đâu xộc tới.

“Xuống rồi đây”. Mùi Namjiu phập phồng.

Rawat từ từ đi xuống cầu thang như chẳng thèm để ý đến ai. Vừa đặt chân xuống đến tầng trệt đã gọi: “Bác Nít ơi, cháu đói rồi”.

Namjiu và Parani lừ mắt, sờn da gà với điệu bộ của cậu chủ nhỏ.

“Hôm nay đến cả đôi cơ đây”. Rawat cất giọng treu đùa khi thấy Namjiu ngồi cùng Parani. Sau đó, Rawat hướng ánh mắt sang Parani, đồng thời nhếch mép cười như thể vừa nghĩ đến điều gì hay ho.

Parani nhìn lại đầy khó chịu.

“Hôm nay bạn tôi sẽ bắt đầu làm vệ sĩ cho anh”. Namjiu mở lời trước.

“Tốt thôi”. Rawat nhún vai, tình bơ khiến Namjiu ngạc nhiên.

“Không định gào rú như thường lệ sao?”. Namjiu cạnh khóe.

Rawat lừ mắt nhìn Namjiu, nhưng tâm trạng cậu lúc này vẫn đủ tốt để không thèm phản pháo lại những câu bóng gió như thế.

“Tại sao tôi phải gào rú, có vệ sĩ cũng giống như có thêm một tay sai mới. Chỉ có điều, nếu là tay sai tại nơi làm việc người ta gọi là nhân viên, nếu là trong nhà người ta gọi là người giúp việc, nhưng nếu là vệ sĩ, có lẽ gọi là trường hợp đặc biệt khi đi đâu cũng phải đi theo, trong nhà cũng như ngoài đường, mà biết đâu đây... đến phòng ngủ cũng chẳng tha”.

“Rawat! Quá lắm rồi đây”. Parani gằn giọng, còn Namjiu cũng đã bắt đầu nhe nanh nhảy vào cầu xé.

Rawat vội lên tiếng phản pháo trước khi hai người kịp dùng tới vũ lực: “Làm sao? Hay những gì tôi nói là không đúng. Đừng quên là vừa nãy cô còn vào phòng ngủ của tôi, đánh thức tôi ngay trên giường. Hay cô định chối?”.

Parani nắm chặt tay, cổ găng kim nén cơn giận.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

“Phụ nữ... nói sự thật một cái là hết đường cãi”. Rawat thấy Parani không trả lời lại càng lấn tới.

Namjiu hết nhìn Rawat lại nhìn Parani, thấy thương cho bạn, Rawat đang đánh đúng vào điểm yếu của Parani, cứ hễ động đến chuyện nam nữ là cô ấy không biết chống chọi ra sao.

“Không cãi là vì không muốn nói, chẳng liên quan gì đến chuyện thật hay giả”. Namjiu trả lời thay bạn.

“Cô thì biết gì”. Rawat sừng cò.

“À... chuyện cãi trần nằm ngủ đến khi mặt trời chiếu vào mông mà vẫn chưa thèm dậy áy à. Xời... biết đến đâu xấu hổ đến đây. Giờ này mông cháy thành vết rồi cũng nên”.

Namjiu nhếch mép cười khi thấy đối phương tự dưng gật thót người. Cạnh khóe được Rawat khiến Namjiu thấy vô cùng hài lòng nhưng cô không nghĩ lại làm đến mức Rawat phải tái mặt đi như thế.

“Cô nói linh tinh cái gì vậy?”. Rawat cao giọng, cảm thấy hơi xấu hổ.

“Hừ!”. Namjiu hừ giọng.

Rawat lờm Namjiu rồi quay sang nhìn Parani: “Có lẽ tôi phải phỏng vấn vệ sĩ của tôi một chút rồi”.

Parani vênh mặt nhìn Rawat, tự tin đáp lại: “Được thôi”.

“Vậy lại đây”. Nói rồi Rawat kéo tay Parani đứng lên, nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Namjiu ngậy mặt nhìn theo hai người, hình ảnh Rawat kéo tay Parani khiến cô không khỏi ngạc nhiên.

“Hai người đó thân thiết với nhau từ bao giờ không biết” Namjiu tự hỏi chính mình.

Rawat vừa dắt vừa lôi Parani vào trong một căn phòng khác ngay bên cạnh phòng khách.

“Này, anh thả ra, tôi tự đi được”. Parani nghiêm giọng.

Rawat buông tay Parani: “Cầm tay rõ lâu, giờ mới nói”.

“Anh!”. Parani nhìn Rawat đầy tức giận.

“Không cần phải tỏ ra cáu bẳn, vì người phải cáu đáng ra phải là tôi mới đúng. Cô mang chuyện tôi ngủ khỏa thân đi kể cho bạn cô nghe đúng không?”. Rawat bực bội.

“Tôi không kể. Làm ơn đừng có đổ tội cho tôi”. Parani lạnh lùng phủ nhận.

Rawat nhìn chăm chăm vào mặt Parani, Parani vênh mặt lên không chút sợ hãi, e dè, tự tin rằng mình không làm gì sai.

“Được. Tôi tin cô. Nhưng sau này nếu có biết hay nhìn thấy những chuyện riêng tư của tôi cũng đừng mang đi phun cho ai biết, mà nhất là những chuyện tế nhị...”. Rawat dùng ánh mắt lửa tình đã từng đón ngả bao cô gái ra nhìn Parani.

Parani nhìn đáp trả lại một cách vô cảm.

Rawat hậm hực khi ánh mắt lửa tình của mình mất tác dụng. “Này cô, tập có cảm xúc chút đi chứ”.

“Tôi như thế này từ lâu rồi. Tôi đến để làm vệ sĩ, vì thế anh làm ơn phân biệt giúp cái gì nên làm, cái gì không nên làm, và đừng nghĩ khuôn mặt hay ánh mắt kêu gọi kia có thể sử dụng với bất kì cô gái nào”. Parani nhìn Rawat đầy khinh bỉ.

Rawat sầm mặt.

“Phụ nữ không phải ai cũng chết mê chết mệt vẻ ngoài đâu. Hy vọng anh hiểu điều đó, và làm ơn hãy thể hiện cho ra dáng ông chủ một chút”. Parani tranh thủ dạy bảo.

“Ok... ok...”. Đến lượt Rawat chịu thua.

“Anh hết chuyện để nói với tôi rồi đúng không? Nếu đúng, tôi xin phép”. Nói xong, Parani xoay người đi ra khỏi phòng. Đây là lần đầu tiên cậu bị phụ nữ dạy dỗ, lại còn là người bị bỏ đi nữa.

“Cái quái gì thế này”. Rawat lắc đầu, hậm hực: “Phụ nữ gì mà độc ác, dám vứt bỏ Rawat này lại thế à?”.

Parani quay về chỗ Namjiu ngồi. Namjiu vội lo lắng hỏi.

“Có chuyện gì vậy, Pa?”.

“Không có gì, Rawat yêu cầu mình không được mở miệng về những chuyện riêng tư của anh ta”.

“Nói ngắn gọn là sợ mất mặt”. Namjiu bĩu môi.

Parani gật đầu: “Kệ anh ta, chúng ta là người làm thuê, chuyện của ông chủ không nên đem đi nói linh tinh là đúng rồi”.

Namjiu rất thông cảm với bạn: “Kiên nhẫn một chút đi Pa, không cần để tâm đến những kẻ như thế. Người như Rawat chỉ được cái mồm thôi, ra tay một cái là nát tươm như cám”.

“Muốn nói xấu chủ nhà thì cũng nên nói nhỏ một chút hai quý cô ạ”. Giọng Rawat vang lên: “Và người đàn ông khỏe mạnh nam tính đầy người như Rawat đây, khi ra tay chưa bao giờ nát như cám, chỉ có vui mà thôi”.

Namjiu lừ mắt khi Rawat cũng dùng câu slogan của anh Jirasik. Còn Parani mặt vẫn bình thản dù trong lòng chỉ muốn móc hàm cái gã mà mình phải tôn làm ông chủ này.

Rawat không quan tâm đến hai cô gái nữa, cậu đi ngang qua họ rồi vào phòng ăn, giải quyết ngay đĩa thức ăn đã được đặt sẵn trên bàn một cách nhanh chóng.

“Cậu Rawat không gọi cô Namjiu và cô Parani ra ăn cùng ạ?”. Bác quản gia hỏi Rawat.

“Không cần đâu bác. Phí phạm”. Rawat thần nhiên đáp.

“Ôi trời, cậu Rawat, nói thế không đáng yêu chút nào. Cậu Rawat của bác là người rộng lượng, tốt bụng không phải sao?”.

Rawat nhún vai: “Thì tùy bác vậy”.

Bác Nit cười, âu yếm nhìn cậu chủ nhỏ của mình. Cho dù đôi khi Rawat có vẻ ích kỷ nhưng chưa bao giờ hư hỏng hay gây chuyện với ai.

“Được rồi. Ra mời cô Nanjiu và cô Parani ở trong phòng khách, nói là cậu Rawat mời ra dùng cơm”. Bác Nit quay sang ra lệnh cho người hầu.

Một lúc sau, người hầu quay lại báo rằng cả hai cô gái xin phép vì đã ăn rồi.

Rawat hơi méch lòng vì bị từ chối không chút nể mặt: “Cháu ra ngoài đi dạo một lát cho tiêu cơm bác nhé”. Nói rồi, Rawat buông thìa và đứng lên đi ra khỏi phòng.

“Ồ kia... cậu Wat, mới ăn được có một chút mà”. Bác Nit nói với theo đầy lo lắng nhưng Rawat vẫn lẳng lặng đi ra.

Rawat quay lại phòng khách, ra lệnh: “Tôi sẽ ra ngoài đi dạo, ai biết đây là việc của mình thì làm ơn đứng dậy đi theo tôi”. Ra lệnh xong, Rawat quay người đi mất.

Parani và Nanjiu quay sang nhìn nhau rồi cùng đứng dậy đi theo Rawat.

Rawat nhếch mép cười hả hê. Cứ chờ đấy, ta sẽ khiến các người khóc hu hu cho mà xem. Kiêu cho lắm vào!

Chủ nhân ngôi nhà cứ đi mãi, đi mãi cho đến khi dừng lại trước một cái chuồng, bên trong có một con chó rất to. Con chó sủa vang khi nhìn thấy người lạ theo sau Rawat đến gần.

“Plak, bình tĩnh nào”. Rawat cười nham hiểm, quay lại nhìn Nanjiu và Parani đang cùng nhau đi lại phía xa.

“Cậu Wat, cậu định làm gì ạ?”. Người làm vườn hoảng hốt khi nhìn thấy Rawat định mở cửa chuồng.

“Tôi muốn dẫn con Plak đi dạo”. Rawat trả lời, cậu biết là người làm vườn này yêu quý chú chó cưng của anh trai mình lắm.

Người làm vườn toát mồ hôi. Con Plak này của cậu Raman nổi tiếng dữ tợn, nó chỉ nghe lời một người duy nhất là Raman. Cho dù chưa từng cắn ai bao giờ nhưng dáng vẻ hung dữ của nó cũng đủ khiến cho không ai dám lại gần.

“Liệu có được không, nó dữ lắm đấy ạ?”.

“Tôi sẽ đích thân nắm dây dắt nó, không tuột đâu mà sợ”. Rawat nói.

“Ồ... vì...”. Người làm vườn ấp úng vì đã từng chứng kiến con Plak bị tuột dây. Lần ấy, tất cả mọi người đều phải trốn, chờ Raman về dẫn nó vào chuồng.

“Được rồi, tôi bảo đảm là nó không tuột dây đi cắn ai đâu”. Rawat nhấn mạnh một lần nữa và không để cho người làm vườn có cơ hội phản đối, cậu với lấy bộ dây xích treo phía trên lồng rồi mở cửa lồng.

“Lại đây nào Plak, ta sẽ dẫn ngươi đi dạo...”. Rawat chưa nói xong, con béc-giê Đức đã lọt qua cửa chuồng vọt nhanh ra ngoài.

Rawat hoảng hốt, giật mình than thầm: “Xui rồi!”.

“Chết thật...cậu Rawat...”. Người làm vườn kêu lên kinh hoàng trước khi hét to báo động cho hai cô gái đang bước đến: “Tránh ra! Tránh ra! Chó xông chuồng rồi!”.

Khi Rawat bừng tỉnh liền vội chạy theo con Plak.

“Plak! Dừng lại! Plak! Plak! Dừng lại! Dừng lại ngay!”. Rawat gọi tên con Plak nhưng nó vẫn ngoan cố chạy tiếp.

Nanjiu và Parani chứng kiến sự việc ngay từ đầu, tiếng hét của người làm vườn báo cho họ biết rằng con chó đang vênh mặt chạy đến kia không hề bình thường.

“Gâu! Gâu! Gâu!”. Tiếng sủa càng lúc càng to.

Nanjiu và Parani đứng yên...chờ.

Con Plak chạy đến dừng ngay phía trước mặt, cách Nanjiu và Parani không đến năm mét. Nó gầm gừ nhe nanh đe dọa, sẵn sàng chồm đến xoi tái kẻ đối diện.

Nanjiu nhìn vào mắt con Plak chốc lát, khi thấy nó bắt đầu đứng dậy, Nanjiu ra lệnh một cách dứt khoát:

“Plak! Ngồi!”.

Mệnh lệnh của Namjiu khiến con Plak sững ra vài giây rồi co người ngồi xuống, lại còn vẩy đuôi ra về ngay thớ nữa chứ.

“Tốt lắm... Giỏi... Giỏi”. Namjiu tiến lại gần con Plak, đưa tay ra xoa đầu, gãi cổ làm nó lễ lưởi hà hơi khè khè ra về sung sướng.

Parani cũng xoa đầu con Plak khiến nó càng tỏ ra thích thú hơn.

Rawat vừa chạy lại, sững sờ khi thấy cảnh tượng trước mặt.

“Thật không thể tin được, cậu Rawat nhỉ?”. Người làm vườn chạy sau Rawat đến nơi cũng không dám tin vào mắt mình.

“Có chuyện gì thế?”. Giọng nói vang lên phía sau lưng khiến Rawat giật thót bởi biết rõ việc mình vừa gây ra không phải chuyện nhỏ.

Raman về nhà sớm hơn thường lệ. Người lái xe đi đón Parani đã gọi điện báo cho anh biết Namjiu cũng đến cùng và lúc này đã có mặt tại dinh thự nhà Woradechawat. Chính vì thế anh phải sắp xếp công việc rồi nhanh chóng rời khỏi công ty vì sợ ông em trai yêu quý sẽ gây chuyện. Và quả thật không nằm ngoài dự đoán.

“Anh Raman... là... con Plak xổng chuồng”. Rawat lí nhí, thấy hối hận khi định lời con Plak ra để dọa hai cô gái nhưng lại vô tình khiến nó xổng chuồng. May mà cả Namjiu và Parani không phải những người bình thường, đến con Plak chưa từng quy phục ai mà còn phải sợ, như thế có nghĩa là, đến con chó cũng nhận biết được mùi hung dữ.

Raman thấy lạ khi thấy Namjiu và Parani đang thay nhau vuốt ve con béc-giê lớn khó tính. Vừa nhìn thấy Raman, con Plak vẩy đuôi mừng rỡ rồi chạy lại chào chủ.

“Thế nào, Plak?”. Raman hỏi con Plak rồi ngồi xuống, ầu yếm xoa đầu nó.

“Hôm nay anh về sớm thế? Đã năm giờ đâu?”. Namjiu ngạc nhiên hỏi.

“Tại hôm nay không có việc gì quan trọng”. Raman lạnh nhạt trả lời. Anh vừa về đến nơi đã nghe thấy tiếng gầm gừ của con Plak liền chạy lại xem, vừa hay được chứng kiến toàn bộ sự việc.

“Ai đã thả con Plak ra thế?”. Raman nghiêm giọng hỏi người làm vườn.

Anh ta cúi đầu: “Con Plak tự xổng chuồng ạ”.

“Em định đưa con Plak ra đi dạo, nhưng vừa mở cửa thì nó đã nhào ra”. Rawat nhận tội.

Raman quay sang nhìn em trai một cách tức giận, dù biết em trai mình không cố ý nhưng nếu lúc đó Namjiu không kìm chế được con Plak, thật không dám nghĩ tiếp hậu quả sẽ như thế nào.

“Vừa làm gì, em biết rõ chứ?”. Raman nhấn mạnh từng chữ.

Rawat rầu rĩ, rất hiếm khi Raman nói kiểu đó với cậu: “Em xin lỗi”. Rawat khẽ trả lời.

Namjiu cảm nhận được bầu không khí nghiêm trọng đang bao trùm xung quanh hai anh em nhà Woradechawat. Cô không muốn làm to chuyện, dù biết Rawat muốn dọa mình và Parani bằng cách đưa con Plak ra nhưng việc con Plak xổng chuồng quả không phải là do Rawat cố ý.

“Anh Raman, Rawat không cố ý đâu. Con Plak nó chạy nhanh thế, em trai anh đuổi không kịp, vừa chậm vừa yếu như sên thế kia cơ mà. Phải không, Plak?”. Namjiu vừa nói vừa ngồi xuống xoa đầu con Plak.

Con Plak vẩy vẩy đuôi, quay ra dụi dụi đầu vào tay Namjiu.

Raman thở dài, lại nhìn em mình một lần nữa: “Đừng làm thế nữa, hiểu chưa Wat?”.

“Vâng”. Rawat lí nhí, cậu biết lần này đã khiến cho Raman rất giận nên xin phép đi trước: “Vâng em đi trước đây. Em có việc”. Nói rồi Rawat dậm bước định đi.

“Wat!”. Raman gọi giật lại.

“Vâng?”.

“Đến Pa theo nữa”.

Rawat ừ ừ nhưng không thể cãi lời anh trai lúc này nên đành bất lực trả lời: “Vâng”.

“Pa trông coi Wat giúp anh nhé, nhớ nhắc nó đừng uống quá nhiều. Nếu có chuyện gì xảy ra, hãy gọi cho Chak và Thost bất cứ lúc nào”. Raman gửi gắm Rawat cho Parani.

“Vâng ạ”. Parani nhận lệnh.

“Anh Raman, em lớn rồi, là vệ sĩ chỉ nên đi theo...” Rawat càng nói, tiếng càng nhỏ cho đến khi im bật trước ánh mắt nghiêm khắc của Raman.

“Vâng... Được rồi... Em sẽ cư xử tử tế, để cô Pa đây không phải vất vả”. Rawat sắp xếp lại từ ngữ một lần nữa.

“Quá trôi chảy”. Nanjiu lắc đầu nói nhỏ.

“Chúng ta đi thôi, Pa”. Rawat quay sang nói mời Parani một cách lịch sự, không quan tâm đến câu đá kích của Nanjiu.

Parani lữ mắt với thái độ mặt dày đến trơ tráo của Rawat.

Khi Rawat và Parani đã đi khỏi, Nanjiu mới sực nhớ ra hôm nay mình tình nguyện làm vệ sĩ thứ hai của Rawat liền gọi với theo: “Pa... tó đi cùng”.

“Định đi đâu?”. Raman giữ tay Nanjiu lại, hỏi.

“Hôm nay tôi đến làm vệ sĩ phụ”. Nanjiu nói nhanh với Raman, dậm chân định bước đi.

“Em ở lại đây. Dù sao em cũng đã đến nhà anh rồi, ở lại ăn tối cùng anh vậy”. Tay Raman vẫn giữ chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Nanjiu, không có ý định thả ra một cách dễ dàng.

“Nhưng tôi phải đi làm nhiệm vụ”. Nanjiu ngoan cố nói.

Raman lắc đầu: “Nhiệm vụ của em là làm người yêu của anh và ở đây ăn cơm với anh tối nay. Còn việc làm vệ sĩ cứ để Pa tự giải quyết”.

“Nhưng hôm nay chúng ta đâu có hẹn nhau?”.

“Vậy cứ cho là từ nay trở đi ngày nào chúng ta cũng hẹn nhau mà không cần có thời gian cố định, chúng ta sẽ tự hiểu nhau”.

Nanjiu quay đi bĩu môi khi nghe đến câu “chúng ta sẽ tự hiểu nhau”, cô sực nhớ ra còn còn chuyện cần phải làm sáng tỏ với Raman, mà chuyện đó cho dù có “tự hiểu nhau” cũng không giải quyết được gì.

Raman đưa áo vest cho người làm vườn: “Chot, cất giùm tôi”.

Người làm vườn nhận chiếc áo từ tay Raman rồi nhanh chóng rời đi.

“Để anh dẫn con Plak đi dạo một chút. Dạo này anh không có nhiều thời gian dành cho nó lắm”. Nói rồi, Raman giật dây ra hiệu cho con Plak đi theo mình, tay còn lại vẫn nắm chặt lấy bàn tay Nanjiu.

“Này anh, tôi không phải con Plak, không cần phải dắt”. Nanjiu nhăn nhó. Nghĩ cô là một con cún lạc đường hay sao mà phải dắt như thế.

“Em đúng là chẳng romantic gì cả”. Raman khẽ than nhưng cũng chịu thả tay Nanjiu ra.

Nanjiu vẫn nghe thấy nên đáp trả: “Hừ, anh thì romantic lắm đấy, chỉ cần nhìn thấy mặt anh là từ romantic cũng chuyển thành...”.

“Romance”. Raman đáp lời.

Nanjiu há hốc mồm, thật không dám nghĩ Raman dám nói ra câu đó: “Dạo này anh có vẻ không muốn giấu giếm cảm xúc nữa nhỉ”.

“Ồ với em sao anh phải giấu giếm. Chúng ta thân thiện với nhau thế cơ mà”.

“Tôi thân thiết với anh lúc nào, đừng có tự lừa dối bản thân”.

“Em đã từng vừa đi vừa nắm tay ai bao giờ chưa? Hay là đi ăn cơm chỉ có hai người mà lại không phải là người trong gia đình? Hay cùng nhau đi dự tiệc...?”.

“Chưa từng”. Nanjiu nhanh chóng ngắt lời trước khi Raman kịp kể ra hết những gì hai người đã từng làm cùng nhau.

“Nếu vậy có nghĩa là hai chúng ta thân thiết với nhau. Em không phủ nhận điều đó được đâu”.

“Ok... ok... thân hơn người khác một chút cũng được”.

Raman gạt gù hải lòng rồi dẫn người vừa mới “bị buộc trở thành người thân thiết” của anh đi vòng quanh khu nhà. Nanjiu ngấm nhìn căn nhà của Raman với vẻ ngưỡng mộ. Cả hai cùng đi dạo một cách chậm rãi, thư thái như thể căn nhà này chỉ có hai người họ vậy.

“Con Plak có vẻ rất thích em đấy”. Raman lên tiếng khi thấy con Plak cứ vẫy đuôi bám lấy Nanjiu không chịu rời.

“Tôi không muốn nói ra đâu”. Nanjiu ra vẻ vênh vác: “Cho dù là già hay trẻ, thậm chí đến cả chó, một khi được quen biết Nanjiu này thì cũng đều quý

mến cả”.

Raman nhìn Namjiu nhẹ nhàng nói: “Đúng thế”.

“Anh - nghĩ - đúng - rồi”. Namjiu nhấn mạnh từng từ với vẻ thích thú.

Raman hơi mỉm cười nhưng mắt thì sáng hẳn lên: “Hơn em chín tuổi có bị cho là già không?”.

Namjiu ra chiều suy nghĩ: “Già hơn tôi chín tuổi, nghĩa là ba mươi ba, nếu so sánh với tuổi của tôi cũng có thể cho là già, nhưng nếu không đem ra so sánh thì đây là độ tuổi đang được ưa chuộng đấy”.

“Thật may là anh ba mươi ba, vừa đủ nằm trong nhóm người già, trẻ em và chó của em. Điều quan trọng là tuổi được ưa chuộng, nên có cơ hội gấp đôi”. Raman cười.

Namjiu ớ người, nhìn sâu vào đôi mắt nâu đậm ánh nét cười kia, Namjiu dần hiểu ra tại sao Raman lại hay thích nhắc đến con số chín đến vậy.

“Chín... cũng không đáng là bao...”.

“Em từng nói, chín là con số đẹp, mà càng già thì càng thích, có tư cách, đáng để gặp gỡ”. Raman chặn họng Namjiu.

“Tôi... tôi...”. Namjiu ấp úng.

“Con người phải có trách nhiệm với những điều mình đã nói. Vì thế anh nghĩ rằng, em và anh, chúng ta vô cùng hợp nhau”.

“Quá hợp...”. Namjiu dài giọng, vẻ mặt vẫn bình thản, nhanh chóng thay đổi đề tài trước khi ngập sâu hơn vào chuyện đó: “Hợp đến mức mảnh đất có năm mươi triệu mà cũng có thể vô tư đội giá lên hai trăm triệu”.

Raman nhướn mày: “Anh là doanh nhân, là chủ sở hữu mảnh đất ấy, chẳng có gì lạ khi mua về năm mươi triệu nhưng bán ra với giá hai trăm triệu. Việc mua bán phụ thuộc vào sự hài lòng của kẻ mua và người bán không phải sao?”.

“Đồ máu lạnh... ra giá gấp những bốn lần. Anh muốn lừa tôi đúng không? Tôi biết hết đấy”. Namjiu mạnh miệng cãi.

Raman nhìn Namjiu, bật cười: “Thôi thì... coi như anh công nhận còn có mục đích khác”.

“Người gì hành động không thẳng thắn, phải ngấm ngầm giấu giếm, sợ người khác biết được con người thật của mình. Lần sau, nếu anh sợ quên cái gì cũng không cần ghi chú lại đâu, hỏi thẳng tôi cũng được. Tôi vô cùng hân hạnh được trả lời”. Namjiu hả hê khi ám chỉ đến phần ghi chú in đậm cuối trang giấy.

“Em đã vào phòng làm việc của anh đúng không?” Raman vẫn hơi mỉm cười.

“Đúng thế”. Namjiu vênh mặt.

“Nếu thế chắc em đã đọc tập tài liệu trên mặt bàn rồi”. Raman đoán Namjiu chắc chắn đã mở tập tài liệu mà anh quên chưa cất trên bàn ra đọc nên mới biết chuyện về giá cả tòa nhà và lí lịch của cô mà anh đã cho người đi điều tra.

“Đã đọc hết từng câu từng chữ, từ dòng đầu đến dòng cuối cùng”. Namjiu nhấn mạnh vào cụm từ “dòng cuối cùng”.

“Đọc kĩ không?” Raman hỏi.

“Kì. Đến câu viết bằng tay tôi cũng đọc từng chữ một”. Namjiu nói rõ ràng từng chữ, có vẻ đang muốn hỏi tội.

“Nếu thế, cứ làm theo như những gì em thấy”. Raman vẫn bình thản nhưng ánh mắt rõ ràng đang rất thích thú.

Namjiu nhìn chăm chăm vào Raman như thể không dám tin anh lại dám mở miệng công nhận như thế.

“Anh mãi nghe và tiện tay ghi luôn, đến lúc nhìn ra thì đã viết mất rồi. Mà anh lại không muốn làm bản tờ giấy nên không tẩy đi”. Khuôn mặt Raman vẫn bình tĩnh đến lạ, chỉ có giọng nói có vẻ như đang vô cùng phấn khởi.

“Mãi nghe hay là mãi thả cho trí tưởng tượng bay xa?”. Namjiu găm giữ.

“Cả hai”.

“Này! Anh ngấm ngầm tưởng tượng về tôi sau lưng tôi đúng không?”.

Raman phá lên cười vui vẻ: “Em đúng là dám nghĩ dám nói”.

“Anh Raman! Anh nghĩ xa đến đâu rồi, tôi không có ý nói đến chuyện như kiểu... ờ... đâu nhé”. Mặt Namjiu đỏ bừng. Cô chỉ nghĩ là Raman... Raman... Namjiu không thể biện minh nổi cho mình bởi chính cô cũng đang tưởng tượng quá xa đến mức không thể quay đầu lại được nữa.

“Em phải công nhận là em cũng nghĩ đi”. Raman thấy mặt Nanjiu đỏ bừng nhưng cô vẫn không chịu thú nhận rằng mình cũng nghĩ đến chuyện đó.

“Anh chỉ được cái nghĩ lung tung. Tôi dẫn con Plak đi dạo tiếp đây, có vẻ như có ích hơn nhiều đấy”. Nói rồi, Nanjiu phụng phịu bước đi. Raman nhìn bộ dạng Nanjiu chỉ biết lắc đầu cười rồi cũng đi theo.

“Bác Nit thấy gì không? Cậu Raman cười với cô Nanjiu tươi thật đấy. Trước đây cháu chưa bao giờ thấy cậu ấy cười như thế cả”. Người làm vườn nói thẳng với bác quản gia khi cả hai đang cùng theo dõi cậu chủ của mình.

Bác Nit gạt gù, nét mặt rạng rỡ vui vẻ: “Có vẻ như chẳng bao lâu nữa nhà chúng ta sẽ có đại tiệc”.

“Bác đang nhìn trộm cậu Raman đấy à?”. Chak và Thost lại gần hỏi nhỏ từ phía sau lưng.

“Hai người đến là tốt rồi. Tóm lại là cô Nanjiu này có phải là thật không?”. Bác Nit hỏi hai nhân viên thân cận của Raman.

“Nếu đúng, bác Nit nghĩ sao?”. Thost ước mồi ý kiến người đã trông coi Raman và Rawat từ ngày còn bé.

“Thì vui quá chứ sao. Cô Nanjiu và bạn cô ấy đáng yêu lắm, hơn vạn những cô tiểu thư mất xanh mỡ đỏ”.

“Bác ơi, mấy cô mất xanh mỡ đỏ ấy là của cậu Rawat. Với cậu Raman mà như thế chắc đã bị ném ra xa từ khi mới chuẩn bị há miệng rồi”.

“Thì đấy, cậu Raman biết chọn người lắm. Độc thân rõ lâu, chắc là để chờ cô Nanjiu này đây”. Bác Nit gạt gù thích thú.

Chak và Thost mỉm cười rồi kể thêm cho bác quản gia nghe, “Nanjiu giỏi lắm, gặp cô ấy cậu Wat cứ gọi là mất hết cả hình tượng”. Chak cố tình nhắc đến Rawat vì biết bác Nit yêu quý cậu chủ nhỏ của mình hơn tất cả những người khác.

“Thật à?”. Bác Nit nhướn mày hỏi.

“Thật mà bác. Cô ấy còn đánh cậu chủ nhỏ của bác nữa đấy”. Chak quay sang nháy mắt cười với Thost, thử xem liệu bác Nit còn muốn cổ vũ cho Nanjiu hay không.

“Cũng không sao. Cậu Wat là đàn ông, va chạm chút xíu chắc không vấn đề gì”.

Chak và Thost khẽ cười.

“Nghĩa là bác Nit bắt đầu thiên vị rồi, hay là không còn yêu quý cậu Wat như trước nữa”. Chak hỏi.

“Vẫn yêu thế thôi”, bác Nit lờ mờ yêu: “Nhưng cậu Raman cũng lớn tuổi, đã đến lúc phải lập gia đình rồi, để còn có những cô chủ, cậu chủ tí hon chạy tung tăng cho căn nhà này nhộn nhịp hơn chứ”.

“Chắc sắp rồi bác ạ”. Chak cười, anh thấy được sự thay đổi trong con người Raman đủ để nhận ra lần này ông chủ mình sẽ tiến tới thật.

“Tốt”. Bác Nit tươi cười: “Về nhà lần này, ông bà chủ chắc sẽ vui lắm khi cậu Raman lấy vợ”.

Những người còn lại đều gạt đầu đồng tình vì trong suốt những năm qua, Raman luôn bị bố mẹ thúc giục chuyện lập gia đình. Đếm không xuể những lần phải đi xem mặt các cô gái, có rất nhiều cô con gái, cháu gái của các gia đình danh giá quen biết để gặ gỡ và lựa chọn nhưng Raman chưa từng dành sự quan tâm đặc biệt đến ai đến nỗi bà Pijitra thấy nản chí, bỏ đi du lịch cùng chồng cho đỡ nản rồi lại quay về tiếp tục công cuộc tìm vợ cho con.

Bác Nit nhìn đôi trai gái sánh vai nhau đi dạo mà thấy vui lạ kì. Niềm mơ ước được trở thành bà nội của bà Pijitra sắp trở thành sự thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Chiếc xe hơi thể thao sang trọng từ từ chạy ra khỏi dinh thự Woradechawat. Bầu không khí im ắng bao trùm trong xe. Nửa tiếng trời qua, có kẻ cuối cùng không chịu nổi đành lên tiếng trước.

“Này, cô không định mở miệng chút nào sao? Hay đang tự hào vì có một người lái xe... như tôi?” Rawat nói móc.

Parani chậm rãi ngoảnh sang nhìn người lái xe: “Tôi không có gì để nói”.

“Không nói được vì cái ghế mềm mại này của tôi làm cô có thể vừa ngồi vừa mơ màng đúng không?” Rawat kiểm chuyện.

“Anh Rawat, đừng có xấu miệng.” Parani nói thẳng.

Rawat nhếch mép cười: “Cô có chắc là miệng tôi xấu không?”. Rawat cao giọng trêu: “Có muốn thử không? Biết đâu hàng thật không tệ như cô tưởng?”.

“Đừng có giờ trò tán tỉnh với tôi”. Parani nghiêm giọng nhưng mặt đã bắt đầu đỏ bừng.

“Tôi không tán tỉnh cô...”. Rawat nhún vai: “Chỉ là muốn mời cô kiểm chứng thôi”.

“Anh Rawat!” Parani bắt đầu tức giận.

“Thôi quên đi, cô đã từng thử còn gì. Ok, ok, có khi miệng tôi thôi thật nên cô mới nhớ mãi không quên như thế”. Rawat vừa nói, vừa cười nham hiểm.

Parani mím chặt môi, trừng mắt nhìn Rawat.

Rawat bắt đầu cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn sau khi trêu tức được Parani. Sau đó không lâu, cậu cho xe dừng tại bãi đỗ xe của một trung tâm thương mại.

Parani ngán ngẩm nhìn khu mua sắm sang trọng mà những kẻ giàu có hay thích ghé qua, thực sự không muốn vào.

Rawat bước xuống, vòng qua đầu xe sang phía Parani, khi thấy Parani không hề nhúc nhích liền nói: “Xuống đi, cô định ngồi đó làm cột chống xe hay sao, hay là muốn tôi phải thấp hương khấn mời xuống?”. Parani nhìn Rawat, cố gắng kiềm chế không ra đòn.

Khi Parani đã xuống xe, Rawat chậm rãi đi vào trung tâm mua sắm mà không hề để mắt đến cô. Cậu vào hết hàng nọ đến hàng kia, thử hết quần áo của nhãn hiệu này đến nhãn hiệu khác, mua được cái gì cũng vất cho Parani cầm.

Parani phải nhẫn nhịn cầm đồng túi mà Rawat ném cho mình bởi cậu ta nói rằng, như Thost và Chak vệ sĩ của Rawat, mỗi khi đi đâu, cả hai luôn phải cố gắng làm sao để ông chủ của mình được thoải mái nhất, tất nhiên bao gồm cả việc thử đồ nữa. Parani nghe mà thấy bàng hoàng nhưng một khi đã đeo nhiệm vụ vào cổ thì chỉ còn biết nhắm mắt mà làm theo.

Chưa đầy một tiếng, trên hai tay Parani đã đầy ắp các túi đủ chủng loại, kích cỡ của các nhãn hiệu nổi tiếng. Cô kiên nhẫn đi theo ông chủ của mình, vừa đi vừa lẩm bẩm: “hai trăm nghìn, hai trăm nghìn...”.

Rawat liếc nhìn Parani mà thấy buồn cười, càng thấy Parani khuôn vác đồng túi nặng trên tay lại càng tỏ ra thích thú, nhưng cậu cũng có chút thâm thán phục tính kiên nhẫn, sức khỏe và sự kiên cường của Parani, cô không kêu ca như những người phụ nữ khác mà cậu biết.

Tiếng chuông điện thoại của Rawat vang lên. Cậu nhận máy, nói: “Được... được...”, rồi tắt máy.

“Được rồi. Bây giờ tôi phải đi gặp bạn. Nếu cô muốn về trước thì tùy”. Rawat quay sang nói với Parani.

“Tôi đi cùng anh”. Parani đáp.

Rawat nhướn mày: “Tùy cô thôi, rồi đừng kêu ca đấy”. Nói xong, Rawat bước lên xe, Parani cũng bám sát theo sau.

Nơi mà Rawat hẹn bạn là một nhà hàng đồng thời cũng là một quán bar ở ngay trung tâm thành phố. Rawat vừa đến, ba, bốn người thanh niên đã ngồi chờ sẵn từ bao giờ liền vẫy tay chào Rawat cứ như thể đang đón tiếp nhân vật chính của sự kiện vậy.

“Wat! Dẫn ai đến vậy? Em Jess đâu rồi?” Một người trong đám bạn lên tiếng hỏi.

Rawat liếc nhìn Parani rồi quay sang trả lời: “Vệ sĩ riêng”.

“Hả? Bây giờ còn có cả vệ sĩ riêng nữa cơ à? Ghê thật !”. Một người khác cười nói.

“Ồ! Nhưng mình thấy cô vệ sĩ này quen lắm” Phanop dẫn đo.

“Ừ. Đúng đấy. Tôi cũng thấy cô vệ sĩ này quen quen, chúng ta đã từng gặp nhau chưa nhỉ?”. Một giọng nói khác xen vào.

Rawat thờ dãi: “Thì cô vệ sĩ này đã từng lên xe điều hành quanh thành phố hai lần rồi. Nếu nhà cậu có tí vi, chắc chắn cậu đã phải từng thấy”.

Parani lờm Rawat.

Phanop nghĩ ngay ra khi nghe Rawat nói vậy: “À... hoá ra là Parani, hai huy chương vàng Olympic Taekwondo, huy chương lịch sử của nước mình đấy”.

“Đúng, đúng, tôi nhớ ra rồi, hôm trước có truyền hình trực tiếp, tôi còn cổ vũ cho cô mà”. Một người bạn của Rawat hào hứng nói.

“CôPa, mời cô ngồi, thật vinh dự khi hôm nay được gặp nữ anh hùng của quốc gia”.

Rawat ngao ngán khi thấy các bạn mình cứ tới tập dành lời khen cho Parani.

“Tôi không ngồi được. Lúc này tôi đang làm nhiệm vụ là vệ sĩ cho cậu Rawat”. Parani lịch sự từ chối.

“Thế sao được, sao chúng tôi có thể để cô Pa ngồi chỗ khác một mình. Cô ngồi đi. Xin mời”. Một người bạn của Rawat đứng dậy, vội vã tìm chỗ ngồi cho Parani ngay cạnh Rawat, “Cô Pa ngồi đây nhé, tiện thể làm việc được luôn. Chẳng Rawat lúc nào cũng sẽ nằm trong tầm mắt cô Pa. Cô thấy chưa? Thế là mọi thứ đều ổn”.

Parani không thể từ chối thêm, đành miễn cưỡng ngồi xuống cạnh Rawat.

Rawat đưa mắt nhìn Parani mà thấy ghét.

“Pa có biết lúc cô thi đấu dành huy chương vàng lần thứ hai, tôi phải ngồi dí mắt vào màn hình cổ vũ không. Nếu khi đó cô Pa thua, tim tôi chắc tan chảy mất”. Một người bạn của Rawat nhìn Parani với ánh mắt ngọt ngào.

Tiếng cốc rơi xuống mặt bàn vang lên ầm ỉ.

“Xin lỗi... Chẳng may tuột tay”. Rawat ấp úng.

Phanop lắc đầu nhìn Rawat cười.

“Thật tình tôi không muốn nói ra đâu, hôm đó tôi cũng như người mất hồn, làm gì cũng không làm nổi, tìm lúc nào cũng đập thành thịch, cổ vũ Pa hết mình”.

Parani cười ngượng ngùng.

Rawat bỗng nhiên sa sầm nét mặt: “Có thời gian xem ti vi cơ à? Tao thấy mấy lúc nào chẳng chạy theo mấy cô em xinh đẹp”. Rawat đá đểu bạn.

“Từ trước đến giờ tao vẫn độc thân đấy” Đối phương phản kháng rồi quay sang cười với Parani: “Pa tin tôi nhé?”.

“Vâng”. Pa cũng mỉm cười đáp lại.

Rawat mím môi, nhìn nụ cười của Parani mà chột thấy chướng mắt.

Đám bạn của Rawat tiếp tục trò chuyện với Parani một cách vui vẻ. Nụ cười trong sáng, không kiểu cách của Parani khiến tất cả mọi người đều yêu thích. Nhất là lúc Parani xin phép đi vào phòng vệ sinh, tiếng bạn bè nhốn nháo xem Parani đã có người yêu chưa càng khiến Rawat nóng mặt và tỏ ý không hài lòng.

“Cứ đi mà hỏi cô ta, nhưng cẩn thận không bị bỏ bùa. Mà tôi cảnh báo trước, giới võ như thế ai có ý định lấy về cũng nên suy nghĩ cho kỹ, bị đánh cho nát xương rồi lại hối hận”. Rawat nhắc bạn.

“Nói thế tức là... định ém hàng đúng không?”. Có người trêu Rawat.

“Đúng đấy. Pa đáng yêu chết đi được, tính cũng tốt, chắc thằng Wat muốn ém hàng rồi”.

“Ém hàng quái gì. Kiểu con gái như thế, cho không cũng không thêm lấy”. Rawat bĩu môi trả lời, quay ra thì đã thấy Parani đang đứng cạnh bàn, mắt đỏ hoe.

“Xin phép mọi người, tôi phải đi có việc gấp”. Parani nói xong ngoảnh mặt đi thẳng ra cửa.

Rawat sầm mặt, vội đứng dậy đuổi theo Parani.

“Wat! Wat! Pa!”.. Đám bạn gọi với theo nhưng Rawat không thèm quan tâm, thậm chí còn chạy nhanh hơn để có thể theo kịp Parani.

“Con bé kia! Pa! Parani!”. Rawat gọi Parani liên tục cho đến khi gần theo kịp, “Tôi bảo cô dừng lại cô có nghe thấy không?”.

“Nghe thấy. Nhưng không dừng”. Parani vẫn đi tiếp, không quan tâm đến Rawat đang chạy hụt hơi phía sau.

“Này cô kia, chỉ mới nói mà không ai thèm lấy mà đã giận à. Trước đây còn nói nặng hơn thế mà có thấy động đậy chút nào đâu?” Rawat vừa đi vừa nói.

Parani bỗng đứng sững lại.

“Áy!”. Rawat không dừng kịp, đâm sầm vào Parani khiến cả hai suýt ngã, may mà chân Parani khoẻ nên vẫn đứng vững, thậm chí tay còn đủ sức kéo Rawat đứng thẳng dậy.

“Dừng mà cũng không báo trước”. Rawat ậm ừ sau khi thoát được màn ngã đầy nhục nhã trước mặt mọi người.

“Rawat, nghe tôi nói cho rõ đây”. Parani nghiêm giọng nói: “Anh có độc mồm độc miệng với tôi đến mức nào, tôi cũng không quan tâm, bởi tôi đã quá quen đến mức không còn cảm giác gì nữa. Nhưng tôi vội đi là vì... mẹ tôi phải vào viện”. Mắt Parani ngân ngấn nước.

Rawat sững người: “Nếu thế... cô còn đứng đó mà trình bày gì nữa, đi nhanh đi”. Nói rồi, Rawat vượt lên đi trước Parani.

Parani ngạc nhiên nhìn theo Rawat.

Rawat ngoảnh lại gắt: “Còn đứng đó làm gì nữa. Nhanh lên!”.

“Anh thì liên quan gì?” Parani hỏi.

Rawat nhấn nhá: “Thì tôi sẽ đi cùng cô chứ sao nữa. Đừng quên, tôi là ông chủ của cô, mà một ông chủ tuyệt vời như tôi nhất định sẽ không để cho nhân viên của mình tự đương đầu với thử thách của số phận. Nhanh lên! Chỉ biết đứng đó mà hỏi linh tinh, muộn bây giờ”. Rawat giục Parani rồi cầm cổ đi trước.

Parani không thắc mắc nữa. Ánh mắt nhìn kẻ vô tâm, vô cảm trước đây giờ đã phần nào thay đổi.

Khi đã tới bệnh viện, Parani vội vã đi vào phòng bệnh mẹ cô đang nằm.

“Mẹ!”. Giọng cô run run.

“Pa, mẹ đã nói không sao mà, con đến làm gì? Hôm nay con nhận việc mới không phải sao? Công việc thế nào? Có ai bắt nạt con không?”. Mẹ Parani lo lắng hỏi.

“Tốt cả mẹ ạ. Không ai bắt nạt con hết”. Parani mỉm cười trả lời.

“Ai vậy con?”. Mẹ cô hỏi khi thấy một thanh niên đứng sau Parani.

“Cháu chào bác. Cháu tên Rawat, là bạn, đồng thời là ông chủ mới của Pa ạ”. Rawat tươi cười, nhanh chóng giới thiệu bản thân trước khi Parani kịp nói gì đó.

“Pa, sao còn đứng đây? Đi lấy nước cho cậu Rawat uống đi”.

“Không sao đâu bác. Bác gọi cháu là Wat cũng được. Nể có gì cần cháu giúp, bác cứ nói nhé, cháu luôn sẵn sàng. Bác không cần phải ngại với cháu. Chúng ta là người thân cả mà”. Rawat mỉm cười đầy thân thiện khiến mẹ Parani không khỏi cảm thấy cảm mến tính cách của cậu.

Parani đứng dậy đi lấy nước. Cô trầm lắng đầu với diễn xuất “tron tru” của Rawat.

“Hôm nào bác ra viện ạ? Cháu sẽ đến đón”.

“Không sao đâu cháu. Bác ngại...”

“Ồi, bác. Cháu đã nói là không cần phải ngại mà. Không sao đâu, bác đừng ngại cháu. Cháu và Pa là bạn thân. Đây chỉ là chuyện vặt”.

Parani ngồi nghe mẹ mình và Rawat nói chuyện mà không khỏi nhún mày kinh ngạc. Thật không ngờ Rawat có thể bình thản nói hai người là bạn thân trong khi mới tới qua anh ta còn la hét vào mặt cô. Người đàn ông này thật lắm mặt nạ. Trước mặt người khác thì tốt bụng, dễ mến, nhưng hễ còn một mình cô bên cạnh là lật mặt nhanh hơn lật bàn tay.

Rawat khiến mẹ của Parani mải mê trong những câu chuyện của mình cho đến khá muộn mới chịu ra về: “Cháu xin phép về đây bác ạ”.

Mẹ Parani cười với Rawat rồi quay sang bảo con gái: “Pa, con tiễn Wat về nhé”.

Rawat mỉm cười khi thấy Parani có vẻ lưỡng lự, nhưng cuối cùng cũng đành làm theo lời mẹ: “Vâng, thưa mẹ”.

“Vây cháu về đây ạ”. Rawat chấp tay chào rồi đi ra khỏi phòng bệnh. Parani đi theo sau.

“Này cô, nhìn mặt cô kia, tiền tôi có một đoạn mà mặt như thiếu năng thế kia” Rawat nói.

Parani vô cùng buồn nôn với gã đi trước mặt, chỉ mới ra khỏi phòng mà bệnh độc mồm đã tái phát rồi.

“Tôi hỏi thật nhé, tại sao trước mặt người khác anh cứ phải xây dựng hình ảnh tốt đẹp thế?”.

Rawat vênh mặt cười, nhún vai như thể đó là chuyện vô cùng tất nhiên: “Đó chính là con người thật của tôi”.

Parani hừ một tiếng: “Tôi nghĩ con người thật của anh đang đứng trước mặt tôi thì đúng hơn”.

Rawat cười thích thú rồi chuyển chủ đề: “Thế hôm nào mẹ cô về?”.

Parani thở dài: “Vẫn chưa biết. Nhưng lúc này tôi đã đi hỏi ý tá, họ nói nếu tình trạng mẹ tôi không khá hơn, chắc sẽ phải mổ tim”.

Rawat cau mày, thấy mặt Parani tái xám đi, bỗng nhiên cậu thấy động lòng. Nếu đó là mẹ cậu, chắc cậu cũng sẽ buồn khổ như Parani lúc này, chỉ có điều với gia đình cậu, chuyện này cũng không phải vấn đề gì lớn, vì nhà cậu có khả năng tìm bác sĩ chuyên khoa giỏi nhất. Nhưng đây là Parani, liệu cô ấy có tiền không? Rawat tưởng tượng ra hình ảnh Parani phải đi vay tiền lãi suất cao để chữa bệnh cho mẹ, lại còn phải đi kiếm những công việc làm thêm vất vả, nguy hiểm để trả nợ.

“Nếu như phải mổ thật, chuyện tiền nong cô không phải lo, tôi sẽ trả cho cô, thậm chí còn khuyến mãi thêm một ông bác sĩ giỏi nữa”. Rawat nói một cách hào phóng sau khi hình ảnh Parani mặt mũi ỉu xiu, thê thảm đi lang thang một mình trên đường khiến cậu không thể chịu được nữa.

Parani ngẩng mặt lên nhìn Rawat.

“Cô không phải kiểu đâu. Tôi là ông chủ, cũng nên chăm sóc nhân viên một chút. Thêm nữa, tôi thấy mình có duyên với bác nhà chứ không có ý định làm cái gì hay ho cho cô đâu”. Rawat bảo chữa trước.

“Cảm ơn anh nhiều, nhưng không cần đâu, tôi có tiền tiết kiệm rồi”.

“Cô không phải giữ thể diện”. Rawat lớn tiếng nói: “Mổ tim đâu phải một, hai bath vàng[1] mà được, và chúng ta cũng nên lựa chọn phương pháp chữa trị tốt nhất cho bác”.

[1] Một bath vàng tương đương bốn chỉ vàng của Việt Nam.

“Anh Rawat”. Parani vẫn bình thản: “Tôi có tiền. Hai cái huy chương mà anh thích mang ra để xách mé tôi đã giúp tôi có bảy mươi triệu trong tài khoản, và còn thêm gần ba trăm bath vàng trong két. Anh hiểu rồi đúng không?”.

Rawat nhìn mặt Parani, âm ừ hỏi: “Ừm... Đá qua đá lại có hai, ba cái mà được nhiều tiền thế cơ à?”.

Parani lườm cậu: “Nhưng dù sao cũng cảm ơn lòng tốt của anh”.

“Không sao đâu. Người như Rawat thấy ai khốn khổ cũng đều ra tay giúp đỡ cả, mà nhất là nhân viên đặc biệt như cô, không giúp khéo lại nói tôi lòng dạ đen tối cũng nên”. Rawat hơi cao giọng.

“Tôi cũng không ngờ dù anh độc mồm độc miệng nhưng cũng tốt bụng ra phết đấy chứ”. Parani vừa đá kích vừa khen để Rawat không cảm thấy mình được tặng bốc quá.

Rawat khề nhắt mặt nhưng ngay lập tức nhún vai như thể không quan tâm đến những lời khen chê kia, “Trong tôi vẫn còn ắp giấu nhiều cái tốt lắm”.

Đến lượt Parani bật cười: “Hi vọng tôi không phải tốn công lời những cái tốt ấy của anh ra mới thấy được”.

Rawat nhìn Parani cười mà thoáng sững người, bỗng dưng cậu cảm thấy nụ cười ấy cũng đáng yêu ra trò.

Khi cả hai đến gần xe của Rawat đỗ tại khu để xe của bệnh viện, Parani nói: “Tôi tiễn anh đến đây thôi”. Nói rồi, Parani định dợm chân quay người bước đi.

“Từ từ đã”. Rawat gọi Parani, đồng thời mở cửa xe rồi cúi xuống lấy ra một chiếc túi, đưa cho Parani, “Cô đem cái này đi mà thay. Không phải là quần áo mới đâu, là bộ đồ phụ tôi đã chuẩn bị sẵn từ trước thôi. Nhưng chắc thế nào cô cũng mặc vừa, vì người cô to”.

“Thế đưa tôi làm gì?” Parani ngạc nhiên.

“Tối nay cô không định tắm rửa thay đồ sao? Hỏi gì mà ngớ ngẩn vậy”. Rawat lắc đầu.

“Cảm ơn”. Lúc này Parani mới nhớ ra rằng mình chưa kịp chuẩn bị quần áo.

“Nhưng còn bên trong, tôi không có đâu”. Rawat cười.

Parani lừ mắt, khẽ lẩm bẩm: “Đúng là bản tính khó dò”.

“Cô đi vào được rồi. Mà ngày mai không phải lo cho tôi, tôi cho phép cô được nghỉ. Về phía anh Raman, tôi sẽ tự nói với anh ấy. Đã hiểu chưa?” Rawat ra lệnh.

Parani gật đầu: “Cảm ơn. Nhưng có một điều tôi muốn nói với anh”.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Rawat hơi nhướn mày rồi nở một nụ cười thật tươi, cậu hi vọng Parani sẽ nói một câu ngọt ngào gì đó, hoặc không cũng cảm ơn theo kiểu phương Tây, đó là thơm một cái lên má.

“Tôi không định lo cho anh”. Parani nói chậm rãi, rõ ràng từng tiếng một. Hết câu, cô quay người đi thẳng vào trong, bỏ mặc Rawat đứng đó sững sờ.

“Con gái gì mà... cứng như đá. Người ta tốt đến thế mà không nói cảm ơn được à? Thật là lòng dạ đen tối. Cứ cẩn thận đấy. Lần sau còn lâu đây mới làm. Đừng có mơ”. Rawat làm bầm hăm hực rồi vùng vằng bước lên xe, tức tối lái ra khỏi bệnh viện.

Xe vừa ra khỏi bệnh viện chưa được bao lâu, tiếng chuông điện thoại của Rawat vang lên. Cậu liếc qua chiếc điện thoại mà thấy hồi hộp lạ, Parani chắc đang hối hận khi đã cư xử với cậu một cách phũ phàng nên gọi lại xin lỗi. Rawat để mặc cho điện thoại kêu một lúc, hi vọng phía bên kia sẽ thấy sốt ruột, đến khi hài lòng mới chịu nhận máy.

“Sao?” Rawat kiêu ngạo hỏi.

“Anh Wat, Jess gọi điện lâu thế, sao anh không nhắc máy?”. Một giọng nói ngọt ngào vang lên.

Rawat xịu mặt thất vọng khi đó không phải là giọng nói mình mong muốn: “Anh đang có việc bận”.

“Hôm nay Jess rồi, anh Wat có rảnh không?” Người ở đầu dây bên kia nũng nịu.

“Anh xin lỗi nhé, hôm nay anh có việc gấp, chắc không đến chỗ em được đâu. Để hôm khác vậy. Thế nhé Jess, có khách hàng gọi đến”. Dứt lời, Rawat tắt luôn điện thoại.

“Haizz...” Rawat thở dài. Không hiểu sao bỗng dưng hôm nay cậu thấy buồn chán, chẳng muốn đi đâu trong khi bình thường, mỗi khi Jess, nữ ngôi sao điện ảnh xinh đẹp gọi điện đến, cậu sẽ nhanh chóng lái xe đến chỗ cô ta. Nhưng hôm nay, cảm giác trong lòng cậu lúc này cho biết... về nhà còn tốt hơn nhiều.

Thời gian trôi qua, tin tức về chuyện cậu cả nhà Woradechawat sắp làm đám cưới càng lan rộng. Những cô gái trước đây từng ngó nghiêng, chờ đợi cơ hội được lọt vào mắt xanh của Raman giờ vô cùng chán nản vì biết rõ không còn hi vọng sau khi Raman đường hoàng dẫn người yêu chính thức ra mắt. Chỉ có duy nhất cô người mẫu xinh đẹp Nen Prangwora là vẫn một mực chờ đợi Raman.

Prangwora ngồi suy nghĩ xem nên làm như thế nào để có thể khiến Raman để ý đến mình thay vì lúc nào cũng quan tâm đến con nhỏ nhọt nhẹo kia. Cô cố gắng tìm lối thoát cho đến khi sực nhớ ra có một người có thể giúp được mình. Prangwora lục túi tìm một tấm danh thiếp mà người đó mới đưa cho cô hôm trước. Không mất quá nhiều thời gian, cô đã giờ tấm danh thiếp ra trước mắt.

“Sitha”. Prangwora thầm đọc tên người in trên tấm danh thiếp. Không chậm trễ, cô bấm máy gọi Sitha.

Không phải chờ đợi quá lâu, đầu dây bên kia đã nhận máy.

“Anh Sitha phải không ạ? Tôi là Prangwora anh còn nhớ không, tối hôm trước chúng ta đã gặp nhau tại quán bar”.

“Nhớ chứ. Sao tôi có thể không nhớ được?”. Giọng nói thân thiện vang lên ở đầu dây bên kia khiến Prangwora mỉm cười hài lòng.

“Tôi có thể giúp gì được cho cô Nen không?”. Sitha hỏi một cách nhẹ nhàng nhưng khoé miệng anh ta nhếch lên cười mằn nguyện khi người mình mong mỏi cuối cùng đã gọi điện tới.

“Thì chuyện hôm đó chúng ta nói trên xe ấy...” Prangwora ra vẻ nịnh nọt hòng lừa Sitha sập bẫy để mình dễ dàng sai bảo.

“À... chuyện đó hả? Có vẻ như sắp trở thành sự thật rồi. Thấy có tay trong báo rằng, không quá năm nay, Raman chắc chắn sẽ có tin vui”. Sitha cười nham hiểm.

Prangwora ngay lập tức trở nên lo lắng: “Anh có cách gì giúp được Nen không?”. Khi đã không còn cách nào khác, Prangwora không ngần ngại cầu cứu sự giúp đỡ từ người khác.

Đầu dây bên kia ngập ngừng khiến Prangwora càng nóng lòng.

“Anh Sitha, nếu anh giúp Nen, đời này kiếp này Nen sẽ không quên công ơn của anh”. Prangwora năn nỉ.

“Tôi muốn giúp Nen lắm, nhưng Nen cũng biết chuyện này không phải chuyện nhỏ, chúng ta không thể mạo hiểm làm bừa được, phải bàn tính cho cẩn thận”.

“Nói thế có nghĩa là anh đồng ý giúp Nen đúng không?” Prangwora mừng rỡ hỏi.

“Tôi vẫn chưa dám nhận lời đâu. Nhưng để tôi nghĩ xem chúng ta nên làm như thế nào để Nen có thể đạt được nguyện vọng”. Sitha cười thâm trong bụng khi con mồi đã tự động cắn câu.

“Cảm ơn anh Sitha nhiều. Đảm bảo Nen sẽ không bao giờ quên ơn đức này của anh. Khi nào Nen được trở thành dâu nhà Woradechawat, Nen sẽ trả công anh Sitha bất cứ thứ gì”. Prangwora mừng rỡ, ít ra trong lúc này cũng có người cùng bày mưu tính kế với cô.

Sitha bật cười vang rồi cả hai cùng tắt máy.

Prangwora cười rạng rỡ, phần khởi tưởng tượng ra ngày niềm hi vọng của mình thành sự thật. Còn Sitha, anh ta nở một nụ cười nham hiểm, ánh mắt chứa đầy sự độc ác khi nhớ đến Raman và cô vợ chưa cưới đã từng chèn ép khiến anh ta phải xấu hổ trước mặt bao nhiêu người. Và giờ đã đến lúc... hai con người đó phải trả giá.

Ngày hôm sau, trong khi Raman đang kiểm tra tài liệu trong phòng làm việc, tiếng chuông điện thoại chỉ dành riêng cho một người đặc biệt vang lên. Raman mỉm cười nhìn điện thoại rồi nhấn lên ấn nút nhận.

“Con chào mẹ. Mẹ khỏe không ạ?”.

“Mẹ khỏe. Con thì sao? Hình như con đang có tin vui thì phải?” Bà Pijitra đi vào chuyện chính.

“Thế mẹ được nghe như thế nào? Bác Nit nói gì với mẹ ạ?”. Raman vui vẻ hỏi lại.

“Thì nói nhiều chuyện, nhưng mẹ muốn nghe chính con nói, cô gái này là thật đúng không?”.

“Vâng”. Raman trả lời ngắn gọn, nhưng qua giọng nói kiên định của con trai, bà Pijitra biết cô gái mà bà quản gia Nit báo cáo là người mà con trai mình có ý định rõ ràng.

“Thế cô ấy biết con nghĩ thế nào chưa? Mẹ thấy bác Nit nói cô bé ấy hình như không thể hiện ra điều gì đặc biệt lắm, không như con lúc nào cũng cười tươi sung sướng đến mức đắm chìm trong nhà được một phen bản tán”. Bà Pijitra tranh thủ trêu chọc con trai.

Raman khẽ cười: “Đến thế cơ à mẹ?”

“Thì thế. Nếu không sao mẹ lại gọi gấp cho con. Thế Namjiu là con cái nhà ai, bao giờ thì muốn mẹ sang xin phép người ta?”. Bà Pijitra bắt đầu cảm thấy hồi hộp, háo hức sau bao nhiêu năm mòn mỏi chờ sự xuất hiện của cô con dâu cả nhà Woradechawat, trước kia Raman chưa bao giờ để mắt đến bất cứ cô gái nào khiến bảo thân bà ngày càng hết hi vọng. Nhưng đến hôm nay, niềm mơ ước sớm được bé cháu đã sắp thành hiện thực. Vậy nên, bà Pijitra hết sức vun vào.

“Nếu như gia đình của Namjiu không làm kinh doanh như gia đình chúng ta, mẹ thấy có vấn đề gì không?”. Raman ướm hỏi ý mẹ.

“Vấn đề gì chứ. Con thích ai yêu ai, mẹ đều thông qua hết”.

“Mẹ làm như con trai mẹ không ai thêm lấy ấy”. Raman trêu mẹ.

“Ai bảo con nhiều chuyện, người này không thích, người kia không được, người khác thì không hài lòng”. Bà Pijitra vờ trách móc.

“Được rồi. Con đảm bảo với mẹ Namjiu là thật”. Raman khẳng định.

“Minh thì được rồi, thế bên kia người ta đã chịu chưa?”.

“Giờ thì chưa ạ. Nhưng chẳng bao lâu nữa là được thôi”. Raman tự tin trả lời.

Bà Pijitra lúc này đang đi du lịch nước ngoài. Câu trả lời của Raman khiến bà tròn mắt ngạc nhiên khi biết cô gái kia vẫn chưa đồng ý: “Mẹ thật sự muốn gặp Namjiu rồi đấy, xem cô ấy là người thế nào mà vẫn chưa chấp nhận lấy con trai mẹ. Cô bé này có vẻ ghê gớm chứ không vừa”.

“Con nghĩ là mẹ đã từng thấy cô ấy rồi”. Raman vừa nói vừa mỉm cười.

“Mẹ đã từng thấy sao?”. Bà Pijitra hỏi, cố nhớ những cô gái mình từng gặp.

“Đúng thế. Mẹ có còn nhớ con quỷ hút máu người của Rawat thời nó học mẫu giáo không?”.

“Nhớ chứ. Đó được coi là câu chuyện đáng nhớ nhất trong lịch sử của gia đình chúng ta đấy. Wat không chịu đến trường cũng vì lý do đấy”. Bà Pijitra nhớ lại cảnh cậu con út của mình kể cho cả nhà nghe chuyện ở trường học có một con quỷ hút máu người và Raman cũng bị con quỷ đó làm hại với vẻ thích thú.

“Thế mẹ có nhớ cô bé đó không?”. Raman hỏi.

“Mẹ nhớ. Cô bé ấy bện tóc, nói năng hoạt bát... Ồ! Raman. Đừng bảo cô bé ấy chính là Namjiu nhé?”. Bà Pijitra không dám tin vào phỏng đoán của mình.

“Đúng thế, chính là cô bé ấy”.

Bà Pijitra sững người: “Và đừng nói với mẹ rằng con mãi không chịu ưng ai hết vì vết cắn ấy đã in đậm vào lòng con?”.

Raman bật cười to khiến bà Pijitra lắc đầu cười: “Lãng mạn lắm, con trai mẹ đúng là lãng mạn nhất quả đất”.

“Con cũng không rõ nữa, nhưng con thường rất hay nhớ đến cô bé ấy, cho đến khi được gặp cô ấy. Ban đầu con cũng không rõ cảm xúc của mình ra sao, nhưng khi được quen biết với cô ấy nhiều hơn con mới nhận ra, có lẽ lâu nay con vẫn luôn chờ đợi cô ấy”. Raman thú nhận tình cảm của mình với Nanjiu.

“Thế thì con phải mau mau làm cho cô ấy đồng ý đi nhé. Mẹ lúc nào cũng ủng hộ con. Mẹ chúc mừng con đã tìm được người con gái của mình. Có gì tiến triển nhớ gọi điện báo cho mẹ, để mẹ còn sắp xếp đi ngủ lười làm thông gia với nhà bên ấy. Càng nhanh càng tốt đấy, mẹ muốn có cháu bé lắm rồi”.

“Vâng thưa mẹ”. Raman trả lời.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với mẹ, Raman ngồi mỉm cười một mình đầy hạnh phúc.

Sitha hẹn gặp Prangwora để bàn về chuyện mà cô đã cầu xin anh ta giúp đỡ. Hai người cùng nhau ngồi tại một góc khuất yên tĩnh đã được đặt sẵn trong một quán bar. Vừa mới ngồi xuống, Prangwora đã đi ngay vào chuyện chính.

“Anh Sitha đã lên kế hoạch cho Nen rồi đúng không?”.

“Tôi vẫn đang suy nghĩ, nhưng có lẽ sẽ cần đến sự hợp tác của Nen. Một mình tôi làm chắc không thể thành công được”. Sitha cười.

“Được chứ. Anh Sitha muốn tôi làm thế nào tôi cũng làm. Chỉ cần khiến con bé đó tránh xa Raman là được”.

“Kế hoạch của tôi cũng không có gì đặc biệt, chỉ cần bắt con bé đó khoảng một, hai ngày là được”. Sitha vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi nhưng có phần hiểm ác và cay độc khiến Prangwora rợn người.

“Anh Sitha định giết nó sao? Nen nghĩ không cần làm đến mức đó đâu”.

“Không đâu, tôi không biết giết người”. Sitha bật cười to, “Chỉ là bắt về chơi, làm hỏng danh tiếng của cô ta thôi. Cô nghĩ mà xem, biến mất với một người đàn ông khác hai, ba ngày, người khác sẽ nghĩ là biến đi làm gì với nhau”.

Mắt Prangwora sáng lên: “Đúng thật. Chỉ cần anh Raman nhìn thấy hình ảnh cô ta đang vui vẻ cùng một gã đàn ông khác chắc chắn sẽ không thể bỏ qua, đến lúc đó, thanh danh cô ta cũng nhọ nhem lắm rồi”.

“Đó chính là điều tôi muốn”. Sitha nhếch mép cười.

“Thế anh Sitha muốn Nen làm gì?”. Prangwora nôn nóng hỏi, muốn biến hi vọng của mình thành hiện thực nhanh nhất có thể.

“Cũng không có gì nhiều đâu. Chỉ cần Nen tìm cách dụ con bé đó ra, sau đó tôi sẽ dàn cảnh cho cô ta đi với một người đàn ông nào đó. Vậy là ok”.

“Anh muốn Nen làm mỗi như sao?” Prangwora hỏi, mặt biến sắc, nếu Raman biết cô là nguyên nhân của mọi việc, cô chết là cái chắc.

“Sao lại gọi là mỗi như được?” Sitha cười nhạt. “Chỉ cần Nen đi gặp con bé đó tại nơi làm việc, rồi làm sao lừa được cô ta ra ngoài, phần còn lại, tôi sẽ cho người giải quyết”.

“Anh biết con bé đó làm việc ở đâu à?”.

Sitha gật đầu: “Tôi đã điều tra rồi. Con bé đó tên Nanjiu, là chủ của một trung tâm huấn luyện nhỏ cách đây không xa. Đạo này có vẻ rất hay hẹn hò với Raman, thấy ngày nào cũng đưa đón”. Sitha cố nhấn mạnh vào câu cuối cùng. Anh ta biết, đối với phụ nữ, sự ghen tuông bao giờ cũng làm cho họ mất hết lí trí.

“Được. Nen sẽ tìm cách làm cho con bé đó tự dẫn xác ra ngoài”. Prangwora nhận lời ngay lập tức khi nghe thấy Raman ngày nào cũng đưa đón Nanjiu.

Sitha nhếch mép cười, nhìn Prangwora một cách hài lòng khi cô ta không bắt anh phải lộ diện, nếu chẳng may có sai sót hoặc Raman đánh hơi được sự việc và muốn tóm kẻ đầu sỏ, người phụ nữ ngu ngốc này sẽ hứng chịu mọi hậu quả.

“Bao giờ chúng ta bắt đầu kế hoạch? Nen muốn hành động thật nhanh để còn có thời gian tung tin càng xa càng tốt”.

“Phía tôi đã tìm được người và lên phương án tốt nhất rồi. Giờ chỉ còn phụ thuộc xem lúc nào thì tiện cho cô Nen thôi”.

“Vậy cho Nen thời gian một ngày suy nghĩ đã, ngày kia liệu có vội quá không?”. Prangwora hỏi Sitha một cách nôn nóng.

“Được thôi”. Sitha cười: “Nếu thế, hôm nay chúng ta hãy uống chúc mừng sự thành công của chúng ta trước. Còn bao giờ Nen trở thành dâu nhà Woradechawat, nhớ đừng quên tôi đấy”.

“Được. Đảm bảo Nen sẽ không bao giờ quên những điều anh Sitha đã làm cho Nen”.

Prangwora vui vẻ tiếp nhận lời đề nghị của Sitha. Nếu như mọi chuyện diễn ra đúng kế hoạch, cô sẽ lợi dụng cơ hội này để gần gũi với Raman, sẽ làm mọi cách để Raman không thể thoát khỏi tay cô.

Prangwora cười, con đường dẫn cô trở thành dâu trường nhà Woradechawat lúc này đã mở rộng trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Sau khi Parani đi làm vệ sĩ cho Rawat, Namjiu chịu trách nhiệm dạy học thay cho cô bạn thân của mình. Hôm nay, Namjiu phải dạy từ sáng đến trưa, khi kết thúc giờ học, cô để cho bọn trẻ tự luyện tập với nhau hoặc có thể về nhà.

“Chị Namjiu, có một cô gái xinh đẹp muốn gặp chị đấy”. Saipan chờ bọn trẻ lần lượt ra khỏi lớp học rồi vào văn phòng nói với Namjiu.

“Ai thế? Chị có quen người đó không?”, Namjiu hỏi bởi hôm nay cô không có hẹn với ai.

“Là Nen Prangwora ạ. Cưng hoa hậu, hiện tại đang là một người mẫu nổi tiếng”, Saipan trả lời.

“À...!”, Namjiu giật gù nhớ ra cô gái này là một trong những người đang theo đuổi Raman.

“Chị Namjiu có biết cô ấy không?”. Saipan hỏi.

“Chị từng gặp một lần nhưng cũng không quen lắm”. Namjiu trả lời: “Pan ra nói với cô ấy chờ chị một lát nhé, chị đi thay quần áo đã, không mặc thế này ra người đẹp lại giết mình”.

“Vâng ạ”, Saipan cười đáp rồi đi ra ngoài.

Namjiu tắm rửa thay quần áo một cách nhanh chóng rồi vội vàng chạy ra tiếp khách. Ngay khi vừa nhìn thấy mặt cưng hoa hậu, giọng nói của người đẹp đã cất lên khiến Namjiu ngơ ngác.

“Chào Namjiu, tiện đường Nen đi qua khu này, anh Raman nói rằng chị Namjiu làm việc ở gần đây nên Nen ghé vào chơi”, Prangwora cười nói một cách thân thiện.

“À... vâng”, Namjiu ngạc nhiên trả lời, cô trở nên thân thiết với Prangwora từ lúc nào vậy, lần trước gặp nhau rõ ràng cô ta không hề vừa lòng cô chút nào.

“Chị Namjiu giỏi thật đấy, là phụ nữ nhưng lại trở thành bà chủ của một trung tâm võ thuật”. Prangwora giả vờ nhìn xung quanh một lượt với ánh mắt khen ngợi.

“Cũng bình thường thôi”, Namjiu khiêm tốn trả lời vì vẫn chưa hết ngạc nhiên khi cô gái đẹp này bỗng dung thân thiện với mình như vậy.

“Chà chà... nói chuyện với Namjiu vui thật đấy”.

“Vâng”, Namjiu khẽ trả lời ngắn gọn nhưng nghĩ thầm trong lòng: “Vui gì chứ? Có hai, ba câu thì vui cái nỗi gì, mình phát rồ mất”.

Prangwora che miệng cười: “Trưa rồi, chúng ta đi tìm cái gì ăn trưa đi. Nen thấy quán ăn gần đầu đường nhìn có vẻ ngon lắm”.

“Ồ, quán đó không ngon đâu. Nhìn thì có vẻ ngon nhưng chỉ được bề ngoài bắt mắt thôi, còn mùi vị thì chán lắm”. Namjiu từ chối.

“Vây à, tiếc quá”. Nét mặt của cưng hoa hậu có vẻ hơi thất vọng.

“Như thế này được không, nếu Nen đói tôi sẽ gọi điện đặt món, chờ một chút là có ngay, đảm bảo Nen sẽ rất hài lòng”. Namjiu gợi ý.

Prangwora cố gượng cười với Namjiu nhưng trong lòng thì bức tức chỉ muốn gào lên thật to, đã phải ngồi đợi cả tiếng đồng hồ giờ lại còn phải nói cười ra vẻ thân thiết quý mến nhau lắm.

“Ồ... nhưng Nen ngại quá, chúng ta cùng ra ngoài ăn có khi hay hơn đấy”.

“Nhưng...”, Namjiu định từ chối.

“Đi mà Namjiu... Hôm nay tôi sẽ mời, vì tình bạn của chúng ta”. Prangwora nài nỉ.

Namjiu khựng lại khi nghe thấy hai từ “tình bạn”, cố gắng đánh giá xem người phụ nữ đang đứng trước mặt mình lúc này đến đây với mục đích gì.

“Đi mà...”, Prangwora cười, “Tôi biết mình từng nghĩ không tốt về Namjiu, nhưng bây giờ tôi muốn được sửa chữa. Tôi và anh Raman chỉ là hai người bạn tốt của nhau, tôi không muốn hai chúng ta ganh ghét nhau, như vậy sẽ làm cho anh Raman không được thoải mái. Nen xin lỗi vì phải nói thẳng ra như vậy”.

Prangwora cố gắng tỏ ra buồn bã để Namjiu có thể thấy được sự thật lòng của mình.

Namjiu đành gật đầu đáp lại lời mời của Prangwora.

“Cảm ơn vì đã hiểu cho Nen. Vậy chúng ta đi luôn nhé”. Prangwora ngay lập tức vui vẻ trở lại.

“Khoan đã, chờ tôi đi vệ sinh một chút, rồi chúng ta cùng đi”, Namjiu xin phép rồi nhanh chóng đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Prangwora nở một nụ cười khinh bi ngay Namjiu vừa đi khuất. Con bé này đúng là quá ngu ngốc, mới chỉ giả vờ tỏ ra buồn buồn một chút mà đã tin ngay. Đây là người con gái mà Raman yêu tới mức muốn lấy làm vợ sao? Trông rõ cứng nhắc, càng nhìn càng thấy nhạt nhẽo vô vị. Cô tự thấy mình còn thích hợp hơn nhiều.

Cụm hoa hậu ngồi cười tự mãn, chờ đến khi Namjiu quay lại.

“Chúng ta đi chứ?”. Cô ta nói giọng ngọt ngào với Namjiu.

Namjiu khẽ gật đầu.

“Đi xe của Nen nhé. Lúc lái xe đến đây, tôi có đi qua quán ăn rất ngon đã từng được đăng trên báo. Ăn xong tôi sẽ đưa chị về”. Prangwora vừa nói vừa dẫn Namjiu đi về phía xe của mình.

“Khu vực này cũng có quán ăn được đăng báo sao? Nếu có thì tôi phải biết chứ?”. Namjiu ngạc nhiên hỏi.

Nét mặt Prangwora thoáng khó chịu nhưng cô ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi quay sang trả lời Namjiu một cách vui vẻ: “Có đấy, Nen thấy mà, chờ chút Nen sẽ dẫn chị đi”.

Namjiu gật đầu để cho người phụ nữ này làm theo ý mình một cách thoải mái. Nếu như khu vực này có quán ăn được đăng báo thật thì cô sao có thể không biết? Namjiu nheo mắt nhìn người đẹp đây nghỉ ngơi, người phụ nữ này không hề biết cô là thổ địa khu vực này.

Prangwora dẫn Namjiu đến chiếc xe to đở ở cuối dãy.

“Cô Nen dùng xe to thế này sao?” Namjiu nghi ngờ hỏi.

“Vâng, phải xe như thế này mới chở được nhiều đồ đạc”. Prangwora mỉm cười, thầm thấy vui khi mọi sự sắp đặt đã gần đi đến thành công, lúc này đã có khoảng năm, sáu người của Sitha đang ngồi chờ sẵn trong xe.

Một người đàn ông mở cửa chỗ ghế lái xe bước ra, đi vòng sang phía Prangwora.

“Cô Nen, xin mời”.

Prangwora gật đầu, rồi quay sang Namjiu với vẻ áy náy: “Ôi, tôi có điện thoại gấp, Namjiu vào trong xe ngồi đợi trước nhé”.

Gã lái xe lịch sự mời Namjiu lên xe nên cô đành làm theo. Prangwora mỉm cười nham hiểm, bỏ điện thoại xuống rồi ngay lập tức hướng chiếc điện thoại về phía Namjiu và gã đàn em của Sitha nhằm lên chụp ảnh Namjiu đang đi theo một người đàn ông lên xe.

Namjiu giật mình quay lại phía Prangwora khi nghe thấy tiếng tách. “Prangwora, cô làm gì vậy?”. Mặt Prangwora biến sắc nhưng cô ta nhanh chóng thay đổi nét mặt trả lời: “Không có gì”.

Namjiu nhìn Prangwora với vẻ không tin tưởng. “Tôi nghĩ lại rồi, tôi không đi nữa. Có vẻ như tình bạn cô dành cho tôi không được thật lòng”.

Prangwora mỉm môi tức giận, thấy Namjiu có vẻ như đã nhận ra điều gì đó, cô ta gật đầu ra lệnh cho đàn em của Sitha xuống tay.

“Tốt hơn là cô nên ngoan ngoãn đi theo tôi, nếu không muốn phải chịu đau”. Người đàn ông lái xe ban nãy giờ đã trở thành một tên du côn lên giọng đe dọa Namjiu.

Namjiu bắt đầu hiểu ra, hoá ra người phụ nữ này đang đóng kịch với mình, “Prangwora, cô biết cách chơi thật đấy. Cố gắng hạ thấp giá trị của bản thân để làm chuyện bỉ ổi này. O... hay là sự xấu xa đã trở thành bản chất của cô rồi?”.

“Nói hay lắm nhưng không giúp được gì đâu. Mày nghĩ mày có thể chiếm được anh Raman của tao sao?” Prangwora nghiêng răng nói.

“À... vậy ra là chuyện đàn ông”, Namjiu dài giọng.

“Lôi nó vào xe nhanh lên, cẩn thận không có người tới bây giờ”. Prangwora vội ra lệnh.

“Đi, đi nhanh lên, đừng có manh động nếu không tao đánh đấy”. Gã đàn ông lớn giọng quát nạt trong khi tay cầm súng dí vào eo Namjiu.

“Ồ, đây cũng muốn thử xem có đau thật không!”. Dứt lời, Namjiu giơ chân phải lên đá vào cổ tay của gã đàn ông kia, lực đá từ chân của Namjiu làm cho súng của gã văng ra rơi xuống đất. Namjiu nhanh như cắt giơ hai ngón tay chọc vào mắt của địch thủ và dùng hết sức giáng một đòn thật mạnh vào cằm gã. Tiếng kêu đau đớn vang lên, ngay sau đó gã to xác ngã gục xuống nền đất.

Prangwora chứng kiến cảnh đó với một nỗi kinh hoàng tột độ, cô ta sợ hãi tự động lùi lại phía sau.

Thấy vậy, sáu, bảy gã to cao khác liền phi xuống xe rồi tiến về phía Namjiu, Namjiu quay lại nhìn rồi lắc đầu một cách khinh bỉ: “Cứ tưởng chỉ có chó mới biết đi theo đàn, hoá ra những kẻ khôn nạn cũng chẳng khác gì”.

“Mày dẻo mỏ lắm”. Một giọng nói gầm gừ vang lên.

“Tưởng ai, hoá ra chỉ là chó gom bầy lần hai”. Namjiu nhận ra gã chính là tay chân của kẻ mà cô từng có mâu thuẫn hôm trước. “Lần trước vẫn chưa biết sợ à? Thế còn tên đang nằm ở bệnh viện sao rồi, đã khỏi hẳn chưa?”.

“Mau bắt nó lại!”. Prangwora lặp lại một lần nữa.

“Được! Sẵn sàng rồi! Tất cả cùng nhau xông vào chứ? Hay ai có súng thì bắn luôn đi, nhưng tôi nói trước là nếu có bắn thì nhắm cho trúng, nếu để tôi tới gần được ai thì kẻ đó no đòn. Đến lúc ấy đừng khóc lóc năn nỉ sự thương hại vì người như Namjiu đây không có bao giờ dành sự thương hại cho những kẻ xấu xa. Nào! Nhào vô!”. Namjiu đồng dục tuyên bố.

“Đừng thế! Chấn chấn không có sự thương hại nào dành cho những kẻ bị ỏi đâu”.

Parani bước đến hỗ trợ Namjiu.

Namjiu quay lại thấy Parani đang mỉm cười với mình. Parani thầm nghĩ thật may khi sáng nay mẹ cô đã được ra viện. Sau khi đưa mẹ về nhà, cô định rẽ qua trung tâm trước khi đi gặp Rawat, vừa hay nhận được điện thoại của Namjiu nói rằng có người đẹp tới tìm và sẽ đi ăn com bên ngoài. Parani vừa tới nơi thì nhìn thấy Namjiu đi về phía bãi đỗ xe liền vội vàng đi theo cô bạn thân.

Parani tiến lại gần Namjiu, cả hai người đứng áp lưng vào nhau trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Đúng lúc đám đàn ông kia định xông vào tấn công hai cô gái. Có tiếng xe ô tô của ai đó dừng lại tại đây xe phía đối diện, tất cả cùng quay ra nhìn. Parani nhú mày nhận ra đó là xe của ai.

Rawat lái xe tới N.J.Gym, trước đó cậu đã gọi điện cho mẹ của Parani nên biết cô sẽ ghé trung tâm trước. Vì vậy cậu liền lái xe theo sau cô, vừa đúng lúc nhìn thấy sự việc lạ lùng trên.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Đám người này là ai?” Rawat bước xuống xe hỏi Namjiu và Parani.

Prangwora sững người khi thấy Rawat.

“Ồ! Nen, sao cô lại ở đây, đã xảy ra chuyện...?” Rawat hỏi trước khi kịp lờ mờ nhận ra một số thứ.

“Làm thế nào bây giờ đại ca?” Một tên cất giọng hỏi nhỏ.

“Bắt tất cả chúng lại rồi báo cáo với ông chủ”.

“Vâng, thưa đại ca, nhưng có lẽ nên giải quyết thằng oắt kia trước là dễ nhất, còn hai đứa kia hung hăng như bò tót vậy, dữ chết đi được”. Gã đàn em có vẻ sợ sệt khi nhìn thấy dáng vẻ của Namjiu và Parani.

“Rawat, anh tránh đi đã”. Parani hét to với Rawat nhưng đã quá trễ vì người của Sitha đã tiến tới sát Rawat.

“Ồ! Có chuyện gì vậy?” Rawat hét lên.

“Pa đi bảo vệ Rawat trước đi, ở đây đề to lo”. Namjiu nói với bạn.

Parani gạt đầu rồi vội vàng chạy tới hỗ trợ Rawat.

“Những người khác không liên quan. Đến đây nào, lũ súc sinh vô dụng”. Namjiu chửi thật to nhằm lôi kéo sự chú ý về phía mình.

Prangwora sầm mặt lại khi biết kế hoạch của mình đã mắc quá nhiều sai lầm, đặc biệt sự tham gia của Rawat sẽ khiến cho mọi chuyện càng trở nên phức tạp hơn, chỉ cần Rawat mở miệng nói một câu với anh trai mình rằng cô cũng có liên quan đến việc này thì mọi hi vọng của cô sẽ tiêu tan trong phút chốc.

Mấy gã đàn ông trâu mộng chia thành hai nhóm, một nhóm tiến lại phía Rawat và Parani, một nhóm tiến về phía Namjiu.

Rawat sợ hãi lùi lại phía sau khi thấy có vài gã đồ con, mặt mày hung dữ tiến lại phía mình. Nhưng đúng lúc mấy gã đó vừa đến gần, Parani cũng chạy tới kịp, nhảy lên đá mạnh vào lưng một tên làm cho gã ngã nhào xuống đất.

“Rawat, anh vào xe trước đi. Nếu có chuyện gì thì nhanh chóng lái xe chạy trước”. Parani nói với Rawat với giọng căng thẳng.

Rawat há hốc miệng nhìn sự việc diễn ra. Nhất là khi thấy hai gã cao lớn hung dữ vây lấy Parani, cậu cảm thấy không thể chịu được cảnh Parani bị ức hiếp nên đã vùng lên.

“Này! Có đáng mặt đàn ông không vậy? Sao lại đi vây đánh một người phụ nữ yếu đuối, không biết tự vệ như thế? Đã có ai nói cho chúng mày biết phụ nữ sinh ra là để được bảo vệ, không phải để cho ai thích bắt nạt cũng được chưa?” Rawat hét lớn.

Parani chớp chớp mắt rồi vội hét to với Rawat khi thấy cậu đang có ý định chạy vào giúp mình.

“Rawat, đừng xông vào!”.

Rawat không nghe theo lời khuyên, trong đầu lúc này chỉ nghĩ một điều duy nhất, nhất định không thể để cho Parani bị bắt cứ ai bắt nạt.

“Bốp!”

Gã còn đồ giáng một cú trời đánh trúng mặt Rawat, tiếp đó, gã co chân dùng đầu gối thụi mạnh vào bụng cậu.

“Rawat!”. Parani giật mình kêu lên.

Nghe thấy tiếng kêu thất thanh của bạn, Nanjiu giật mình quay lại bắt gặp cảnh Rawat bị đánh, mặt mày be bét máu, đang nằm co quắp dưới đất.

“Dám đánh em chồng tao, to chuyện rồi đấy”. Nói xong ánh mắt của Nanjiu cũng ánh lên sự giận dữ tột độ.

Gã cầm đầu cười khẩy vì đã biết được điểm yếu của đối thủ, có thể làm cho đối thủ dễ dàng đầu hàng mà không cần tốn thời gian. “Nếu dám chống cự thì tao sẽ bắn đũa này đầu tiên”, nói rồi gã dí súng vào đầu Rawat.

Nanjiu chết lặng, Parani cũng cứng đờ người.

“Nếu không muốn thấy thằng này ăn đạn thì ngoan ngoãn đi theo tao” Vẫn là giọng độc ác ban nãy hăm dọa Nanjiu.

Nanjiu mím môi gật đầu chấp nhận.

“Ng ngoan như thế này còn được. Ê! Tụi bây bắt hai đứa kia lại, trói chặt một chút, hai đứa này không bình thường đâu”. Gã cầm đầu ra lệnh cho đàn em.

Nanjiu và Parani im lặng chịu trói. Parani nhìn Rawat vẫn nằm đau đớn nằm im dưới đất mà thoáng lo lắng.

“Thả người đàn ông này ra rồi muốn tôi làm gì tôi cũng sẽ làm”. Nanjiu mặc cả.

“Thằng này cao giá đến mức mày chấp nhận tất cả sao?”. Gã cầm đầu hỏi với vẻ tò mò.

Prangwora căng thẳng trả lời thay: “Người này là em trai của Raman, nếu thả y ra thì chúng ta chết chắc”.

“Tưởng ai, hoá ra cũng là người quen”, một gã đàn em của Sitha nói với giọng nhạo báng.

“Prangwora, tôi đã làm theo những gì cô muốn, vậy nên đừng kéo những người khác vào cuộc nữa, kể cả bạn tôi và Rawat. Thả hai người họ ra rồi cô sẽ có được điều cô muốn”.

Rawat nằm im vì đang rất đau nhưng vẫn còn khá tỉnh táo nên nghe được hết tất cả những gì Nanjiu nói.

“Thật đáng tiếc”. Prangwora không hề mềm lòng, cô ta biết nếu thả Rawat đi còn nguy hiểm hơn.

“Bắt tất cả chúng nó lại”. Gã cầm đầu ra lệnh rồi kéo Rawat đứng lên đưa lên xe, sau đó quay lại nói với những người khác, “Mau lên xe, dẫn hai đứa kia theo”.

Nanjiu và Parani bị dẫn đi sau Rawat. Ngay khi vừa ngồi xuống, Parani liền quay sang hỏi Rawat đầy lo lắng: “Anh có đau lắm không?”

Rawat cố gắng thều thào trả lời: “Không sao đâu, chỉ hơi đau bụng thôi”.

“Anh cố gắng chịu đựng nhé”, Parani động viên.

“Cô cũng không sao chứ?” Rawat hỏi lại.

“Tôi không sao”, Parani trả lời ngắn gọn rồi quay sang nhìn Nanjiu. Khi thấy bạn ra dấu hiệu mặt mà chỉ có hai người biết, Parani liền mím môi, sau đó

cả hai cùng im lặng, không ai hé môi dù chỉ một tiếng.

Trước khi chiếc xe chuyển bánh, một người trong nhóm của Sitha hỏi:

“Thằng nhỏ vừa rồi liệu có thấy chúng ta không nhỉ?”.

“Chắc là không, trông mặt nó thờ ơ đến mức ấy chắc không hiểu chuyện gì đâu. Nhìn tai nó đi, lúc nào cũng đeo tai nghe, tay thì chỉ biết chơi điện tử, đi thì cúi gằm mặt như thế, chẳng kịp nhìn thấy gì đâu. Không phải quan tâm đến nó cho mất công”. Một gã khác phỏng đoán.

Khi đã thông nhất cho qua vấn đề, không ai nhắc đến thằng bé nữa, chỉ có Namjiu là khẽ nhếch mép cười.

Sau khi chiếc xe lăn bánh ra khỏi bãi đỗ xe, cậu bé chỉ biết cầm mặt chơi điện tử ấy vội vàng chạy tới nhặt một chiếc điện thoại di động rơi dưới đất ẩn số vừa được gọi gần đây nhất trong điện thoại.

“Raman...” cậu bé đọc tên rồi khẽ kêu “hoan hô” trong lòng và vội vã ấn phím gọi.

Tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên khiến Raman ngạc nhiên, em trai anh không mấy khi gọi điện cho anh trong lúc làm việc trừ khi có chuyện khẩn cấp.

“Wat, có chuyện gì vậy?” Raman nhận điện và hỏi ngay lập tức.

“Cháu là Kong đây. Chú Raman là người mà cháu từng thi đấu ném búp bê phải không ạ?” Tiếng cậu bé vang lên trong điện thoại làm cho Raman nhíu mày.

“Phải rồi. Có chuyện gì thế Kong? Tại sao cháu lại dùng số này gọi vậy”. Raman hỏi cậu bé.

“Xảy ra chuyện lớn rồi chú ơi. Bây giờ, chị Namjiu, chị Pa và cả chủ nhân của chiếc điện thoại này đã bị bắt đi rồi ạ...” cậu bé kể lại tất cả câu chuyện cho Raman nghe từ chi tiết chiếc xe đó màu gì, biển số bao nhiêu, chạy theo đường nào và có bao nhiêu gã trong xe, cậu bé cũng không quên lưu ý sự việc phía thân sau chiếc xe dán một hình trái tim lớn.

Raman ghi lại tất cả những chi tiết mà cậu bé nói trong sự lo lắng căng thẳng vô cùng. Ngay khi vừa cúp máy, Raman vội vàng gọi Chak và Thost cho người đuổi theo chiếc xe kia gấp. Sau đó, Raman gọi điện báo cho Jirasak biết.

“Tôi sẽ ra lệnh cho nhóm gác chặn xe kiểm tra trước, có tin gì mới tôi sẽ gọi điện báo cho anh ngay”. Jirasak cũng căng thẳng không kém Raman.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với anh trai của Namjiu, Raman vội vàng rời văn phòng, đồng thời lệnh cho Chak và Thost ngay lập tức đến N.J.Gym

Chưa đầy mười phút sau, nhạc chuông điện thoại di động của Raman đổ dồn, anh vội vàng nhấc máy và tập trung lắng nghe thông tin từ đầu dây bên kia.

“Chú à, bố cháu bảo đã xác định được chiếc xe đó ở đâu rồi. Chú đừng quên nhé, chiếc xe đó có hình trái tim màu đỏ dán phía sau, rất dễ nhận”. Cậu bé Kong lặp lại một lần nữa một cách chi tiết chiếc xe đang đi theo hướng nào.

Ngay sau khi cúp máy, Raman liền nói với người của mình: “Chak, Thost, bảo người của chúng ta đi men theo bờ sông bên cạnh toà nhà trung tâm huấn luyện. Hiện tại, xe đang đi về hướng đường Rangxít. Nói với họ dấu hiệu nhận biết của chiếc xe đó là hình trái tim màu đỏ dán phía sau xe”. Nói xong, Raman tiếp tục nhấc điện thoại gọi cho Jirasak.

Khi Raman vừa kết thúc cuộc nói chuyện ngắn gọn với Jirasak, Chak liền hỏi:

“Cậu Raman, liệu chúng ta có nên tin tưởng thằng bé Kong đó không?”.

Raman gật đầu: “Anh trai của Namjiu nói rằng cậu bé đó là con trai ông Wit Worabanchong. Lúc này, người của ông ta cũng đang theo dõi chiếc xe đó từ xa”.

“Con trai của ông Wit sao?” Chak sững sờ: “Thảo nào nó có thể phát hiện ra chiếc xe đó ở đâu nhanh như vậy, anh Jirasak là cảnh sát còn không nhanh như thế”.

“Thật may có sự giúp đỡ của ông Wit”, Thost nói thêm. Bản thân anh cũng không ngờ cậu bé đó lại là con trai của một doanh nhân nổi tiếng trong lĩnh vực vận tải, chi phối cả đường bộ, đường thủy và hàng không. Vậy nên ông ta mới được mệnh danh là người hùng ngành vận tải của Thái Lan, đặc biệt là khu vực Bangkok, có đến một nửa số xe taxi tại đây là do ông ta đầu tư.

Nét mặt của Raman vẫn còn hết sức căng thẳng dù đã biết chiếc xe kia đang ở đâu, chừng nào còn chưa cứu được ba người đó thì anh chưa thể vui lo lắng được.

“Cậu Raman, họ chắc chắn sẽ được an toàn”. Thost lên tiếng trấn an khi thấy nét mặt lo âu của Raman.

“Tôi tin cô Namjiu và cô Parani chắc chắn sẽ đánh bại được bọn người đó”. Chak nói thêm với vẻ tự tin.

“Tôi cũng hi vọng là như vậy”, Raman hướng ánh mắt nhìn xa xăm ra phía ngoài cửa sổ ô tô, anh không thể ngừng lo lắng cho Namjiu, Rawat và Parani.

Trên xe, Prangwora mặt mày bức tức vì kế hoạch bị vỡ lở đến mức không còn có thể không chế được nữa, đặc biệt là sau khi tay chân của Sitha đưa điện thoại cho cô để cô nói chuyện với ông chủ của họ, Prangwora càng trở nên nao núng vì Sitha nói rằng kế hoạch cần phải thay đổi.

“Sao lúc đầu anh nói chỉ muốn bôi nhọ danh dự của họ, không muốn giết người?” Prangwora hỏi người ở đầu dây bên kia.

“Nhưng bây giờ tất cả đã thay đổi rồi, tôi nghĩ đã làm đến mức này rồi cũng nên kiếm chút lợi nhuận thì tốt hơn. Bắt cả ba đứa đó rồi đòi tiền chuộc là tốt nhất”. Dù nói với Prangwora như thế nhưng trong lòng Sitha đã toan tính sẵn không thể cho bất kỳ ai thoát.

“Nên nghĩ không cần phải làm tới mức đó, chỉ cần sắp xếp cho Rawat cùng Nanjiu và bạn cô ta, ba người có gì với nhau rồi gửi ảnh cho anh Raman xem để anh ta hiểu lầm rằng ba người bọn họ lén lút làm chuyện mờ ám sau lưng anh ta. Chỉ cần như vậy chúng ta cũng đã thoát được rồi”. Prangwora không muốn chuyện này tới tay cảnh sát, nếu có việc bắt cóc đòi tiền chuộc thì chuyện này không thể kết thúc một cách dễ dàng.

“Nếu đã như vậy thì làm cả hai chuyện đó cùng một lúc đi”. Sitha quyết định.

“Anh Sitha, nếu chúng ta định đòi tiền chuộc thì chắc chắn sẽ có sự nhúng tay của cảnh sát. Nên cho rằng chỉ cần chụp vài kiểu ảnh là đủ rồi”. Prangwora cố gắng ngăn cản.

“Thôi nào Nen, đừng nhát gan như vậy. Tôi đảm bảo mọi chuyện sẽ kết thúc một cách êm đẹp, sẽ không có ai dám báo cảnh sát đâu”. Sitha cố lôi kéo người phụ nữ này cùng tham gia vào kế hoạch của mình.

“Không!” Prangwora từ chối một cách cương quyết.

“Được rồi, được rồi, vậy chuyện này cứ làm theo ý cô đi. Cho tôi nói chuyện với người của mình một chút”. Sitha miệng thì nhận lời Prangwora nhưng nét mặt của hắn bỗng trở nên vô cùng độc ác.

Prangwora đưa điện thoại cho gã đàn em của Sitha.

“Vâng, thưa ông chủ”.

“Thu dọn cho gọn gàng, xử lý cả Prangwora và đổ hết trách nhiệm cho ả ta”. Sitha ra lệnh.

“Vâng, thưa ông chủ”. Gã nhận lệnh.

Nanjiu sau khi nghe thấy cuộc đối thoại giữa Prangwora và kẻ đầu trỏ ở đầu dây bên kia liền hiểu ngay đám người này sẽ không dễ dàng thả mình ra, và mặc dù Prangwora cố ngăn cản việc đòi tiền chuộc nhưng không đòi nào phía bên kia chịu chấp nhận, mà biết đâu chính cô ta cũng sẽ trở thành nạn nhân mà không hề hay biết nên mới vẫn ngồi đắc ý như lúc này.

“Nen, tôi khuyên cô một cách chân thành nhé, cô chắc chắn đang bị chơi xấu sau lưng đó”. Nanjiu nói.

Prangwora nghe thấy liền quay lại nhếch mép cười nói với Nanjiu: “Cô lo mà nghĩ cách giúp bản thân mình trước đi, rồi hãy nghĩ đến việc giúp đỡ người khác”.

“Tôi nhắc cô rồi đấy. Cô định cho tôi được làm diễn viên chính của phim khiêu dâm, cô cẩn thận kẻo chính mình lại phải đóng thay đó. Cô quen biết đám người này được mấy ngày, cả gã Sitha đó nữa, cô tin tưởng anh ta quá mức rồi đó biết không? Khi cần thoát thân, kẻ bị vứt lại luôn là kẻ đã mất hết giá trị lợi dụng”. Nanjiu bắt đầu đả kích để hai phe xảy ra mâu thuẫn.

“Câm miệng”. Gã đàn em thân cận của Sitha ngồi cạnh người lái xe quay ra quát lớn.

Nanjiu bĩu môi: “Ồ, câm thì câm”.

Prangwora suy nghĩ về câu nói của Nanjiu, đặc biệt là sau khi thấy thái độ nóng nảy của đàn em Sitha liền lên tiếng hỏi:

“Chúng ta sẽ đi đâu đây?”.

“Nói ra cô cũng không biết đâu, không lâu nữa là tới rồi”. Gã quay sang trả lời.

“Ồ hay! Nói một chút cũng không được hay sao? Tôi là bạn của Sitha đấy”. Prangwora cao giọng.

“Bí mật. Ông chủ không ra lệnh cho tôi nói cho cô biết, vì thế ngậm miệng lại nếu không muốn ăn đòn”. Gã kia nghiêm giọng trả lời. Một khi ông chủ đã ra lệnh giải quyết nghĩa là người phụ nữ này đã hết giá trị lợi dụng, vì thế không cần phải kiêng nể cô ta nữa.

“Người...”, Prangwora tức nghẹn họng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Nanjiu cười nhỏ trong cổ họng, biết ngay là sẽ xảy ra chuyện này mà.

“Tôi sẽ mách với Sitha mấy người không tôn trọng tôi”. Prangwora giận dữ nói.

Gã đàn em của Sitha quay ra cười khinh bỉ với ả cựu hoa hậu, “Tùy thôi, hi vọng là ông ấy sẽ thông cảm với cô”.

“Người... người... người nói như vậy nghĩa là sao? Sitha sẽ làm gì? Anh ta định phản bội tôi phải không?”, Prangwora hỏi, miệng run run.

Gã nhún vai: “Cô nên cư xử cho tử tế, nếu không thì đoạn phim khiêu dâm đó sẽ có thêm một nhân vật chính nữa đấy”.

“Đồ đều, đồ xấu xa, dám nói với ta kiểu đó hả?”. Prangwora rít lên.

“Điếc tai!”, gã cầm đầu quát Prangwora rồi quay ra nói với tên đàn em: “Ê, tui bay kiểm cái gì nhét vào miệng nó cho tao. Phiền quá”.

“Vâng thưa đại ca, lấy mồm của em có được không?”, tiếng cười từ phía sau xe vang lên.

“Ừ, được đấy, làm sao cho nó im đi, muốn dùng mồm, miệng hay cái gì cũng được hết. May quá, đang lúc đèn xanh”.

“Tuyệt vời đại ca”, tiếng huýt sáo thích thú vang lên.

Prangwora mặt mày xám xịt, tay run rẩy, quay ra nhìn đám đàn em của Sitha, tên nào cũng đều đang nhìn chăm chăm vào thân thể của cô ta với ánh mắt thèm khát.

Nanjiu và Parani nhìn nhau rồi thờ dài, cuối cùng thì người đẹp cũng bị chơi xấu. Đây là lí do mà người xưa có câu “gây ông đập lưng ông”.

“Mấy người đừng có nổi dối, Sitha không bao giờ làm như vậy với tôi...”, Prangwora vừa sợ hãi vừa kinh hoàng.

“Xin chia buồn với cô nhé, Nen, nhưng ông Sitha đã làm như thế mất rồi”, tiếng cười lại rộ lên.

“Đồ đều!”, Prangwora nghiêng răng, nước mắt rom rớm khi bắt đầu nhận ra rằng mình đã bị phản bội.

“Hãy giữ lại chút hơi sức đi, đừng phí công chửi rủa nữa người đẹp bởi vì còn nhiều cảnh cho cô khóc đấy”, gã cầm đầu quay ra nhìn Prangwora với thái độ không hề có chút đùa cợt.

“Thả tôi ra. Thả ra! Dừng xe. Tôi bảo dừng lại cơ mà. Dừng lại!”, Prangwora bắt đầu mất hết lí trí và kêu gào ầm ĩ.

“Bốp!”.

Tiếng tát vang lên xé tai, người đẹp đang khóc lóc bị người đàn ông ngồi ngay cạnh giáng ngay một cái tát trời giáng vào mặt.

Dấu vết của bàn tay hằn rõ trên mặt khiến Prangwora im bật, hai mắt ứa đầy nước.

Nanjiu nhìn Prangwora với ánh mắt thương hại, cô ta là một minh chứng cho những kẻ bị lòng ghen tuông đố kị chi phối tới mức làm đường lạc lối, và hậu quả của những hành động đó đang quay lại làm hại chính bản thân cô ta.

“Giờ thì đã nghĩ ra chưa?”. Nanjiu hỏi nhỏ.

Prangwora mím môi nắc lên, nước mắt lã chã.

Rawat vẫn nằm im nghe ngóng cũng dần dần hiểu được chuyện gì đang diễn ra. Cậu quay sang nhìn Parani đang ngồi bên cạnh. Parani nhìn đáp lại rồi khẽ gật đầu, ánh mắt như muốn bảo Rawat hãy vững tin để có thể vượt qua được thử thách lần này.

Nanjiu khẽ nghiêng người, dùng hai tay bị trói chặt đằng sau ra hiệu với cô bạn thân. Parani hiểu Nanjiu đang muốn nói điều gì đó với mình nên cố gắng ghé sát vào bạn. Rawat nhận ra hành động của hai người liền quay ra nhìn lướt qua một chút.

“Hai con les đang dựa dẫm nhau kìa”, tiếng cười nhạo báng vang lên.

Hai cô gái bị trêu không hề lên tiếng phản kháng, vẫn ghé sát vào nhau, không quan tâm đến bất cứ ai.

“Tôi có ý này mấy người thử nghĩ xem”, Rawat bắt đầu không yên tâm lắm nên cố gắng thu hút sự chú ý của mấy tên côn đồ vào mình.

“Nếu mấy người chịu thả tôi ra, không những tôi không truy cứu chuyện này mà còn thưởng tiền cho mấy người, như thế có được không?”.

“Thật không?”, một gã hỏi lại đầy vẻ quan tâm.

“Thật, tôi có bảy mươi triệu tiền mặt có thể rút được bất kì lúc nào, cộng thêm ba trăm bath vàng nữa, đủ để cho mấy người sống sung sướng an nhàn đến hết kiếp, nếu muốn lấy hết cũng được, chỗ này chỉ là chuyện nhỏ”, Rawat nói với vẻ oai phong.

Parani lờm Rawat, cô hiểu số tiền mà Rawat vừa nói đến là của ai.

“Cũng đáng quan tâm đấy chứ đại ca”, một tên ngồi đằng sau nói vọng lên với đại ca của hắn đang ngồi ghế trước.

Khi thấy đám người kia có vẻ đang dồn sự chú ý vào Rawat, Namjiu ngay lập tức ra hiệu cho Parani ra tay. Parani nhanh chóng chớp lấy cơ hội, cho hai tay bị trói vào túi quần sau của Namjiu và lấy ra một con dao nhỏ.

Tên cầm đầu vẫn đang đắm chìm suy nghĩ. Rawat được thể kích thích thêm lòng tham của mấy gã còn lại, “Nhiều lắm đó, ông chủ của mấy người chắc chắn không bao giờ cho mấy người nhiều tiền như vậy đâu, phần lớn người giàu có rất keo kiệt, chỉ có mình Rawat này là người hào phóng, ngoài việc không truy cứu việc này lại còn cho thêm tiền để các người hưởng thụ một cách thoải mái. Cơ hội hiếm có như thế đâu phải dễ dàng mà có được, không nhanh chớp lấy thì sẽ hối hận không kịp đâu ông bạn”.

Trên mặt mấy gã đầu gấu bắt đầu hiện lên vẻ tham lam.

“Lúc này, cảnh sát chưa vào cuộc chúng ta còn thỏa thuận được sao cho cả hai bên đều có lợi. Nhưng nếu có án mạng xảy ra, các anh thử nghĩ xem chuyện vỡ lở, khi cả cảnh sát, quân đội sẽ cùng vào cuộc, mà biết đâu anh trai tôi lại kéo thêm cả mật thám vào cuộc. Lúc đó chuyện bé xé ra to”, Rawat tỏ ra hoảng hốt như thể không muốn chuyện đó xảy ra.

“Làm thế nào bây giờ đại ca? Tên này nói cũng đúng đấy”.

“Rồi đến lúc phải chạy trốn, rúc đầu vào đâu cũng khó khăn, khổ sở, nào là chuyện ăn, chuyện ngủ, rồi lại chuyện vợ con nữa. Ai có thể trông nom, chăm sóc gia đình mình tốt hơn chính mình chứ? Đúng không các chiến hữu?”, Rawat ra vẻ thân thiết, khuyên nhủ chân thành.

“Ừ! Cũng phải. Nói đúng lắm”.

“Vậy nên nhận tiền của tôi là biện pháp tốt nhất. Đồ thật ở ngay trước mắt rồi, muốn dùng cũng thoải mái, thanh thoi, không cần phải lo sợ điều gì. Các anh cứ thử nghĩ mà xem, nếu có nhiều tiền nhưng cả đời phải sống chui lủi thì còn đâu là sung sướng, thà chẳng có còn hơn”, Rawat bồi thêm.

Namjiu đưa mắt nhìn Parani rồi nhướn mày, Parani cũng nhướn mày đáp lại ý nói mọi thứ đã sẵn sàng.

“Làm thế nào bây giờ đại ca?”, một gã lưỡng lự hỏi.

“Tao cũng muốn có nhiều tiền, được hưởng thụ một cách thoải mái, nhưng nếu ông chủ biết thì chắc chắn sẽ không để yên cho chúng ta đâu”, tên cầm đầu nói một cách lo lắng, hắn rất hiểu tính cách và những hình phạt dã man dành cho kẻ phản bội của ông chủ.

Rawat quay sang nhìn Namjiu và Parani, hai cô gái gật đầu gửi tín hiệu trả lời rằng tất cả đã đâu vào đấy. Rawat khẽ gật đầu.

“Nghe nói người mẫu cũng có nhiều tiền lắm...”, Namjiu bất ngờ lên tiếng: “Nếu là tôi, dù sao cũng đã đến nước này rồi, ghé vào đâu đó rút tiền trước thì hơn. Thề rút tiền của người đẹp cũng đã có sẵn trong túi, chỉ cần nói mật khẩu ra là có thể rút được ngay lập tức”.

“Còn hơn thế, cô người yêu cũ của tôi từng là người mẫu kiếm được hàng triệu, giàu nứt đổ đổ vách”, Rawat gật gù, đây là lần đầu tiên hai người hợp sức cùng nhau.

“Có vẻ ỏn đậy đại ca, hai đứa này có sáng kiến thật tuyệt vời”, nói rồi tên đó cúi xuống giật lấy chiếc túi trên tay người đẹp, Prangwora thét lên: “Không! Không được! Trả lại đây!”.

“Thích gào hả?”, gã giật túi giờ tay lên chuẩn bị tát. Thấy vậy, Prangwora vội buông tay khỏi chiếc túi.

“Đại ca, để em đi rút tiền trước nhé. Có vẻ như người đẹp này giàu lắm, có cả một nắm thề đây này”, túi xách của Prangwora bị bói tung, các loại thề được lòi hết ra để sẵn sàng cho việc rút tiền.

“Này, lúc xuống rút tiền nhớ đội mũ che mặt, giờ máy rút tiền nào cũng có camera, cẩn thận không bị ghi lại đấy”, Namjiu còn tốt bụng nhắc nhở.

Tên được giao nhiệm vụ xuống rút tiền kiểm chiếc mũ đội vào. Namjiu cười thầm trong lòng, giờ chỉ cần chờ xe dừng lại nữa thôi.

“Đại ca! Đó! Cây rút tiền kia rồi. Dừng lại đi. Chỗ này vắng người, được đấy”, gã kia chỉ tay về phía một cây ATM rồi nói to ra hiệu cho đàn anh.

“Nhanh lên!”, tên cầm đầu ra lệnh.

“Mật khẩu?”, Namjiu nhắc.

“Ừ nhi! Nói mau, mật khẩu là gì? Đừng có mà đùa cợt, không là ăn đòn đấy”, gã kia quay lại uy hiếp chủ nhân của đồng thề. Prangwora mím chặt môi,

nhưng khi nhìn thấy ánh đèn của gã đàn ông nói mặt khải chiếc thẻ ATM.

Khi chiếc xe đã dừng lại, gã mở cửa xe và vội chạy thẳng tới cây ATM trước cửa hàng tạp hóa. Ngay lúc gã ra khỏi xe, Namjiu vội quay lại gạt đầu ra hiệu cho Parani, ngay lập tức hai cô gái vùng dậy dùng cùi chỏ đánh vào mặt gã ngồi ngay cạnh có nhiệm vụ trông chừng mình.

“Bốp! Bốp!”.

Tiếng va chạm vang lên, hai gã to cao bị cùi chỏ của Namjiu và Parani đánh ngã rạp xuống sàn xe. Namjiu đẩy gã vừa bị đánh ngã ra chặn đường, không cho hai gã ngồi ở ghế sau cùng có thể tiến tới một cách dễ dàng.

“Pa, nhanh dẫn Rawat đi trước đi!”, Namjiu hét to.

Parani gạt đầu, vội đỡ Rawat đứng lên, đồng thời đá vào bụng một tên côn đồ ngồi trước mặt đang định tiến tới chặn đường, không cho cô xuống xe. Khi gã đó ngã xuống thì cũng là lúc Parani lách người mở được cửa xe rồi dẫn Rawat nhảy xuống.

“Trời ơi, trùng kẻo rồi”, tên cầm đầu gần giọng khi nhận ra mình đã bị lừa.

“Bà cô à, còn ngồi đó làm gì nữa? Mau xuống xe đi”, Namjiu nói với Prangwora đang ngồi như bị đóng băng trên ghế.

Prangwora như lấy được lí trí vội lúnh quýnh nhảy xuống. Khi thấy tất cả đã ra được khỏi xe, Namjiu liền quay lại cười mỉa mai với những kẻ còn lại:

“Ra ngoài này giải quyết cho rõ trắng đen luôn đi, đừng có xúm xít trong xe như thế, chẳng oai phong chút nào”.

Nói rồi, Namjiu chạy đi giúp Prangwora đang cố gắng giằng co với gã làm nhiệm vụ rút tiền.

“Xui! Xui quá đi mất, gặp ngay phải con ranh điên khùng này. Đuổi theo bắt nó lại nhanh lên!”, tên cầm đầu hét lên với vẻ tức giận tột độ, bọn đàn em vội làm theo mệnh lệnh, nhảy ra khỏi xe đuổi theo con mồi.

“Trả thẻ lại đây”, Prangwora cố gắng giằng lấy chiếc thẻ rút tiền.

“Phát điên lên mất”, Namjiu ngăn ngấm, thay vì nhanh chóng chạy trốn thì cô ta lại tiến lên. Namjiu lắc đầu chán nản nhưng cũng đành phải vội vàng chạy lại kéo mạnh Prangwora khiến cô ta văng ra. Prangwora trượt ngã, mông đập xuống đất nhưng Namjiu không quan tâm, cô nhanh chóng đạp mạnh vào bụng dưới của tên đang rút tiền khiến hắn ta gục xuống rồi túm lấy cổ áo, dấn liên tiếp vào mặt hắn. Tiếng dấm bôm bốp khiến hắn nằm dạt xuống đất, van xin: “Sợ rồi chị ơi, em sợ thật rồi”.

Khi thấy hắn đã chấp nhận chịu thua, Namjiu liền rút lui đứng lúc những tên đàn em khác của Sitha vừa kịp chạy đến.

“Nhiều trò gớm nhỡ”, một gã hét lên với Namjiu.

“Biết sao được, là do các người tham lam chứ”, Namjiu quát lại to hơn.

“Cãi giời lắm! Nhưng hãy cẩn thận cái thân mày đấy”, gã kia gần giọng dọa dẫm. Nói rồi, gã rút khẩu súng đã dắt sẵn ở thắt lưng ra lăm lăm trên tay, “Cứ thử xem, gặp phải cái này còn ra về cứng đầu được nữa không?”.

Namjiu hơi khựng lại nhưng nhanh chóng trấn tĩnh được.

“Namjiu”, tiếng Parani gọi.

Namjiu quay sang nhìn Parani cùng Rawat đang chạy đến, thầm thắc mắc sao hai người này lại quay lại.

“Tớ và Rawat không thể bỏ cậu lại một mình được”, Parani nói giọng quả quyết.

“Đúng thế, tôi là đàn ông, nhiệm vụ của tôi là phải bảo vệ hai người”, Rawat nói đầy quyết tâm rồi chạy ra chặn trước hai cô gái. Namjiu và Parani nhìn Rawat với ánh mắt khen ngợi, mặc dù bình thường Rawat có vẻ vô cảm, bất cần nhưng tới lúc nguy cấp, cậu ta cũng có trái tim và lòng dũng cảm của một người đàn ông thực thụ.

“Chúng ta nên nói chuyện với nhau theo cách của đấng mày râu thì tốt hơn, bắt nạt phụ nữ yếu đuối không phải là việc mà những đấng mày râu nên làm”, Rawat nghiêm giọng nói với đối phương.

Parani nghe được câu này của Rawat thì cảm thấy vô cùng phấn khởi, cô nhìn Rawat.

“Không cần đàm phán gì nữa, gậy ông quay lại đập lưng ông rồi”, Namjiu nhếch mép cười, ánh mắt hướng ra phía đường lớn.

Namjiu vừa dứt lời, năm chiếc xe bán tải lao đến, đổ xích lại xung quanh chiếc xe của Prangwora. Ngay lập tức, hàng chục người nhảy xuống, chạy thẳng đến chỗ Namjiu đang đứng.

Đám tay chân của Sitha hốt hải nhìn nhau, đám người bước xuống từ những chiếc xe kia chắc chắn không phải tầm thường và tất cả đều đang trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

“Địch thân cảnh sát mặt tối đây sao?”, Namjiu sững sờ nhưng nghĩ đáng đời lũ tay chân của Sitha lúc này đang vô cùng lo lắng, sợ hãi.

“Mấy người này đều là những tay súng chuyên nghiệp, được tuyển chọn, luyện tập một cách đặc biệt, mấy kẻ tầm thường vốn chỉ thích cầm súng dọa choi không thể đấu lại được đâu, chỉ cần một viên đạn là nát đầu”, Namjiu dọa thêm.

“Lại còn chưa từng biết bắn trượt là gì nữa. Chắc không đầy mười giây là giải quyết hết cái đồng này”, Rawat thêm vào cho lời đe dọa của Namjiu có phần thực tế hơn.

Mấy tên côn đồ bị dọa sợ toát mồ hôi hột, chúng quay ra nhau như muốn dò hỏi ý nhau xem nên làm thế nào. Ngay lúc đó, có ba chiếc xe cảnh sát lao tới cùng một chiếc xe màu đen sang trọng.

“Cả cảnh sát mặt lẫn cảnh sát hình sự đều tối, toàn những tay súng chuyên nghiệp cả”, Namjiu nói bằng giọng: “Tôi khuyên các người một cách chân thành, hãy đầu hàng đi, chống đối cũng chẳng có tác dụng gì đâu, vợ vẫn còn bị bắn nữa đây, sao phải dại dột lấy cuộc sống của mình ra mà đánh đổi như vậy? Nếu các người chết, người đau lòng nhất cũng chỉ có bố mẹ, vợ con chứ ông chủ của mấy người liệu có cảm thấy thương hại, động lòng chút nào không? Hãy nghĩ kỹ mà xem”.

“Đứng đây, cứ suy nghĩ đi, rồi các người sẽ biết mình nên làm gì, định chết vì chuyện ngớ ngẩn như thế này sao, đúng là phí cả một kiếp người”, Rawat tiếp lời.

“Tôi xin đầu hàng”.

“Tên đã ném mìn đồn cùi chỏ của Namjiu đến mức ngã sóng soài ra đất lên tiếng đầu tiên. Sau đó, những người khác cũng lần lượt xin hàng theo.

“Hãy đầu hàng đi, cảnh sát đã bao vây toàn bộ khu vực này rồi!”, Jirasak hét to với mấy tên tội phạm theo đúng kịch bản của một người cảnh sát, ngay sau đó là giọng hét của “ông anh tốt bụng”.

“Này, cái bọn khốn nạn, căn bã của xã hội kia, chúng mày có biết người mà chúng mày bắt là ai không hả? Nếu còn muốn sống tiếp, đừng có động vào ba người đó dù chỉ là một sợi tóc. Nếu không, cả địa ngục cũng không dám nhận chúng mày đâu, vì cho dù chúng mày có bị bắn chết, tao cũng sẽ lấy dao băm vằm chúng mày cho nát vụn, rồi ném cho chó ăn. Đảm bảo đến linh hồn chúng mày cũng phải giật mình hồi hận khi thấy xác mình thành thức ăn cho chó”.

Những người khác nghe xong nuốt nước bọt đánh ực, chỉ trừ có Namjiu là đứng bụm miệng cười, cô biết những lúc tức giận, anh trai mình độc miệng tới mức nào.

Rawat nhìn Jirasak một cách ngạc nhiên xen lẫn ngưỡng mộ, trong phút chốc liền nâng Jirasak lên thành thần tượng của mình.

Trong lúc Jirasak đang đe dọa mấy tên tội phạm, Raman bước xuống từ chiếc xe sang trọng, thản nhiên đi qua mà không quan tâm đến những người xung quanh.

“Cậu Raman đừng vào đó!”, Thost kêu lên nhưng Raman không hề bận tâm, vẫn tiếp tục tiến lên phía trước và dừng lại khi chỉ còn cách Namjiu khoảng chục mét. Chak và Thost vội vàng chạy theo, đứng bên ông chủ của mình trong tư thế sẵn sàng.

“Làm thế nào bây giờ đại ca? Người của chúng ta đã đầu hàng hết rồi. Tên cảnh sát kia trông có vẻ như đang phát điên, nó sẽ làm thật cũng nên”, tên đàn em quay sang nói với đại ca khi thấy phe mình chỉ còn lại hai người.

“Bỏ súng xuống!”, Raman quát lớn và dùng ánh mắt dữ dằn xoáy sâu vào mắt tên cầm đầu.

“Anh Raman”, Rawat cười vui mừng khi thấy anh trai.

“Bỏ súng xuống...”, Raman nói thật chậm rãi, giọng nói lạnh lùng khiến tay đàn em của Sitha lúc này đang cầm súng cũng cảm thấy lạnh hết sống lưng.

“Đại ca, đầu hàng thôi, nhìn ánh mắt hấn dữ khủng khiếp, không biết tại sao cậu Sitha lại đi kiếm chuyện với người như thế này cơ chứ?”, tên đàn em thì thầm với đại ca của hắn.

Tên cầm đầu dẫn đầu một lát rồi cuối cùng cũng quăng súng xuống đất, gơ hai tay qua đầu.

Cảnh sát thấy vậy liền xông tới áp sát mấy tên tội phạm khám xét trên người xem chúng còn giấu vũ khí không trước khi tra còng tay rồi dẫn chúng đi. Còn tên bị thương nằm dưới đất vẫn chưa thể đứng lên liền bị mấy nhân viên cảnh sát kéo dậy đưa đi.

Raman vội chạy tới bên cạnh Rawat lo lắng hỏi: “Wat, không sao chứ?”.

“Em không sao”, Rawat trả lời.

“Tốt rồi”. Raman đưa mắt nhìn khắp người Rawat một lượt. Sau khi đã chắc chắn em trai không bị thương bất cứ chỗ nào Raman rời Rawat đi nhanh về phía Namjiu.

Namjiu mỉm cười, cô biết Raman định hỏi gì liền trả lời: “Tôi cũng không sao hết, vẫn rất khỏe”.

Raman nhìn Namjiu, anh thoáng lặng đi rồi bỗng đưa tay kéo Namjiu lại, ôm chặt lấy cô giữa hàng chục đôi mắt đang mở to đầy ngạc nhiên, đặc biệt là Jirasak vừa mới quay lại sau khi áp tải mấy tên tội phạm kia lên xe.

“E hèm! E hèm!”, Jirasak háng giọng.

Có vẻ như Raman không quan tâm và cũng không nghe thấy bất kì điều gì, anh vẫn ôm chặt lấy Namjiu trong lòng một cách đầy lo lắng, như thể sợ cô sẽ biến mất, còn người bị ôm cũng cảm thấy vừa bất ngờ, vừa ngại ngùng nên chỉ biết đứng yên lặng.

Jirasak ngán ngẩm lắc đầu. Khi quay lại, Jirasak nhận thấy những người khác đang nhìn chăm chăm vào cặp đôi kia với ánh mắt thích thú, Jirasak càng chán nản hơn: “Ôm nhau giữa nơi công cộng thế này, nề mặt tôi một chút có được không, đó là em gái tôi đấy nhé”, Jirasak phàn nàn.

“Kệ họ đi anh Jok. Ngay cả em cũng không ngờ anh trai mình lại có thể làm tới mức này”.

Jirasak quay sang nhìn Rawat: “Mặt cậu bị làm sao thế kia?”.

“Mấy tên kia đâm em”, Rawat nói nhỏ, thấy hơi xấu hổ vì chỉ duy nhất mình bị thương.

Jirasak nhìn Parani, hỏi một cách lo lắng: “Còn Pa có sao không?”.

“Em không sao”, Parani cười đáp.

Rawat cười theo Parani rồi vội vàng xen vào cuộc nói chuyện của hai người: “Nếu không có Pa chắc em chết rồi, cô ấy rất tốt với em, xảy ra việc gì cũng không hề bỏ rơi em”.

Parani chớp chớp mắt ngạc nhiên, quay lại nhìn người vừa nói có chút đề phòng.

“Cám ơn em vì đã không bỏ rơi anh”, Rawat nói, đồng thời gửi tới Parani một nụ cười thân thiện.

Jirasak nhìn Rawat lắc đầu: “Đây có phải Rawat mà tôi vẫn biết không, tự nhiên lại biết suy nghĩ sâu sắc thế, trước nay có bao giờ thấy nói chuyện với Parani như vậy đâu”.

“Trời ơi, anh Jok!”, Rawat khê kêu lên: “Đó là quá khứ rồi, đừng nhớ đến nó nữa”.

Parani giật mình lo lắng, không biết có phải do bị đánh nên não Rawat bị tổn thương không.

“Pa...”, Rawat gọi Parani, giọng ngọt ngào vô cùng.

“Rawat, anh vẫn bình thường đấy chứ? Lúc ngã đầu có va đập vào đâu không?”, Parani lo lắng hỏi.

Rawat khê lắc đầu, ánh mắt nhìn Parani đầy ngọt ngào, tình tứ.

Jirasak không thể hiểu nổi hai người này liên thôi quan tâm đến họ, thay vào đó là đi giải quyết chuyện của em gái.

“Raman, ôm hơi lâu rồi đấy nhé”, Jirasak chạm nhẹ Raman, đồng thời nghiêm giọng nói.

Raman lúc này mới sực tỉnh, hiểu ra mình đang làm chuyện gì liền thở dài rồi mới chịu buông Namjiu ra.

“Tôi xin lỗi, tôi hơi mất bình tĩnh. Nhưng để anh Jirasak và gia đình yên tâm, tôi xin chịu trách nhiệm bằng cách bảo mẹ tôi đến hỏi cưới Namjiu để cô ấy không phải chịu thiệt thòi”.

“Hả?!” , Namjiu thốt lên ngỡ ngàng, tình trạng người cứng như đá trước đó ngay lập tức biến mất.

Jirasak cũng ngỡ ngàng không kém em gái, vội vàng nói: “Việc đó cũng không có gì to tát, chuyện nhỏ ấy mà”.

“Không được, tôi không thể để Namjiu bị ảnh hưởng đến danh dự và gặp nguy hiểm vì tôi được”, Raman khẳng định lại một cách chắc chắn.

Namjiu nhìn anh trai, ú ớ trong họng không thể thốt ra được thành lời.

“Thật là điên đầu với hai anh em nhà này, ông anh hóa điên đòi cầu hôn Namjiu, còn cậu em thì chỉ biết đứng nhìn Parani với ánh mắt ngọt ngào, có chuyện quái gì xảy ra thế này?”, Jirasak tự phàn nàn cho chính mình nghe.

“Vậy cứ thống nhất như thế đi”, Raman kết luận hộ hai anh em lúc này vẫn đang lúng túng mãi chưa biết nên làm thế nào.

“Khoan đã... tôi nghĩ là... ”, Namjiu vội nói trước khi quá muộn.

“Chúng ta cần phải tổ chức đám cưới càng nhanh càng tốt. Anh đã từng nói nếu có chuyện gì xảy ra, anh sẽ là người chịu trách nhiệm về danh dự của em”, Raman trả lời nhẹ nhàng với thái độ hết sức bình thản, Namjiu biết rằng câu trả lời mà mình vừa nhận được chính là một lời khẳng định và sẽ không

có cách nào thay đổi được quyết định của Raman.

“Nhưng tôi đâu cần anh phải chịu trách nhiệm”, Namjiu cố gắng vớt vát dù biết việc chống đối lúc này là vô dụng.

“Chuyện đã tới mức này, anh không thể bỏ qua được”, Raman nhắc lại.

“Anh Jok...”, Namjiu quay sang cầu cứu anh trai.

“Chuyện này để sau rồi tính tiếp, lúc này còn có chuyện khác đáng quan tâm hơn”, Jirasak hát hàm về phía người đẹp lúc này vẫn đang nằm co quắp trên mặt đất.

Namjiu quay ra nhìn rồi cười khinh bỉ người phụ nữ bị lãng quên lúc này vẫn chưa thể đứng dậy nổi.

Prangwora không dám mở miệng kêu gọi sự giúp đỡ, nhất là từ khi có sự xuất hiện của Raman, cô ta chỉ còn biết giấu mặt để anh và những người khác không để ý đến cô ta.

“Nen Prangwora”, Namjiu gọi to đầy đủ tên họ của cô cưng hoa hậu.

Prangwora mím môi, mặc dù có chút vui mừng khi không phải trở thành miếng mồi cho mấy tên tay chân của Sitha nhưng việc phải đứng trước mặt Raman như thế này cũng đủ khiến cho cô ta toát mồ hôi hột, Prangwora chỉ biết cúi gằm mặt xuống, không dám ngẩng lên nhìn Raman như những lần có cơ hội gặp anh.

“Không muốn nói chuyện một chút sao?”, Namjiu kéo dài giọng hỏi tiếp.

“Tôi... Tôi...”, Prangwora ấp úng.

Nét mặt của Raman bỗng trở nên nghiêm khắc, ngay lập tức anh hiểu ra người phụ nữ này chính là nguyên nhân của mọi chuyện. Raman ném ánh mắt tức giận về phía Prangwora.

“Nen không cố tình... Nen xin lỗi...”, người đẹp nước mắt lưng tròng, khóc lóc cầu xin sự thông cảm.

Namjiu bĩu môi trước sự trá trá, giả tạo của Prangwora.

“Không cần phải xin lỗi bởi vì những gì mà cô làm tôi sẽ không bao giờ tha thứ”, Raman lạnh lùng trả lời.

“Anh Raman, em sai thật rồi, ngay chính em cũng bị lừa, em không hề biết bọn chúng lại độc ác tới mức muốn giết người như thế. Lúc bàn bạc, Nen chỉ muốn đùa vui một chút thôi”, Prangwora vừa khóc vừa kể lể.

Namjiu cười khẩy: “Đùa vui bằng cách cho tôi làm diễn viên chính của clip khiêu dâm sao? Cô có cái kiểu đùa đáng yêu thật đấy”.

“Trông mặt mũi cũng xinh xắn thế mà tâm địa thật là độc ác, xấu xa”, Jirasak mỉa mai, quát thẳng vào mặt người đẹp. Anh vô cùng tức giận khi biết cô ta định làm gì với em gái mình.

Raman không nói gì nhưng ánh mắt và nét mặt thể hiện rõ anh cũng đang giận dữ không kém Jirasak.

“Nen... Nen không cố tình... Nen xin lỗi”, Prangwora nắc lên từng hồi cầu xin sự thương hại của Raman.

“Ngoài cô ra còn có ai đứng đằng sau chuyện này không?”, Raman hỏi giọng lạnh nhạt, rõ ràng không có một chút thương hại hay tha thứ nào dành cho người phụ nữ trước mặt.

“Sitha, nó thực sự rất xấu xa, chính nó là người chơi xấu sau lưng em, bản thân em cũng là người bị hại, nó cũng định cho em đóng clip khiêu dâm đấy”, Prangwora thú nhận và đổ mọi tội lỗi cho Sitha.

“Đều xấu xa như nhau cả thôi”, Rawat lại xen vào với giọng bức tức sau khi ánh mắt ngọt ngào của mình bị Parani hững hờ, “Anh Raman, trong đầu người đàn bà này chỉ toàn những chuyện xấu xa, cô ta định cho ba người chúng em làm diễn viên bắt đắ dĩ trước ống kính rồi công bố cho mọi người biết để chúng ta bị mất danh dự”. Rawat tức giận.

“Không... Không phải...”, Prangwora vội vàng phủ nhận.

“Đến lúc này mà cô vẫn còn chối sao, không phải cô định cho tôi làm nam diễn viên chính đóng cùng với Parani và Namjiu sao? Cô thật quá khôn nạn”, Rawat quát to, Prangwora lại bắt đầu khóc nắc lên từng hồi, không kịp đáp lại.

“Anh Jok, cho người này ngồi tù luôn đi, loại phụ nữ này cần phải tống vào tù để biết thế nào là tốt xấu, chứ không phải hàng ngày chỉ ngồi tính toán những chuyện bi ôi, không thì lại chạy theo mấy gã nhà giàu. Mà cô hãy nhớ cho rõ, anh Raman không ngu đến mức vớt loại như cô về làm vợ đâu. Kia kia... người phụ nữ của cuộc đời anh ấy đứng kia. Nếu thấy rồi thì thôi phát rồ đi”. Rawat xả một tràng dài.

Namjiu cảm thấy nóng ran người khi bỗng nhiên trở thành mẫu người tốt đẹp trong mắt Rawat.

Raman cũng ngạc nhiên không kém Namjiu khi nghe thấy lời khen này từ chính miệng em trai mình.

“Anh Jok, xử lí vụ này đi”, Rawat quay sang nói với Jirasak.

Jirasak gật đầu: “Đi thôi người đẹp. Vào ngồi chơi chữa bệnh điên trong tù, để biết thế nào là gieo gió gặt bão”.

Prangwora nức nở khóc đến sắp ngất đi khi bị hai viên cảnh sát áp giải vào xe trước ánh mắt soi mói của rất nhiều người đang kéo nhau tới xem có chuyện gì xảy ra.

“Đó, hậu quả của việc không biết phân biệt đúng sai, để cho tham vọng chi phối tâm hồn mình”, Namjiu nói vu vơ.

“Về phần gã Sitha, tôi sẽ ra lệnh bắt hắn”, Jirasak nói với Raman.

“Nếu thế chuyện này tôi nhờ cả vào anh. Còn về chuyện của Namjiu, anh Jirasak không cần phải lo lắng, tôi sẽ đưa Namjiu về tận nhà và báo cáo lại cho hai bác chuyện đã xảy ra. Sau đó sẽ để người lớn bên nhà tôi sang hỏi cưới Namjiu ngay lập tức”. Namjiu nhấn nhó, còn Jirasak chỉ biết đứng đờ người.

“Anh Raman sẽ cưới à?”, Rawat hỏi.

Raman gật đầu.

“Cũng tốt”. Rawat trả lời ngắn gọn, nhưng chính câu trả lời ấy lại khiến cho cả Namjiu và Parani vội quay ra nhìn nhau, đặc biệt là Namjiu, cô thì thầm hỏi bạn: “Rawat, hắn ta lại bị ngã à?”.

“Không, thấy anh ta nói là không sao mà”, Parani thì thầm trả lời.

“Hay là óc của anh ta đặt ở bụng, nên khi bị đâm vào bụng mới làm cho suy nghĩ trở nên lệch lạc”. Namjiu đoán.

Rawat nhe nanh với hai cô gái: “Này, hai bà cô, đứng gần nhau như thế này có thì thầm cũng nghe thấy hết. Đàn ông như Rawat này không bao giờ có chuyện suy nghĩ lệch lạc hay bị làm sao hết, chỉ là đã nhận ra được một số chân lí mà thôi”.

“Chân lí?”. Namjiu kéo dài giọng, nhìn Rawat mà không dám tin vào tai mình. Bỗng nhiên như sức nghĩ ra điều gì đó, Namjiu quay sang nói với Raman giọng căng thẳng: “Anh Raman, tôi nghĩ là anh nên dẫn em trai mình tới bệnh viện khẩn cấp, bởi em trai anh bị đâm vào mặt, đá vào bụng, ngoài ra còn bị ngã đập đầu xuống đất. Lúc này bắt đầu thấy dấu hiệu khác thường rồi. Nhanh chóng đưa cậu ta vào bệnh viện đi, chậm trễ sợ không kịp mất”.

Rawat thờ dãi: “Cô kia, đầu tôi vẫn hoàn toàn bình thường, tôi không ngăn cản chuyện của cô và anh trai tôi cũng vì tôi yêu quý anh trai mình, điều gì là hạnh phúc của anh ấy tôi không muốn phá vỡ, chứ không phải tôi quý mến gì cô đâu”. Rawat chữa thẹn, không muốn nói thẳng rằng trong lòng mình thực sự đã chấp nhận Namjiu, cảm phục cô vì sự tốt bụng và dũng cảm của cô. Nếu nói ra như thế kể cũng hơi ngượng.

“Thế còn nghe được, nói thế này nghĩa là anh vẫn bình thường”, Namjiu thờ phào nhẹ nhõm.

“Em và Pa đi trước nhé”, Rawat quay ra chào Raman.

“Wat, anh nghĩ em nên tới bệnh viện để bác sĩ kiểm tra xem trên người còn chỗ nào bị thương không thì tốt hơn. Em bị đá vào bụng không phải sao? Còn đau không?”, Raman lo lắng hỏi Rawat.

Rawat nhìn anh trai đầy xúc động: “Em không sao, lát nữa để Pa bôi thuốc, chắc sẽ nhanh khỏi thôi”.

Parani hơi khó chịu khi Rawat tự nhận để cô bôi thuốc cho cậu.

“Pa, vậy trăm sự nhờ cô nhé. Nếu thấy có triệu chứng xấu, cô hãy đưa nó đi bệnh viện dùm tôi”. Raman quay sang nhờ vả Parani.

“Vâng”, Parani ngậm ngùi trả lời, trong lòng thật sự muốn tránh mặt Rawat một, hai ngày, hi vọng cậu ta sẽ thôi không còn nhìn cô với ánh mắt lấp lánh tình tứ như vậy nữa.

“Thost, đưa xe cho Rawat”. Raman nói.

“Vâng”, Thost đưa chìa khóa xe cho Rawat.

“VẬY anh Raman thì sao?”.

“Anh sẽ đi lấy xe của Wat tại N.J.Gym”, Raman đáp.

“Cảm ơn anh nhé”, Rawat đưa tay đón lấy chiếc chìa khóa xe từ tay Thost trước khi quay ra nói với Parani: “Pa, chúng ta đi thôi”.

Parani nhìn Namjiu và Jirasak. Jirasak gật đầu đồng ý cho Parani đi theo chăm sóc Rawat. Rawat một lần nữa quay sang cảm ơn Jirasak sau đó dẫn Parani lên xe.

“Anh Jok, bây giờ gã Rawat ấy không hùng hổ với Pa nữa rồi thì phải?”, Namjiu hỏi nhỏ anh trai.

“Chắc là chuyển sang hùng hổ theo kiểu khác”, Jirasak nói.

Mặt Namjiu nghệt ra, “Có nghĩa là...”.

“Phải chờ xem đã, bây giờ chưa chắc chắn lắm. Có thể là do vừa rồi cậu ta sợ quá nên mới nảy sinh tình cảm tốt đẹp với Pa. Cũng giống như bao nhiêu cô tiểu thư chết mê chết mệt vệ sĩ của mình ấy, chỉ có điều trong trường hợp này có sự thay đổi giới tính mà thôi”, Jirasak nói với vẻ rất am hiểu chuyện này.

“Trời ơi... Pa”, Namjiu thốt lên, cảm giác cô bạn mình đang rơi vào một thảm họa.

“Không phải than vãn cho Pa đâu, lo cho cái thân mình trước đi”, Jirasak nói vừa đủ nhỏ chỉ để hai người nghe thấy.

Namjiu xì mặt: “Thế sao anh không giúp em?”.

“Giúp thế nào được, ai cũng thấy là hai người đang ôm nhau. Bản thân cô cũng chẳng có chút gì là chống cự. Bọn đàn em tôi được mề cười vỡ bụng. Giờ này chắc đã bàn tán khắp cơ quan em gái của Jirasak này tình tứ với người tình giữa hàng tá người xung quanh”.

“Trời ạ! Thì lúc đó người ta giết mình, hồn xiêu phách lạc chứ...”, Namjiu ngượng ngùng.

Jirasak lắc đầu: “Vậy nên nhận lấy hồn lớn kia rồi làm vợ người ta luôn nhé”.

Namjiu lườm anh trai. Vừa đúng lúc Raman bước đến gần Jirasak: “Vậy tôi xin phép đưa Namjiu đi trước”.

“Cứ tự nhiên. Ngày mai tôi sẽ đưa Namjiu tới đồn để khai báo sau. Hôm nay có lẽ nên cho nó về nghỉ ngơi sớm vì giờ này chắc hồn vía đã bay xa lắm rồi”.

Namjiu mím môi, nhìn anh trai đầy oán hận.

“Không sao đâu, lát nữa tôi sẽ gọi hồn về cho cô ấy”, Raman vừa nói, vừa mỉm cười với ánh mắt là lạ.

Jirasak lên quay đi chỗ khác bĩu môi, thật không ngờ người đàn ông như Raman cũng có lúc có thể ngọt ngào với em gái mình như vậy.

“Namjiu, chúng ta đi thôi. Anh định quay về trung tâm trước, nhân tiện em cũng thể quay về đó làm tiếp”, Raman lấy trung tâm huấn luyện ra làm cái cớ khiến Namjiu buộc lòng phải đồng ý.

Namjiu theo Raman quay lại trung tâm, bỏ lại Jirasak một mình tìm thêm chứng cứ.

Raman dẫn Namjiu lên một chiếc xe hơi, lúc này cô mới nhận ra rằng tất cả những người đàn ông cao to tới cùng chiếc xe này đều là người của Raman. Namjiu thoáng lạng đi, cô chưa hề nghĩ rằng một doanh nhân như Raman lại có nhiều tay chân dữ dằn đến như vậy.

“Anh có nhiều đàn em vũ khí đầy người như thế này không?”, Namjiu hỏi khi đã ngồi yên vị trong xe.

“Cũng khá khá, nhưng anh không nắm rõ lắm vì những chuyện này anh để cho Thost sắp xếp”, Raman trả lời.

“Anh Thost, có nhiều không?”, Namjiu ngay lập tức quay sang hỏi Thost.

Thost đang ngồi phía trước cười cười trả lời: “Cũng khá nhiều. Số người mà cô Namjiu nhìn thấy chỉ là một phần, họ có nhiệm vụ đi theo tuyến đường này, vẫn còn năm nhóm khác phân chia nhau đi theo các tuyến đường khác, nếu có chuyện khẩn cấp, chúng tôi đã có một lực lượng dự bị sẵn sàng hỗ trợ liên tục. Cô Namjiu không cần phải lo lắng”.

Namjiu nuốt nước bọt đánh ực. Raman thực sự không hề bình thường, thậm chí còn có thể gọi là một “bố già”.

Raman đọc được ánh mắt của Namjiu liền giải thích: “Trong giới kinh doanh, chúng ta cần phải liên tục cảnh giác. Có một số người khi không thể đấu trí được, họ sẽ dùng đến cách thức của xã hội đen. Mặc dù anh chưa bao giờ gặp phải nhưng lúc nhỏ Rawat từng suýt bị bắt cóc đòi tiền chuộc, bố anh thấy không yên tâm nên tìm người đối phó những chuyện như thế này”.

“Rawat từng suýt bị bắt cóc đòi tiền chuộc sao?”, Namjiu vội hỏi.

Raman gật đầu, “Hôm đó, cả bố mẹ và anh đều không có nhà. May mà Rawat khóc lóc không chịu tới trường học, nó cố tình đuổi người lái xe lái xe đi thật xa. Người lái xe không biết làm thế nào, đành lái xe ra khỏi nhà làm như thể đưa Rawat đi học thật. Kẻ xấu đã xuất hiện và ra tay vào đúng ngày hôm đó. May mắn là trong xe không có ai. Từ lần đó, bố anh đã tìm thêm người về bảo vệ hai anh em anh”.

“Thật may hôm đó cậu ta khóc lóc không chịu đi học”, Namjiu nói.

Raman cười nói: “Lúc còn học mẫu giáo, gần như ngày nào Wat cũng gào thét không chịu đến trường”.

“Hả? Đến mức thế cơ à? Chắc là bị bạn bè bắt nạt rồi”.

Raman cười: “Chắc vậy, thấy thằng bé kể có một cô bạn cùng lớp ngày nào cũng bắt nạt nó”.

“Con gái gì mà hung dữ vậy”, Nanjiu phàn nàn, thấy đáng thương cho Rawat khi bị một cô bé bắt nạt tới mức nhất quyết không chịu đi học.

“Đến anh còn từng bị cô bé đó cắn nữa...”, Raman bắt đầu khơi gợi về quá khứ.

“Hung dữ thật, xem ra cô bé đó ghê gớm lắm. Thật khổ thân em trai anh, chắc vì chuyện này mà bị tổn thương nhiều lắm”, Nanjiu suy đoán.

Raman bật cười nhỏ khiến Chak và Thost ngồi đằng trước cũng mỉm cười theo, họ nhẹ nhõm khi thấy ông chủ đã vui vẻ trở lại sau mấy tiếng đồng hồ căng thẳng.

“Wat bị tổn thương thật, anh vẫn nhớ rõ nó quấy đến mức nào khi phải cùng cô bé đó cầm khay trong ngày lễ nhà giáo”, Raman vừa nói vừa nhìn Nanjiu mỉm cười.

“Hay nhỉ, chẳng giống tôi chút nào, lúc nhỏ tôi cũng từng được giao nhiệm vụ cầm khay, nhưng tôi cười tươi như hoa đến tận mấy ngày sau luôn”, Nanjiu hồi tưởng lại quá khứ.

“Anh biết”, Raman cười, vẫn nhớ như in bức ảnh chụp Nanjiu trong ngày đó, cô bé ấy đã cười rạng rỡ và tươi tắn như thế nào.

“Anh nói cứ như được thấy tận mắt ấy nhỉ?”, Nanjiu lờ mờ hỏi.

“Nếu anh nói anh được thấy tận mắt em có tin không?”, Raman nhìn sâu vào đôi mắt của Nanjiu và hỏi.

Nanjiu lắc đầu: “Còn lâu tôi mới tin”.

“Có lẽ đã đến lúc anh phải nhắc em nhớ lại quá khứ”, Raman mỉm cười rồi quay ra nói với Thost và Chak: “Thost, Chak, hai người bật tai lại, tuyệt đối không được quay lại”.

“Vâng, cậu Raman”. Hai người nhận lệnh với vẻ mặt tươi cười, sau đó đeo tai nghe vào.

“Anh định làm gì vậy?”, Nanjiu giật mình khi nhìn thấy Raman bắt đầu cởi cúc cổ tay áo sơ mi: “Đừng có làm chuyện gì điên rồ, nếu không tôi... tôi sẽ hét cho nổ xe luôn”.

Raman không quan tâm, cởi xong chiếc cúc ở cổ tay anh liền xắn tay áo lên. Nanjiu sợ hãi ngồi lùi lại sát vào cánh cửa xe.

Raman lắc đầu, nhìn hành động của Nanjiu mà không nhịn được cười: “Với địa điểm không hề thuận tiện như thế này, anh không định làm gì em như em nghĩ đâu. Anh thích những nơi rộng rãi thoải mái, chỗ chật hẹp như ở đây, lại còn có cả người khác nữa, không phải là sở thích của anh”.

Nanjiu nhìn kẻ không thích chỗ chật hẹp, “Vậy anh xắn tay áo lên làm gì?”.

Raman giơ cánh tay cho Nanjiu xem. Nanjiu cúi đầu nhìn ngơ ngác không hiểu.

“Có thấy vết răng cắn ở tay anh không?”, Raman hỏi.

Nanjiu nhìn lại lần nữa, thấy vết răng cắn nho nhỏ đã mờ tới mức gần như không nhìn thấy nữa.

“Lúc nhỏ anh bị chó cắn à?”.

Raman bật cười: “Không phải là chó mà là một cô bé”.

“À... là cô bạn của Rawat mà anh nói đến đã cắn anh đúng không?”.

“Đúng rồi, chính là cô bé đó. Lúc đó, anh chạy vào ngăn không cho cô bé đó và em trai mình gây gổ với nhau nên đã bị cắn đến mức để lại sẹo tới tận ngày hôm nay...”, Raman dừng lại nhìn chăm chăm Nanjiu: “.. Em có nghĩ là nếu anh gặp lại người con gái ấy một lần nữa anh nên bắt cô ấy phải chịu trách nhiệm về chuyện này không, cô ấy gửi vết sẹo này lại làm anh phải nhớ đến nó suốt hai mươi năm qua?”.

“Không.. tôi không biết...”, Nanjiu bắt đầu cảm thấy có gì bất ổn trong ánh mắt nóng như lửa của Raman.

“Nhưng anh đã nghĩ suốt hai mươi năm qua... nếu anh gặp lại cô bé ấy một lần nữa, có thể cô ấy sẽ phải đền cả cuộc đời này cho anh”.

“Hả? Chỉ vì vết cắn bé tí này sao? Anh định giết cô ấy hả?”.

Raman tươi cười: “Anh không giết cô ấy, nhưng sẽ bắt cô ấy phải ở bên cạnh để bù đắp lại việc đã làm cho trái tim anh lúc nào cũng phải nhớ tới cô ấy”.

Nanjiu thở phào nhẹ nhõm: “Thế còn được. Chúc anh sớm tìm ra cô ấy. Nếu có gì muốn tôi giúp thì cứ nói. Tôi lúc nào cũng sẵn sàng”.

“Cám ơn em”, ánh mắt của người nói sáng lên: “Nhưng anh đã gặp lại cô ấy rồi”.

“Anh đã gặp cô ấy rồi sao?” Namjiu hỏi, ngay cả cô cũng thấy hồi hộp theo.

Raman gật đầu: “Mới gặp cách đây không lâu, nhưng cô ấy không nhận ra. Nhưng không sao, chỉ cần một mình anh nhớ ra cô ấy cũng đủ rồi. Nói rồi, Raman cười, nhưng nụ cười của Raman có vẻ là lạ làm cho Namjiu bắt đầu cảm thấy thắc mắc.

“Cẩn anh đến mức này mà cô ấy không nhớ chút nào sao?”, Namjiu hỏi.

“Không. Nhưng anh đã nhận ra ngay sau khi cô ấy giới thiệu bản thân”.

Namjiu nhìn Raman, thầm nghĩ cô bé đó quả là không may mới có thể khiến Raman nhớ đến tận bây giờ.

Raman nghiêng người sát vào Namjiu, lạnh lùng hỏi: “Em có muốn biết cô ấy là ai không?”.

Namjiu vội lắc đầu: “Tôi không muốn xen vào chuyện cá nhân của anh”.

“Với em thì không sao, chẳng phải chúng ta đang rất thân thiết với nhau sao?”. Raman nói, ánh mắt lấp lánh có vẻ thích thú.

“Không cần đâu, tôi... tôi...”.

Namjiu chưa kịp nói hết câu, Raman đã ghé sát vào gần mặt cô hơn, cố gắng níu kéo ánh mắt của Namjiu bằng đôi mắt sắc bén lúc này đang nhìn xoáy vào mắt cô như muốn thổ lộ điều gì.

“Cô bé đó còn muốn anh mặc quần lót cho nữa. Cô ấy nói không muốn mặc quần trái bởi sợ sau này sẽ có người yêu già. Nhưng anh ngờ rằng lúc đó mình hồi hộp quá nên đã mặc quần trái cho cô ấy, vậy nên cô bé đó sẽ không thể thoát khỏi số phận yêu phải người già hơn... chín tuổi”.

Namjiu há hốc miệng, chết lặng khi nghe thấy chuyện mặc quần lót trái.

“Em có thấy chuyện này quen quen không?”. Raman hỏi nhẹ nhàng, ánh mắt đầy hàm ý.

Namjiu vội vàng lắc đầu mạnh: “Không quen. Từ lúc sinh ra chưa bao giờ nghe thấy”.

“Thật sao?”, Raman hỏi.

“Th... thật”. Namjiu trả lời, tim bắt đầu đập nhanh. Chuyện mặc quần lót trái đó sao cô có thể quên được. Cho dù lúc đó cô còn rất bé, nhưng chuyện này lớn đến mức cô đã làm náo động cả nhà trong rất nhiều ngày chỉ vì tin rằng mình sẽ phải lấy chồng già. Cho dù cô không thể nhớ được sự việc xảy ra trước đó nhưng chuyện cô nhờ anh trai của một người bạn mặc quần lót cho mình và người đó đã mặc quần ngược cho cô là một trong số những sự kiện trong quá khứ mà cô không bao giờ có thể quên được.

“Em chắc là không nhớ thật chứ?”, Raman hỏi lại, chỉ cần nhìn sắc mặt của Namjiu anh cũng đủ hiểu cô vẫn còn nhớ.

“Còn bé như vậy ai mà nhớ nổi”, Namjiu vội vàng khẳng định.

“Nhưng anh lại nhớ như in hết tất cả mọi chi tiết, còn nhớ cả việc ngày hôm đó cô bé ấy mặc quần lót màu hồng, có hình hoa”, Raman nói, ánh mắt long lanh đầy vẻ thích thú.

“Tâm hồn anh đúng là đen tối từ bé”, Namjiu nói kháy. Xem anh ta kia, chuyện như thế mà cũng nhớ được.

Raman khẽ bật cười: “Cũng vì đó là lần đầu tiên và là lần cuối cùng anh mặc quần lót cho người khác”.

“Dâm dăng”, Namjiu ôm mặt.

Raman nhướn mày cười: “Anh chỉ nói sự thật, chính em mới là người tượng tượng tiếp”.

Namjiu bối rối khi Raman đọc được suy nghĩ của cô.

“Thế đã nhớ ra chưa? Nếu rồi, em cũng đã biết nên bù đắp cho anh thế nào rồi chứ?”.

“Này anh, chỉ bị cắn có một chút, vết sẹo cũng nhỏ xíu như mắt muỗi, phải căng mắt ra mới nhìn thấy, chẳng đáng lời ra sát phạt nhau chút nào”, Namjiu thầm đá xoáy Raman là người hẹp hòi.

Raman cười: “Em thừa nhận mình chính là cô bé hung dữ đó rồi phải không?”.

Namjiu ó người khi nhận ra mình đã bị lừa.

“Cái gì?... Không phải tôi... Không phải... Hồi còn bé tôi ngoan hiền lắm”. Namjiu vẫn mạnh mẽ.

“Em đừng cố tình trốn tránh sự thật, hai chúng ta không thể trốn khỏi nhau được đâu, nếu không làm gì có chuyện đang yên đang lành em lại bước vào cuộc sống của anh lần nữa. Và một khi em đã quay lại rồi, anh đảm bảo... không có đường ra đâu”. Càng nói, Raman càng nhích sát lại Namjiu.

“Anh... anh định làm gì?”. Namjiu hốt hoảng hỏi.

“Làm cho em biết rằng chúng ta sinh ra là dành cho nhau”. Raman trả lời với giọng nhẹ nhàng, ánh mắt ngọt ngào làm cho trái tim của Namjiu đập loạn xạ.

Raman nghiêng người ghé sát hơn nữa vào Namjiu. Namjiu bắt đầu run rẩy. Càng nhìn vào khuôn mặt góc cạnh nhưng dịu dàng kia, Namjiu càng ú ớ, tất cả dũng khí mà trước đây từng có không hiểu bây giờ biến đi đâu hết. Raman mỉm cười khi nhìn thấy dáng vẻ của Namjiu.

“Em có biết hôm nay anh đã lo cho em đến mức nào không? Giờ anh mới hiểu việc lo lắng cho một ai đó khổ sở đến mức nào”. Raman đột nhiên giải bày.

“Anh...”, Namjiu nhìn vào mắt Raman, cô thấy rõ sự lo lắng hiện lên trong ánh mắt ấy.

“Anh xin lỗi vì đã để chuyện không may như thế này xảy ra với em. Nhưng anh chắc chắn sẽ không để nó tái diễn một lần nữa. Anh hứa”. Raman nói đầy tự tin.

“Anh không cần tự trách mình, đó không phải là lỗi của anh”. Namjiu không muốn Raman phải áy náy về chuyện vừa xảy ra khi tất cả đều bắt nguồn từ sự ghen tị, nhỏ nhen và ham muốn những thứ không thuộc về mình của một đôi trai gái khác.

“Cám ơn em đã không giận anh”. Raman nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Namjiu: “Anh rất vui vì em không sao, nếu xảy ra chuyện gì với em, anh sẽ không thể chịu nổi”.

Trái tim Namjiu đập thình thịch, mặt đỏ bừng, càng nhìn vào ánh mắt nóng như có lửa thiêu nhìn mình như không hề có ý định giấu giếm nỗi lòng của Raman, Namjiu càng không biết nên làm gì, chỉ ú ớ trong cổ họng mà không nói ra lời.

Raman bật cười: “Anh rất thích những lúc em xấu hổ. Trông em rất đáng yêu”.

“Xấu... xấu hổ gì chứ... đâu có...”, Namjiu cao giọng phủ nhận, cúi mặt xuống lần tránh ánh mắt của Raman.

Raman mỉm cười, nhìn Namjiu đầy thích thú: “Cứng đầu thế này có biết là sẽ bị phạt như thế nào không?”.

Namjiu lí nhí trong cổ: “Người gì già đầu rồi mới nổi hứng dâm dăng. Chắc lúc trẻ không có cơ hội chứ gì?”.

Raman cười vang: “Anh chỉ có hứng với một mình em thôi”.

“Tin được chết liền”, Namjiu lờm anh nhưng hai má một lần nữa lại ửng đỏ.

“E hèm!”, Chak háng giọng mà không ngoảnh lại nhìn rồi nói vu vu: “Cậu Raman, đến trung tâm rồi ạ”.

Raman nhìn xung quanh một lượt, thấy xe đã đỗ lại trong bãi đỗ xe.

“Hôm nay anh đã đăng trí lần thứ hai rồi, chắc phải nhanh chóng kết hôn để chữa trị căn bệnh này thôi”.

Thost và Chak vừa tháo tai nghe ra đã vô tình nghe thấy câu nói của Raman liền bụm miệng cười.

“Anh Chak, anh Thost, hai anh cười gì vậy?”, Namjiu sầm mặt.

Raman bật cười khi thấy hai người bị kéo vào cuộc.

“Ồ, chỉ là... chúng tôi thấy vui mừng thay ông chủ vì ông chủ sắp lập gia đình”. Chak dừng cảm trả lời.

“Chà chà! Anh Chak, anh không định nghe tôi trả lời sao?”. Namjiu bật lại

“Tất nhiên phải nghe rồi, chính vì thế mà tôi mới cười để chờ nghe cô Namjiu trả lời đồng ý”. Chak cười cầu hòa, Thost nghe thế cũng bật cười theo.

“Dù sao đi nữa em cũng nên thông cảm với hai người bọn họ. Họ cười như vậy rồi, chẳng nhẽ em định để họ tên tò hay sao?” Raman hùa vào.

“Hừ... Quả không hổ danh chủ nào tớ này, sáo với kèn cũng không kết hợp hài hòa được như thế. Tội bái phục mấy người”. Namjiu lắc đầu: “Tôi xuống xe thì hơn, ngồi đây tiếp khéo bị mấy nụ cười kia giết chết tại chỗ mất”. Nói xong, Namjiu mở cửa bước xuống xe.

Khi trong xe chỉ còn lại ba người, Raman quay sang nói với Thost và Chak: “Đừng cười nhiều quá, cẩn thận không vợ tương lai của tôi bị nụ cười của hai người làm cho chết ngạt thật đó. Hiểu chưa?”.

“Vâng, thưa ông chủ!”. Cả hai cùng tươi cười đồng thanh trả lời.

“Tốt rồi. Cô gái này là của tôi”. Raman nói rồi bước xuống xe đi theo Namjiu vào trung tâm

Chak và Thost quay ra nhìn nhau, cả hai cùng mỉm cười thích thú khi thấy ông chủ của mình đang vô cùng hạnh phúc trong tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Ngay khi Namjiu mở cửa bước vào N.J.Gym, tiếng reo hò vui vang lên.

“Chị Namjiu về rồi!”. Cậu bé Kong hét thật to để báo cho tất cả mọi người lúc này đang ngồi chờ tin tức về Namjiu và Parani.

“Chị Namjiu...”. Saipan òa khóc khi nhìn thấy Namjiu.

“Pan, chị, Parani và Rawat không sao cả, em đừng khóc”. Namjiu an ủi.

Saipan gạt nước mắt, gạt đầu, bót lo lắng khi thấy người mà cô vẫn coi như chị gái của mình đã an toàn trở về. “Em lo cho ba anh chị đến chết đi được”.

“Trời ạ, chị Pan, Kong đã nói rồi mà, chị Namjiu không bị hại dễ dàng như thế đâu. Chị Namjiu của em giỏi cực kì, phải vậy không chị Namjiu?”. Cậu bé tươi cười tiến lại phía Namjiu.

Raman đi theo Namjiu vào liền liếc mắt nhìn qua cậu bé.

Bố của Kong đến đón con, vừa nhìn thấy Raman liền đứng dậy tiến đến chào hỏi: “Rất hân hạnh được gặp cậu, cậu Raman”.

“Tôi cũng rất hân hạnh. Cảm ơn ông rất nhiều vì đã giúp tôi tìm Namjiu, Parani và em trai. Thật sự rất cảm ơn. Sau này nếu ông có gì cần tôi giúp thì cứ nói, không phải ngại, tôi sẽ hết lòng giúp đỡ”. Raman chân thành nói.

“Không có gì. Tôi mà không giúp, thằng con trai tôi chắc khóc đến vỡ nhà mắt”. Ông Wit vừa nói vừa cười.

“Cảm ơn em Kong nhé, nếu Kong không giúp, chị Namjiu chắc nguy rồi”. Namjiu quay sang nói với Kong.

“Chuyện của chị Namjiu cũng là chuyện của em, chắc chắn em phải giúp chị hết sức mình rồi”. Kong cười với Namjiu.

“Ồ... Thế Kong đến đó bằng cách nào? Lúc ấy chị không dám tin cậu bé đó chính là em”. Namjiu thắc mắc, bình thường Kong luôn chờ người nhà đến đón ở N.J.Gym chứ không bao giờ tự ý đi ra ngoài.

Cậu bé ngượng ngùng nói: “Em đi theo... để đưa miếng sticker cho chị”.

Chak đi theo ông chủ, vừa vào đến nơi đã nhanh nhẩu tiếp lời: “Đừng có nói đấy là miếng sticker màu đỏ hình trái tim to dùng dán ở sau xe nhé”.

Cậu bé lườm Chak một cái rồi quay sang ngọt ngào với Namjiu: “Em định mang miếng đề can hình trái tim đi cho chị Namjiu”.

Namjiu mỉm cười vui vẻ còn Raman lại lừ mắt một lần nữa.

“Em thấy có gì đó bất thường, mà chiếc xe ấy cũng rất đáng nghi nên mới bóc miếng sticker ra dán vào sau xe, như thế có thể dễ dàng nhận biết chiếc xe đó”.

Namjiu ôm Kong vào lòng, đôi bàn tay bé nhỏ cũng ôm lấy Namjiu. Ánh mắt cậu bé chín tuổi nhìn Raman rồi lại lướt sang Chak sau đó nhướn mày một cái đầy đắc ý.

Chak tròn tròn mắt, thằng bé này quả là biết tận dụng cơ hội.

“Cảm ơn em nhé, chị Namjiu xúc động lắm. Chị đã nhìn thấy miếng sticker ấy rồi, đẹp lắm. Điều quan trọng là Kong quả là một đứa trẻ thông minh tuyệt vời”. Lời khen của Namjiu khiến cậu bé cười ngượng ngùng.

“Nếu không còn việc gì nữa, tôi xin phép về trước”. Ông Wit tạm biệt mọi người.

Trong lúc mọi người chào nhau, Chak trêu Kong: “Sao bảo ném búp bê nhựa thua thì sẽ không quan tâm đến chị Namjiu nữa? Vậy mà lại lên đem miếng sticker hình trái tim đi tặng như vậy nghĩa là sao hả bé Kong?”.

Kong vênh mặt lên đáp lại: “Cũng chẳng có ý gì đâu ạ. Bởi không có gì có thể ngăn cản được một mối tình trong sáng”. Nói rồi, cậu bé đi đến chỗ

Nanjiu chào tạm biệt trong tư thế của một kẻ mang trong mình một “mối tình trong sáng”.

Chak thở dài, còn Thost đứng bên cạnh cười khúc khích rồi nói: “Có nhớ là bị cậu bé làm cho cứng lưỡi như thế này mấy lần rồi không?”.

“Cảm động đến rơi cả nước mắt”. Chak cười hòa theo bạn. “Nhưng cũng phải công nhận là nhờ có miếng sticker ấy mà chúng ta có thể bám theo chiếc xe dễ hơn. Không biết nó là loại sticker gì mà phản chiếu ánh sáng từ khoảng cách xa như vậy. Mình nghĩ bọn côn đồ ấy chắc sẽ tức phát khóc nếu biết xe của chúng bị bám theo dễ dàng như vậy. Lúc đầu mình cứ nghĩ chủ chiếc xe ấy bệnh hoạn hay sao mà lại thể hiện tình yêu nồng cháy thế.” Chak đùa.

Thost mỉm cười nói: “Xem ra cậu bé Kong ấy cũng không tầm thường đâu, thông minh ra trò đấy, đúng là con của ông Wit”.

Chak đồng tình: “Lớn lên chắc gái bám theo đêm không xuể. Có khi đến cậu Wat được mệnh danh là đẹp trai ngất trời của bác Nit cũng còn phải lép vế”.

Thost bật cười: “Nếu cậu Wat mà nghe được chắc chết đứng quá”.

“Chứ lại không à”. Chak và Thost cùng cười vang.

Raman đưa Nanjiu vào nhà và kể đầu đuôi câu chuyện cho bố mẹ của Nanjiu nghe. Lúc đầu, cả hai vợ chồng tiến sĩ Athikorn đều giật mình hoảng hốt nhưng Raman đã hứa và đảm bảo chắc chắn với bố mẹ Nanjiu rằng không lâu nữa mọi chuyện sẽ kết thúc, đồng thời mong hai vị không cần phải lo lắng về sự an toàn của Nanjiu, Raman sẽ đưa người đến bảo vệ cô đến khi mọi chuyện lắng xuống. Sau đó, Raman nói đến chuyện quan trọng nhất mà anh đã nói qua với Jirasak trước đó.

“Cháu xin chịu trách nhiệm về chuyện đã xảy ra. Bên nhà cháu sẽ sang hỏi cưới Nanjiu sớm”.

Nanjiu ngồi im, từ chối yêu cầu khó hiểu của Raman lúc này quả không dễ.

“Có nhanh quá không cháu?”. Tiến sĩ Athikorn hỏi.

“Có lẽ hơi nhanh ạ, nhưng cháu sẽ không để Nanjiu bị tổn thương như thế này lần nữa, và cháu tin chắc rằng nếu hai bác chấp thuận và cho phép chúng cháu lấy nhau, cháu sẽ không làm cho hai bác thất vọng. Cháu xin hứa bằng danh dự và nhân phẩm của một người đàn ông, sẽ chăm lo cho Nanjiu thật tốt, và nhất định sẽ không làm cho cô ấy buồn”. Raman nói đầy tự tin.

Mẹ của Nanjiu nhìn Raman với vẻ khen ngợi. “Bác chấp thuận. Bởi vì bác biết Raman sẽ làm được như lời hứa”.

“Vâng ạ”. Raman đáp lại và nhìn tiến sĩ Athikorn chờ đợi sự đồng ý.

“Bác cũng... tùy theo con gái”. Tiến sĩ Athikorn nói.

“Cháu cảm ơn hai bác!”. Raman mỉm cười: “Nếu vậy cháu sẽ nói với bố mẹ đến đám ngõ Nanjiu trong thời gian sớm nhất. Và cháu xin khẳng định lại lời hứa của cháu một lần nữa là nhất định sẽ không làm cho hai bác thất vọng về cháu”.

Nanjiu thở dài trong bụng. Bố cô còn chưa nghe được câu trả lời của cô thì Raman đã tranh thủ kết thúc vấn đề rồi.

Raman ở lại nói chuyện với bố mẹ Nanjiu thêm một lát nữa rồi xin phép ra về. Khi Raman đã về, Nanjiu mới có cơ hội được nói chuyện với bố mẹ.

“Bố ơi, mẹ ơi...”.

“Mẹ thích Raman đấy. Cậu ấy thật lòng và rất yêu con. Con không phải lo vì lập gia đình sớm, bố mẹ không trách gì con cả”. Tiến sĩ Jenjira cắt ngang lời còn vì sợ Nanjiu sẽ thấy không thoải mái khi lập gia đình sớm và ra ở bên ngoài trước hai anh trai.

Nanjiu nhìn mẹ rồi bỗng ôm chặt lấy mẹ.

“Con cảm ơn mẹ, nhưng Nanjiu có chuyện này muốn thú nhận với bố mẹ trước đã.”

Tiến sĩ Athikorn và tiến sĩ Jenjira cùng ngược mắt lên nhìn con gái với vẻ thắc mắc.

“Bố nghĩ chuyện mà con sắp kể có thể sẽ làm cho bố mất ngủ đấy”. Tiến sĩ Athikorn cười.

“Trời ạ, bố, không đến mức như vậy đâu”. Nanjiu cười ngại ngùng rồi kể lại toàn bộ quá trình mình đã trở thành người yêu của Raman ra sao cho bố mẹ nghe.

“Hóa ra chuyện là thế à?”. Tiến sĩ Jenjira tròn mắt khi nghe tất cả câu chuyện từ miệng con gái.

Tiến sĩ Athikorn cười, bản thân ông cũng là đàn ông, có lý nào lại không biết thật ra Raman muốn gì, thật không ngờ ông lại có cậu con rể tình quái đến thế.

“Còn một chuyện nữa ạ”. Nanjiu kể tiếp: “Anh ấy nói rằng hồi học mẫu giáo con đã từng cắn anh ấy và anh ấy đã mặc quần lót cho con. Chuyện mặc quần lót con có nhớ mang máng nhưng không nhớ vụ cắn tay, chẳng lẽ ngày trước con lại ghê gớm vậy sao mẹ?”. Nanjiu hỏi mẹ.

Tiến sĩ Jenjira cười hiền từ, bà nhớ ra sự việc đó ngay lập tức. “Thì ra Raman chính là anh trai của bé trai cùng lớp con. Chuyện này mẹ chắc chắn, chính con đã cắn cậu ấy. Lại cả chuyện mặc quần lót ngược nữa, con không nhớ sao, lần ấy con gào thét suốt mấy ngày vì sợ sau này phải lấy chồng già”.

Namjiu xì mặt: “Anh ấy khẳng định sẽ bắt con phải trả giá vì đã cắn và làm cho anh ấy mang vết sẹo đó suốt hai mươi năm qua. Đàn ông gì mà độc ác quá thế”.

Tiến sĩ Jenjira cười lớn: “Chắc là con sẽ phải ở trong trái tim nó suốt đời. Cậu Raman này đáng yêu thật đấy!”.

“Trời ạ, mẹ! Đừng đứng về phía anh ấy”. Namjiu phụng phịu.

“Xem ra bố phải gả con gái cho nó thôi. Nhớ suốt hai mươi năm qua, quả là rất kiên trì”. Tiến sĩ Athikom nói rồi mỉm cười.

“Mẹ cũng phải chấp thuận thôi. Cho dù lúc đầu Raman dùng hơi nhiều thủ đoạn nhưng mẹ cũng bỏ qua vì cậu ấy rất yêu con. Mẹ cũng tin là cậu ấy sẽ chăm sóc, bảo vệ và không làm cho con buồn”.

“Hóa ra chẳng ai có ý định giữ con lại cả”. Namjiu thoáng hờn dỗi.

“Bố sợ nếu giữ, e là sẽ có ai đó khóc sưng mắt, trách bố mẹ độc ác, không chịu thả cho con gái đi lấy chồng”. Ông Athikom trêu.

“Namjiu cũng chưa muốn lấy chồng đâu, muốn được ở với bố mẹ lâu lâu nữa cơ.”

“Phía nhà Raman chắc không đồng ý đâu, cậu ta hăng hái thế cơ mà”. Tiến sĩ Athikom cười: “Nhưng bố cũng không ngạc nhiên vì bố biết một khi đã quen biết con gái bố ai cũng sẽ yêu quý nó”.

“Yêu nhiều lắm, nhiều đến mức nửa lời cũng chẳng thêm nói”. Namjiu than vãn.

“Đàn ông nhiều khi sẽ hành động thay cho lời nói. Con thử nghĩ xem những việc Raman đã làm trong thời gian qua như thế nào? Một người thông minh như Namjiu ắt hẳn phải hiểu được”. Ông Athikom giải thích.

“Con hãy quyết định cho sáng suốt nhé. Bố và mẹ luôn tôn trọng quyết định của con”. Bà Jenjira nói, sau đó cùng ông Athikom đứng dậy đi ra ngoài để cho Namjiu ngồi suy nghĩ về tình cảm của mình trước khi quyết định tương lai cho bản thân.

Namjiu ngồi yên lặng nghĩ về lời dạy của bố mẹ. Thực ra, lúc Sitha giờ sủng lên định bắn cô, nếu không có Raman lao vào chắn thì chắc chắn cô đã bị bắn rồi. Và cả ngày hôm nay nữa, khi Raman lo lắng đến mức quên hết mọi thứ, bình thường ở trước đám đông, Raman luôn là một người trầm tĩnh, lạnh lùng.

Namjiu thở dài đánh thượt rồi lẩm bẩm một mình: “Haizz.. cho dù hành động đã thể hiện rõ ràng tất cả, nhưng dù sao mình cũng muốn nghe. Tin mình đi, trăm người phụ nữ thì đến cả trăm đều muốn nghe thấy từ đó, lẳng mạn chết đi được”.

“Thật không ngờ con người mang tên Namjiu cũng thích lẳng mạn cơ đấy”. Giọng nói vang lên từ phía cửa, sau đó một bóng dáng quen thuộc bước vào.

Namjiu lừ mắt. Ông anh trai mình về đúng lúc thật...

Jirasak mỉm cười nhìn khuôn mặt cô em gái đang mơ tưởng đến sự lẳng mạn. “Người yêu không lẳng mạn chứ gì. Trời ạ, đòi hỏi gì nhiều ở tảng băng ấy. Đến mức cầu hôn mà cứ như đang phải gánh vác trách nhiệm lớn lao vậy. Haizz, anh ta có trách nhiệm thật”. Jirasak trêu Namjiu.

“Anh Jok...”. Namjiu gất lên.

“Không được đụng chạm chê bai anh chàng người yêu tuyệt vời của em chứ gì?”. Jirasak nhướn mày: “Thế tóm lại là bố mẹ đã bật đèn xanh chưa?”.

Namjiu khề gật đầu: “Bố mẹ không phản đối, cho Namjiu tự quyết định.”

Jirasak không lấy làm lạ vì bố mẹ anh thường để cho ba anh em tự lựa chọn, cả hai chỉ để mắt tới và cho lời khuyên.

“Anh Jok, gã Sitha đã bị bắt chưa?”. Namjiu chuyển chủ đề.

Ngay lập tức Jirasak tỏ ra căng thẳng.

“Hắn biết trước nên trốn đi kíp. Giờ đang cho người tìm tung tích của hắn”. Jirasak ngừng nói, nhìn vào mặt em gái: “Thời gian này em phải cẩn thận. Anh cũng không chắc hắn có tìm cơ hội quay lại trả thù không”.

Namjiu gật đầu: “Vậy anh đã nói với anh Raman là Sitha trốn đi chưa?”

“Anh vừa gọi điện rồi, để anh ta đề phòng. Xem ra tên Sitha rất căm thù Raman và em. Mấy tên đàn em của hắn khai là Sitha thù Raman và Namjiu vì đã làm cho hắn mất mặt. Chuyện ấy có thật không?”. Jirasak hỏi.

“Thật. Em đã từng gây chuyện với Sitha. Hắn quấy rối nhân viên khách sạn, em nhìn thấy liền đâm vào mặt hắn. Anh Raman lại đứng ra bảo vệ Namjiu

nên cũng trở thành kẻ thù của hắn. Nhưng bố của hắn bắt hắn phải xin lỗi anh Raman”. Nanjiu kể cho anh trai nghe.

“Chắc hắn cảm giận lắm, nếu không đã không điên lên nghĩ chuyện trả thù Raman như vậy. Lần này, bố của hắn mà biết chuyện chắc shock lắm. Kể cũng tội nghiệp cho người bố có con đi gây chuyện xấu xa rồi lại phải đi theo giải quyết hậu quả cho nó”. Jirasak lẩm bẩm: “Đừng vội nói chuyện Sitha bỏ trốn cho bố mẹ biết nhé, cũng đừng đi đâu một mình. Anh sẽ thu xếp để cảnh sát thường xuyên ghé qua trông nom nhà mình, hiểu không?”.

“Đã hiểu!”. Nanjiu làm bộ nghiêm trang như nhận mệnh lệnh từ chỉ huy.

Jirasak mỉm cười: “Nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao gã máu lạnh kia lại phải lòng cô em gái dờ hơi của mình”.

“Ôi, Anh Jok, coi thường em gái quá đấy”. Nanjiu vênh mặt: “Đến bố còn nói là...”, Nanjiu ngừng lại để lấy giọng nghiêm trang, “...mộtkhi đã quen biết con gái bố ai cũng sẽ yêu quý nó”.

Jirasak lắc đầu.

“Nực cười chết mất, em không biết là bố nói vậy chỉ để lấy lòng cô con gái duy nhất thôi à?”. Nói rồi, Jirasak đứng dậy định đi nhưng lại quay lại nhìn em gái, vừa nói vừa cười khi nghĩ đến câu nói của một ai đó: “Quên mất, đã là cỗ vật thì mọi người ai cũng phải yêu quý và trân trọng là đúng rồi. Thôi anh đi làm tiếp đây, chỉ ghé qua chơi vậy thôi”.

“Anh Jok! Anh Jok! Quá đáng thật đấy, nói vậy mà nghe được à?”. Nanjiu hét với theo cho đến khi Jirasak khuất sau cánh cửa.

Hai, ba ngày hôm nay, mặt mũi Rawat lúc nào cũng tối sầm như đang buồn bực điều gì. Đó chính là lí do mà hôm nay cậu hẹn Phanop ra ngoài giải trí và cũng là để giải bày những điều khó nói trong lòng.

“Sao mặt sưng lên thế này?”, Phanop hỏi khi vừa nhìn thấy Rawat ngồi một mình về chán chường. “Mà hôm nay không đưa Parani theo à?”.

Vừa nghe thấy tên Parani, Rawat đã lại thờ dài như một kẻ chán đời.

“Sao thế? Mới nhắc đến tên Pa thôi mà như sắp nhảy cầu tự tử vậy?”. Phanop lắc đầu.

“Tớ cũng đang sắp chết đấy”. Rawat nói giọng buồn buồn, khuôn mặt nào nề như người mất hết hi vọng.

“Điên à? Sưng sưng như cậu làm sao mà chết dễ thế được?”.

“Đúng, cơ thể thì khỏe mạnh. Nhưng lòng... lòng tớ đang chết dần chết mòn đây”. Rawat nói và đưa tay lên nắm mạnh vào ngực.

“Lại sến rồi”. Phanop cười: “Sao bảo là chấp nhận bà chị dâu rồi. Thế cậu sắp chết thật à?”.

“Không liên quan đến chuyện đấy”. Rawat thờ dài buồn bã.

“Ồ, thế thì khai ra, có chuyện gì. Tớ chán đoán lắm rồi”. Phanop nói.

Rawat tránh cái nhìn của bạn rồi mới ngập ngừng nói: “Xem ra... tớ đã yêu Parani mất rồi”.

Phanop giật mình ngẩng mặt lên nhìn Rawat như không dám tin vào tai mình.

“Này, nói lại đi, vừa nãy nghe không rõ”.

Rawat tỏ vẻ tức giận khi phải nhắc lại một lần nữa: “Tớ nói là tớ đã yêu Parani mất rồi, nghe rõ chưa hả?”. Lời nói cất lên đầy đồng dục.

Phanop nín chặt môi, phải cố lắm mới có thể nín cười được nhưng khi ngẩng lên nhìn thấy khuôn mặt của Rawat lại không thể không nghĩ đến trước kia cậu ta đã từng nguyên rủa Parani thế nào liên bật cười thành tiếng.

“Ồ, cứ cười đi. Thấy bạn mình sắp chết cậu hả dạ lắm phải không?”.

Phanop cố gắng hít thật sâu để nén cười. Khi đã trở lại bình thường, cậu không nén nổi tò mò hỏi: “Không phải như vậy, tớ chỉ chưa biết sao cậu lại phải lòng Parani. Trước đây thì nguyên rủa người ta hết đồ nợ đến thứ kia, đến người ngoài như tớ nghe còn giật mình”.

“Đừng nhắc đến quá khứ nữa”. Rawat bực bội nói: “Tớ chỉ là một người chưa được mở mắt, chưa cảm nhận được hết những cảm xúc sâu kín nhất của bản thân mình thôi”.

“Wat, nếu vậy cậu thuộc loại cảm xúc vô cùng sâu kín, kín đến mức để lộ được nó ra ngoài ánh sáng thì Pa cũng mất hết cảm tình với cậu rồi”.

Rawat tức tối hỏi: “Tóm lại cậu đến để đả kích hay giúp tớ đây?”.

“Thoải được rồi. Hiện giờ tớ đang có một ý tưởng hay ho muốn đóng góp với cậu đây”. Phanop cười.

“Gi thế?”. Rawat hỏi về cốt ruột. Giờ ai khuyên gì cứ nói ra, nếu làm được cậu sẽ làm hết, Parani ngày càng xa lánh cậu, như thể hai người đang ở trong

hai thế giới khác nhau dù ngày nào cũng ở cạnh nhau.

“Hỏi ý kiến anh Jok”. Phanop gọi ý.

Rawat nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu đồng ý.

“Cậu đi tìm anh ấy đi, bảo là tớ đang đau khổ lắm. Nói quá lên nữa cũng được để anh ấy động lòng”.

Phanop nhìn cậu bạn thân một hồi rồi đi gọi điện cho Jirasak, một lúc sau báo cho Rawat.

“Một lát nữa anh Jok sẽ đến, vừa mới hết giờ trực”.

“Tuyệt!”. Rawat vui mừng thốt lên: “Thế cậu đã nói gì với anh ấy chưa?”.

“Thì nói là Rawat đang tâm trạng lắm, đang sắp chết vì yêu một người con gái không yêu mình. Mong anh Jok đến sớm để giúp nó, nó chuẩn bị vỡ tim mà chết rồi”.

“Khoan đã, tớ sửa lại một chút, thật ra Parani cũng có một chút tình cảm dành cho tớ đấy”.

Phanop tròn mắt vì sự tương hỗ của Rawat: “Nếu có chút tình cảm thì tình trạng cậu chắc không như thế này đâu”.

Rawat tỏ vẻ tức giận nhưng chỉ một lát sau đã trở lại tình trạng rầu rĩ như cũ đến mức Phanop phải mỉm cười: “Được rồi Wat, tin tớ đi, chắc chắn sẽ có ngày Parani nhận ra sự chân thành của một người tốt như cậu”.

“Haizz...”. Rawat thở dài mệt mỏi. Phanop cũng thấy thương hại cậu ta. Người như Rawat trước đây chỉ cần nhếch mép cười chút xíu là đã có bao nhiêu cô gái chết mê chết mệt, nhưng lần này, có cười đến khô lợi cũng chưa chắc đã có kết quả.

Rawat và Phanop ngồi chờ không lâu thì thấy Jirasak xuất hiện trong bộ thường phục.

“Thế nào, Wat, đang đau lòng lắm phải không?”. Jirasak hỏi với vẻ lo lắng.

“Vâng. Chuyện buồn... đau lòng lắm!”. Rawat thiếu não.

“Cô gái nào lại dám làm cho Rawat thất tình chứ?”. Jirasak thu thập thông tin.

Rawat buồn rầu nói: “Em biết là anh cũng nhận ra em có cảm tình với Parani mà”.

Jirasak lắc đầu, anh đã đoán trước người đó là Parani.

“Anh cũng đã đoán ra phần nào. Nhưng anh nghĩ tình cảm đó nảy sinh vì Pa đã cứu em, khi đó Pa như một nữ anh hùng”.

“Trời ạ, anh Jok, nếu em có cảm tình với Pa chỉ vì hoàn cảnh ấy thì em đã yêu cả Nanjiu rồi, nhưng em lại không có cảm xúc gì với Nanjiu. Mà em gái anh, từ nữ anh hùng chắc chưa đủ xứng tầm với cô ấy đâu, đánh người ta đến nát tuồn như thế, ăn nói thì bốp chát. Còn Parani của em chỉ biết ngồi im lặng. Anh thử nghĩ xem nếu em là loại người như vậy thì em sẽ yêu ai?”. Rawat biện minh.

“Wat nói thật đấy anh ạ”. Phanop phụ họa.

“Cũng đúng”. Jirasak gật gù: “Vậy giờ định thế nào, ai bảo quát người ta cho lắm vào”.

“Anh Jok, lúc ấy em chưa tỉnh ngộ nhưng bây giờ em đã biết trái tim em cần gì”.

“Thế còn mấy em Jess, em Jeat gì đấy nữa thì vứt đi đâu?”. Jirasak hỏi.

“Em đã chia tay với họ rồi. Em muốn toàn tâm toàn ý trước khi trở thành người yêu của Parani”. Rawat trả lời đầy tự tin.

“Nói chia tay nhẹ bằng thế mấy em ấy cũng chịu thả cho cậu đi à?”. Jirasak hỏi tiếp.

“Cũng có kêu ca một chút, nhưng khi em bảo nếu kêu nhiều em sẽ lấy xe về thì im luôn. Còn xe em cho họ luôn, coi như là lỗi của em vì đã làm cho họ buồn”. Rawat thẳng thắn nói.

“Cậu có chắc là sẽ không quay lại với họ nữa không?”. Jirasak hỏi thêm.

“Chắc chắn. Bởi vì em biết tình yêu và sự ngộ nhận là khác nhau. Thời gian vừa qua có thể em thích con gái xinh đẹp, giỏi giang nhưng khi gặp Pa, cô ấy đã làm cho em hiểu được rằng không ở bên người con gái nào mà em có được cảm giác bình yên và được là chính mình như khi ở bên cô ấy. Ở bên Parani em thấy mình hạnh phúc, ấm áp, cảm giác như em đã có đầy đủ mọi thứ rồi, không cần phải đi tìm kiếm thêm gì nữa”. Đôi mắt của Rawat sáng lên khi nhắc đến Parani.

“Và trong mắt của người khác có thể Parani không mang một vẻ đẹp ấn tượng nhưng trong mắt em cô ấy là người con gái đẹp nhất và còn tốt bụng, có

lòng yêu thương, dừng cảm, biết hi sinh nữa. Em thật may mắn vì đã yêu cô ấy, và hai người chúng em yêu nhau...”. Rawat tiếp tục mơ mộng, chưa có dấu hiệu dừng lại.

Phanop lên quay sang thì thầm với Jirasak: “Bệnh nặng lắm rồi anh Jok ạ. Nó chưa từng mơ tưởng đến người con gái nào như thế này đâu. Em nghĩ là nó yêu thật rồi”.

Jirasak thì thào đáp: “Nói nhiều thế này, mất hết cả nam tính”.

Hai người quay sang nhìn nhau, thờ dãi và cùng nhất trí để mặc cho Rawat được hưởng hạnh phúc trong tưởng tượng về tình yêu với Parani trong tương lai, không ai muốn làm gián đoạn giấc mơ dù chỉ là một phút.

Trong căn phòng trọ tối tăm ở ngoại ô thành phố, kẻ lẩn trốn sự truy bắt đang ngồi trên ghế với bộ mặt căng thẳng, hai bàn tay nắm chặt vào nhau chứng tỏ hấn đang rất căm hận. Tất cả các kế hoạch đã đổ bể, bọn đàn em còn thú tội hết với cảnh sát nữa và điều quan trọng là chúng đã lẩn ra manh mối người đứng sau tất cả mọi việc chính là hấn.

Trong lòng Sitha dâng lên một nỗi tức giận và căm phẫn. Hấn đã phải lang thang khắp nơi mà kiếm mãi không được một chỗ ẩn náu. Người bố từng yêu thương và chiều chuộng giờ cũng đã khước từ hấn, chỉ khuyên hấn nên ra đầu thú, mà một người như hấn sẽ không bao giờ chịu chấp nhận tự chui đầu vào tù. Tất cả mọi chuyện là lỗi của Raman, gã đã làm cho hấn rơi vào tình cảnh này.

“Raman, chừng nào tao còn phải chịu đau khổ như thế này thì chúng mày đừng nghĩ sẽ được hưởng hạnh phúc”. Lời nguyên rủa phát ra từ nỗi căm hận chất đầy trong lồng ngực. Sitha đứng dậy đi vào tìm khẩu súng giấu trong túi quần áo rồi mang ra ngắm bắn với ánh mắt hùng hực ý đồ trả thù.

“Mấy cứ chờ xem Raman, người như tao không chịu thua dễ dàng vậy đâu”.

Sau khi Raman đến nói chuyện với bố mẹ Nanjiu về việc làm đám cưới, bố mẹ của Raman đã thay đổi kế hoạch, trở về Thái Lan sớm hơn so với dự định.

Raman báo với gia đình Nanjiu rằng một tuần nữa bố mẹ anh sẽ đến hỏi cưới Nanjiu. Ngoài ra, để đảm bảo an toàn cho vợ tương lai, Raman đưa Thost và người của mình đến bảo vệ Nanjiu cho đến khi bắt được Sitha.

Điều đó càng làm cho Sitha căm tức, mục tiêu của hấn là làm hại Nanjiu để khiến Raman phải nếm trải sự đau đớn khi mất đi người con gái mà mình yêu thương. Nhưng Nanjiu lại được bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt nên Sitha chưa có cơ hội ra tay, hơn nữa cảnh sát thường xuyên có mặt ở bên cạnh Nanjiu khiến Sitha đành phải quay về tính toán lại kế hoạch trả thù.

Ngày ông Jetsatha và bà Pijitra về đến Thái Lan, Raman và Rawat cùng nhau ra sân bay đón bố mẹ. Hai anh em mỗi người đi một xe. Rawat cùng Chak đi chiếc xe sang trọng của Raman. Còn Raman bận công việc khẩn với khách hàng nên sẽ là người cuối cùng rời khỏi nhà Woradechawat.

Chak lái xe còn Rawat ngồi ở ghế phụ. Nhưng khi xe vừa rẽ ra đường lớn liền bị một chiếc xe bán tải màu đen chạy cùng tốc độ cắt ngang sát đầu xe làm cho Chak phải đánh lái gấp, xe bị mất thăng bằng, bánh xe lọt vào một cái rãnh ven đường.

Chak bình tĩnh lại quay sang hỏi Rawat: “Cậu Rawat vẫn ổn chứ?”.

“Không sao, có chuyện gì xảy ra vậy?”. Rawat vẫn còn đang choáng váng liền hỏi.

Chak căng thẳng nói: “Minh ra khỏi xe trước đã, tôi không chắc vừa nãy có phải là một tai nạn thật không”. Vừa dứt lời, sắc mặt của Chak càng căng thẳng hơn khi thấy chiếc xe bán tải màu đen đang lùi lại. “Có vẻ không ổn rồi cậu Rawat. Cậu hãy mở cửa xe rồi chạy trốn đi. Tôi sẽ chặn họ lại ở phía bên này.”

“Không được, sao tôi bỏ anh lại được. Dù sao cũng chờ xem biểu hiện của họ thế nào đã, biết đâu họ quay lại để giúp mình thì sao”. Rawat vẫn cố suy nghĩ lạc quan.

Chak cố gắng nghĩ theo theo chiều hướng tốt như Rawat nhưng linh tính cho anh biết vừa nãy chiếc xe ấy cố tình cắt ngang xe mình, một khi chưa rõ xấu tốt thế nào, Chak lấy súng ra đề phòng trước.

“Cậu Rawat, dù thế nào cũng không được đứng quá xa tôi. Cậu hiểu chứ?”. Chak nghiêm nghị nói.

Rawat gật đầu rồi cả hai người mở cửa bước xuống xem xét tình hình.

Chiếc xe bán tải lùi lại đỗ ở phía trước xe của Rawat lúc này đang nằm im bên đường. Cánh cửa xe bật mở, ba người trong bộ trang phục màu đen bước ra. Chak tái mặt vì nhận ra một trong ba người đó chính là người mà cảnh sát đang truy lùng.

“Cậu Rawat, trốn đi, là bọn Sitha đấy”. Chak hô lên báo cho Rawat đang đứng ở bên vỉa hè.

Sitha nhìn Rawat từ xa cứ ngỡ là Raman liền rút súng ra và hét: “Xuống địa ngục đi Raman”.

Pằng!

Tiếng súng vang lên, Rawat cúi đầu tránh được trong gang tấc. Chak liền rút súng ra bắn lại. Tiếng súng vang dội suốt cả một khu vực đường lớn. Rawat

chạy nhanh vào núp sau cột cây số và lấy điện thoại ra gọi theo số mà Jirasak đã từng đưa cho cậu và dặn bất cứ khi nào xảy ra chuyện hãy gọi theo số máy này. Rawat tay run run bấm số, khi đầu kia nghe máy cậu vẫn còn nói giọng run rẩy.

“Anh Jok, em bị vây bắt ở ngay đầu đường lớn lối rẽ vào nhà”.

“Rawat, bình tĩnh nhé, anh sẽ đưa người đến đó ngay”.

Jirasak tắt máy rồi chạy vội ra khỏi phòng làm việc, đồng thời ra lệnh cho cấp dưới của mình ở quanh đó hãy đưa lực lượng cảnh sát đến khu vực ngã rẽ gần nhà Rawat.

Chak tìm chỗ núp rồi cố gắng bắn trả để đối phương không thể tiến lại gần với hi vọng tiếng súng của mình sẽ báo cho đồng đội biết mà đến giúp kịp thời.

Raman vừa bàn xong công việc, định lên xe thì nghe thấy tiếng súng nổ, anh liền sai đàn em ra ngay khu vực có tiếng súng để trợ giúp.

“Chết tiệt!”. Chak than thào khi thấy súng hết đạn.

Sitha cười độc ác, đứng lên cùng hai tay súng khác được thuê để tham gia vụ này tiến lại gần xe của Rawat.

“Cậu Rawat chạy trước đi”. Chak nói với Rawat đang núp phía sau.

Rawat hít một hơi sâu rồi nói với giọng chắc nịch: “Chak! Dù người như Rawat tôi trông có vẻ như dẫm phân gà không nát nhưng cũng là một đấng nam nhi. Chắc chắn tôi sẽ không bỏ anh lại một mình đâu. Cứ yên tâm, anh Raman sẽ đưa người đến giúp chúng ta kịp thời. Còn cả anh Jok nữa, hai người ấy sẽ không để chúng ta bị làm sao đâu. Tôi tin thế”.

Sitha cầm súng tiến lại chỗ Chak và Rawat, hơi giật mình khi nhận ra đây không phải người mà mình cần tìm.

“Khi thật! Hóa ra là em trai nó”.

“Nếu đây không phải người mà anh cần giết thì chúng ta nên giải quyết thế nào đây?”. Tay súng được thuê với giá cao ngắt hỏi ông chủ của mình.

“Xử nó, để cho anh trai của nó phải điên lên mà chết”. Sitha gằn giọng, hẳn hi vọng chuyện này sẽ làm cho Raman phải đau khổ, sống mà cũng như chết.

Rawat nuốt nước miếng khi súng chĩa về phía mình.

Mấy chiếc xe ô tô chạy từ trong đường nhỏ ra nhanh chóng tấp vào lề đường. Chak quay sang nhìn Rawat rồi quyết định nhảy vào cướp súng của gã kia. Cả hai cùng ngã nhào xuống đất. Rawat thấy tay súng còn lại định bắn Chak không chờ đợi lâu liền nhảy vào đạp cho hắn té xuống đất.

Rawat cười khoái chí: “Cũng tuyệt đấy chứ!”.

Raman cùng cả chục đàn em nhanh chóng xuống xe và chạy về phía Rawat và Chak với vẻ lo lắng. Nhất là Raman, anh tức giận lao vào kéo tay súng đang nằm trên mặt đất rồi dẫm dòn dập vào mặt hắn. Đàn em của Raman xúm vào giải quyết kẻ còn lại, để hai tay súng kia áp mặt xuống đất chờ cảnh sát đến.

Sitha nhận thấy tình hình không ổn liền quay lại xe định bỏ chạy nhưng không may đã bị bốn chiếc xe cảnh sát chặn xung quanh, người nào người nấy được trang bị đầy đủ vũ khí sẵn sàng ra tay nếu thấy chống cự.

“Chấp nhận đầu hàng đi, anh không thoát được đâu”. Một sĩ quan cảnh sát cấp cao nói với Sitha qua chiếc loa nhỏ.

Sitha thất sắc khi thấy bốn phía đều bị bao vây. Khi đã không còn đường thoát nữa, hắn mới chịu đầu hàng, bước ra khỏi xe và giơ tay lên cao qua đầu.

Raman không mấy quan tâm đến chuyện Sitha đầu hàng mà quay sang hỏi Rawat với vẻ lo lắng: “Wat, có sao không?”.

“Suýt nữa thì em ăn đạn, may mà có Chak giúp”. Rawat quay sang cảm ơn Chak.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

“Không có gì, đây là nhiệm vụ của tôi mà”. Chak khẽ cười rồi đưa tay lên quệt vết máu ở miệng.

“Chak, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu nhiều lắm”. Raman chân thành nói.

Sitha lúc này đã đầu hàng đứng nhìn Raman với ánh mắt căm thù. Hắn cười nhếch mép. Hắn quyết không chịu đau khổ một mình đâu, ít nhất thì cũng phải cho Raman sống không bằng chết. Sitha nhanh tay lấy khẩu súng giấu trong áo khoác ra chìa về phía Raman, lúc này Rawat đang đứng trước mặt anh.

Nếu phải chọn giữa cuộc sống của nó và em trai, nó sẽ chọn ai.

Sitha bóp cò không chút do dự.

Pằng!

“Wat!”. Raman chỉ kêu lên một tiếng, Rawat đã ngã xuống đất.

Pằng! Pằng! Pằng!

Loạt đạn liên tiếp làm cho thân hình của Sitha khụy sụp xuống như chim gãy cánh nhưng đôi mắt thì vẫn nhìn trừng trừng về phía trước.

Raman đã quyết định lựa chọn cuộc sống của em trai.

...Bố ơi, con xin lỗi, bố hãy tha thứ cho đứa con xấu xa này...

Thân hình Sitha ngã xuống, trút hơi thở cuối cùng để linh hồn thoát ra khỏi thể xác đi trả nợ cho những tội lỗi đã gây ra.

“Anh Raman!”, Rawat hét lạc cả giọng khi nhìn thấy máu trên người anh trai.

“Cậu Raman... Cố gắng lên... Tôi sẽ đưa cậu đi bệnh viện”. Chak nhanh tay đỡ ông chủ trong sự lo lắng.

“Tôi không sao, mọi người đừng quá lo lắng”. Raman thều thào.

Jirasak lúc này mới đến liền chạy lại xem tình trạng của Raman, thực hiện một số động tác sơ cứu cơ bản rồi bảo Chak đưa Raman đến bệnh viện gần nhất.

Chak nhanh chóng đưa Raman đi.

“Wat, anh trai của cậu chắc chắn không sao đâu”. Jirasak vỗ vai an ủi Rawat lúc này đang đứng thần thờ, mặt tái nhợt.

“Vâng”, Rawat nói nhỏ, hình ảnh anh trai đẩy mình ngã xuống để tránh đường đạn vẫn luôn hiện hữu trong trí óc cậu. “Anh Raman đã đẩy em ngã, đáng ra em mới là người bị trúng đạn”. Rawat run rẩy nói, khóe mắt bắt đầu đỏ hoe.

“Như vậy chứng tỏ anh ấy rất yêu quý cậu, vì thế cậu phải mạnh mẽ lên. Hãy theo mọi người đến bệnh viện đi. Việc ở đây để anh lo cho”. Jirasak nói với Rawat.

“Cám ơn anh”, Rawat cảm ơn Jirasak rồi rào bước đi thật nhanh.

Jirasak nhìn cái xác không hồn của Sitha rồi thở dài, tương lai của hắn còn dài nếu hắn không chọn con đường sai lầm. Quả thật sự tức giận, căm ghét và thù hận không bao giờ làm cho ai hạnh phúc.

Sau khi đưa Raman vào phòng cấp cứu để phẫu thuật lấy viên đạn ra, Rawat và Chak ra ngoài ngồi chờ trong trạng thái căng thẳng, không ai nói năng câu nào. Một lát sau, Namjiu, Parani cùng với Jirasak cũng đến nơi.

“Anh Raman thế nào rồi?”, Namjiu hỏi Chak giọng run run.

“Vẫn đang phẫu thuật...”, giọng người trả lời cũng run không kém.

Namjiu hít một hơi thật mạnh để cho tinh thần thêm vững vàng và thầm cầu nguyện trong lòng: “Anh ấy không sao cả, anh ấy sẽ vượt qua được cửa ải này. Nếu anh ấy muốn cưới mình, anh ấy phải chiến thắng”.

Jirasak thương em gái đến quặn lòng, kể từ khi anh báo tin Raman bị bắn đến giờ, mặt Namjiu lúc nào cũng nhợt nhạt thất sắc.

Parani tiến đến ngồi bên Rawat, nắm lấy bàn tay của Rawat rồi nói: “Chắc chắn anh Raman sẽ được bình an”.

“Cám ơn em!”, Rawat nói rồi nhìn Parani, ánh mắt cậu thể hiện rõ sự nản lòng, nhụt chí khiến Parani nắm tay cậu chặt hơn như muốn tiếp thêm sức mạnh cho cậu. Hai người không nói thêm lời nào, chỉ động viên nhau qua cái nắm tay thật chặt.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, Namjiu này giờ ngồi im lặng mới lên tiếng, nói với anh trai.

“Anh Jok, sao em cứ thấy tim mình nhói lên liên tục thế không biết?”. Giọng Namjiu run run, thời gian càng trôi đi, trái tim cô càng quặn đau hơn đến mức chủ nhân của nó sắp không thể chịu đựng nổi nữa.

“Namjiu, nghe anh, Raman sẽ được bình an”. Giọng nói chắc nịch của Jirasak như tiếp thêm hi vọng cho Namjiu.

“Anh Jok có chắc không?”.

“Chắc chắn!”, Jirasak nói nói đầy quyết đoán: “Bởi vì nếu Raman không khỏe lại thì anh ta sẽ không còn cơ hội được biết rằng em gái anh yêu anh ta đến mức nào. Hãy tin anh, anh ta sẽ chiến đấu đến cùng vì người anh ta yêu và người yêu anh ta”.

Namjiu khẽ gật đầu đồng ý với anh trai. Cô ngoảnh mặt sang nhìn cánh cửa phòng mổ như muốn gửi tới Raman đang ở bên trong một thông điệp.

... Anh Raman, nếu như anh có thể nghe thấy những gì mà em nói lúc này, em muốn anh biết rằng ba đứa con mà anh mong muốn đang chờ anh, vì thế nếu anh còn muốn thực hiện tiếp ước mơ đó, anh phải bình an và khỏe lại. Anh hiểu những gì em nói đúng không?...

Đây là lần đầu tiên Namjiu dám ra lệnh cho Raman.

Không quá mười phút sau, đèn trong phòng phẫu thuật vụt tắt, bác sĩ phụ trách ca mổ là người đầu tiên đi ra. Namjiu vội đứng lên chạy ra đón bác sĩ.

“Xin chúc mừng, cậu Raman đã qua cơn nguy hiểm rồi”. Bác sĩ báo tin tốt lành cho tất cả mọi người.

Namjiu cười rạng rỡ, vui mừng quay lại nói với Jirasak: “Anh Jok, anh Raman đã an toàn rồi”.

Jirasak cười đáp lại em gái, anh hiểu Namjiu vui mừng cỡ nào. Còn một người nữa cũng vui mừng không kém, nhảy cẫng lên ôm chặt lấy cô gái đứng bên cạnh.

“Pa, anh Raman an toàn rồi, đây là giây phút hạnh phúc nhất trong cuộc đời anh”.

Parani chỉ đứng im và mỉm cười, để mặc cho anh chàng đang vui mừng kia ôm chầm lấy mình không chút phản kháng.

“Wat, đây là bệnh viện, cẩn thận kéo làm cho các bệnh nhân giật mình bây giờ”. Jirasak nhắc nhở.

Wat như sực tỉnh, nhanh chóng thả Parani ra mà trong lòng thoáng tiếc nuối, “Tại em vui quá nên quên mất...”.

“Ừm... Được rồi, nhưng không cần phải nhận trách nhiệm bằng cách cầu hôn đâu nhé”, Jirasak vội chặn trước bởi sợ lịch sử lại tái diễn một lần nữa.

“Trời ạ, anh Jok cái gì cũng biết”. Rawat cười. Sau khi những lo lắng sợ hãi qua đi, Rawat lại liên tục gửi cho Parani những cái nhìn âu yếm tình cảm.

Parani vờ tỏ ra không biết gì nhưng cũng lén quay đi cười thầm trước thái độ thay đổi nhanh đến chóng mặt của Rawat.

“Thôi chết rồi...”, Rawat như vừa sực nhớ ra điều gì, “Bố mẹ đang ở sân bay...”.

“Thost đi đón rồi, cậu Rawat”, Chak đứng trước cửa phòng cấp cứu nói với Rawat: “Tôi đã bảo Thost từ từ hãy báo cho ông bà biết chuyện cậu Raman bị bắt, tôi sợ hai người sẽ hoảng. Nhưng tôi cũng đã gọi điện báo cho Thost biết ông chủ đã an toàn rồi. Dù sao, tôi nghĩ cậu Rawat nên về nhà tự kể lại chuyện này thì tốt hơn”.

Rawat có vẻ lưỡng lự.

“Wat về trước đi, dù sao bây giờ Raman cũng đã an toàn rồi. Ngày mai hãy tới cũng được, đưa cả bố mẹ cậu cùng tới. Ở đây cứ để anh và Namjiu lo”. Jirasak nói với Rawat.

“Phải đó Wat, ở đây không cần phải lo, tối nay chính tôi sẽ chăm sóc cho anh Raman”. Namjiu nói.

Rawat gật đầu, cảm thấy nhẹ lòng khi Namjiu tự nguyện chăm sóc anh trai: “Nếu vậy tôi xin phép về trước, tiện thể đưa Pa về luôn”.

“Nhưng em muốn ở lại với Namjiu”, Parani phản đối.

“Không được, anh sẽ đưa em về, là con gái không nên về nhà muộn, anh lo lắm”. Rawat không đồng ý.

Parani há hốc miệng định cãi lại nhưng Jirasak đã nói xen vào: “Pa, để Rawat đưa về đi, người ta có ý tốt, không nên phụ lòng người ta”.

Rawat mỉm cười nháy mắt thầm cảm ơn người anh trai vô cùng đáng kính rồi cầm cổ tay Parani dẫn đi. Parani ở người, hết nhìn cổ tay mình rồi nhìn người đàn ông đang cầm tay cô mà không biết phải làm sao ngoài việc im lặng và đi theo.

“Tôi đi làm thủ tục nhập viện cho cậu Raman, ở đây nhờ cậu Jirasak và cô Namjiu vậy”. Chak lên tiếng.

“Được rồi, ở đây để tôi lo cho”, Jirasak nói. Chak liền tranh thủ đi thu xếp phòng bệnh cho Raman, để lại hai anh em Jirasak và Namjiu đứng chờ ở cửa phòng cấp cứu.

Trong chiếc ô tô đang lái về hướng nhà Parani, Rawat được nhận nhiệm vụ lái xe mỉm cười suốt từ lúc xe bắt đầu lăn bánh ra khỏi bệnh viện.

“Anh có vẻ vui nhỉ?”. Parani cất tiếng hỏi khi thấy nụ cười của Rawat.

Rawat quay ra cười với Parani rồi mới trả lời: “Có hai nguyên nhân làm cho anh cảm thấy vui. Một là vì anh Raman đã không sao, vì nếu có chuyện gì xảy ra với anh ấy, chắc anh sẽ hối hận cả đời”. Giọng Rawat hơi run run.

Parani hiểu được cảm xúc của Rawat lúc này liền đưa tay nắm lấy cánh tay Rawat và động viên.

“Anh trai anh rất yêu quý anh, vì thế từ giờ trở đi anh phải thay đổi, đừng khiến anh ấy lo lắng hay thất vọng vì anh nữa”.

“Em sẽ giúp anh làm điều đó đúng không?”. Rawat nhẹ nhàng hỏi.

“Được chứ, em sẽ ở cạnh anh”. Parani trả lời mà không hề nghĩ gì sâu xa.

“Cám ơn em. Anh rất vui vì em cho anh một cơ hội, trước đây anh đã từng hư hỏng, phạm nhiều sai lầm, sống một cách vô ích, nhưng đến hôm nay anh thực sự muốn thay đổi bản thân. Anh muốn làm cho bố mẹ và anh Raman tự hào về anh”. Rawat nói thật lòng.

“Chắc chắn anh sẽ làm được”.

“Chỉ cần em luôn ở cạnh anh, là động lực cho anh, anh sẽ có thêm sức mạnh để cố gắng”. Rawat cười đắc ý.

Parani chợt dạ, bắt đầu đọc được ý đồ của Rawat: “Em sẽ truyền thêm sức mạnh cho anh từ xa, không nhất thiết phải ở cạnh hoặc đi cùng nhau đâu Rawat ạ”.

“Pa yêu quý...”.

Parani bị sặc khi nghe Rawat gọi như vậy nhưng Rawat không hề quan tâm mà vẫn mặt dày ghi điểm tiếp.

“Lúc mấy gã kia dí súng vào đầu anh, anh nghĩ chắc mình sắp chết. Khi cái chết cận kề, những người xuất hiện trong đầu anh khi đó là bố, mẹ, anh Raman và người cuối cùng... chính là em”. Rawat kể lại cho Parani nghe khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Parani kinh ngạc, nhìn Rawat với ánh mắt không thể tin được.

“Anh muốn nói với em rằng... anh nghĩ là mình yêu em”, giọng Rawat trở nên ngọt ngào: “Yêu... ngay cả khi biết rằng trước đó đã từng đối xử tồi tệ với em tới mức nào. Trước đây có thể anh rất độc mồm, mắng nhiếc em thế nọ thế kia, nhưng anh thật sự hạnh phúc mỗi khi được nhìn thấy em. Chắc em không biết anh rất hay mơ về em”.

“Trong những giấc mơ ấy của anh, chắc em toàn bị anh nhạo báng thôi đúng không?”. Parani hỏi.

“Không phải”, Rawat vội phủ nhận rồi cười: “Anh mơ thấy đôi môi đỏ của em đấy”.

Parani tròn mắt: “Đôi môi đỏ mà lưỡi của anh cứng đơ, không thể hoạt động ấy hả?”.

Rawat bật cười, trả lời với giọng hào hứng: “Nhưng lúc này nó lại hoạt động không ngừng đấy”.

“Anh Rawat!”. Parani nói giọng hờn dỗi nhưng trong lòng lại thấy nhẹ nhõm vì Rawat đã có thể cười được sau khi suýt mất mạng ngày hôm nay.

“Thôi mà... Pa...” Rawat nài nỉ: “Cho anh một cơ hội đi, anh hứa là anh sẽ thay đổi, không lảng nhãng, không phóng túng, buông thả, không cư xử ngu ngốc như trước đây nữa”.

“Vậy em sẽ theo dõi xem sao”. Parani trả lời như vậy nhưng trên mặt hiện lên một nụ cười mà cô đang cố gắng giấu đi.

“Cám ơn em, người yêu của anh. Và đây chính là nguyên nhân thứ hai làm cho anh hạnh phúc đến vậy”. Rawat cười rạng rỡ, ngay lập tức nhận Parani là người yêu của mình.

“Cái gì cơ? Em chưa đồng ý đâu đấy”. Parani hét lên, mặt đỏ ửng vì xấu hổ.

“Em yêu oi, muộn mất rồi”, Rawat hạnh phúc, quay sang cười đắc ý với Parani.

Một chàng trai thân hình cao lớn nằm im trên chiếc giường phủ vải trắng trong phòng bệnh của một bệnh viện tư nổi tiếng. Có một cô gái đang ngủ gục bên giường mà không hề biết người đàn ông nằm trên giường đã tỉnh từ lâu và đang nhìn cô với ánh mắt chan chứa tình yêu.

“Cậu Raman, cậu tỉnh lại rồi à?”. Thost vừa tới đổi ca cho Chak cất tiếng hỏi nhỏ: “Đề tôi đi gọi bác sĩ đến kiểm tra lại cho cậu nhé”. Nói xong Thost vội vàng đi ra ngoài.

Nanjiu nghe loáng thoáng có tiếng người nói chuyện liền mở mắt tỉnh dậy. Ngay khi nhận ra Raman đã tỉnh lại, nụ cười và sự vui mừng hiện rõ trên khuôn mặt cô.

“Anh tỉnh rồi à? Có đau ở đâu nữa không? Anh có khát nước không?”.

Raman mỉm cười nhưng sắc mặt vẫn có vẻ mệt mỏi: “Ngủ thế có mỏi cổ không?”

Nanjiu bật cười, cảm động khi Raman lo lắng cho cô như vậy, cho dù người đáng lo lắng hơn chính là anh ấy.

Không lâu sau, bác sĩ mở cho Raman bước vào phòng cùng y tá. Họ kiểm tra cho Raman một lát rồi hài lòng thông báo: “Vết mổ rất lành, không sốt, cậu Raman hồi phục rất nhanh. Nếu cứ như thế này, chỉ mấy ngày nữa là có thể về nhà được rồi. Vậy tôi xin phép nhé”. Nói rồi bác sĩ cùng y tá ra khỏi phòng bệnh.

Nanjiu cười, mừng rỡ quay nói với Raman: “Quá tuyệt vời! Bác sĩ nói như thế nghĩa là anh sẽ được về nhà nhanh thôi”.

Raman nhìn Nanjiu rồi mỉm cười đầy hạnh phúc. Thốt thấy ông chủ nhìn vợ tương lai với ánh mắt ngọt ngào liền tự động rút lui khỏi phòng bệnh một cách nhẹ nhàng để cho hai người có không gian riêng.

“Nanjiu”, Raman gọi.

“Anh khát nước hả?”, Nanjiu hỏi, định đứng lên đi rót nước cho Raman.

“Anh không khát nước. Anh chỉ muốn nói rằng anh rất vui khi tỉnh lại em là người đầu tiên anh nhìn thấy”.

Nanjiu mỉm cười, nét mặt dịu dàng: “Anh muốn nói gì với em nữa à?”.

Raman nhướn mày.

“Nếu anh muốn nói muốn được ngày nào tỉnh dậy em cũng là người đầu tiên anh được thấy thì cứ nói ra đi. Không cần phải vòng vo như thế đâu”. Nanjiu nháy mắt.

Raman bật cười: “Có lẽ bây giờ trái tim của anh và em đã cùng chung một nhịp đập nên mới có suy nghĩ giống nhau đến vậy”.

Nanjiu lườm Raman nhưng vẫn cười e thẹn: “Nào, anh thử giải thích xem ý nghĩa của từ hai trái tim cùng chung nhịp đập cho em nghe xem”.

Raman không trả lời, anh nhìn sâu vào đôi mắt của Nanjiu, níu kéo ánh mắt cô để có thể truyền vào đó những cảm xúc của mình.

Mặt Nanjiu càng đỏ hơn, trái tim như đập loạn nhịp khi hiểu được những gì Raman muốn truyền đạt.

“Em đã hiểu rồi đúng không?”, Raman hỏi nhẹ nhàng, mắt vẫn nhìn Nanjiu.

“Có vẻ đã hiểu, nhưng dù sao được nghe cũng vẫn thích hơn”. Nanjiu được thả trả đũa Raman vì tính kiêu ngạo và áp đặt trước đây của anh mà cô thường xuyên phải hứng chịu.

“Anh yêu em”. Raman chỉ nói ba từ ngắn gọn nhưng cũng đủ khiến Nanjiu cười hạnh phúc.

“Em cười thế này nghĩa là chúng ta đang nghĩ giống nhau đúng không?”, Raman mỉm cười hỏi.

“Cũng... một chút”. Giọng người trả lời có chút gì đó kiêu kiêu. Raman lắc đầu nhìn Nanjiu đầy âu yếm: “Tại sao con gái cứ thích nghĩ một đằng nói một nẻo vậy?”.

Nanjiu lườm yêu, giả vờ trợn mắt đe dọa nhưng cũng không thể nhịn cười được lâu.

“Em cũng cần phải kiêu một chút chứ, đến anh còn thích làm ra vẻ lạnh lùng kiêu ngạo với em nữa là”.

“Anh nghĩ là anh chưa bao giờ kiêu ngạo với em cả”.

“Có khiêm tốn quá không thế. Anh ranh ma chết đi được, từng nói em quyền rũ anh, lại còn thích áp đặt người khác nữa. Có gọi anh là ‘bố già’ chuyên nghiệp cũng chẳng sai”.

Raman cười vang: “Nếu anh thích bắt ép người khác, lại còn là mafia nữa thì anh và em đã...” , Raman ngừng giữa chừng, anh muốn để Nanjiu tự hiểu mình đang muốn nói tới điều gì, “... được một đũa rồi đấy”.

Nanjiu nhếch mép: “Anh giỏi tưởng bở thật đấy”.

Raman mỉm cười, ánh mắt nhìn Nanjiu chan chứa tình yêu.

“Anh yêu em, và có thể đã yêu từ lâu lắm rồi. Anh thích nhìn vết sẹo và liên tục nghĩ tới cô bé đó, cô bé tóc thắt bím, mắt tròn to dễ thương ấy vẫn luôn ở trong trái tim anh đến tận bây giờ. Đôi khi nghĩ lại, anh thấy mình cũng thật lạ khi đã từ chối biết bao cô gái khác ngay cả khi họ là những người rất toàn diện. Anh đã cố gắng đi tìm lí do, nhưng chưa bao giờ anh tìm được câu trả lời thỏa đáng...”.

Namjiu xúc động lắng nghe những gì Raman nói.

“... Cho tới ngày anh được gặp cô bé ngày đó một lần nữa. Ngay từ lần đầu tiên gặp lại, cô ấy đã khiến anh vô cùng ấn tượng”.

Namjiu bật cười nói: “Ấn tượng khi được trở thành nhân viên trực thang máy và mu bàn chân bị thương hả?”.

Raman vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt của Namjiu: “Cô ấy khiến anh cảm thấy hạnh phúc mỗi khi gặp mặt. Anh yêu cái dáng đi vắt vẻo, lời nói ghê gớm, điệu bộ du côn của cô ấy, thích được nhìn cô ấy cười vui vẻ lúc ăn, yêu tính thẳng thắn, yêu sự rộng lượng, nhân ái, can đảm, biết hi sinh của cô ấy. Anh yêu tất cả những gì thuộc về cô ấy. Namjiu... Anh yêu em. Đồng ý cưới anh nhé?”.

“Trước khi em trả lời em cũng muốn hỏi anh một câu. Lúc học mẫu giáo, có một anh lớn tuổi hơn đã mặc quần lót trái cho em. Anh ấy không hề biết khi về nhà em đã gào thét đến mức nào vì sợ trong tương lai phải lấy chồng già. Em cứ bị ám ảnh chuyện đó cả tháng trời. Anh đó nói hơn em chín tuổi. Nếu năm nay anh ba mươi ba tuổi thật, em sẽ có câu trả lời cho anh ngay lập tức”.

“Năm nay anh ba mươi ba tuổi”. Raman cười trả lời.

“Ừm...” Namjiu háng giọng, cố gắng kiềm chế sự xấu hổ của mình: “Em yêu anh”.

“Em trả lời không đúng câu hỏi”.

Namjiu lờm lêu: “Cưới chứ, em yêu anh đến thế cơ mà, nếu không cưới chắc đêm nào em cũng phải nằm khóc ướt gối mất. Trong khi anh mở, em còn phải đe dọa rằng nếu muốn thực hiện tiếp giấc mơ có ba đứa con, anh nhất định phải khỏe lại. Thế thì sao không cưới cho được”.

“Thảo nào, lúc đó anh nghe được loáng thoáng em bảo chúng ta hãy yêu nhau đi, nên anh mới vội tình lại”.

“Đúng là không nên vẽ đường cho hươu chạy”. Namjiu khẽ lờm lêu Raman nhưng trong ánh mắt chỉ thấy niềm hạnh phúc ngập tràn.

Raman cười vang, trái tim anh lúc này chan chứa hạnh phúc và niềm vui sướng hơn bao giờ hết, anh thầm cảm ơn bất cứ ai hay bất cứ điều gì đã gửi Namjiu đến trong cuộc đời anh.

Lễ thành hôn giữa con cả nhà Woradechawat với cô dâu Namjiu, người con gái mà anh đã quen biết từ nhỏ được tổ chức trong một khách sạn sang trọng và nổi tiếng bậc nhất tại trung tâm thủ đô Bangkok. Đây cũng là lần đầu tiên Rawat đưa Parani đến ra mắt một cách chính thức.

Bắt đầu từ hai tháng trước, khi Rawat nhận lời với Parani sẽ thay đổi bản thân, cho đến nay, cậu cũng đã có khá nhiều tiến bộ, chú tâm vào công việc hơn, ít chơi bời hơn hẳn, cho dù đôi khi cũng đi giải trí với đám bạn nhưng Rawat đã không còn buông thả như trước đây nữa.

Và kết quả là Parani đã chấp nhận sánh đôi cùng Rawat trong tiệc cưới của Namjiu và Raman.

Rawat dẫn Parani đi giới thiệu với bạn bè. Đôi trai gái trở thành tâm điểm chú ý của tất cả khách mời, đặc biệt là những ai còn nhớ Parani là vận động viên Taekwondo nổi tiếng từng đem lại vinh quang cho đất nước.

“Không cần quá hồi hộp đâu em, người ta ai cũng ngưỡng mộ chúng ta cả”. Rawat nói với Parani nhưng ánh mắt của cậu cũng thể hiện rõ sự ngưỡng mộ dành cho Parani không kém những người khác.

Parani thì thầm: “Không phải em hồi hộp, tại đôi giày này cao quá nên đi lại hơi đau”.

“Nếu vậy ngồi nghỉ chút đã”, Rawat mỉm cười. Kể từ khi Parani chấp nhận làm bạn gái cậu, cậu thấy cô ngày càng đáng yêu, cậu thấy may mắn khi có được người con gái này.

“Anh cười gì vậy?”, Parani hỏi khi vừa ngồi xuống.

“Anh vui vì được yêu em”. Ánh mắt ngọt ngào của Rawat khiến Parani đỏ bừng mặt.

Trên sân khấu, người dẫn chương trình đang mời đại diện của gia đình Hatxabancha lên phát biểu chúc phúc cho cô dâu chú rể. Jirasak là đại diện của gia đình Hatxabancha bước lên sân khấu chúc mừng hạnh phúc cho cô em gái duy nhất của mình.

Cô dâu chú rể đứng bên rìa sân khấu nhìn Jirasak hôm nay đẹp trai một cách lạ thường.

“Tôi đại diện cho gia đình nhà Hatxabancha muốn gửi tới người em gái yêu quý của tôi lời chúc mãi mãi hạnh phúc bên cạnh người mình yêu thương. Cũng hi vọng cậu Raman sẽ chăm sóc em một cách tốt nhất. Em gái của tôi đôi khi có thể hơi ‘bạo lực’ nhưng mong cậu Raman hãy tin một điều là em gái của tôi rất yêu cậu. Bố mẹ tôi cũng muốn gửi một lời nhắn tới cô dâu và chú rể rằng... hai ông bà mong có cháu bé lắm rồi. Xin cảm ơn”. Nói xong Jirasak quay ra nháy mắt với Namjiu lúc này đang lờm anh trai.

“Anh Jok oi là anh Jok, dám bán đứng em mình giữa lễ cưới. To gan thật!” Namjiu lầm bầm.

“Anh thích thế đấy. Anh trai của em thật thẳng thắn, đặc biệt là đoạn nói em rất yêu anh... và hi vọng sớm có cháu bé”. Raman cười.

“Hừ, thế mà em nghĩ anh thích anh trai em nói câu đôi khi có ‘bạo lực’ một chút hơn đấy”. Namjiu đáp trả.

Raman khẽ bật cười: “Anh đã nói với em rằng hôm nay em rất đẹp chưa nhỉ?”.

“Không cần nói em cũng biết tối nay em là ngôi sao sáng trên bầu trời”, Nanjiu nói về tự hào: “Dậy từ hai giờ sáng chỉ để trang điểm làm tóc mà còn không đẹp thì lần sau chắc phải ngồi trang điểm thâu đêm suốt sáng mất”.

Raman mỉm cười nhìn cô dâu của mình với ánh mắt dịu dàng và ngọt ngào.

Tất cả khách mời cùng cười ồ và vỗ tay với lời chúc của anh trai cô dâu. Ngay sau đó, người dẫn chương trình mời đại diện gia đình nhà Woradechawat lên sân khấu. “Xin mời anh Rawat Woradechawat, em trai chú rể thay mặt cho gia đình nhà trai lên chúc phúc cho cô dâu chú rể”.

Rawat quay sang mỉm cười với Parani rồi đứng dậy, bước lên sân khấu.

“Xin chào tất cả mọi người, tôi là Rawat Woradechawat, đại diện cho gia đình Woradechawat phát biểu một vài lời. Trước hết tôi xin nói một số điều về anh trai của mình...”, Rawat ngừng lại quay sang nhìn Raman và mỉm cười.

“Xin được gửi lời cảm ơn đến người anh trai duy nhất đã luôn quan tâm chăm sóc tôi trong suốt thời gian qua. Trước đây tôi chỉ biết chơi bời, bướng bỉnh nhưng chưa bao giờ anh ấy bỏ rơi tôi, đặc biệt là sự việc xảy ra vừa rồi, sẽ không bao giờ tôi có thể quên được. Nếu hôm đó anh ấy không đẩy tôi ra bất chấp tính mạng bản thân, hôm nay có thể tôi đã không được đứng ở đây. Tôi rất vui khi được sinh ra làm em trai của một con người tuyệt vời như thế. Anh Raman, em rất yêu quý anh”.

Rawat nói xong, tiếng vỗ tay vang lên khắp căn phòng. Raman nhìn Rawat rồi gật đầu mỉm cười hạnh phúc.

“Tôi xin chúc cho anh Raman có được hạnh phúc trong cuộc sống gia đình, chúc cho người bạn học mẫu giáo với tôi mãi mãi hạnh phúc. Tôi từng lấy làm lạ là tại sao anh Raman chưa từng đề ý tới bất kì một người con gái nào khác, nhưng bây giờ tôi đã hiểu hóa ra anh ấy đang chờ đợi người bạn học cũ này của tôi. Nanjiu, hãy chăm sóc tốt cho anh Raman nhé”. Rawat tươi cười nói. Lúc đầu khi biết Nanjiu và mình trước đây là bạn học, Rawat đã lên phản nản với Parani: “Lúc nhỏ, anh chưa từng thắng được Nanjiu. Lớn lên cũng vẫn vậy, đã thế giờ cô ấy lại còn trở thành bà chị dâu đáng kính nữa chứ. Đúng là ông trời thiên vị Nanjiu quá”.

Sau khi cô dâu chú rể sánh vai nhau bước lên sân khấu, người dẫn chương trình ngỏ lời muốn chú rể kể đôi lời về mối tình nhiều năm của mình.

“Trước hết xin cho phép tôi được gửi lời cảm ơn chân thành tới tất cả các vị khách quý có mặt chứng kiến buổi lễ thành hôn của chúng tôi hôm nay. Tôi chỉ có một câu ngắn gọn muốn nói cho tất cả mọi người cùng biết... Tôi rất yêu cô dâu của mình, và tôi hứa cả cuộc đời này sẽ chỉ yêu một mình cô ấy mà thôi”. Nói rồi Raman quay sang nhìn Nanjiu và cúi xuống thì thầm vào tai cô chỉ đủ cho hai người nghe thấy.

“Anh yêu em”.

Nanjiu mỉm cười rạng rỡ nhìn Raman với ánh mắt ngập tràn hạnh phúc.

“Em cũng yêu anh”.

Tất cả khách mời đồng loạt đứng lên vỗ tay. Raman Woradechawat chưa từng công bố chuyện riêng tư của mình trước công chúng và chưa từng thất hứa bất cứ điều gì.

Hai gia đình Woradechawat và Hatxabancha ngồi chung một bàn, ai cũng tươi cười vui vẻ, đặc biệt là khi nhìn thấy cô dâu chú rể nắm tay nhìn nhau âu yếm, ánh mắt chan chứa niềm hạnh phúc.

Chú rể nghiêng người hôn nhẹ lên trán cô dâu giữa bao ánh mắt ngưỡng mộ của khách mời đã tới làm nhân chứng cho lời tuyên bố của Raman Woradechawat rằng cả cuộc đời này chỉ yêu một người con gái duy nhất... đó là Nanjiu Woradechawat.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hồ Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.